ੴ

ਸ੍ਰੀ ਸਤਿਗੁਰੂ ਰਾਮ ਸਿੰਘ ਜੀ ਸਹਾਇ ॥

ਅਟੱਲ ਪ੍ਰਤਾਪੀ ਜੀ

ਦੀ

ਕੌਤਕ ਮਾਲਾ

ਲੇਖਕ :

ਗੁਰਬਖਸ਼ ਸਿੰਘ ਰਾਮਪੁਰੀ

Sri Satguru Jagjit Singh Ji E-library

Sri Satguru Jagjit Singh Ji E-library has been created with the approval and personal blessings of Sri Satguru Uday Singh Ji. You can easily access the wealth of teaching, learning and research materials on Sri Satguru Jagjit Singh Ji E-library online, which until now have only been available to a handful of scholars and researchers.

This new Sri Satguru Jagjit Singh Ji E-library allows school children, students, researchers and armchair scholars anywhere in the world at any time to study and learn from the original documents.

As well as opening access to our historical pieces of world heritage, digitisation ensures the long-term protection and conservation of these fragile treasures. This is a significant milestone in the development of the Sri Satguru Jagjit Singh Ji E-Library, but it is just a first step on a long road.

Please join with us in this remarkable transformation of the Library. You can share your books, magazines, pamphlets, photos, music, videos etc. This will ensure they are preserved for generations to come. Each item will be fully acknowledged.

To continue this work, we need your help

Your generous contribution and help will ensure that an ever-growing number of the Library's collections are conserved and digitised, and are made available to students, scholars, and readers the world over. The Sri Satguru Jagjit Singh Ji E-Library collection is growing day by day and some rare and priceless books/magazines/manuscripts and other items have already been digitised.

We would like to thank all the contributors who have kindly provided items from their collections. This is appreciated by us now and many readers in the future.

Contact Details

For further information - please contact

Email: NamdhariElibrary@gmail.com

kirpal singh chana

ਸ੍ਰੀ ਸਤਿਗੁਰੂ ਰਾਮ ਸਿੰਘ ਜੀ ਸਹਾਇ ॥

ਅਟੱਲ ਪ੍ਰਤਾਪੀ ਜੀ

ਦੀ

ਕੌਤਕ ਮਾਲਾ

ਲੇਖਕ :

ਗੁਰਬਖਸ਼ ਸਿੰਘ ਰਾਮਪੁਰੀ

ਨਾਮਧਾਰੀ ਸੰਗਤ

ਅਤੇ

ਮਾਈ ਵੀਰ ਕੌਰ ਜੀ ਸ਼ੇਖਵ ਵਲੋਂ

ਪਿਆਰ ਸਹਿਤ ਭੇਟਾ

ਛਾਪਕ—ਜੀ. ਐਸ. ਪ੍ਰਿੰਟਰਜ਼ ਡਾ: ਗੁਜਰਮਲ ਰੋਡ ਲੁਧਿਆਣਾ - ਫ਼ੋਨ : 29237

ਦੋ ਸ਼ਬਦ

ਸ੍ਰੀ ਮਾਨ ਸੰਤ ਗੁਰਬਖਸ਼ ਸਿੰਘ ਜੀ ਰਾਮਪੁਰੀ ਨਾਮਧਾਰੀ ਪੰਥ ਦੇ ਮੰਨੇ ਪ੍ਰਮੰਨੇ ਡੀਠ ਵਰਨੀ ਕਵੀ ਹਨ, ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਕਵਿਤਾਵਾਂ ਆਮ ਤੌਰ ਤੇ ਨਾਮਧਾਰੀ ਇਤਿਹਾਸ ਨਾਲ ਹੀ ਸਬੰਧਤ ਹੋਇਆ ਕਰਦੀਆਂ ਹਨ।

ਸ੍ਰੀ ਰਾਮਪੁਰੀ ਨੇ ਆਪਣੀਆਂ ਗੁਰੂ ਭਾਵਨਾਂ ਵਾਲੀਆਂ ਇਤਿਹਾਸਿਕ ਸਾਖੀਆਂ ਦੇ ਸੰਗ੍ਰਹਿ ਨਾਮੀ ਜੋ ਕੌਤਕ ਮਾਲਾ ਪੁਸਤਕ ਸ੍ਰੀ ਸਤਿਗੁਰੂ ਪ੍ਰਤਾਪ ਸਿੰਘ ਜੀ ਦੇ ਜੋ ਬੜੀ ਸੁੰਦਰ ਤੇ ਪ੍ਰਭਾਵਸ਼ਾਲੀ ਕਵਿਤਾ ਵਿਚ ਲਿਖਣ ਦਾ ਜੋ ਪੁਰਸਾਰਥ ਕੀਤਾ ਹੈ, ਉਹ ਬਹੁਤ ਹੀ ਪ੍ਰਸੰਸਾ ਯੋਗ ਹੈ।

ਆਸ ਹੈ ਨਾਮਧਾਰੀ ਪੰਥ ਦੇ ਸਾਰੇ ਨੌਜਵਾਨ ਇਸ ਪੁਸਤਕ ਨੂੰ ਪੜ੍ਹ ਕੇ ਤੇ ਸਰੋਤਿਆਂ ਨੂੰ ਇਸ ਦੀ ਕਥਾ ਸੁਣਾ ਕੇ ਅਟੱਲ ਪ੍ਰਤਾਪੀ ਸਤਿਗੁਰੂ ਜੀ ਦੇ ਕੀਤੇ ਅਨਗਿਣਤ ਕੌਤਕਾਂ ਤੋਂ ਜਾਣੂ ਕਰਵਾਉਣ ਦਾ ਪੁਰਸਾਰਥ ਕਰਨਗੇ—ਆਸ ਹੈ ਕਿ ਰਾਮਪੁਰੀ ਜੀ ਅਗੋਂ ਵੀ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦਾ ਪੁਰਸਾਰਥ ਕਰਦੇ ਰਹਿਣਗੇ ਅਤੇ ਨਾਮਧਾਰੀ ਪੰਥ ਨੂੰ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਅਮੋਲਕ ਖਜ਼ਾਨਾ ਬਖਸ਼ਦੇ ਰਹਿਣਗੇ।

ਆਪ ਜੀ ਦਾ :
ਪੰਡਿਤ ਗੋਪਾਲ ਸਿੰਘ
ਤਪਾ ਜ਼ਿਲਾ ਸੰਗਰੂਰ
੨੮ ਅਸੂ ੨੦੪੧

ਦੋ ਸ਼ਬਦ

ਸੰਤ ਗੁਰਬਖਸ਼ ਸਿੰਘ ਰਾਮਪੁਰੀ ਜੀ ਨੂੰ ਮੈਂ ਕਰੀਬ ਅਜ ਤੋਂ ਕਾਫੀ ਸਮਾਂ ਪਹਿਲਾਂ ਤੋਂ ਚੰਗਾ ਡੂੰਘਾ ਜਾਣਿਆ ਅਤੇ ਪਛਾਣਿਆ ਏ। ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਪਤਲਾ ਜਿਹਾ ਜੁਸਾ ਬੁਲਾਂ ਤੇ ਮੁਸਕਰਾਹਟ, ਨੇਤਰਾਂ ਵਿਚ ਮਸਤੀ ਧਿਆਨ ਸਦਾ ਹੀ ਆਪਣੇ ਪੇ ਦੇ ਚਰਨਾਂ ਵਿਚ ਲਾ ਕੇ ਸਦਾ ਗਵਾਚੇ ਰਹਿਣਾ ਇਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਵਿਰਸੇ ਵਿਚ ਹੀ ਮਿਲਿਆ ਹੋਇਆ ਏ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਜੋ ਕਲਮੀ ਸੇਵਾ ਨਾਮਧਾਰੀ ਪੰਥ ਦੀ ਕੀ ਬਲਕੇ ਸਮੁਚੇ ਸਿੱਖ ਜਗਤ ਦੀ ਕਿਸੇ ਇਕਾਂਤ ਬੈਠ ਕੇ ਕਿਸੇ ਮਹਿਲ ਵਿਚ ਬੈਠਕੇ ਯਾ ਕਿਸੇ ਪਹਾੜੀ ਤੇ ਬੈਠਕੇ ਨਹੀਂ ਸਗੋਂ ਏਸੇ ਬੀਬੇ ਰਾਣੇ ਨੂੰ ਤਾਂ ਹਲ ਵਾਹੁੰਦਿਆਂ ਸੁਹਾਗਾ ਫੇਰਦਿਆਂ ਵਟਾ ਪੌਦਿਆਂ ਪਾਣੀ ਲਾ ਕੇ ਆਏ ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਦਿਲ ਵਿਚੋਂ ਕਵਿਤਾ ਰੂਪੀ ਝਰਨਾਂ ਆਪ ਮੁਹਾਰੇ ਵਹਿ ਤੁਰਦਾ ਏ ਤੇ ਇਉਂ ਲਗਦਾ ਏ ਕਿ ਸ੍ਰੀ ਸਤਿਗੁਰੂ ਜਗਜੀਤ ਸਿੰਘ ਜੀ ਦੀ ਇਕੋ ਨਜ਼ਰ ਦਾ ਹੀ ਸਦਕਾ ਮੈਨੂੰ ਤੇ ਭਾਸਦਾ ਏ ਕੇ ਜਿਦਾਂ ਕਾਦਰ ਨੇ ਸਮੁੰਦਰ ਨੂੰ ਸਿਪ ਅਤੇ ਸਿਪ ਨੂੰ ਮੋਤੀ ਤੇ ਮੋਤੀ ਨੂੰ ਚਮਕ ਦਮਕ ਦੇ ਕੇ ਮਾਣ ਬਖਸ਼ਿਆ ,ਏ ਜਿਥੇ ਇਨ੍ਹਾਂ ਪੰਜਾਬੀ ਸਹਿਤ ਨੂੰ ਲਿਖਕੇ ਬੋਲ ਕੇ ਠੇਠ ਪੰਜਾਬੀ ਕਵੀ ਹੋਣ ਦੇ ਨਾਤੇ ਕਾਫੀ ਮਾਨ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤਾ ਏ ਉਥੇ ਕੌਤਕ ਮਾਲਾ ਨਾਮੀ ਪੁਸਤਕ ਨੂੰ ਬ੍ਰਿਜ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿਚ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਤ ਕਰਕੇ ਪੁਰਾਣੇ ਤੋਂ ਪੁਰਾਣੇ ਲਿਖਾਰੀ ਅਤੇ ਵਿਦਵਾਨਾਂ ਦੀ ਕਤਾਰ ਵਿਚ ਖੜਾ ਕਰ ਦਿਤਾ ਏ ਬਾਕੀ ਰਾਮਪੁਰੀ ਵਰਗੇ ਸੁਲਝੇ ਅਤੇ ਸੁਚਜੇ ਕਵੀ ਲਈ ਮੈਂ ਆਸ ਕਰਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਨਾਮਧਾਰੀ ਪੰਥ ਦੇ ਪ੍ਰਚਾਰਕ ਬੁਲਾਰੇ ਕੌਤਕ ਮਾਲਾ ਪੁਸਤਕ ਨੂੰ ਪੜਕੇ ਆਪਣੇ ਗਿਆਨ ਵਿਚ ਕਾਫੀ ਵਾਧਾ ਕਰ ਸਕਣਗੇ।

ਜਥੇਦਾਰ ਅਮਰ ਸਿੰਘ ਜੀ ਨਿਕੌੜਾ

ਇਕ ਨਿਕਾ ਜਿਹਾ ਧੰਨਵਾਦ

ਮੇਰੀ ਸੁਹਿਰਦ ਬੱਚੀ ਸਰਬਜੀਤ ਕੌਰ ਦਾ ਜੋ ਕਿ ਸ. ਹਰਚਰਨ ਸਿੰਘ ਚੰਨ ਦੇ ਸਪੁੱਤਰ ਗੁਰਸੇਵਕ ਸਿੰਘ ਸਕੇਤ ਮੰਡੀ ਦੇ ਘਰ ਏ, ਉਸ ਨੇ ਖੁਸ਼ਖਤ ਲਿਖਣ 'ਚ ਰਾਤ ਜਾਗ ਕੇ ਸਚੀ ਮਦਦ ਕੀਤੀ।

ੴ

ਸ੍ਰੀ ਸਤਿਗੁਰੂ ਰਾਮ ਸਿੰਘ ਜੀ ਸਹਾਇ ॥

ਕਥੀਓ ਬਾਚ

ਪਰਵਦਗਾਰ ਸੁਹਿਰਦੇ ਸੰਸਾਰ ਸ੍ਰੀ ੧੦੮ ਸ੍ਰੀ ਸਤਿਗਰੂ ਜਗਜੀਤ ਸਿੰਘ ਜੀ ਦੀ ਅਤਿਅੰਤ ਕ੍ਰਿਪਾ ਸਦਕਾ ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਸ੍ਰੀ ਸਤਿਗੁਰੂ ਪ੍ਰਤਾਪ ਸਿੰਘ ਜੀ ਦੀਆਂ ਬੇਅੰਤ ਕਥਾਵਾਂ ਵਿਚੋਂ ਕੇਵਲ ੧੦੮ ਸਾਖੀਆਂ ਭਾਵ ਕੌਤਕ ਮਾਲਾ ਦੇ ਮਣਕੇ ਮਨੋਂ-ਭਾਵਾਂ ਨਾਲ ਗੁੰਦਾਇਕ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਪ੍ਰੀਤਵਾਨਾਂ ਦੀ ਭੇਟਾ ਕਰਕੇ ਕ੍ਰਿਤੱਗਅਤਾ ਦੀ ਸ਼ੁਭ ਆਸ ਕਰਦਾ ਹਾਂ ।

ਆਪ ਜੀ ਦਾ ਨਾਚੀਜ਼ :

ਗੁਰਬਖਸ਼ ਸਿੰਘ ਰਾਮਪੁਰੀ
ਜੀਵਨ ਨਗਰ, ਸ੍ਰੀ ਰਾਮਪੁਰ,
ਸਿਰਸਾ (ਹਰਿਆਣਾ) ।

ੴ

ਸ੍ਰੀ ਸਤਿਗੁਰੂ ਰਾਮ ਸਿੰਘ ਜੀ ਸਹਾਇ॥

"ਵਡ ਪ੍ਰਤਾਪੀ ਜੀ ਦੀ ਕੌਤਕ ਮਾਲਾ"

ਸ੍ਰੀ ਸਤਿਗੁਰੂ ਜਗਜੀਤ ਸਿੰਘ ਜੀ ਨੂੰ ਬੰਦਨਾ

ਸਵੈਯਾ : ਕਰ ਮੇਂ ਸਰ ਕੇ ਸਮ ਗਜ ਸਜ ਹੈ,
ਤਊਸ ਸਜੇ ਸਾਰੰਗ ਕੀ ਨਿਆਈ ॥
ਗੰਗ ਨੀਰ ਜਿਓਂ ਖਾਦਰ ਚੀਰ ਸਜੈਂ ਉਡਗਨ ਸਮ ਮਾਲਾ ਉਨ ਕੀ ਪਾਈ ।
ਚਤਰਾਨਨ ਕਵੀ ਉਪਮਾ ਕਰ ਨਾ ਸਕੈ, ਜੈਸੀ ਛੱਬੀ ਲਾਲ ਭੁਪਿੰਦਰ ਛਾਈ,
ਪਦ ਪੰਕਜ ਜਗਲ ਜਹਾਨ ਨਿਵੈ, ਕਵੀ ਰਾਮ ਪੁਰੀ ਮਮ ਹੋਹੋ ਸਹਾਈ ।

ਸਵੈਯਾ : ਜਗਜੀਤ ਕੇ ਪ੍ਰੀਤ ਹੀਏ ਕੀ ਹੋ ਐਸੇ, ਰਾਮ ਕੋ ਜੈਸੇ ਲਛਮਨ ਭਰਾਤਾ ॥
ਸੰਸਾਰ ਕੋ ਪਿਆਰ ਦਿਖਾਰਨ ਕੋ, ਅਵਤਾਰ ਲੀਓ ਭੁਪਿੰਦਰ ਮਾਤਾ ॥
ਦੇਖ ਕੇ ਬੀਰ ਕੋ ਬੀਰ ਡਰੈ, ਜੈਸੇ ਰਵੀ ਦੇਖ ਅੰਧਾਰ ਹੈ ਜਾਤਾ ॥
ਤਵ ਚਰਨਨ ਪੈ ਕਵੀ ਰਾਮ ਪੁਰੀ, ਕਵਿਤਾ ਗੁਰ ਕਹੈ ਕਰ ਹੈ ਡੌਂਡਤਾ ।

ਦੋਹਰਾ : ਸੰਤ ਧਿਆਨ ਸਿੰਘ ਜਿੰਮ ਲਿਖਾ ਰਾਮ ਹਰੀ ਕੋ ਜੱਸ ।
ਤੇਸ ਲਿਖਾਓ ਮੋਹੇ ਪੈ ਜਗਜੀਤ ਜੀ ਹਿਰਦੈ ਵੱਸ ।

ਚੌਪਈ : ਗਮਨਿਓ ਜਬ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਦੇਸ, ਬੁਧ ਭਾਈ ਤਾਈਂ ਕੀਓ ਆਦੇਸ ।
ਰਾਖ ਇਓ ਤੁਮ ਅਬ ਪੰਥ ਸੰਬਾਰੀ, ਬਿਪਤੁ ਸਮੇਂ ਕਰੋਂ ਰਛ ਤੁਮਾਰੀ ।
ਬਿਲੇ ਤਬ ਦੁਖ ਦਿਉ ਮਹਾਨ, ਲਾਗਿਉ ਗਊ ਗਰੀਬ ਦੁਖਾਨ ।
ਭੈਣੀ ਮੇਂ ਆ ਚੌਕੀ ਪਾਈ, ਜਗ ਹਵਨ ਕਰਨੋਂ ਕਠਨਾਈ ।
ਅਖੰਡ ਪਾਠ ਲੁਕ ਸਿੰਘਨ ਧਰਿਓ, ਅਚਨਚੇਤ ਆ ਛਾਪਾ ਪਰਿਓ ।
ਇਹਾਂ ਕੀ ਤੁਕ ਵਹਾਂ ਪਠਾਈਂ ਔਰ ਜਗਾ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਕਰਾਈ ।
ਬਹੁਤ ਦੁਖੀ ਹੋਏ ਸਿੰਘ ਥੇ ਸਾਰੇ, ਸਕ ਹੈਂ ਲਗਾਏ ਨਹੀਂ ਆਸਾਂ ਵਾਰੇ ।
ਦਰਸ਼ਨ ਕਰਨ ਜੋ ਭੈਣੀ ਆਵੇ, ਲੈ ਤਲਾਸ਼ੀ ਤਿਨੈ ਪਠਾਵੈ ।

ਪਾਂਚ ਸਿੰਘ ਜਾਏਂ ਗੁਰ ਪਾਸ, ਬਾਹਰ ਬੈਠੇਂ ਰਹੇਂ ਉਦਾਸ।
ਦੌਰਾ ਕਰਨਾ ਕਰਿਉ ਬੰਦ, ਦੁਖ ਦੇ ਰਹਿਉ ਗੋਰਾ ਮੰਤੀ ਮੰਦ।
ਬਾਦਲ ਮੇਂ ਜੈਸੇ ਹੋਵੈ ਚਾਂਦ, ਘੇਰ ਰਾਖਿਓ ਤੈਸੇ ਗੁਰ ਆਂਦ।
ਸਿੰਘਨ ਰਲ ਤਬ ਗਿਰਾ ਉਚਾਰੀ, ਕਠਿਨਾਈ ਨ ਜਾਇ ਸਹਾਰੀ।
ਸੁਣੋ ਅਰਜ ਪ੍ਰਭ ਦੀਨ ਦਿਆਲ, ਗੋਰੇਂ ਹਮਕੋ ਕੀਓ ਨਿਡਾਲ।
ਗੁਰੂ ਹਰੀ ਸਿੰਘ ਧੀਰਜ ਦੀਏ, ਭ੍ਰਮ ਨਾ ਕਰੋ ਬਸੋ ਮੇਰੇ ਹੀਏ।
ਚੀਨੀ ਵਾਲੇ ਹਮ ਰਖਵਾਰੀ, ਹੋਵੈ ਮਸਤਾਨੇ ਗਿਰਾ ਉਚਾਰੀ।
ਕਠਨ ਸਮੇਂ ਪ੍ਰਭ ਭਏ ਸਹਾਈ, ਜੀਵਨ ਮਾਂ ਦੀ ਆਸ ਪੁਜਾਈ।
ਚੇਤ ਵਸੀ ਆਈ ਸੁਭਤੀਜ, ਪੂਰਨ ਹੋਈ ਸਭ ਕੀ ਰੀਜ।
ਮੱਠੀ ਮੱਠੀ ਪੜਤ ਫੁਹਾਰ, ਗੁਰੂ ਪ੍ਰਤਾਪ ਲਿਓ ਅਵਤਾਰ।
ਖੁਸ਼ੀ ਭਰਾ ਜਾਮ ਸੁਭ ਆਇਆ, ਗਾਵ-2 ਗਿਆ ਪੂਰਬ ਮਨਾਇਆ।
ਸੌ ਮਣ ਗੁੜ ਵੰਡਿਆ ਮਾਈ ਭਾਈ, ਜੀਵਨ ਮਾਂ ਨੇ ਖੁਸ਼ੀ ਮਨਾਈ।
ਤੱਤ ਛੀਨ ਹੁਕਮ ਗੋਰੇ ਕਾ ਆਇਓ, ਜਾ ਸਕ ਹੈਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਜਾਹ ਚਹਿਓ।
ਖੁਲੇ ਦਰਸ਼ਨ ਕਰ ਹੈ ਸੰਗਤ, ਲਾਗੀ ਲਾਗਣ ਬਹੁਤ ਹੀ ਧੰਗਤ।
ਸਭ ਕੇ ਮਨ ਮੇਂ ਚਾਵ ਘਨੇਰਾ, ਮਿਟਊ ਅੰਧੇਰਾ ਭਇਉ ਸਵੇਰਾ।
ਕੰਸ ਕੈਦ ਜਿਉ ਦੇਵਕੀ ਨੰਦਨ, ਲਿਉ ਅਵਤਾਰ ਕਟੇ ਸਭ ਫੰਦਨ।
ਐਸੇ ਹੀ ਸਤਿਗੁਰੂ ਪ੍ਰਤਾਪ ਮੁਕਤ ਕਰਿਉ ਮਾਈ ਬਾਪ।
ਦਰਸ਼ਨ ਹਿਤ ਸੰਗਤ ਚਲ ਆਵੇ, ਮਨ ਬਾਂਛਤ ਗੁਰੂ ਤੇ ਫਲ ਪਾਵੇ।
ਕਾਰੀਗਰ ਇਕ ਆਇ ਪੁਕਾਰਾ, ਨਹ ਚਾਲੇ ਪ੍ਰਭ ਹਮਰਾ ਚਾਰਾ।
ਰਾਮਸਰ ਸੀ ਕੂਪ ਉਸਾਰੀ, ਵੋ ਡਿੰਗੀ ਭਈ ਹੈ ਅਬ ਸਾਰੀ।
ਦੀਵੇ ਭਾਂਤ ਖੂਹੀ ਹੈ ਹੋਈ, ਨਹ ਟੋਬਾ ਮਹਾਂ ਬੜ ਹੈ ਕੋਈ।
ਤਬ ਗੁਰੂ ਹਰੀ ਸਿੰਘ ਅਲਾਏ, ਵਡ ਪ੍ਰਤਾਪੀ ਕੋ ਬਨ ਆਏ।
ਉਹਾਂ ਜਾਏ ਪ੍ਰਭ ਨੀਚੇ ਪੇਖਾ, ਰੇ ਭਾਈ ਹੈ ਤੋਹੇ ਭੁਲੇਖਾ।
ਰੇ ਭਾਈ ਇਹ ਸੀਦੀ ਗੋਲ, ਵਡੇ ਪ੍ਰਤਾਪ ਕਾਹਿਓ ਅਬੋਲ।
ਅਬ ਤੱਕ ਤਕਤ ਖੂਹੀ ਨਰ ਨਾਰੀ, ਵਰਨੀ ਕੇ ਹੈ ਬਾਹਰਵਾਰੀ।
ਥੋੜਾ ਸਮਾਂ ਜਬ ਐਸੇ ਬੀਤਾ, ਗੁਰੂ ਹਰੀ ਚਾਹੇ ਉਹਲਾ ਕੀਤਾ।
ਵਡ ਪ੍ਰਤਾਪ ਸਦਿਆ ਕੋਲ, ਕਰ ਅਰਦਾਸ ਮੁਖੋਂ ਕਿਹਾ ਬੋਲ।
ਦੁਖੀ ਨਾ ਹੋਵੇ ਕੋਈ ਨਰ ਨਾਰੀ, ਰਾਖਿਉ ਸਦ ਹੀ ਪੰਥ ਸੰਭਾਰੀ।
ਬੈਕੁੰਠ ਪੁਰੀ ਕੋ ਕਿਉਂ ਪਿਆਨਾ, ਸਗਲ ਜਗਤ ਤਬ ਭਇਉ ਹੈਰਾਨਾ।
ਸ਼ੋਕ ਆਤਰ ਭਈ ਸੰਗਤ ਸਾਰੀ, ਕੈਸੇ ਚਾਲੇਗੀ ਅਬ ਕਾਰੀ।
ਜੀਵਨ ਮਾਂ ਤੇ ਮਾਤਾ ਬੋਲੇ, ਭੈ ਬੇਧੀਰ ਬਹੁਤ ਹੀ ਡੋਲੇ।

ਐਸੇ ਸਮੇਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰ ਪ੍ਰਤਾਪ, ਸ਼ੋਕ ਰਹਿਤ ਕੀਨੋ ਸਭ ਆਪ।
ਲਾਗਿਉਂ ਕਹਨ ਤੁਰਤ ਹੀ ਦੋਰੇ, ਗਾਂਵ ਗਾਂਵ ਸਭ ਠੋਰੇ ਠੋਰੇ।
ਧਰਮ ਧੁਜਾ ਸਭ ਜਗ ਫਹਿਰਾਈ, ਦੰਗ ਰਹੀ ਸਭ ਤਕਤ ਲੁਕਾਈ।
ਕਰ ਹੈ ਵਰਗਸ਼ ਘੋੜ ਸਵਾਰੀ, ਗੁਰੂ ਸੂਰਮਾ ਬਹੁ ਬਲਕਾਰੀ:
ਸਭ ਦੇ ਮਨ ਨੂੰ ਐਸੋ ਭਾਇਆ, ਮਾਨੋ ਪ੍ਰੰਸੀ ਪ੍ਰਦੇਸੋਂ ਆਇਆ।
ਅਗਮ ਅਗਾਦ ਕਥਾ ਪ੍ਰਭ ਤੇਰੀ, ਬਰਨੋਂ ਕੈਸੇ ਤੁਛ ਬੁਧ ਮੇਰੀ।
ਗੁਰ ਜਗਜੀਤ ਕੋ ਲਿਉ ਸਹਾਰਾ, ਪ੍ਰਭ ਮੈਂ ਕੋ ਕਰ ਲਿਖਣੇ ਵਾਰਾ।
ਰਾਮਪੁਰੀ ਕਹੇ ਰਾਮ ਦੀ ਲੀਲਾ, ਸਤਿਗੁਰ ਮੇਰਾ ਛੈਲ ਛਬੀਲਾ।

ਪ੍ਰਥਮ ਸਾਖੀ ਸੰਪੂਰਨੰ ।

ਦੋਹਰਾ : ਸਤਿਗੁਰ ਜੀ ਕਾ ਦਰਸ ਕਰ, ਸੁਖੀ ਭੈ ਸਭ ਲੋਗ।
ਰੰਗ ਸੋਗ ਸਭ ਮਿਟ ਗਏ ਮਨ ਬਾਛਤ ਸੁਖ ਭੋਗ।
ਚੋਪਈ : ਮਾਤਾ ਲਾਗੀ ਕਰਨ ਸਲਾਹੇ, ਵਡ ਪ੍ਰਤਾਪੀ ਜਾਏਂ ਵਿਆਹੇ।
ਗੁਰੂਸਰ ਵਿਆਹੇ ਉਪਇੰਦਰ, ਜਗਤ ਮਾਤ ਹੋਈ ਭੁਪਿੰਦਰ।
ਅਨਿਕ ਪ੍ਰਕਾਰ ਬਾਜੇ ਤਬ ਬਜੇ, ਮਾਨੋ ਜਿਮ ਘਨੀਅਰ ਘਣ ਗਾਜੇ।
ਦੀਪ ਮਾਲ ਭੈਣੀ ਮੇ ਹੋਈ, ਸਤਿਗੁਰ ਜੇਡ ਨਾ ਦਾਤਾ ਕੋਈ।
ਕਰ ਹੈਂ ਸਤਿਗੁਰ ਕਾਰ ਸਵਾਰੀ, ਮੇਲੇ ਹੋਵਣ ਵਾਰੋ ਵਾਰੀ।
ਜਥੇਦਾਰ ਸੂਬੇ ਸਭ ਥਾਪੇ, ਸਤਿਗੁਰ ਕੰਮ ਚਲਾਵਨ ਆਪੇ।
ਆਲਾ ਸਿੰਘ ਵਰਿਆਮ ਸਿੰਘ ਸੂਬਾ, ਇਨ ਕਾ ਜਥਾ ਬਹੁਤ ਅਜੂਬਾ।
ਬਾਬਾ ਫਰੀਦ ਜੀ ਬ੍ਰਹਮ ਗਿਆਨੀ, ਉਸੀ ਜਥੇ ਕੀ ਥੀ ਨਿਸ਼ਾਨੀ।
ਹਰਬੰਸ ਸਿੰਘ ਤੇ ਠਾਕਰ ਦੋਵੇਂ, ਅਬਤਕ ਉਨ ਕੀ ਯਾਦ ਮੇ ਰੋਵੈ।
ਭੂਰੀ ਵਾਲੇ ਸੰਤ ਪਿਆਰੇ, ਰਚੇ ਸਤਿਗੁਰਾਂ ਸਭ ਤੋਂ ਨਿਆਰੇ।
ਮੰਗਲ ਸਿੰਘ ਫਰਿਸ਼ਤਾਂ ਜਗ ਜਾਣੇ, ਫਤੇ ਸਿੰਘ ਜਹੇ ਰਚੇ ਸਿਆਣੇ।
ਬੰਦਾ ਬਹਾਦਰ ਬੰਤਾ ਸਿੰਘ, ਕਦਦਾ ਜੋਧਾ ਜੋ ਸੀ ਵਿੰਗ।
ਫੌਜਾ ਸਿੰਘ ਵੰਡਾਲੀਆ ਡਿੱਠਾ, ਸੇਵਾ ਸਿੰਘ ਬੋਲੇ ਅਤਿ ਮਿੱਠਾ।
ਤੇਜਾ ਸਿੰਘ ਢਢੇ ਸਮਸੇ ਵਾਲਾ, ਪਤੰਗ ਸੂਰਮਾ ਕਰੇ ਕਮਾਲਾ।
ਦਰਸ਼ਨ ਸਿੰਘ ਖਜਾਨ ਸਿੰਘ ਰਾਗੀ, ਵਡ ਪ੍ਰਤਾਪੀ ਦੇ ਅਨੁਰਾਗੀ।
ਘੁੰਗਰੂ ਬਾਂਦ ਜਦ ਨਗ਼ਮਾ ਛੇੜੇ, ਖਜਾਨ ਸਿੰਘ ਬਹੇ ਪ੍ਰਭ ਦੇ ਨੇੜੇ।
ਆਪ ਵੀ ਜਦ ਇਹ ਰਾਗ ਸੁਨਾਉਂਦੇ, ਵਡ ਪ੍ਰਤਾਪੀ ਜੀ ਦਰਸਾਉਂਦੇ।
ਧੰਨ, ਧੰਨ ਜਨਨੀ ਜਿਨ ਜਾਏ, ਧੰਨ ਪ੍ਰਤਾਪ ਜਿਸ ਰਾਗ ਸਿਖਾਏ।

ਇੰਦਰ ਸਿੰਘ ਜੀ ਚਕਰ ਵਰਤੀ, ਮਾਨੋ ਆਇਆ ਦੇਵਤਾ ਧਰਤੀ ।
ਪੰਡਤ ਸਿੰਘ ਗੋਪਾਲ ਸਜਾਇਆ, ਇੰਦਰਪੁਰੀ ਤੋਂ ਰੂਪ ਮੰਗਾਇਆ ।
ਬ੍ਰਹਮਾ ਕੌਲ ਪੜ੍ਹਾਇਆ ਇਹਨੂੰ, ਦੀਉ ਵਰ ਨਾ ਜੀਤੇ ਤੈਨੂੰ ।
ਰਗ ਰਗ ਵਿਚ ਪਿਆਰ ਰਚਾਇਆ, ਸਟੇਜ ਕੋ ਮਾਲਕ ਪ੍ਰਭੂ ਬਣਾਇਆ ।
ਤਰਨ ਸਿੰਘ ਵਹਮੀ ਕਵੀ ਲਿਖਾਰੀ, ਗਰੰਥ ਲਿਖੇ ਬਹੁ ਪਰ-ਉਪਕਾਰੀ ।
ਸੰਤ ਕਰਮ ਸਿੰਘ ਜੀ ਧੰਨ ਧੰਨ, ਉਨ ਪਰ ਸਭ ਕਾ ਮਾਨਿਉ ਮੰਨ ।
ਜਦ ਤਕ ਸਸੀ ਸੂਰ ਉਤਾਰੇ, ਰੌਸ਼ਨ ਰਹਿਸਨ ਨਾਮ ਬਾਸਾਰੇ ।
ਰਾਮਪੁਰੀ ਬੇੜੀ ਮਤਵਾਰਾ, ਸਤਿਗੁਰ ਦਾ ਨਹਿੰ ਪਾਰਾਵਾਰਾ ।
ਛੂਟੇ ਨਾਮ ਲਿਖਣੋਂ ਰਹਿ ਗਏ, ਖਿਮਾ ਕਰਨਾ ਸਭ ਉਸੀ ਦਾ ਹੈ ।

ਦੂਤੀਆ ਸਾਖੀ ਸੰਪੂਰਨੰ ।

ਸਲੋਕ : ਉਸਤਤ ਕਰੇ ਅਨੇਕ ਜਨ ਅੰਤ ਨਾ ਪਾਰਾਵਾਰ ।
ਨਾਨਕ ਰਚਨਾ ਪ੍ਰਭੁ ਰਚੀ ਬਹੋ ਬਿਦ ਅਨਿਕ ਪ੍ਰਕਾਰ ।

ਸ੍ਵੈਯਾ : ਜਗਜੀਵਨ ਜੀਵਨ ਦੇਵਨ ਕੋ, ਜਗਜੀਵਨ ਕੇ ਗ੍ਰਿਹਿ ਭੀਤਰ ਆਏ ।
ਹਰ ਕੈ ਘਰ ਮੇਂ ਹਰ ਕੈ ਵਰ ਮੇਂ, ਹਰ ਕੇ ਕਰਮੋ ਜਪਨੀ ਲੇ ਧਾਏ ।
ਪਾਪ ਕੀ ਰਾਤ ਪ੍ਰਭਾਤ ਕਰੀ, ਹਰੀ ਨਾਮ ਕੇ ਕੌਟਕ ਸੂਰ ਚੜ੍ਹਾਏ ।
ਕਰਨਾ ਧਤ ਵਡ ਧ੍ਰਤਾਧ ਜੀਓ, ਕਵੀ ਬੰਦਤ ਹੈ ਮਮ ਹੋ ਸਹਾਏ ।

ਦੋਹਰਾ : ਅਚਰਜ ਗਾਥਾ ਪ੍ਰਭੂ ਕੀ, ਸੁਨੋ ਸਭੀ ਚਿਤ ਲਾਏ ।
ਅਤਿ ਪ੍ਰਿਆ ਸਭ ਨਰਨਕੇ, ਜਹੇ ਕਹੋਂ ਹੋ ਸਹਾਇ ।

ਚੋਪਈ : ਚੀਨੀ ਵਾਲੇ ਦੀ ਮਰਿਯਾਦਾ, ਇਸ ਮੇ ਔਰ ਕਰਿਉ ਕਿਛੁ ਵਾਧਾ ।
ਅਨਪੜ੍ਹ ਸਿੰਘ ਦੇ ਕਰੇਂ ਨਾ ਫੇਰੇ, ਜਬ ਲੋ ਆਪ ਨਹਿੰ ਨੈਨੀ ਹੇਰੇ ।
ਸਿੰਘ ਉਘਰਾਹੀਏ ਜੋ ਥੇ ਸਾਰੇ, ਤਿੰਨ ਕੋ ਅਸ ਪ੍ਰਭ ਬਚਨ ਉਚਾਰੇ ।
ਤਿਸ ਦੀ ਉਗਰਾਹੀ ਨਹਿ ਲੈਨੀ, ਜਿਸ ਦੀ ਹੋਵੇ ਨ ਪੂਰੀ ਰਹਿਨੀ ।
ਰਹਿਤ ਮਰਿਯਾਦਾ ਨਾਮ ਨਾ ਬਾਣੀ, ਤਿਸ ਗ੍ਰਿਹਿ ਕਾ ਨਹਿੰ ਅਚੋ ਥਾਣੀ ।
ਜਗ ਹਵਨ ਕਰੇਂ ਬਹੁਭਾਰੀ, ਫਸਲ ਲਗੇ ਬਰਸਤ ਬਹੋ ਬਾਰੀ ।
ਚਾਰ ਲੱਖ ਥੇ ਪਾਠ ਕਰਾਏ, ਚੀਨੀ ਵਾਲੇ ਦਰਸ਼ਨ ਚਾਹੇਂ ।
ਉਨ ਕਾ ਸਭ ਸੇ ਊਂਚਾ ਕਦ, ਸੁੰਦਰਤਾ ਕੀ ਟੂਟੀ ਹਦ ।
ਗਤਕਾ ਅਤੇ ਘੋਲ ਕਬੱਡੀ, ਕਿਸੇ ਬਾਤ ਕੀ ਕਮੀ ਨਹਿ ਛਡੀ ।

ਗਊ ਗਰੀਬ ਕੋ ਰਾਖਾ ਆਇਆ, ਜਿਸ ਦੇ ਖੂੰਡੇ ਦਾ ਬਹੁ ਸਾਇਆ।
ਬਿਰਲਾ ਸੇਠ ਦਰਸ ਹਿਤ ਆਇਆ, ਬਹੁਤ ਦਰਬ ਤਿਨ ਦੇਵਨ ਚਾਹਿਆ।
ਲੀਜੋ ਸਤਿਗੁਰ ਦਰਬ ਬਹੁ ਭਾਰੀ, ਕਰ ਦਿਉ ਭੈਣੀ ਪਕੀ ਸਾਰੀ।
ਸਤਿਗੁਰੂ ਜੀ ਅਸ ਬਚਨ ਉਚਾਰਾ, ਸੇਰਾ ਸੇਠ ਤੋਹੇ ਸੇ ਭਾਰਾ।
ਇਹ ਸਭ ਹੋਵਨ ਆਪੇ ਪਕੇ, ਸੇਠ ਜੀ ਹੋਵੇਂਗੇ ਹਕੇ ਬਕੇ।
ਰਾਮਸਰ ਲਾਗੇ ਰੋਜ਼ ਦੀਵਾਨ, ਸੰਗਤ ਦਰਸ ਕਰਤ ਚਲ ਆਨ।
ਤਾਰਕਾ ਮੰਡਲ ਸੰਗਤ ਭਾਸੇ, ਸਸੀ ਸਮ ਸਤਿਗੁਰ ਜੀ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ੇ।
ਸੇਖਮ ਨਗਰ ਕੀ ਸੰਗਤ ਆਈ, ਮੇਲਾ ਕਰੋ ਕਹੇਂ ਪ੍ਰਭ ਤਾਂਈਂ।
ਚਾਲੀ ਦਿਨ ਕਰਿ ਹੈਂ ਨਿਤਨੇਮ, ਆਗੇ ਹੁਕਮ ਕਰੋ ਤੁਮ ਜੈਮ।
ਕਹਿਉਂ ਪ੍ਰਭੂ ਥੋੜਾ ਮੁਸਕਾ ਕੇ, ਮੇਲਾ ਕਰੋ ਸਭੀ ਨਰ ਜਾ ਕੇ।
ਖੜਗ ਸਿੰਘ ਬਚ ਸੁਣ ਹਰ ਖਾਨਾ, ਕੇਸਰ ਸਿੰਘ ਭਯੋਂ ਮਸਤਾਨਾ।
ਗਾਂਵ ਪਹੁੰਚ ਕਰਿਉ ਇੰਤਜ਼ਾਮ, ਹਕਾਰੇ ਜਥੇਦਾਰ ਤਮਾਮ।
ਹੋਲੇ ਸਮ ਮੇਲਾ ਬਹੁ ਹੋਇਉ, ਸਤਿਗੁਰ ਜੀ ਸਭ ਕੋ ਮਨ ਮੋਹਿਉ।
ਸਤਿਗੁਰ ਐਸਾ ਕੌਤਕ ਕਰਿਉ, ਪਿਖ ਕਰ ਕੇ ਸਭ ਕਾ ਮਨ ਡਰਿਉ।
ਸਿੰਘਨ ਕੀ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਤੀਤ, ਖੇਪਤ ਰਹਿ ਹੈਂ ਨੀਤਾ ਨੀਤ।
ਸਰਦਾਰਾ ਸਿੰਘ ਥਾ ਸਿੰਘ ਸੁਨਾਰਾ, ਭੁਲੇਖਾ ਪਾਵਨ ਲਾਗਿਉ ਭਾਰ।
ਖੁਲ੍ਹਾ ਸਿੰਘ ਲਿਆਉ ਸਾਥ, ਸਿਧੀ ਦਸਤਾਰ ਬਾਂਦ ਕੇ ਮਾਥ।
ਕੂਕਿਆਂ ਗ੍ਰਿਹਿ ਵਿਆਹਨ ਲਾਗਾ, ਚ ਹਤ ਥੇ ਸਤਿਗੁਰ ਕੋ ਠਾਗਾ।
ਸਰਦਾਰਾ ਸਿੰਘ ਉਸੀ ਕੇ ਫੇਰੇ, ਹੋਵਨ ਲਾਗੇ ਵੇਦੀ ਘੇਰੇ।
ਚਾਰ ਲਾਂਵ ਪੂਰੀ ਹੁਵੈ ਗਈ, ਅਨੰਦ ਬਾਣੀ ਪੜ੍ਹਨੀ ਥੀ ਰਹੀ।
ਸਰਦਾਰਾ ਸਿੰਘ ਰਿਦੇ ਮੋ ਕਹਿਉ, ਸਤਿਗੁਰ ਹਮਕਾ ਭੇਦ ਨਾ ਲਹਿਉ।
ਲਖਕਰ ਬੋਲੇ ਅੰਤਰ ਜਾਮੀ, ਸਰਦਾਰਾ ਸਿੰਘ ਤੁਰਨ ਹੋ ਗਾਮੀ।
ਸੰਗਤ ਤੇਂ ਕਰ ਦੇਵੋਂ ਬਾਹਰ, ਗਰਜਿਉ ਸਤਿਗੁਰ ਜਿਉ ਬਣ ਨਾਹਰ।
ਗੰਢ ਚਿਤਰਾਵੇ ਦੀ ਜੋ ਖੋਲ੍ਹ ਉਦਝਿਉ ਅਨੰਦ ਕਿਹਾ ਮੁਖੋਂ ਬੋਲ।
ਅਚਰਜ ਹੋਈ ਸੰਗਤ ਸਾਰੀ, ਬਖਸ਼ੋ ਬਖਸ਼ੋ ਗਿਰਾ ਉਚਾਰੀ।
ਖੁਲੇ ਸਿੰਘ ਜੋ ਪੇਖਨ ਆਏ, ਅਚਰਜ ਹੋਏ ਬਹੁ ਬਿਸਮਾਏ।
ਹੁਵੈ ਕੇ ਕਾਰ ਕੇ ਆਗੇ ਸਾਰੇ, ਰੋਵਨ ਲਾਗੇ ਬਹੁ ਨਰ ਨਾਰੇ।
ਸਤਿਗੁਰ ਜੀ ਨਹਿੰ ਕਾਰ ਖਲਾਹੀ, ਬੋਲੇ ਮੋ ਕੋ ਰਹਿਤ ਪਿਆਰੀ।
ਖੁਲਾ ਸਿੰਘ ਗਇਉਂ ਘਰ ਆਪਨੇ, ਸਰਦਾਰਾ ਸਿੰਘ ਕੇ ਮਿਲਨੇ ਸੁਪਨੇ।
ਜੇਹ ਕਰ ਜਾਏ ਸਤਿਗੁਰੂ ਦੌਰੇ, ਸਰਦਾਰਾ ਸਿੰਘ ਪਹੁੰਚੇ ਤਿਸ ਠੌਰੇ।

ਬਹੁਤ ਮਾਸ ਏਸੇ ਜਬ ਬੀਤੇ, ਸਿੰਘ ਕੀ ਪ੍ਰੀਤ ਉਮਡੀ ਪ੍ਰਭ ਹੀ ਤੇ ।
ਸਰਦਾਰਾ ਸਿੰਘ ਆਵੇ ਮਮ ਪਾਸਾ, ਪੂਰਨ ਕਰੋਂ ਤੁਮਾਹੀ ਆਸਾ ।
ਸਰਦਾਰਾ ਸਿੰਘ ਮਾਥ ਨਿਵਾਇਉ, ਭੁਜਾ ਪਕੜ ਸਤਿਗੁਰ ਉਠਾਇਉ ।
ਤਿਸੇ ਘੁਟ ਗਲੇ ਲਗਾਇਓ, ਜੋਗਾ ਸਿੰਘ ਆਜ ਮੋਹੇ ਪਾਇਉ ।
ਜੋਗਾ ਸਿੰਘ ਲੀਏ ਤਿੰਨ ਫੇਰੇ, ਚਾਰ ਲੀਏ ਇਸ ਨੈਨੀ ਹੇਰੇ ।
ਬੋਲੇ ਪਿਆਰੇ ਜੋ ਕੂ ਚਾਹੂ, ਚਾਹੇ ਸਿਖੀ ਕੇ ਚਾਹਤ ਵਿਹਾਉ ।
ਕੰਠ ਰੁਕੇ ਬੋਲਿਉ ਸਰਦਾਰਾ, ਸਿਖੀ ਤੋ ਨਹਿੱ ਕਿਛੂ ਪਿਆਰਾ ।
ਕਿਰਪਾ ਕਰ ਕੇ ਸਿਖੀ ਦੀਜੋ, ਜੀਵਨ ਹਮਰਾ ਸਫਲਾ ਕੀਜੋ ।
ਖੁਸ਼ੀ ਹੋਏ ਬਹੋ ਗੁਰ ਗੁਰ ਪ੍ਰਤਾਪ, ਮੇਟਿਉ ਸਿੰਘ ਕੇ ਸਗਲੇ ਤਾਪ ।
ਸੁੰਦਰ ਨਾਰੀ ਸੰਗ ਵਿਆਹਿਓ, ਗੁਰ ਪ੍ਰਤਾਪ ਸਭ ਸੁਖਦ ਪਹੁੰਚਾਇਉ ।
ਕਹੇ ਗੁਰਬਖਸ਼ ਕਰੀ ਗੁਰਬਖਸ਼ ਜੀਵਨ ਮੁਕਤ ਕਰਿਉ ਪ੍ਰਿਆ ਸਖਸ਼ ।

ਤ੍ਰਿਤੀਏ ਸਾਖੀ ਸੰਪੂਰਨੰ ।

ਦੋਹਰਾ : ਪਰਮ ਪੂਜ ਸਤਿਗੁਰੂ ਜੀ ਕੌਤਕ ਕਰੇ ਅਨੇਕ ਪੜੇ ।
ਪੜੇ ਸੁਨੇ ਜੋ ਪ੍ਰੀਤ ਕਰ ਆਵੇ ਬੁਧ ਬਿਬੇਕ ।

ਸ੍ਵੈਯਾ : ਕਾਰ ਸਵਾਰ ਭੈ ਨਿਰੰਕਾਰ ਸਭਾਰ ਸਟੇਰਿੰਗ ਸੀ ਪਕੜੀ ।
ਪਉਨ ਸਮਾਨ ਉਡਾਨ ਕਰੇ ਸਿੰਘ ਲਾਲ ਸੇ ਨਹਿੰ ਜਾਏ ਜਕੜੀ ।
ਆਲਾ ਸਿੰਘ ਸੰਤ ਡਰਨਤ ਭੈ ਪ੍ਰਭ ਖੇਂਚ ਕਹੀਉ ਫੜ ਬਾਂਹ ਤਕੜੀ ।
ਜਾਗ ਕੇ ਰਹੇ ਰਖੀਸਰ ਜੀ ਇਤਨੀ ਹੈ ਕਾਹੇ ਕੋ ਦੇਹ ਸਕੜੀ ।

ਸ੍ਵੈਯਾ । ਪਲਕ ਖੁਲੀ ਕਿਹਾ ਦੇਖਤ ਹੈ ਪਟੜੀ ਨਹੀਂ ਕਾਰ ਕੇ ਨੀਚੇ ਪਾਣੀ ।
ਜਿਸ ਤਰਫ਼ ਸੇ ਜਲ ਇਤ ਕੋ ਆਤਾ ਮੋਟਰ ਥੀ ਜਾ ਰਹੀ ਉਤਵਾਨੀ ।
ਦੋਨੋਂ ਤਰਫ ਦਿਸ ਹੈ ਪਟੜੀ ਵਿਚਕਾਰ ਚਲੇ ਜਿਵ ਜਲ ਰਾਣੀ ।
ਨਾਨਕ ਹੈ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਹੈ ਕਿਹਾ ਸੋਚ ਸੰਤ ਭਈ ਨਬ ਬਾਣੀ ।

ਦੋਹਰਾ : ਆਲਾ ਸਿੰਘ ਜੀ ਸੰਤ ਕੇ ਭਇਉ ਭਰੋਸਾ ਐਸ ।
ਰਾਮਪੁਰੀ ਹਨਵਨਤ ਕੇ ਰਾਮ ਭਰੋਸਾ ਜੈਸ ।

ਚਤਰਥ ਸਾਖੀ ਸੰਪੂਰਨੰ

ਦੋਹਰਾ : ਜ਼ਿਵ ਭੂਖੇ ਕੋ ਅੰਨ ਮਿਲੇ ਤ੍ਰਿਖਾਵੰਤ ਜਿਵ ਨੀਰ।
ਤਿਮ ਕੌਤਕ ਸੁਣ ਪ੍ਰਭੂ ਕੇ ਮਮ ਤਨ ਆਵੇ ਧੀਰ।
ਚੌਪਈ : ਮਮ ਮਾਤਾ ਜੀ ਮੋਹੇ ਬਤਾਇਉ, ਮਾਮਾ ਮੇਰਾ ਐਸਾ ਆਹਿਉ।
ਭੂਆ ਕਾ ਸੁਤ ਮਾਂ ਕਾ ਭਾਈ ਭੈਣ ਕੋ ਮਿਲਣੇ ਆਇਆ ਆਹੀ।
ਗਾਂਵ ਕੋਟਲੀ ਥਾ ਤਿਸ ਕੇਰਾ। ਨਿਹੰਗ ਸਿੰਘ ਸਿਰ ਬਢੋ ਫਰੇਰਾ।
ਮਮ ਨਾਨੀ ਦੀ ਆਹੀ ਸੋਧ, ਸੋਧ ਪੈ ਲਾਗਿਉ ਕਰਨ ਕਰੋਧ।
ਮੁਤਾਬ ਕੌਰ ਕੋ ਕਹਿ ਮੁਤਾਬੀ, ਸੋਧ ਕਰੋਧ ਤੈਂ ਆਹ ਖਰਾਬੀ।
ਟਰੇ ਪਰੇ ਰਹੇ ਪਰੇ ਪਰੇਰੇ, ਪਾਵੇ ਰੱਬ ਕੋ ਵਖਤ ਸਵੇਰੇ।
ਨੂਰੀ ਠਉਕਾ ਲਾਨ ਨਾਂਹ ਦੇਵੇਂ, ਕੂਕੇ ਸੋਦੀ ਕੂਕਨ ਐਵੇਂ।
ਬੁਰਾ ਭਲਾ ਬਹੁਤ ਹੀ ਕਹੀਉ, ਦੇ ਪਰਮਾਨ ਤੂੰਬੜੀ ਰਹੀਉ।
ਪਹਰੈ ਨੀਲੇ ਤੁਹੈ ਕੁਚੈਲੇ, ਧਰਿਤ ਦੰਤ ਮੈਲ ਤੁਹੇ ਲਾਗਿ ਛੈਲੇ।
ਰਵੀਂ ਅੰਤ ਭੋਰ ਤੂੰ ਨਾਹੀ ਜਾਗੇਂ, ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਵੇਲੇ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਤਿਆਗੇ।
ਗੁਰੂ ਗੋਬਿੰਦ ਸਿੰਘ ਦੀ ਮਰਿਆਦਾ, ਕਰ ਇਸਨਾਨ ਅਚੋ ਪਰਸਾਦਾ।
ਭੂਚੋ ਜੈਸੇ ਪਗਤ ਬਾਂਦਾ, ਮੂਹ ਤੂੰਬੜੀ ਕਹੋ ਹੈ ਆਂਦਾ।
ਭਇਉ ਦਿਮਾਗ ਖਰਾਬ ਹੈ ਤੇਰਾ, ਸਿਰ ਮੇ ਪਾਣੀ ਕਭੀ ਨਾ ਗੇਰਾ।
ਭੈਣ ਭਾਈ ਦੋਨੋਂ ਇਮ ਝਗੜੇ, ਮਮ ਨਾਨੀ ਜੀ ਨਿਕਲੇ ਤਗੜੇ।
ਦੂਲਾ ਸਿੰਘ ਚਲੋ ਮਮਸਾਥ, ਭੈਣੀ ਮੇਲਾ ਕਰੈ ਜਗ ਨਾਥ।
ਜਗਨਾਥ ਸੁਨ ਲਾਗੀ ਅੱਗ, ਗਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਹੈ ਬੋਲਿਉ ਬਾਘ।
ਦਸਮ ਗੁਰੂ ਕੇ ਆਗੇ ਕੋਈ, ਨਾ ਹੈ ਹੋਇਆ ਨਾ ਹੈ ਹੋਈ।
ਏਹ ਕਾਰੀਗਰ ਹਮਰੇ ਭਾਈ, ਜਗ ਨਾਥ ਕੈਸੇ ਬਨ ਜਾਈ।
ਮਮੁ ਨਹ ਮਾਨੋ ਤੁਮਰੀ ਬਾਨੀ, ਮੈਂ ਨਹੀਂ ਜਾਣਾ ਭੈਣੀ ਭਾਣੀ।
ਅਕਲ ਦੇ ਅੰਨੇ ਭੈਣ ਨੇ ਕਹਿਆ, ਹਮਰੀ ਕੁਲ ਨਾਨਕ ਬਪ ਲਇਆ।
ਕਿਰਤੀ ਲਾਲੋ ਕੋ ਵਰਦਾਨ, ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਸੀ ਦਿਤਾ ਜਾਨ।
ਜਨਮ ਸਾਖੀ ਪੜ੍ਹ ਬਾਲੇ ਵਾਲੀ, ਜਿਸ ਮੇਂ ਲਿਖੀਉ ਇਮ ਬਨਵਾਲੀ।
ਦਸਮ ਪਿਤਾ ਦੇ ਪੜ੍ਹ ਮੁੱਖ ਵਾਕ, ਲਕੀਰ ਫਕੀਰ ਕਿਉਂ ਬਨੋ ਨਾਪਾਕ।
ਬੇਰ ਗਿਆਰ੍ਹਵੀਂ ਹਮ ਚਲ ਆਵੈ, ਤਿਸ ਤੇ ਕੌਇਕ ਹਮ ਲੱਖ ਪਾਵੈਂ।
ਪੰਥ ਖਾਲਸਾ ਖੇਤੀ ਮੇਰੀ, ਕਰੋਂ ਸੰਭਾਲਣ ਮੇਂ ਤਿਸ ਬੇਰੀ।
ਰਾਮ ਸਿੰਘ ਮੇਰੋ ਹਇਗਾ ਨਾਂਮਾ, ਬਾਢੀ ਸੁੱਤ ਭੈਣੀ ਕੋਧਾਮਾ।
ਤਿਸ ਮੇਂ ਰਾਮ ਸਿੰਘ ਮਮ ਸਾਰਾ, ਦੇਸ ਮਾਲਵੇ ਮੇਂ ਮਹਿ ਅਵਤਾਰਾ।
ਤੂੰ ਦਸ ਅੰਨਿਆ ਬਾਢੀ ਕੌਣ, ਕੀ ਜਾਨੇ ਬਿਨਾਂ ਹਿਹਾਏ ਭੌਣ।

ਨੀਵੀਂ ਧੌਣ ਪਾ ਬੋਲਿਆ ਭੈਣਾ, ਚਾਲੋਂ ਭੈਣੀਂ ਤੇਰੋ ਕਹਿਨਾ।
ਮਮ ਨੇ ਉਹਾਂ ਭਾਲ ਨਿਵਾਣਾ, ਮੋਹੇ ਨਿਵਾਵੇ ਤਾਂ ਮੈਂ ਜਾਣਾ।
ਹੇ ਕਮਲੇ ਤੁਰੇ ਸਿਰ ਪੈ ਮਾਰੋ, ਮੁਹੇ ਮਸਤਾਨਾ ਕਰੇ ਗੁਰੂ ਥਾਰੋ।
ਮਾਨੋਂ ਸ਼ਕਤੀ ਤੁਹ ਮੈਂ ਉਹਦੀ, ਮੋਹੇ ਬਨਾਏ ਜੋ ਕਰ ਸੋਧੀ।
ਗਮਨੇ ਭੈਣ ਭਾਈ ਦੋਇ ਮੇਲੋ, ਚੀਚੋਂ ਕਿਆ ਤੈਂ ਚੜ੍ਹ ਕੇ ਰੇਲੋ।
ਲੁਧਿਆਣੇ ਤੋਂ ਭੈਣੀ ਸਾਹਿਬ, ਪੈਦਲ ਪੂਜੇ ਗੁਰੂ ਪ੍ਰਸਾਦ।
ਚੰਦਨ ਚੰਦਰਹਿ ਜੁਗਲ ਸੰਤ ਸੰਗ, ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਰਸ ਅਸ ਪਿਖਿਉ ਨਿਹੰਗ।
ਧੌਣ ਅਕੜਾਏ ਲਾਈ ਫੇਰੀ, ਗਈ ਦਲੇਰੀ ਪਿਖਿਉਂ ਕੇਰੀ।
ਭੀੜ ਚੋਂ ਆਇਉ ਐਸਾ ਭਾਗਾ, ਮਿਕਨਾ ਤੀਸ ਲੋਹੇ ਜਿਮ ਲਾਗਾ।
ਪੜੀਉ ਦਿਮਾਲਾ ਚਕਰ ਖਿੰਡੇ, ਲਾਗਿਉ ਧੂੜ ਮਸਲਣ ਪਿੰਡੇ।
ਸਤਿਗੁਰੂ ਆਗੇ ਇਮ ਥੋ ਪੜਿਉ, ਸਿੰਘ ਦੇਖ ਸਿਆਰ ਜਿਮ ਦੜਿਉ।
ਇਮ ਬੋਲੀਉ ਹਰੀ ਸਿੰਘ ਦੁਲਾਰਾ, ਦੂਲਾ ਸਿੰਘ ਸਾਂਭ ਦਸਤਾਰਾ।
ਆਪਣਾ ਨਾਮ ਜਬੇ ਸੁਣੀਉ ਕਾਨਾ. ਅਤ ਸੇ ਭਈਉ ਪ੍ਰੇਮ ਦਿਵਾਨਾ।
ਅੰਤਰਜਾਮੀ ਅੰਤਰਜਾਮੀ, ਮੋਰੀ ਕਾਢੀ ਸਗਲੀ ਖਾਮੀ।
ਉਚੇ ਸੁਰ ਸੋ ਇਮ ਅਲਾਇਆ, ਲੋਕੋ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਗੁਰੂ ਗੋਬਿੰਦ ਆਇਆ।
ਹਾਥ ਜੋੜ ਕਹਿ ਬਖਸ਼ੋ ਮੈਨੂੰ, ਮੈਂ ਸਕ ਲਾਹਣਾ ਜਾਣਿਆ ਤੈਨੂੰ।
ਮੋਹੇ ਭੀ ਕਰੋ ਪ੍ਰਭੂ ਜੀ ਸੋਧੀ, ਕੁਚਿਲ ਕਠੋਰ ਕਾਮੀ ਕਰੋਧੀ।
ਅਬ ਮੈਂ ਤੇਰਾ ਅਬ ਮੈਂ ਤੇਰਾ, ਅਨ੍ਹੇਰੇ ਮੈਂ ਮੋਹੇ ਮਿਲੀਉ ਸਵੇਰਾ।
ਹੁਕਮ ਬਹਾਦਰ ਸਿੰਘ ਕੋ ਕਰਿਉ, ਭਜਨ ਦਿਉ ਸਿੰਘ ਹੈ ਹਰਿਉ।
ਬਹਾਦਰ ਸਿੰਘ ਪਕੜਿਆ ਕਾਨ, ਲਗਿਉ ਭਜਨ ਜਬੈ ਸੁਨਾਣ।
ਬੋਲਿਉ ਨਿਹੰਗ ਹੋਏ ਨਿਸੰਗ, ਸਤਿਗੁਰੂ ਜੀ ਤੂੰ ਮੇਰੀ ਮੰਗ।
ਬਹਾਦਰ ਸਿੰਘ ਨਿਹੰਗ ਕੋ ਫੜੀਉ, ਤੀਰ ਚਾਰ ਅੱਖਰ ਦਾ ਜੜਿਉ।
ਆਰ ਪਾਰ ਸਿੰਘ ਕੇ ਜਬ ਪਇਉ, ਵਿਕਾਰ ਕੁਚਲਤਾ ਛੋੜ ਸਦਇਉ।
ਵਡ ਪ੍ਰਤਾਪ ਜੀ ਹੋਇਐ ਦਿਆਲ, ਅਮ੍ਰਿੰਤ ਦਾਤ ਦਿਨੀ ਤਤਕਾਲ।
ਸੋਧ ਮੈਂ ਸਾਰੀ ਉਮਰ ਬਿਤਾਈ, ਰਾਮਪੁਰੀ ਮੋਹੇ ਕਹਿਉ ਮਾਈ।

ਪੰਜਮ ਸਾਖੀ ਸੰਪੂਰਨੰ ॥

ਦੋਹਰਾ : ਨਾਮ ਗਾਵ ਕੋ ਕੋਟਲੀ ਕੁਝਰਾਂ ਵਾਲੇ ਤੀਰ।
ਸੰਗਤ ਬਹੁਤ ਅੰਨਤ ਸੰਗ ਪਹੁੰਚੇ ਗਹਿਰ ਗੰਭੀਰ।

ਕਬਿਤ : ਗੰਭੀਰ ਸੇ ਗੰਭੀਰ ਹੈ ਗਹੀਰ ਸੇ ਗਹੀਰ ਹੈਂ,
ਕੇ ਭੂਪਨ ਕੇ ਭੂਪ ਹੈ, ਕੇ ਪੀਰਨ ਕੇ ਪੀਰ ਹੈਂ।
ਵੀਤਾਰ ਸੇ ਵੀਤਾਰ ਹੈ, ਉਦਾਰ ਸੇ ਉਦਾਰ ਹੈਂ,
ਸੁਆਰਨ ਸੁਆਰ ਹੈ, ਕੇ ਜੀਤ ਕੀ ਅਖੀਰ ਹੈਂ।
ਗੋਪਾਲ ਹੈ ਦਿਆਲ ਹੈ, ਸੰਭਾਲ ਹੈ ਆਜਾਲ ਹੈਂ,
ਜੋ ਜਾਲ ਹੈ ਜਵਾਲ ਹੈ ਦਰੋਪਤੀ ਕੇ ਚੀਰ ਹੈਂ।
ਨਾਨਕ ਗੋਬਿੰਦ ਹੈ ਜੋ ਸਿੰਘ ਕੇ ਮਨਿੰਦ ਹੈਂ,
ਕੇ ਰਾਮ ਮਰਗਿੰਦ ਹੈ, ਕੀਰ ਕੈਸੇ ਪਿਖੇ ਤੀਰ ਹੈ।

ਸਲੋਕ : ਸਾਤ ਸਮੁੰਦਿ ਮਸ ਕਰੋਂ ਕਲਮ ਕਰੋਂ ਬਨ ਰਾਏ।
ਬਸੁਦਾ ਕਾਗਦ ਜੋ ਕਰੋਂ ਹਰ ਜਸ ਲਿਖਨ ਨ ਜਾਏ।

ਸਵੈਯਾ : ਬਾਸ ਕਰੇ ਗਿਰ ਕੰਦਰ ਪੈ, ਤਿਨ ਪੋਖਤ ਸੋਖਤ ਨਿਸ ਦਿਨ ਜੋਏ।
ਗ੍ਰਿਹਸਤੀਨ ਜੋਗੀਨ ਹੋਸੀਨ ਉਧੀਨ ਮੈਂ, ਕੀਨ ਨਿਵਾਸ ਨਹ ਬੰਚਤ ਸੋਏ।
ਆਦਿ ਬਿਆਦ ਉਪਾਦਿ ਅਸਾਦਿ ਜੈਹੇ, ਰੋਗ ਅਸੋਗ ਜੇਹੋ ਦੀਦ ਹੈ ਖੋਏ।
ਅਸ ਮੂਰਤਿ ਸੂਰਤ ਪੂਰਤ ਕੋ ਕਵੀ, ਬੰਦਤ ਹੈ ਕਰਿ ਜੋਰ ਕੇ ਦੋਏ।

ਦੋਹਰਾ : ਮਿੱਤਰ ਮਹਾਂ ਬਰ ਸਭਨਿ ਕੇ ਵਿਚਰਿਤ ਦੇਸ਼ ਵਿਦੇਸ਼॥
ਦੰਬ ਕਾਢ ਨਿਜ ਗੋਲ ਕਹ ਦੇਵਣ ਸ਼ੁੱਭ ਉਪਦੇਸ਼।
ਦੰਬੀ ਕਹ ਹੈ ਈਰਖਾ ਪਰਮਾਰਥ ਨਹਿ ਸੰਭਾਲ।
ਆਪਿ ਤੋ ਦਿਜਵਰ ਗਲੈ ਹੈਂ ਜਜਮਾਨਣ ਕੋ ਰਹੇ ਗਾਲ।

ਚੋਪਾਈ : ਗੁਰਬਖ਼ਸ ਸਿੰਘ ਪ੍ਰੇਮੀ ਤਿਸੁ ਠੋਰਾ, ਤਿਸ ਕੀ ਅਰਜ ਪੈ ਆਇਉ ਦੋਰਾ।
ਸੰਗਤਾਂ ਆਈਆਂ ਘਤ ਵਹੀਰਾਂ, ਬੁਢੇ ਬਾਲੇ ਤਰਨ ਸ਼ਰੀਰਾਂ।
ਜਿਮ ਮਰਾਲ ਸਰੋਵਰ ਤੀਰ, ਤਿਮ ਵਹਾਂ ਕੂਕੀਉ ਕੀ ਭਈ ਭੀਰ।
ਜਬ ਅਕਾਲੀਉ ਨੇ ਅਸ ਪਿਖੇਉ, ਨਿਜ ਹਮਜੋਲੀਉਂ ਕੇ ਪ੍ਰਤੀ ਲਿਖੀਉ।
ਆਜ ਕੂਕਿਉਂ ਕੇ ਗੁਰੂ ਕੇਰਾ, ਲੂਟੇਂ ਲੰਗਰ ਬਿਨਾਂ ਅਵੇਰਾ।
ਭਾਲੇ ਤੁਬਕ ਲੀਏ ਸਮ ਦਾਇ, ਨੰਰਣ ਸੈਂਕੜੇ ਲੜਨੇ ਆਏ।
ਇਤਵਲ ਲਗਿਉ ਦੀਵਾਨੁ ਬਹੁ ਭਾਰੀ, ਸੰਗਤ ਬੈਠੀ ਬੇ ਸੁਮਾਰੀ।
ਲਾਇਉ ਸੰਵਾ ਸਿੰਘ ਦੀਵਾਨੁ, ਸ਼ਬਦ ਪੜੇ ਲਾਇ ਉੱਚੀ ਤਾਨ।
ਇਕ ਮਸਤਾਨੇ ਮਸਤੀ ਆਈ, ਖੁਲੇ ਕੇਸ ਪਾਗ ਉਤਰਾਈ।
ਜਬ ਛਲਾਂਗ ਮਸਤੀ ਮੇਂ ਲਾਵੇ, ਖੁੱਲੇ ਹਥ ਜੰਗਨ ਕੋ ਪਾਵੇ।
ਦੁਵੇ ਜਨ ਲਾਗ ਦਿਉ ਪਟਕਾਈ, ਫਿਰ ਉਠੀਉ ਫਿਰ ਦਿਉ ਦਬਾਈ।

ਜਥੇਦਾਰ ਹਟਕਨੋ ਚਾਹਾ, ਉਨੇ ਉਸੇ ਭੀ ਪਟਕਨਾ ਚਾਹਾ ।
ਏਕ ਨੇ ਸਿਰੀ ਸਾਹਿਬ ਸੰਭਾਰੀ, ਜੁਝ ਕਰ ਸੇ ਕਰ ਦੀ ਪਰਹਾਰੀ ।
ਜਥੇਦਾਰ ਕੇ ਕੰਧੇ ਪੜੀ, ਕੰਧਾਂ ਵਾਢਿ ਕੰਠ ਢਿੱਗ ਖੜੀ ।
ਸੂਬਾ ਜੀ ਕੋ ਇਕ ਨੇ ਮਾਰਾ, ਅੰਤ ਤੀਖਣ ਖੰਡਾ ਦੋ ਧਾਰਾ ।
ਮਸਤ ਅਰੂੜ ਸਿੰਘ ਜੀ ਸੂਬਾ, ਸ਼ਾਂਤ ਸੁਭਾਅ ਵਿਰਨੁ ਬਪ ਦੂਜਾ ।
ਅਤ ਕ੍ਰਧਿਤ ਹੋਇ ਖੰਡਾ ਮਾਰਾ, ਅਰੀ ਸੇ ਡਾਢਾ ਹੈ ਰਖਵਾਰਾ ।
ਤਾਰ ਸੂਤ ਕੀ ਗਈ ਨਾ ਵਾਢੀ, ਬਦਨ ਮੇ ਲੀਕ ਗਈ ਜੋ ਕਾਢੀ ।
ਕੂਕਿਆਂ ਸਿਮਰਿਉ ਗੁਰੂ ਪ੍ਰਤਾਪ, ਰੋਕਣ ਕੋ ਉਠੇ ਝਬ ਆਪ ।
ਛੈਣੇ ਖੜਤਾਲਾਂ ਠੁਡੇ ਮੁਕੇ. ਸ਼ੇਹ ਜੋ ਰਿਸੁ ਮੇਂ ਆਏ ਕੂਕੇ ।
ਮਾਰ ਮਾਰ ਕੇ ਦੀਏ ਭਜਾਈ, ਨਿਜ ਗ੍ਰਹਿ ਲੁਕੇ ਬਾਰ ਅੜਾਈ ।
ਲੁੰਗੀ ਲਕਦੀ ਤੇੜੋਂ ਲੱਥੀ, ਪਾਗ ਬਿਨਾਂ ਜਾਏ ਨੰਗੇ ਮੱਥੀ ।
ਨੀਲੀਆਂ ਪੜੀਆਂ ਇਮ ਦਸਤਾਰਾਂ, ਜਿਮ ਚੋਗੇ ਤੇ ਕਾਵਾਂ ਡਾਰਾਂ ।
ਨਿਜ ਗ੍ਰਹਿ ਜਾਇ ਕਰੇ ਵੀਚਾਰੁ. ਮਾਨਵ ਔਰ ਹੋਰੁ ਹਥਿਆਰੁ ।
ਨਿਜ ਸਾਥੀ ਨਿਜ ਹੋਰ ਹਕਾਰੇ, ਆਜ ਕੂਕਿਆਂ ਜੀਵਤ ਜਾਰੇਂ ।
ਬਹੁਤ ਇਕੱਠ ਕਰ ਫੇਰ ਪਧਾਰੇ, ਉੱਚੀ ਉੱਚੀ ਨਾਹਰੇ ਮਾਰੇ ।
ਹੱਲਾਹਲ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਚਾਹਿ ਵਿਗਾਰੀ ਅਮਰ ਕੋ ਮਾਰੇ ਜਿਮ ਤ੍ਰਿਪਰਾਰੀ ।
ਕੇਚਤ ਤੁਪਕ ਲੀਨੇ ਐ ਭਾਲੇ, ਕੇਤਕ ਚੱਕਰ ਕ੍ਰਿਪਾਨ ਐ ਡਾਲੇਂ ।
ਅਭਿਮਾਨ ਮਦ ਆਦਿ ਕਰਨ ਵਿਖਾਦਾ, ਕੁਮਤ ਰਸਕ ਲੈ ਬਾਦ ਸੁਅ ਦਾ ।
ਢੋਲ ਬਜਾਏ ਸੁਭਟ ਚੜ ਆਏ, ਮਾਨੋ ਜਿਮ ਹੋਵੈ ਮਗ ਭੁਲਾਏ ।
ਇਤ ਵਲ ਕੂਕਿਆਂ ਜਥੇ ਨਿਹਾਰਾ, ਵਡ ਪ੍ਰਤਾਪ ਕਾ ਲੀਉ ਸਹਾਰਾ ।
ਪ੍ਰਭ ਜੀ ਸਬੈ ਸਹਾਰਾ ਦੀਨਾ, ਕਰ ਨਿਜ ਰੋੜ ਲੀਉ ਇਕ ਪੀਨਾ ।
ਉਤਵੱਲ ਊਚੇ ਹਾਥ ਵਗਾਇਉ, ਜਿਮ ਨਿਸ਼ਾਨਾ ਤੋਪਚੀ ਲਾਇਉ ।
ਖਿੰਡ ਭਾਜ ਗਇਉ ਦੱਲ ਸਾਰਾ, ਬੰਦ ਭਇਓ ਸਭ ਢੋਲ ਨਗਾਰਾ ।
ਰਾਮਪੁਰੀ ਧਨ ਗੁਰੂ ਪ੍ਰਤਾਪ, ਸੋ ਸੁਖੀ ਜਿਸ ਜਪਿਉ ਜਾਪ ।

ਛਟੀ ਸਾਖੀ ਸੰਪੂਰਨੰ

ਦੋਹਰਾ : ਜਿਮ ਸਰ ਵਾਰ ਮੇਂ ਪਦਮ ਹੋ ਅਲੀਅਲ ਕਰੇ ਗੁੰਜਾਰ ।
ਤਿਮ ਜੇਹੇ ਜਨ ਪ੍ਰਤਾਪ ਗੁਰੂ, ਸੋ ਨਰ ਅਹਿ ਉਧਾਰਿ ।

ਦੋਹਰਾ : ਲਵ ਪੁਰ ਮੇਂ ਵਾਸਾ ਕਰੇ ਸਿੰਘ ਗੁਰੂ ਕੋ ਖਾਸ ।
ਪੜਾਵਤ ਥੋ ਵਿਦਿਆਰਥੀ ਤਨਖਾ ਲਏ ਜਰ ਮਾਸ ।

ਚੌਪਈ : ਸੁਹਾਵਾ ਸਿੰਘ ਨਾਮ ਜਿਸ ਕੇਰਾ ਵਡ ਪ੍ਰਤਾਪ ਕੋ ਦਾਸ ਘਨੇਰਾ।
ਜੋਹਿ ਸਕੂਲ ਪਡਾਵਤ ਲਟਕੇ ਸਕੂਲ ਕੋ ਮੁਖ ਅਧਿਆਪਕ ਖਟਕੇ।
ਗਲਤ ਰਿਪੋਰਟ ਦੀਨੋ ਪਰ ਦੀਨੀ, ਔਰ ਤਰੱਕੀ ਰੋਕਿ ਕਿਨ੍ਹੀ।
ਕਛੁਕ ਸੋਚ ਸੰਤਾਂ ਮਨ ਆਈ, ਤਿਮ ਹੋਵਹਿ ਜਿਮ ਤੋਹਿ ਰਜਾਈ।
ਕਰਿ ਅਰਦਾਸ ਸਿਮਰਿਉ ਗੁਰ ਕੋ ਕਛੁਕ ਧੀਰਜ ਆਇਉ ਉਰ ਕੋ।
ਜਿਮ ਸਸੀ ਸੂਕਤ ਜਲ ਮਾਂਗੇ. ਜਿਮ ਖੋੜਸ-ਖੋੜਸ ਪ੍ਰਤੀ ਤਾਂਗੇ।
ਅਰਧ ਜਾਮਨੀ ਸੋਚ ਬਿਤਾਈ ਪਾਛਲ ਨਿਸ ਆਇਉ ਰਗ ਰਾਈ।
ਪ੍ਰੇਮ ਸਾਹਿਤ ਬਚ ਕਰਨੇ ਲਾਗੇ, ਚੱਕਾ ਚੋਂਦ ਮਾਸਟਰ ਜੀ ਜਾਗੇ।
ਦਵੈ ਕਰ ਜੋਰ ਅਰਜ ਗੁਜਾਰੀ, ਮਾਸਟਰ ਕਰਿਹੈ ਰਾਰ ਬਹੁ ਭਾਰੀ।
ਇਹਾਂ ਸੇ ਚਾਹੇ ਬਦਲਾਣਾ, ਔਰ ਬੱਢਣ ਸੇ ਚਾਹੇ ਘਟਾਣਾ।
ਹੱਸ ਕਰ ਬੋਲੇ ਅੰਤਰਜਾਮੀ, ਕਰਨੈਹ ਸਾਕੈ ਤੁਹਿ ਕੋ ਗਾਮੀ।
ਲਵਪੁਰ ਸ਼ਹਿਰ ਇਹੀ ਤੋਹਿ ਕੇਰਾ। ਭੂਤ ਸਮੇਂ ਭੀ ਇਹਾ ਡੇਰਾ।
ਤੁਰੰਗਨ ਹਿਤ ਬਿਦੀ ਚੰਦ ਆਇਉ, ਤੋਹਿ ਨਕੇਤ ਮੇਂ ਭੋਜਨ ਪਾਂਇਉ।
ਪੂਰਬ ਜਨਮ ਈਹਾ ਥਾ ਤੋਰਾ, ਨਿਰ ਸੰਦੇਹ ਕਰੋ ਨਹਿ ਝੋਰਾ।
ਇਮ ਪ੍ਰਭੁ ਕਰਿ ਭੇ ਅੰਤਰ ਧਿਆਂਨਾ, ਭੋਰ ਭਈ ਭਾਨ ਉਦਿਆਨਾ।
ਨਿਜ ਸਮੇਂ ਸੋ ਪੋਹਲ ਪਧਾਰੇ, ਮੁਖ ਅਧਆਪਕ ਇਮ ਉਚਾਰੋ।
ਤੁਮ ਹੋ ਸੰਤ ਜੀ ਬਹੁ ਵਡਭਾਗੇ, ਤਨਖਾਹ ਵਦੀ ਤਰੱਕੀ ਸਾਗੇ।
ਰੁਕ ਗਈ ਬਦਲੀ ਆਜ ਤੁਮਾਰੀ, ਈਹਾਂ ਨਿਭ ਜਾਏ ਉਮਰਾ ਸਾਰੀ।
ਰਾਮ ਪੁਰੀ ਪ੍ਰਮੋਦ ਬਚ ਸੁਣਕੇ, ਕੋ ਨੰਹਿ ਸਾਕੇਂ ਦੇਣ ਪ੍ਰਭ ਗੁਣ ਕੇ।

ਸਪਤਮੀ ਸਖੀ ਸੰਪੂਰਨੰ ॥

ਦੋਹਰਾ : ਕੁਝਰਾਂ ਵਾਲਾ ਸ਼ੇਹਰ ਸੀ ਕਛੂਕ ਸੰਤਾ ਦੂਰ।
ਲੇ ਆਓ ਸੌਦਾ ਚਤਰ ਸਿੰਘ ਚਾਹੀਦੇ ਜੋਏ ਹਜ਼ੂਰ।

ਕਬਿਤ : ਜਥੇ ਆਏ ਵਜਦੇ ਤੇ ਗਾਜੇਂ ਸਮ ਅਭਰੋਂ ਕੇ।
ਰਾਜਤ ਹੈਂ ਛਕ ਛਕ ਬਦਾਮ ਔ ਕੜਾਹ ਹੈ।
ਅਨੰਦ ਪੁਰੀ ਕਿਲੇ ਦੀਆਂ ਸਭੀ ਭੁਖਾਂ ਕਡਨੇ ਕੋ।
ਲੀਏ ਫਿਰੇ ਗੁਰੂ ਜੀਓ ਸੰਗ ਹੀ ਉਮਾਹ ਹੈਂ।
ਜਹਾਂ ਜਹਾਂ ਜਾਏ ਦੌਰਾ ਸਚੀ ਸਰਕਾਰ ਜੀ ਦਾ।
ਖੇਤਨ ਮੋਂ ਪੜ ਜਾਏ ਸਾਜਰੋ ਹੀ ਰਾਹ ਹੈ।

[illegible]: ਸੰਤਨ ਕੇ ਮਨ ਚਾਓ ਘਣਾ, ਪ੍ਰਭ ਜੀਕੋ ਆਗਮ ਸੁਣ ਸੁਣ ਕੇ।
ਜਿਸ ਰਾਤ ਨੇਹੋਂ ਪ੍ਰਭੂ ਦੀਦਾਰ ਹੁਵੈ, ਪਛਤਾਵਤ ਥੇ ਸਿਰ ਧੁਣ ਸੁਣ ਕੇ।
ਸੰਤ ਜੀ ਅਤੀ ਪ੍ਰਸੰਨਤ ਭਏ, ਸਰਦਾਈਆਂ ਪੀ ਰਹਿ ਪੁਣ ਪਣ ਕੇ।
ਯਹਿ ਮੇਲਾ ਹੋਲੇ ਸਮ ਹੋਇਓ, ਗੁਰਬਖਸ਼ ਕਵੀ ਕਹੇ ਰੁਣ ਝੁਣ ਕੇ।

ਦੋਹਹਾ: ਮੇਲਾ ਕਰਕੇ ਸਤਗੁਰੂ ਚਲੇ ਅਗਾਰੀ ਔਰ ॥
ਸੰਤਾਂ ਕੇ ਮਨ ਉਪਜਿਆ ਔਰ ਕਸੂਤਾ ਦੋਰ ॥

ਚੌਪਾਈ: ਸਾਡੀ ਹੁਈ ਸਫਲ ਕਮਾਈ, ਤੋ ਹਮਨੇ ਨੰਹੀ ਤੱਟਾ ਆਈ।
ਬੈਲ ਹਮਾਰੇ ਅਛੇ ਡਾਢੇ, ਚਾਲੇ ਅਰਟ ਖਰਾਸ ਪੈ ਗਡੇ।
ਭਾਈ ਤੀਨੋਂ ਕਰ ਹੈ ਕਾਰਾ, ਇਸ ਲੀਏ ਹੈ ਅਧਕ ਗੁਜਾਰਾ।
ਹਮੀ ਇਕੱਲੇ ਝਾਲੇਂ ਦੋਰਾ, ਬਾਕੀ ਕੌਨ ਹਮਾਰੀ ਠੌਰਾ।
ਸੰਤ ਬਿਰਾਜੇ ਜਬ ਥੇ ਰਾਤ, ਆਏ ਜਗਾਇਓ ਪ੍ਰਭ ਬਿਖਆਤ।
ਪਕੜ ਅੰਗਰੀ ਸੰਗ ਲੇ ਚਾਲੇ, ਆਗੇ ਬੇਠੈ, ਸਾਦ ਨਿਰਾਲੇ।
ਚਾਰੋ ਸਾਦ ਤਪਤ ਰਹੇ ਧੂਣੀ, ਰੂਖੀ ਬਾਂਸੀ ਖਾਏ ਅਲੂਣੀ।
ਕੌਤਕ ਡਿਠਾ ਸੰਤ ਏਹ, ਬੋਲੋ ਯਹਿ ਤੋਂ ਹਮਰੀ ਦੇਹ।
ਬੋਲੇ ਸੰਤ ਪ੍ਰਭੂ ਬਤਾਈ, ਪਾਛਲ ਜਨਮ ਤੋਹੇ ਧੂਣੀ ਤਾਈ।
ਚਾਰ ਜਨਮ ਤਪ ਤਪਿਓ ਭਾਰੀ, ਅਬ ਆਈ ਮੋਹ ਮਿਲਨੇ ਵਾਰੀ।
ਆਛੀ ਵਸਤ ਜੋ ਮੋਕਓ ਲਿਆਏ, ਲਾਏ ਧਰੋ ਮੈਂ ਤੁਮਰੇ ਆਗੇ।
ਤਬ ਮਨ ਮੇ ਅਤਸੇ ਪਛਤਾਏ ਬਖਸੋ ਬਖਸੋ ਭਈ ਖਤਾ ਏ।
ਪੇਖਿਆ ਸੰਤਾਂ ਅਜਬ ਨਜ਼ਾਰਾ, ਪਸ਼ੂਆਂ ਕੋ ਕਰ ਰਹੇ ਥੇ ਚਾਰਾ।
ਬੋਲਦ ਦਿਖ ਹੈ ਵਡੇ ਵਡੇਰੇ, ਭੈਣ ਬਿਖੀ ਗਊ ਜਬ ਹੇਰੇ।
ਕੋਹਤ ਕੇਹੜ ਹੀ ਭਇਓ ਦੀਵਾਨਾ, ਛੋੜ ਦੀਓ ਹਲ ਕੋ ਜੋਤਾਨਾ।
ਸੁਕਣ ਲਾਗੀ ਖੇਤੀ ਸਾਰੀ, ਬੈਲ ਜੋੜ ਨਹਿ ਭਰੇ ਕਿਆਰੀ।
ਮਾਟੀ ਇਨ ਸੰਗ ਕਰਤੀ ਰਾਰਾ, ਬੈਲ ਕਹਿ ਯੇਹ ਖਸਮ ਹਮਾਰਾ।
ਅਬ ਕ੍ਰਿਆ ਖਾਵੇਂਗੇ ਸਿਰ ਤੇਰਾ, ਆਵੈ ਤੰਫਾ ਨਵੋ ਸ਼ਵੇਰਾ।
ਪਾਕੀ ਖੇਤੀ ਗਹੇ ਖਲਆਣੇ, ਕੇਵਲ ਨੌਂ ਮਣ ਹੋਏ ਦਾਣੇ।
ਨੌਂ ਮਣ ਦਾਣੇ ਪਾਓ ਭੜੋਲੇ, ਉਪਰ ਸੇ ਢੱਕਣਾ ਨੀਂਹ ਖੋਲੇ।
ਨਵੀਂ ਗੇਹੂ ਲਾਲ, ਹੁਵੈ ਆਈਮਾਈ ਢੱਕਣ ਭੜੋਲੇ ਲਾਹੀ।
ਪੁਨਾ ਦੋਏ ਮਣ ਨਿਕਲੇ ਦਾਣੇ, ਮਾਈ ਪੀਸਣ ਕੇ ਹਿਤ ਛਾਣੇ।
ਸੰਤ ਕਹਿ ਸੁਣ ਮਾਈ ਮੋਰੀ, ਅਬਤਕ ਬਣੀ ਪ੍ਰਤੀਤ ਨਾ ਤੋਰੀ।

ਰਾਮ ਪੁਰੀ ਯਹ ਜੋ ਸਾਖੀ, ਸੰਤ ਗੁਪਾਲ ਸਿੰਘ ਮੋਹੇ ਭਾਖੀ।

ਆਠਵੀਂ ਸਾਖੀ ਸੰਪੂਰਨੰ ॥

ਦੋਹਰਾ : ਸੰਤੋਖੀ ਸੰਤ ਸੰਤੋਖ ਸਿੰਘ ਕੁਝਰਾਂ ਵਾਲੇ ਸੈਂਹਰ।
ਕਿਰਤ ਕਰੇ ਵਹਿ ਸੁਖ ਘਣਾ ਅਤਸੇ ਪ੍ਰਭ ਕੀ ਮੇਹਰ।

ਚੌਪਾਈ : ਝੂਠੋ ਝੂਠ ਮੁਕਦਮਾ ਬਣਿਆ, ਕੁਦਰਤ ਅਜਬ ਹੀ ਤਾਣਾ ਤਣਿਆ।
ਅਲੰਕ੍ਰਿਤੀ ਨੰਹਿ ਕਿਸੇ ਚੁਰਾਏ, ਤ੍ਰਿਕਾਲ ਦਰਬਕੋ ਝੂਠ ਅਲਾਏ।
ਨੀਦਾਨ ਵਿਰੋਦ ਕਰੀਓ ਬਹੁਭਾਰੀ, ਨੰਹਿ ਨੀਚ ਸਮਜੇ ਗਾਵਾਰੀ।
ਸੰਤ ਪੜਹਿ ਨਿਤ ਹੀ ਗੁਰਬਾਣੀ, ਜਿਸਮੇ ਗਿਆਨ ਦੀਓ ਗੁਣ ਖਾਣੀ।
ਸਿਮਰਿਓ ਮਨ ਮਹਿ ਗੁਰ ਪ੍ਰਤਾਪ, ਰਾਖੋ ਮੋਹਿ ਹਾਥ ਦੇ ਆਪ।
ਚਪੜਾਸੀ ਆਏ ਕਹੇ ਨਕੇਤ, ਸੰਤਾਂ ਦਾ ਸੀ ਕਰਕੇ ਹੇਤ।
ਲੀਜੋ ਸੰਗ ਅਗਵਾਹ ਤੁਮ ਸਾਰੇ, ਐਨ ਤਰੀਕ ਪੈ ਪਹੁੰਚੇ ਸਾਰੇ।
ਉਹਾ ਆਪ ਕੋ ਕਰੇਂ ਬਿਲੋਕਣ, ਭੁਗਤਾਵੇਂ ਹਮ ਪੇਹਲੇ ਲੋਕਣ।
ਚਾਰ ਅਗਵਾਹ ਸੰਤ ਲੇ ਚਾਲੇ, ਸਤਿਗੁਰ ਜੀ ਦੇ ਚੋਜ ਨਿਰਾਲੇ।
ਲਵਪੁਰ ਸੈਹਰ ਕੀ ਪੜੀ ਤਰੀਕ, ਪੁਜੋ ਐਨ ਸਮੇਂ ਸਿਰ ਠੀਕ।
ਸਟੇਸ਼ਨ ਪਰ ਤੀਨੋ ਖੁੰਝ ਗਏ, ਸੰਤ ਇਕੱਲੇ ਹੀ ਰਹਿ ਗਏ।
ਪਰਾ ਰਬਦ ਭੀ ਕਰ ਅਰਦਾਸ, ਏਕ ਕਰੀ ਕਚੈਰੀ ਪਾਸ।
ਚਪੜਾਸੀ ਪੇਖਤ ਦੀ ਅਵਾਜ਼, ਸੰਤੋਖ ਸਿੰਘ ਹੋਏ ਹਾਜ਼ਰ ਭਾਗ।
ਸੰਤੋਖ ਸਿੰਘ ਭਇਓ ਹਾਜਰ ਜਬਹੀ, ਝਗੜੇ ਵਾਲੇ ਖੜੇ ਥੇ ਸਭ ਹੀ।
ਲੀਜੇ ਜੱਜ ਉਗਵਾਹੋ ਨਾਮ, ਹਾਜ਼ਰ ਹਾਜ਼ਰ ਕਹੇਂ ਤਮਾਮ।
ਗੁਪਤ ਸਹੀਦੋ ਕੀ ਯਹਿਕਾਰ, ਸਾਕਿਓ ਜੱਜ ਨਹਿ ਬਾਤ ਵਿਚਾਰ।
ਸਨਮੁਖ ਹੀ ਥੇ ਵਹਿ ਝਗੜਾਲੂ, ਕਰ ਮਲੂਮ ਨਾ ਸਾਕੇ ਹਾਲੂ।
ਸਤਿਗੁਰ ਜੀ ਨੇ ਫੇਰਿਓ ਪਾਸਾ, ਸੰਤਾਂ ਦੀ ਭਈ ਦੂਰ ਨਿਰਾਸਾ।
ਸੰਤ ਬਰੀ ਜੱਜ ਨੇ ਕੀਨੇ, ਸਭ ਵਿਰੋਧੀ ਝੂਠੇ ਕੀਨੇ।
ਸਚੋ ਸੱਚ ਨਿਬੇੜਿਓ ਆਪ, ਸੰਤ ਕਹਿ ਧੰਨ ਗੁਰ ਪ੍ਰਤਾਪ।
ਰਾਮ ਪੁਰੀ ਏਹ ਸੰਤਾਂ ਸਾਖੀ, ਸੰਤ ਨੰਰਿਦਰ ਸਿੰਘ ਮੋਹੇ ਭਾਖੀ।

ਨੌਵੀਂ ਸਾਖੀ ਸੰਪੂਰਨੰ ॥

ਦੋਹਰਾ : ਕਰਨਾ ਧਰ ਪ੍ਰਭ ਆਪ ਹੋ ਮੋ ਮਤ ਨਿਜ ਕਛੁ ਨਾਹੇ।
ਵਡ ਪ੍ਰਤਾਪ ਕੇ ਸੁਖ ਸਦਨ ਬਸੋ ਮੋ ਹਿਰਦੇ ਮਾਹੇਂ।

ਮਮ ਨਾਮ ਸਮ ਨਾਮ ਹੈ ਦਮਦਮਾ ਤਿਸ ਗਾਮ।
ਖੂਨਾ ਨਗਰ ਕਹਿ ਗਏ ਥੇ ਵਡ ਪ੍ਰਤਾਪ ਅਭੀਰਾਮ।

ਚੌਪਈ : ਤਸੀਲ ਮੁਕਤਸਰ ਹੈ ਤਿਸ ਕੇਰੀ, ਆਇਉ ਦੌਰਾ ਥਾ ਬਹੋ ਦੇਰੀ।
ਅਰਜ ਕਰੀ ਭੈਰੋਂ ਸਿੰਘ ਭਾਈ, ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਚਿਤ ਆਏ ਰਘੁਰਾਈ।
ਆਏ ਪ੍ਰਅੰਕ ਪਰ ਪ੍ਰਭੁ ਬਿਰਾਜੇ, ਮਾਨੋ ਜਿਮ ਗੋਕਲ ਪਤੀ ਸਾਜੇ।
ਜਥੇਦਾਰ ਹੋਰ ਸਭ ਸੰਗਤ, ਛਕ ਰਹੇ ਦੂਧ ਲਗਾਏ ਪੰਗਤ।
ਭੈਰੋਂ ਸਿੰਘ ਕੀ ਸੇਪਨ ਆਈ, ਗੋਹਾ ਕੂੜਾ ਕਰਨੇ ਤਾਂਈ।
ਗੁਰੂ ਕੀ ਘੋੜੀ ਕੇ ਢਿਗ ਧਾਂਈਂ, ਚਿਮਕੀ ਘੋੜੀ ਜੈਸ ਡਰਾਈਂ।
ਪਿਛਲ ਲਾਤ ਘੋੜੀ ਅਸ ਮਾਰੀ, ਦੜ ਗਾਟੇ ਵਹ ਪੜੀ ਵਿਚਾਰੀ।
ਪ੍ਰਾਣ ਪੰਖੇਰੂ ਉਡਤ ਭੈ, ਦੂਧ ਕੇ ਘੁਟਕੇ ਵਹੀ ਰੁਕ ਗਏ।
ਆਹਾ ਕੀ ਹੋਇਆ ਕੀ ਹੋਇਆ, ਸਭ ਕੋ ਸੰਸੇ ਥਾ ਜਿਮ ਜੋਇਆ।
ਕਾਲ ਵਸ ਜਿਹ ਭਈ ਵਿਚਾਰੀ, ਲਾਗੇ ਕਰਨ ਦੁਖਤ ਨਰ ਨਾਰੀ।
ਬਹੁਤ ਦੇਰ ਤਕ ਹੋਸ਼ ਨਾ ਆਈ, ਭੈਰੋ ਸਿੰਘ ਗਿਆ ਘਬਰਾਈ।
ਸੀਘਰ ਬੋਲੇ ਪ੍ਰਭ ਕ੍ਰਿਪਾਲ, ਭੈਰੋ ਸਿੰਘ ਇਸ ਦਯੋ ਉਠਾਲ।
ਕੋ ਖਤਰਾ ਨੈ ਨਹ ਘਬਰਾਉ, ਨਿਰ ਸੰਦੇਹ ਤੁਮ ਜਾਏ ਉਠਾਉ;
ਭੈਰੋ ਸਿੰਘ ਹਾਥ ਜਬ ਲਾਇਆ, ਤਤ ਛਿਨ ਸਾਂਹਸ ਵਜੂਦ ਮੇ ਆਇਆ।
ਪੀੜ ਪਰਬ ਨਾ ਤਿਸ ਕੇ ਕੋਈ, ਇਮ ਜਾਗੀ ਜਿਮ ਦੇਰ ਮੇ ਸੋਈ।
ਅਚਰਜ ਸੰਗਤ ਸੀ ਭਈ ਸਾਰੀ, ਕੈਸੀ ਲੀਲਾ ਤੁਮ ਬਨਵਾਰੀ।
ਛਕਿਓ ਸਮੁੰਦਰ ਸੁਖ ਸੋ ਸਭਨੇ, ਕਰੀਓ ਤਿਆਰ ਆਗੇ ਪ੍ਰਭ ਨੇ।
ਇਮ ਕੌਤਕ ਕਰ ਗਏ ਅਗਾਰੀ, ਅਬ ਲੋ ਯਾਦ ਕਰੇ ਨਰ ਨਾਰੀ।
ਰਾਮਪੁਰੀ ਮਾਨਾ ਦਾ ਹੋਲਾ, ਤਿਮ ਕੌਤਕ ਕਰ ਲਾਹਿਉ ਉਹਲਾ।

ਦਸਮੀ ਸਾਖੀ ਸੰਪੂਰਨੰ ॥

ਦੋਹਰਾ : ਏਕ ਦਿਵਸ ਇਕ ਗਾਮ ਮੇ, ਆਏ ਕਰੁਨਾ ਨਿਦਾਨ।
ਸੰਗਤ ਭਈ ਪ੍ਰਮੋਧ ਅਤ ਆਥਨ ਪੋਰ ਦਿਵਾਨ।

ਚੌਪਈ : ਸੰਗਤ ਮੇ ਅਸ ਬਚੁ ਸੁਨਾਇਓ, ਵਾਰਾ ਤੜਕੇ ਜਹੈ ਲਾਇਓ।
ਸਗਲੇ ਜਨ ਮਜਨ ਕਰ ਆਇਉ, ਕੇਸਨ ਮੇ ਜਲ ਪਾ ਕਰ ਨਾਇਓ।
ਬਿਨ ਇਸ਼ਨਾਨ ਵਾਰ ਮੇ ਆਣਾ, ਪੁਨ ਦੀ ਥਾਂ ਅਹਿ ਪਾਪ ਲਗਾਣਾ।
ਸੁਣ ਅਰਦਾਸ ਗਏ ਸਭ ਧਾਮਾ, ਪੁਨਾ ਸੁਭਾ ਆਏ ਨਰ ਬਾਮਾ।
ਗਿਆਨਾ ਸਿੰਘ ਜੀ ਲਾਇਉ ਵਾਰਾ, ਬੈਕੁੰਠ ਪੁਰੀ ਕਾ ਭਯੋ ਨਜ਼ਾਰਾ।
ਜਬ ਪ੍ਰਭ ਭੋਗ ਵਾਰ ਕਾ ਪਾਇਉ, ਤਬ ਪ੍ਰਭ ਢਿੱਗ ਇਕ ਸਿੰਘ ਅਲਾਇਉ।

ਗਰੀਬਨਿਵਾਜ ਚਰਨ ਗ੍ਰਹਿ ਪਾਉ, ਨੀਮਰ ਹੋਏ ਬੋਲਿਉ ਸੱਦ ਭਾਉ।
ਦੀਨ ਦਿਆਲ ਭਏ ਕ੍ਰਿਪਾਲ, ਜਾਂਵਤ ਭਏ ਤਹੈ ਕੇ ਰਥ ਨਾਲ।
ਪ੍ਰਯਕ ਡਸਾਏ ਦੀਨ ਗ੍ਰਹ ਮਾਹੀ, ਕਰ ਵਿਛਾਵਿਨ ਪ੍ਰਭੂ ਬਿਠਾਈ।
ਕਰਤ ਰਹੇ ਬਚ ਸਿੰਘਨ ਸਾਥ, ਦੀਰਘ ਦਰਸੀ ਕਰਨਾ ਨਾਥ।
ਜਿਹ ਗਰੇਹ ਗਏ ਤੇ ਨਾਮ ਵਜੀਰ, ਕਪੂਰ ਕੌਰ ਪਤਨੀ ਤੇਹ ਤੀਰ।
ਕਪੂਰ ਕੌਰ ਕਰ ਜੋਰ ਇਓਂ ਕਹਿ, ਧੇਨ ਏਕ ਮਮ ਗ੍ਰਹ ਮੇ ਅਹੈ।
ਤਹਿ ਅਸਥਨ ਦਵੈ ਭਏ ਨਿਕਾਰੇ, ਕਰਨਾ ਕਰੋਂ ਕੋਈ ਚਾਲੇ ਕਾਰੇ।
ਜੋ ਮੋਹੇ ਲੋਗਨ ਅਹੰ ਬਤਾਇਓ, ਹਮ ਸਗਰੋਂ ਹੀ ਅਹੇ ਕਰ ਪਾਇਓ।
ਧੇਨ ਤੋ ਬਹੁਤ ਅਹੈ ਚੰਗੇਰੀ, ਜਾਏ ਪਿਖੀ ਪ੍ਰਭ ਜੀ ਬਿਨ ਬੇਰੀ।
ਤੇਹ ਪਰ ਕਰ ਪ੍ਰਭ ਜੀ ਨਿਜ ਫੇਰਾ, ਰਾਜੀ ਹੋਵੈ ਏਹ ਬਿਨ ਬੇਰਾ।
ਮੁਖਾਰ ਬਿੰਦ ਚੋਂ ਅਸ ਉਚਾਰੀ, ਪੰਕ ਲਿਉ ਛਨੇ ਮੇ ਡਾਰੀ।
ਮਾਝਾ ਪਓ ਧੇਨ ਕੰਡ ਪਾਏ, ਛਨਾਂ ਉਪਰ ਦੋਓ ਘਸਾਏ।
ਦੋ ਤੀਨ ਦਿਨ ਇਮ ਹੀ ਤੁਮ ਕੀਜੋ, ਚਾਰਾ ਕਾ ਦੂਧ ਸਮ ਹੀ ਲੀਜੋ।
ਜੈਸੇ ਕਰੀ ਪ੍ਰਭ ਤਿਮ ਇਨਹੋ ਕਹੀ, ਗਾਏ ਕੀ ਅਪਦਾ ਗਈ ਹਰੀ।
ਦੋਵੈ ਮਾਸ ਕੇ ਥੰਨ ਬੰਦ ਦੋਈ, ਚਾਰੋ ਸਮ ਚਾਲੇ ਦਿਨ ਸੋਈ।
ਥਨ ਦੋਵੇਂ ਦੀਖਤ ਥੇ ਨਾਹੇ, ਦੋਵੇਂ ਅਸ ਥਨ ਤਹ ਦੀਖਤ ਆਹੇ।
ਪ੍ਰਭ ਕਰਨਾ ਮੇ ਸਮ ਭਏ ਚਾਰੇ, ਨਿਗਮ ਕਰੀ ਅਸ ਤੋਹੋ ਜੁਹਾਰੇ।
ਰਾਮਪੁਰੀ ਤੂੰ ਭੀ ਤਹ ਧਿਆਏ, ਚਤਰ ਪਦਾਰਥ ਦੇ ਬਿਗਸਾਏ।

ਗਯਾਰਵੀਂ ਸਾਖੀ ਸੰਪੂਰਨੰ ॥

ਦੋਹਰਾ : ਬਾਂਗਰ ਪਾਕਿਸਤਾਨ ਮੇ ਘਨੀਆ ਗਾਮ ਇਕ ਆਹੇ।
ਜਥੇਦਾਰ ਹਕਾਰ ਸ਼ੁਭ ਮੇਲਾ ਕਹੀਉ ਤਾਹੇ।

ਕਬਿਤ : ਭੂਤ ਔਂ ਭਵਿਖ ਵਰਤਮਾਨ ਕੀ ਜੋ ਜਾਣੇ ਸਭ,
ਜਾਨ ਪ੍ਰਮਾਨ ਲੇ ਪ੍ਰਮਾਨ ਸਦੇ ਦੇਸ ਕੇ।
ਚੀਰ ਔਂ ਸਰੀਰ ਸੁਧ ਹੈਵੇ ਨਾਏ ਨੀਰ ਸ਼ੰਗ,
ਬੁਧ ਸੁਧ ਹੈਵੇ ਪੜ੍ਹੇ ਵਿਦਾਤ ਜੋ ਗਨੇਸ ਕੇ।
ਸਭ ਹੀਨ ਮੰਦ ਕਹੀਉ ਸੰਗਤੋ ਨਿਆਰੇ ਸਦ,
ਬਿਹੰਗਮਾ ਕੇ ਬਾਰੇ ਅੰਸ ਕਹੇ ਉਪਦੇਸ ਕੇ।
ਸੂਬਾ ਜੀ ਨੇ ਕਹੀਉ ਜਿਮ ਭਾਖੀਉ ਹੈਂ,
ਮਮ ਤਿਮ ਗੁਣਵਾਨ ਪੜ੍ਹੋਂ ਉਪਦੇਸ ਜੋ ਨਰੇਸ ਕੇ।

ਰਾ : ਜਿਮ ਖਗ ਨਿਸ ਦਰੁਮ ਪੈ ਭੋਰ ਪਈ ਕਹੀ ਔਰ ।
ਤਿਮ ਬਿਹੰਗਮ ਵਿਚਰਦੇ ਆਗਾਰ ਕਰੇ ਨੀਹ ਠੌਰ ।

ਚੌਪਈ : ਏਕ ਨੀਸਾ ਇਕ ਜਾਮ ਬਿਤਾਵੇ, ਗ੍ਰਿਸਤੀਨ ਨਹ ਘਣਾ ਦੁਖਾਵੇ ।
ਚੂਨ-ਪੂਨ ਜੋ ਉਸ ਕੇ ਹੋਈ, ਤਿਸੇ ਪ੍ਰਸਨ ਹੋਏ ਅਚਲੇ ਸੋਈ ।
ਕਰਨਾ ਕਰ ਹੈ ਬਿਰਭ ਪਰ ਹੇਤ, ਮਾਰ ਕੋ ਮਾਰ ਰਹੇ ਸੁਚੇਤ ।
ਕਿਸੀ ਕੋ ਅਪਨਾ ਅਰੀ ਨਾ ਜਾਨੇ, ਅਵਾਕ ਨਾ ਕਹੇ ਮੋਨ ਹੀ ਠਾਨੇ ।
ਪਰ ਸੁਤਾ ਨਿਜ ਸੁਤਾ ਸਮਾਨਾ, ਸੁਪਨੇ ਮਝਾਰ ਸਚੇਤ ਸੁਜਾਨਾ ।
ਜਨਨੀ ਸਮਪਰ ਨਾਰੀ ਜਾਣੇ, ਹਾਟਕ ਲੋਸਟ ਸਮ ਪਛਾਨੇ ।
ਪਰ ਖੇਦ ਮੋ ਖੇਦ ਅਘੈ ਤ੍ਰਸੜੇ, ਔਗਣ ਸੇ ਨਸਤੇ ਨਹੀਂ ਵਸਤੇ ।
ਜਾਮ ਜਾਮਣੀ ਮਜਨ ਆਛੇ, ਕਾਹੂ ਫਲ ਕੀ ਇਛ ਨਾ ਬਾਛੇ ।
ਪੰਜ ਗੁੰਥੀ ਕੰਠ ਹੋ ਸਾਰੀ, ਨਿਸ ਦਿਨ ਚੜੀ ਰਹੇ ਨਾਮ ਖੁਮਾਰੀ ।
ਪੰਜ ਮਾਰ ਪੰਜ ਉਰ ਧਾਰੇ, ਪੰਚਨ ਮੇ ਹੀ ਕਰੇ ਸੁਕਾਰੇ ।
ਮਾਯਾ ਕੀ ਥਾਤੀ ਨੈਹੇ ਬਾਂਧੇ, ਦੇ ਨਾ ਬੋਝ ਦੂਸਰੇ ਕਾਂਦੇਂ ।
ਨਿਸ ਦਿਨ ਸਿਮਰਨ ਮਾਹੇ ਗੁਜਾਰੇ, ਅਘਾਏ ਖਾਏ ਨਹਿ ਪਾਸੇ ਮਾਰੇ ।
ਅਲਪ ਆਹਾਰ ਅਚੇ ਸੁਖ ਸਾਰਾ, ਸੁਲਪ ਸੀ ਨੀਂਦਰਾ ਰਾਮ ਪਿਆਰਾ ।
ਗਰਿਸਤੀ ਸੰਗ ਰਾਰ ਨਾ ਕਰੇ, ਰਿਸ ਕੀ ਵਿਸ ਨਾ ਮਨ ਮੇ ਧਰੇ ।
ਸੌਚ ਇਸਨਾਨ ਮਰਯਾਦਾ ਰਾਖੇ, ਮੀਥਿਆ ਬਚ ਕਬਹੂੰ ਨਹ ਭਾਖੇ ।
ਮਾਰਜਨ ਕਰੇ ਪਾਤਰ ਜੂਠਾਰਾ, ਬੇਘ ਕਰੇ ਨਹ ਆਲਸ ਧਾਰਾ ।
ਗਰਿਸਥੀ ਕੇ ਗ੍ਰਹ ਜੋ ਕਿਛ ਹੋਵੈ, ਅਚ ਹੈ ਸੋਏ ਨਾ ਪਾਛੇ ਜੋਵੇ ।
ਸਬਦ ਸੁਰਤ ਮੇ ਮਨ ਪਰਚਾਵੇ, ਸਾਧ ਸੰਗਤ ਮੇ ਚਲ ਚਲ ਜਾਵੇ ।
ਅਸ ਬਿਹੰਗਮ ਕਰੇ ਨਾ ਜੋਈ, ਧਾਰਨ ਕਰ ਲੈ ਗਰਿਸਥ ਹੈ ਸੋਈ ।
ਕਾਮਕ੍ਰੋਧ ਕਾਇਆਂ ਕੋ ਗਾਲੇ, ਜਉ ਕੰਚਨ ਸੁਹਾਗਾ ਢਾਲੇ ।
ਮਾਰਗ ਛੋਡ ਕੁਮਾਰਗ ਜਾਵੈ, ਵੈਹਿ ਬਿਹੰਗਮ ਮਮ ਨਹ ਭਾਵੈ ।
ਦਸਮ ਮਸੰਦਨ ਕੋ ਤੌਉ ਜਾਰਾ, ਸੰਗਤ ਕਉ ਤਿਨ ਕਰੀਉ ਦੁਖਾਰਾ ।
ਸ਼ਕਾਦਿਤ ਕਦੀਨ ਕੀ ਹੈ ਆਈ, ਗਮਨ ਕਰੈ ਪਰ ਨਾਰੀ ਤਾਈਂ ।
ਪਰਾਅਮ੍ਰਿਤ ਬਿਨ ਅਚੈ ਨਹੀਂ ਸੋਈ, ਦੁਗਧ ਬੀਨਾ ਪਰਸਨ ਨਾ ਹੋਈ ।
ਨਿਹਾਲੀ ਨੀਚੇ ਊਪਰ ਮਾਂਗੈ, ਚਾਪੀ ਹੇਤ ਘਰ ਗ੍ਰਹਨੀ ਤਾਗੇ ।
ਮਾਰ ਖੂੰਢੇ ਕੀ ਅਸ ਮੇ ਮਾਰੋ, ਬਿਹੰਗਮ ਪੂਣਾ ਕਾਢ ਦਯੋ ਸਾਰੋ ।
ਸੁਰਦੇਸ਼ ਬਚ ਸੁਣ ਸਰਮਾਇਆ, ਆਹਿਲੱਆ ਹਿਤ ਜੋ ਕਰਮ ਕਮਾਇਆ ।
ਬਰਸਤ ਭੈ ਨੈਨ ਤਿਸ ਕੇਰੇ, ਸੰਗਤ ਪ੍ਰਭ ਕੋ ਕਹੀਉ ਬੇਰੇ ।

ਪ੍ਰਭ ਜੀ ਇਹਾ ਸੇ ਉਠ ਚਾਲੇ, ਅਭਰ ਹਮ ਕੋ ਅਭੀ ਉਠਾਲੇ।
ਅਸ ਬਚ ਜਬੇ ਕਦੀਏਨ ਨੇ ਭਾਖਾ, ਪ੍ਰਭ ਜੀ ਕਹੀਉ ਬੈਠੇ ਰਹੋ ਸਾਖਾ।
ਖਿਤ ਪਤ ਤੋ ਨੀਜ ਰੋਣਾਂ ਰੋਵੈ, ਸਾਹਸ ਭਗਨ ਕੇ ਸਰਾਪ ਕੋ ਧੋਵੈ।
ਹਮ ਪਰ ਛੀਂਟ ਨਹੀਂ ਵਹਿ ਗੌਰੇ, ਬੈਠੇ ਰਹੋ ਨਾ ਜਾਵੇ ਡੇਰੇ।
ਚਾਰੋਂ ਤਰਫ ਬਹੀ ਜਲਧਾਰਾ, ਬੀਚ ਇਮ ਜਿਮ ਪਿੜ ਖਲਵਾਰਾ।
ਬੀਹੰਗਮਾ ਪ੍ਰਤੀ ਉਪਦੇਸ ਬਹੁ ਕਹਾ, ਇੰਦਰ ਭੀ ਸੁਣ ਰਇਉ ਆਹਾ।
ਮਨੁਜਾ ਆਤਰ ਜਨ ਜੋ ਆਹੇ, ਤਰਾਸ ਕੀ ਲਾਜ ਹੈ ਤਿਸ ਕੋ ਕਾਹੇ।
ਕਰੀ ਕਾਗਜ ਕੀ ਕਰੀ ਪੈ ਆਣੈਂ, ਕਾਮ ਵਸ ਤਨ ਕੂਪ ਪਸਾਣੇ।
ਅਕੰਸ ਸਹ ਸੀਸ ਨਿਸ ਜਾਮ, ਖੁਦਿਆਵੰਤ ਤ੍ਰਿਪਤ ਨ ਕਾਮ।
ਤਿਮ ਕਾਮ ਵੱਸ ਮਾਨਵ ਜੋ ਹੈ, ਖਿਤ ਪਤ ਸਮ ਵਹਿ ਲਜਤ ਹੋਹੈ।
ਇਸੀ ਹੇਤ ਮਮ ਬਚ ਹਿਏ ਧਾਰੋ, ਮਾਰ ਕੋ ਮਾਰ ਹੀਏ ਸੁਧਾਰੋ।
ਰਾਮਪੁਰੀ ਉਪਦੇਸ ਏਹ ਗੁਰੂ ਕਾ, ਮਨੋਜਾ ਆਤਰ ਧੀਰਜ ਉਰ ਕਾ।

ਬਾਹਰਵੀਂ ਸਾਖੀ ਸੰਪੂਰਨੰ ॥

ਸਲੋਕ : ਤੂੰ ਤੂੰ ਕਰਤਾ ਤੂੰ ਭੈਆ ਮੁਝ ਮੇਂ ਰਹੀ ਨਾ ਤੂੰ।
ਆਪਾ ਪਰ ਕਾ ਮਿਟ ਗਿਆ ਜਹਿ ਦੇਖਾ ਤਹਿ ਤੂੰ।

ਦੋਹਰਾ : ਬਾਬਾ ਸੰਤ ਸਿੰਘ ਜੀ ਰਹਿ ਹੈ ਗਹਿਰ ਗੰਭੀਰ।
ਇਮ ਸਤਿਗੁਰੂ ਕਹੈ ਜਿਨੈ ਕੋ ਏਹ ਹੈ ਨਰ ਫਕੀਰ।

ਚੌਪਈ : ਨਰ ਫਕੀਰ ਨਾਮ ਫਿਰ ਧਰੀਉ, ਉਜਾਂਲਾ ਸੀਤ ਪ੍ਰਸਾਦ ਦੇਹ ਕਰੀਉ।
ਵਿਸਾਖਾ ਸਿੰਘ ਵੰਡਾਲਿਏ ਕੋਲ, ਦਸਤਕਾਰੀ ਰਹੇ ਸਿੱਖ ਅਮੋਲ।
ਭੰਗਵਾਂ ਪਿੰਡ ਸੀ ਸੰਤਾ ਕੇਰਾ, ਵਿਸਾਖਾ ਸਿੰਘ ਕੋ ਭੈਣੀ ਡੇਰਾ।
ਗੱਲਾ ਜਿਸ ਥਾਂ ਸਭ ਨੇ ਹੇਰਾ, ਅਹਰਨ ਇਸ ਥਾਂ ਸੰਤਾ ਕੇਰਾ।
ਉਸਤਾਦ ਸਗੀਰਦ ਕਰੇ ਦੋਉ ਕਾਮਾ, ਸੀਮਰੇ ਮਨ ਮੈਂ ਪ੍ਰਭੂ ਅਭਿਰਾਮਾ।
ਪੰਜ ਸਾਲ ਦੇ ਵੱਡ ਪ੍ਰਤਾਪ,, ਆਏ ਖੇਲਦੇ ਕੋਲ ਸੀ ਆਪ।
ਇਖ ਚੂਸਦੇ ਥੇ ਵਹਿ ਆਏ, ਸੰਤਾ ਚਾਹੀਉ ਇਮ ਅਜਮਾਏ।
ਦੇਵੈ ਢੋਕਾ ਜਹਿ ਕੋ ਨਹੀਂ, ਸੰਤਾ ਸੋਚ ਕਰੀ ਮਨ ਮਾਹੀ।
ਸੰਤਾ ਜਬ ਇਮ ਕਰੀਉ ਵੀਚਾਰਾ, ਵੱਡ ਪ੍ਰਤਾਪ ਇਖ ਦੀਉ ਸਾਹਾ।
ਬਹੁਤ ਖੁਸੀ ਹੋਏ ਵੱਡ ਪ੍ਰਤਾਪ, ਦੇਵਨ ਆਏ ਮਾਰਿਉ ਆਪ।
ਜੂਠੀ ਗੁੱਲੀ ਸੰਤ ਸੀ ਤੋੜੇ, ਵਿਸਾਖਾ ਸਿੰਘ ਨੇ ਇਕ ਦਮ ਹੋੜੇ।
ਇਨ ਕਾ ਸੀਤ ਪ੍ਰਸਾਦ ਅਨਮੋਲ, ਆਪ ਦਿਆ ਆ ਤੇਰੇ ਕੋਲ।

ਇਨਹੇ ਨਿਵੇਗੇਂ ਾਜ ਮਹਾਰਾਜੇ ਸੀਤ ਪ੍ਰਸਾਦ ਕੋ ਤਰਸੇ ਬਾਜੇ।
ਸੀਤ ਪ੍ਰਸਾਦ ਜਾ ਛਕਿਆ ਜਾਨ, ਅੰਤਰ ਮੁਖੀ ਭਇਓ ਚਾਨਾਨ।
ਵਿਮਲ ਮਨੀਖਾ ਸੰਤਾ ਹੋਈ, ਵਿਕਾਰ ਸਪਰਸ ਕੇਰ ਨਾ ਕੋਈ।
ਸੁਖਅਮਿਤ ਹੈ ਮਿਲਿਉ ਮਨ ਕੋ, ਗੁਰੂ ਕੀ ਸੇਵਾ ਲਇਉ ਤਨ ਕੋ।
ਬਹੁਤਾ ਰਹੇ ਹੈਂ ਗੁਰੂ ਕੇ ਧਾਮ, ਕਬੀ ਕਬੀ ਜਾਵੈ ਹੈ ਗਾਮ।
ਨਗਰ ਨਿਵਾਸੀ ਮਿਲ ਕੇ ਸਾਰੇ, ਸੰਤਾ ਪ੍ਰਤੀ ਇਮ ਬਾਕ ਉਚਾਰੇ।
ਮੇਲਾ ਕਰਵਾਵੋ ਮਨਜ਼ੂਰ, ਸੰਗਤ ਦਰਸ਼ਨ ਚਾਹੇ ਹਜ਼ੂਰ।
ਸੰਤਾ ਅਰਜ ਕਰੀ ਜਬ ਜਾਏ, ਸਤਿਗੁਰੂ ਕਹੀਉ ਜ਼ਰੂਰ ਹਮ ਆਏ।
ਸਭ ਨੇ ਸੁਨਿਉ ਮੇਲਾ ਜਬ ਹੀ, ਤੁਰਨ ਕਰੀ ਤਿਆਰੀ ਸਭ ਹੀ।
ਜਥੇਦਾਰ ਸਦੇ ਵਿਦਵਾਨ, ਭੰਗਮ ਬਨੇ ਸੁਵਰਗ ਸੁਮਾਨ।
ਆਲਮ ਭਗਤ ਸਿੰਘ ਪਤੰਗ, ਬੰਤਾ ਸਿੰਘ ਦਾ ਜਥਾ ਨਿਸੰਗ।
ਭੂਰੇ ਗਿਲਿਆਂ ਲਾਲ ਸਿੰਘ ਰਾਗੀ, ਬਿਰਤੀ ਟੂਟੇ ਨਾਹੀ ਲਾਗੀ।
ਗੁਰੂ ਹਰੀ ਸਿੰਘ ਜਿਮ ਇਮ ਕਹਿਆ, ਚਉਥਾ ਪਾਵਾਂ ਸਿਖੀ ਅਹਿਆ।
ਭਾਈ ਕਾਲੂ ਤੇ ਭਾਈ ਹੀਰਾ, ਰਾਗੀ ਮਰਦਾਨੇ ਕੁਲ ਮੀਰਾ।
ਪੈਂਤੀ ਸਾਲ ਦੇ ਗੁਰੂ ਜੁਆਨ, ਜਗ ਮੇ ਚਮਕੇ ਜੋ ਸਮਭਾਨ।
ਉੱਡਰਾਨ ਮੇ ਜਿਮ ਚਾਦ ਉਜਾਰਾਂ, ਤਿਮ ਸੰਗਤ ਮੈਂ ਹਰੀ ਦੁਲਾਰਾ।
ਪੈ ਗਿਆ ਭੋਗ ਵਾਰ ਕੋ ਜਬ ਹੀ, ਅਰਜ ਕਰੀ ਸੰਤਾ ਨੇ ਤਬ ਹੀ।
ਨਿਜਗ੍ਰਹਿ ਚਰਨ ਪਾਵੋ ਦਾਤਾਰ, ਸਰਬ ਸੁਖਾਂ ਦੇ ਦੇਵਨ ਹਾਰ।
ਚਲੋ ਚਲੇ ਪ੍ਰਭ ਜੀ ਫੁਰਮਾਇਆਂ, ਫੂਮਰੇ ਗਾਰੇਹ ਜਾਵਨ ਹਿਤ ਆਇਆ।
ਪ੍ਰਅਕ ਪੈਆਸਨ ਖੂਭ ਵਿਛਾਕੇ, ਆਦਰ ਸ਼ੋਹਤ ਪ੍ਰਭ ਭਾਈ ਬੀਠਾ ਕੇ।
ਨਿਹਾਲ ਕੌਰ ਨੂੰ ਕਰਿਉ ਇਸ਼ਾਰਾ, ਕਰਲੇ ਸੇਵਾ ਪ੍ਰਵਦਗਾਰਾ।
ਸਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਦੁਧ ਲਿਆਵਾਂ, ਪ੍ਰਭ ਬੋਲੇ ਮੈ ਹੋਰ ਕੀ ਚਾਵਾ।
ਦੁਗਦ ਤੋਂ ਲਾ ਕੇ ਸਭ ਮਲਾਈ, ਛਨਾ ਭਰ ਪ੍ਰਭ ਨਿਕਟ ਲਿਆਈ।
ਨਾ ਦੁਧ ਨਾ ਮਿੱਠਾ ਪਾਇਆ, ਚੇਤਾ ਪਿਆਰੇ ਪਿਆਰ ਭੁਲਾਇਆ।
ਸਤਿਗੁਰੂ ਛੱਕਨ ਲਗੇ ਮਲਾਈ, ਪ੍ਰੇਮੀਆਂ ਤਾਈਂ ਨਹੀਂ ਜਨਾਈ।
ਅਲੂਨਾ ਸਾਗ ਬੀਦਰ ਕੋ ਖਾਇਆ, ਭੀਲਨੀ ਦੇ ਬੇਰਾਂ ਭਰਮਾਇਆ।
ਛਿਲਾ ਖਾ ਗਿਆ ਕੇਲਿਆਂ ਕੇਰੀ, ਮਲਾਈ ਖਾਣੀ ਕੋਣ ਉਖੇਰੀ।
ਬਾਹਰੋ ਮਾਂ ਦਾ ਪੋਤਾ ਆਇਆ, ਮਥਾ ਦੀਦੀ ਚੁਕ ਟਿਕਾਇਆ।
ਗੱਲ ਪਲਾ ਹਥ ਜੋੜ ਕੇ ਬੋਲੀ, ਸਤਿਗੁਰੂ ਮੰਗਾਂ ਵਸਤ ਅਮੋਲੀ।
ਸਤਿਗੁਰੂ ਕਹੇ ਰਹੋ ਜਿਮ ਮਾਤਾ, ਭਲੀ ਕਰੇਗਾ ਆਪ ਬੇਦਾੜਾ।

ਪ੍ਰਭ ਜੀ ਏਹ ਪੋਤਰਾ ਮੇਰਾ, ਇਨ ਕੀ ਖੀਨੀ ਕਰੇ ਉਖੇਰਾ।
ਪੁਤਰ-ਪਿਤੇ ਦਾ ਪਿਆਰ ਨਾ ਮਾਨੇ. ਜਾਨੀ ਜਾਨ ਆਪ ਤੂੰ ਜਾਣੇ।
ਇਨਕਾ ਪ੍ਰਭ ਜੀ ਕਸਟ ਮਿਟਾਉ, ਪੁਤਰ ਪਿਉ ਦਾ ਸੰਗ ਨਬਾਉ।
ਇਨਕੀ ਮੌਤ ਜਗੀ ਨਾ ਜਾਵੈ, ਭਰ ਗਲੇਚੂ ਮਾਈ ਅਲਾਵੈ।
ਹੱਸ ਕਰ ਬੋਲੇ ਵੱਡ ਪ੍ਰਤਾਪ, ਸਤਿਗੁਰੂ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਨਗੇ ਆਪ।
ਅਗੇ ਤੇ ਐਸਾ ਨਾ ਹੋਵੈ, ਇਸ ਵਿਜੋਗ ਮੈ ਕੋਈ ਨਾ ਰੋਵੈ।
ਪੁਤਰ-ਪੋਤੇ ਦੋਹਤੇ ਹੋਏ, ਅਫਰੀਕਾ ਮੈ ਬਸ ਰਹੇ ਸੋਏ।
ਰਾਜ ਸਿੰਘ ਨਾਮ ਸੁਭ ਭਾਏ, ਗੁਰੂ ਜਗਜੀਤ ਮਹੰਤ ਬਨਾਏ।
ਇਕ ਵੀਰ ਫਗਵਾੜੇ ਕੋਲ, ਖੋਖੜਾਂ ਪਿੰਡ ਮੈ ਬਸੇ ਅਡੋਲ।
ਪਿਆਰਾ ਸਿੰਘ ਨਾਮ ਤਿਸ ਕੇਹਾ, ਸੰਤਾਂ ਦੀ ਏਹ ਯਾਦ ਸਵੇਰਾ।
ਇਨ ਕੇ ਦਾਦਾ ਸੰਤ ਸੀ ਭਾਰੇ, ਭੈਣੀ ਚੌਰਾਸੀ ਸਾਲ ਗੁਜਾਰੇ।
ਪੂਰਨ ਸੰਤ ਇਨਹੇ ਪ੍ਰਭ ਕਹੀਉ, ਸੋ ਹੋਇਉ ਜੋ ਇਨਹੈ ਚਹੈਉ।
ਇਕ ਸੋ ਚਾਰ ਸੀ ਬਰਸ ਗੁਜ਼ਾਰੇ, ਫੇਰ ਸੰਤ ਪ੍ਰਲੋਕ ਪਧਾਰੇ।
ਪੋਤਰੇ ਅਬ ਮਾਯਾ ਮੈਂ ਖੇਲੇਂ, ਧੰਨ ਸਤਿਗੁਰੂ ਜਿਸ ਨੇ ਸੰਗ ਮੇਲੇ।
ਰਾਮਪੁਰੀ ਕਹ ਧੰਨ ਗੁਰੂ ਸਿੱਖ ਜਿਨ, ਕੇ ਗਰਿਹ ਹੋਏ ਮਹਾਂਰਿਖ।

ਤੇਹਰਵੀ ਸਾਖੀ ਸੰਪੂਰਨੰ

ਦੋਹਰਾ : ਗਾਮ ਗੰਗਾ ਸਿੰਘ ਵਾਲ ਥਾ ਦੋ ਸੈ ਚੋਰੰਜਾ ਚੱਕ॥
ਲੋਲਪਰ ਦੋਰਾ ਕਰੇ ਥੇ ਗੁਰੂ ਪ੍ਰਤਾਪ ਅਨਥੱਕ॥
ਸੰਤ ਬਲਵੰਤ ਸਿੰਘ ਇਮ ਕਹਾ ਸੁਨੋ ਕਵੀ ਗੁਰਬਖਸ਼॥
ਕ੍ਰਿਪਾ ਨਕੇਤ ਮਮ ਗਾਮ ਮੈਂ ਭਵ ਤਾਰਨ ਆਏ ਸਖਸ਼॥

ਕਬਿਤ : ਫੈਲਤ ਦਰੋਮ ਜਿਮ ਰਿਤੂ ਸਮੇਂ ਹੁਮ ਧੁਮ,
ਗੁਮ ਗਮ ਗਏ ਸਿੰਘ ਫੈਲੇ ਤਿਉਂ ਦਿਦਾਰ ਤੇ।
ਮੰਡਲ ਕੇ ਪਤੀ ਖਿਨਿ ਜਾਹੇ ਜਹੇਂ ਦਰ ਮਾਹੇਂ,
ਸੂਖਨ ਦੇਹਿ ਭੂਖਨ ਕੇ ਦੁਖਨ ਨਿਵਾਰਤੇ ਮੂੜਨ ਕੋ ਗਿਆਨ ਦਿਉ।
ਧਿਆਨੀਆਂ ਕੋ ਧਿਆਨ ਦੀਉ ਮਾਨੀਆਂ ਕੇ ਮਾਨ ਤੋੜੇ ਹੋੜੇ ਹੰਕਾਰ ਤੇ।
ਰਾਮਪੂਰੀ ਰਾਮ ਕੇ ਭਤੀਜ ਸਿਖੀ ਬੀਜ-ਬੀਜ ਕਰੇ ਹੈ।
ਨਾਚੀਜ - ਚੀਜ ਸਾਰੇ ਸੰਸਾਰ ਤੇ॥

ਸ੍ਵੈਯਾ : ਦੀਰਿਗ ਹੋਤੇ ਦੀਖਤ ਨਹੇ ਜੈਹਿ ਕੋ ਸਰਤਾ ਤਟ ਪਿਆਸ ਮੇਂ ਅਚੇ ਨਾ ਨੀਰੇ।
ਤੁਰਨਾ ਪਨ ਔਰ ਹੀ ਕਾਜ ਗਇਓ ਅਰ ਜਾਠਰ ਮੇਂ ਸ਼ਤ੍ਰੁਰਤਾ ਵੀਰੇ।

ਧਨ ਖੀਨ ਹੁਸੀਨ ਕਮੀਨ ਭਇਓ ਬੇਦੀਨ ਕੀਸੀ ਤ੍ਰੀਨ ਸੇ ਪਸੂ ਨੀਰੇ।
ਅਸ ਭੂਦਰ ਕੇ ਸਮ ਮਾਨਵ ਕੋ ਗੁਰਦੇਵ ਕਿਯੋ ਸੁਰਏਸ ਸਰੀਰੇ।

ਦੋਹਰਾ : ਇਸੀ ਗਾਮ ਮੈਂ ਰਹੇ ਥੇ, ਗੁਰੂ ਕੇ ਸਿੰਘ ਬਖਸੀਸ।
ਲਾਗੀ ਆਗ ਥੀ ਇਖ ਕੋ, ਦੇਖਹ ਲੋਕ ਅਰਦੀਸ।

ਚੌਪਾਈ : ਲੋਗਨ ਕੋ ਦਿਖਰਾਵਨ ਹੇਤ, ਕੌਤਕ ਕਿਯੋ ਕਰਨਾ ਨਕੇਤ।
ਕਹਯੋਂ ਸਭੀ ਕੋ ਆਗ ਬੁਝਾਉ ਜਥੇਦਾਰ ਸਭ ਤਾਗੀ ਜਾਓ।

ਸੰਤ ਮੰਡਲੀ ਭਾਗੀ ਸਾਰੀ, ਜਬ ਪ੍ਰਭ ਜੀ ਅਸ ਗਿਰਾ ਉਚਾਰੀ।
ਗਾਮ ਕੇ ਲੋਕ ਸਭੀ ਚਲ ਆਏ, ਕੋਈ ਪਾਣੀ ਕੋਈ ਮਿਟੀ ਪਾਏ।

ਆਗ ਕੇ ਉਚੇ ਨਿਕਲੇ ਸੋਹਲੇ, ਆਵਹ ਪਾਛੇ ਪਰਤੇ ਢੋਲੇ।
ਕੋਈ ਕਹੇ ਈਖ ਕੋ ਵਾੜੋਂ, ਕੋਈ ਕਹੇ ਨ ਬੂਝੇ ਛਾਡੋ।

ਥਕ ਹਾਰ ਗਈ ਸੰਗਤ ਸਾਰੀ, ਨੈ ਬੁਝੇ ਕਹ ਹੈ ਨਰ ਨਾਰੀ।
ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਮਚੀਓ ਰੋਲਾ, ਚਬ ਆਇਓ ਰੋਲੇ ਮੈਂ ਮੋਲਾ।

ਕਰਨਾ ਨਿਧੇ ਜਬ ਜਓ ਦਾਹੇ ਕੋ ਪੇਖਾ, ਇਕ ਦਮ ਬੁਝੀ ਨਹੀਂ ਭੁਲੇਖਾ।
ਜਹ ਜਹ ਆਗ ਵਹੀਂ ਰੁਕ ਗਈ, ਮਾਨੋ ਜਿਮ ਦਾਮਨੀ ਭਈ।

ਭੈਕੰਰ ਪਾਵਕ ਬੁਝੀ ਤੁਰਨ, ਚੇਹਰਾ ਨਾਲ ਗੁਲਾਲ ਸਪੂੰਨ।
ਇਮ ਕੌਤਕ ਕਰ ਡੇਰੇ ਆਏ, ਲੀਨ ਹੁਤਾਸਨ ਮਾਹੇ ਸਮਾਏ।

ਭਾਗ ਸਿੰਘ ਪ੍ਰਤੀ ਪ੍ਰਭ ਬੋਲੇ, ਮੋਹੇ ਛਾਇਆ ਕਰ ਦਿਓ ਢੋਲੇ।
ਪੋਹ ਕੀ ਸਰਦੀ ਕਾ ਥਾ ਜਾਡਾ, ਗਰਮ ਕਰੀਉ ਤਨ ਗਰਮੀ ਡਾਡਾ।

ਸਿੰਘਨ ਹਿਤ ਪ੍ਰਭ ਕਸਟ ਸਹਾਰੇ, ਬਿਦੀ ਚੰਦ ਜਿਮ ਭਠ ਉਬਾਰੇ।
ਤਨ ਪਹ ਜਲ ਅਥਾਹ ਪੁਵਾਇਆ, ਬਿਦੀਚੰਦ ਪ੍ਰਤੀ ਸੇਕ ਨਾ ਲਾਇਆ।

ਤਿਮ ਕਿਛ ਖਿਨ ਪ੍ਰਭ ਪਾਵਕ ਧਰਮ, ਤਨੋ ਖੁਹਾਕ ਦੇ ਕਰੀਓ ਨਰਮ।
ਆਥਨ ਪਉਰ ਸਜਾਏ ਦੀਵਾਨ, ਲਾਗੇ ਪ੍ਰਭੂ ਸੰਗੀਤ ਸੁਨਾਣ।

ਭੋਗ ਸਮੇਂ ਪ੍ਰਭ ਇਮ ਉਚਰੀਓ, ਬਖਸ਼ੀਸ ਸਿੰਘ ਚਿਤ ਸੋਕ ਨਾ ਕਰੀਉ।
ਦੇਹ ਕਮਾਦ ਕੀ ਸਕਰ ਪਈਉ, ਭਲੀ ਭਾਂਤ ਮੰਡੀ ਲੈ ਜਈਉ।
ਦਾਮ ਸਮਾਨ ਬਟੇਗਾ ਤੋਰਾ, ਨਿਰਸੰਦੇਹ ਹੋ ਕਰੋ ਨਾ ਝੋਰਾ।
ਬੁਧੂ ਦੇ ਸੀ ਆਵੇ ਵਾਗੂ, ਕਰੀਉ ਵੱਡ ਪ੍ਰਤਾਪ ਸੁਵਾਗੂ।
ਰਾਮਪੁਰੀ ਜਿਮ ਰੈਣ ਕੋ ਤਾਰੇ, ਤਿਮ ਉਪਕਾਰ ਸਤਿਗੁਰੂ ਜਗ ਸਾਰੇ।

ਚੌਹਦਵੀ ਸਾਖੀ ਸੰਪੂਰਨੰ ॥

ਦੋਹਰਾ : ਸੰਤ ਬਲਵੰਤ ਸਿੰਘ ਜਿਮ ਕਹੇ, ਤਿਮ ਲਿਖਉ ਵਿਚਾਰ ।
ਪਾਠ ਕਰਾਏ ਸਵਾਲਖ ਗੁਰੂ ਪ੍ਰਤਾਪ ਉਦਾਰ ।

ਚੌਪਾਈ : ਸਵਾਲਖ ਸੀ ਪਾਠ ਅਰੰਭੇ, ਇਰਖਾ ਵਾਦੀ ਭਏ ਅਚੰਭੇ ।
ਔਰ ਉਹਨਾਂ ਕੁਛ ਸੋਚ ਨਾ ਕੀਨੀ, ਗਰੰਥ ਬੇਅਦਬੀ ਹੈ ਕਹਿ ਦੀਨੀ ।
ਫਾੜ ਦਿਉ ਕੋ ਕਹਿ ਦਰਬਾਰ, ਬਹੁ ਭੜਕਾਏ ਸਿੰਘ ਸਰਦਾਰ ।
ਤਬ ਪ੍ਰਭ ਸ੍ਰੀ ਕਰਨਾ ਨਿਕੇਤ, ਕਾਨਫਰੰਸ ਕਰੀ ਕਰ ਹੇਤ ।
ਮੁਕਤਸਰ ਸਭ ਕਰੇ ਏਕਤ੍ਰ, ਭੇਜ ਭੇਜ ਜੀ ਨੀਜ ਪੱਤਰ ।
ਦੁਸਤਰ ਕੋ ਹਮ ਕਰਉ ਸੁਖੈਣ, ਗ੍ਰੰਥ ਨਹੀਂ ਫਾੜੀਓ ਪਤਰੇ ਹੈਨ ।
ਮਿਨਾਕ ਬਾਤ ਤੁਮ ਕਰੀ ਸੁਮੇਰ, ਗਹਜ ਕਹੀਉ ਸਤਿਗੁਰੂ ਸਮ ਕੇਹਰ ।
ਰਗੂਲੇਸਨ ਤਬ ਹੋਇਉ ਪਾਸ, ਗਮਨ ਕਾਲ ਸਭੀ ਗਏ ਹੁਲਾਸ ।
ਇਮ ਪ੍ਰਭ ਜੀ ਗਏ ਰੱਢੇ ਗ੍ਰਾਮ, ਕਾਨਫਰੰਸ ਕਾ ਵਹਾ ਇੰਤਜਾਮ ।
ਲੈਕਚਰ ਵਹਾ ਜਬ ਹੋਨੇ ਲਾਗਾ, ਆਇਉ ਆਕਾਲੀਉ ਕਾ ਦਲ ਭ ਗਾ ।
ਤੂਰਨ ਦੀਓ ਸਪੀਕਰ ਲਾਏ, ਮੇਲੇ ਮੈਂ ਦੀਉ ਰੌਲਾ ਪਾਏ ।
ਸੁਣੇ ਨਾ ਇਤ-ਉਤ ਕੀ ਬਾਣੀ, ਭੈ ਦੁਖੀ ਸਭ ਵਹਾ ਕੇ ਪ੍ਰਾਣੀ ।
ਰੀਸ ਮੈਂ ਕੂਕੇ ਆਏ ਜੁਆਨ, ਲੀਏ ਭਾਲੇ ਅਰ ਕਿਰਪਾਨ ।
ਨਰਮ ਦਿਲ ਸਿਰਗ ਸਿੱਲਾ ਜਿਉ ਹੋਏ, ਅਤ ਸੇ ਮਰਨਾ ਮਾਡ ਖਲੋਏ ।
ਬਲਵੰਤ ਸਿੰਘ ਕੋ ਪ੍ਰਭੂ ਹਕਾਰਾ, ਕਹਾ ਸਾਂਤੀ ਗਈ ਵਿਚਾਰਾ ।
ਤੋਹੇ ਸੀਲ ਹਮ ਸਬ ਸ ਜਾਣੇ, ਨੈ ਸੋਬਤ ਤਵ ਕਰ ਕ੍ਰਿਪਾਨੇ ।
ਬੋਲਿਓ ਕੜਕ ਸੂਰਮਾ ਤਬ ਹੀ, ਤੁਮ ਰੋਕੋ ਨੈਹ ਰੋਕੇ ਅਬ ਹੀ ।
ਇਮ ਜੀਵਨ ਸੇ ਮਰਨ ਚੰਗੇਰਾ, ਕਰੀਉ ਨੀਰਾਦਰ ਇਨ੍ਹੋ ਜੋ ਤੇਰਾ ।
ਪ੍ਰੇਮ ਮਈ ਪ੍ਰਭੂ ਗ੍ਰਿਹ ਉਚਾਰੀ, ਅਬ ਹੋਵੇ ਜੋ ਚਾਹੋਂ ਕਾਰੀ ।
ਜਬ ਟਿਕ ਬੈਠੇ ਸਿੰਘ ਦਲੇਰ, ਭਉ ਸਪੀਕਰ ਬੰਦ ਤੇਹ ਕੇਰ ।
ਲਾਇਉ ਜੋਰ ਆਕਾਲੀਉ ਭਾਰਾ, ਨਹਿ ਸਮਰੀਉ ਪ੍ਰਭ ਏਸ ਬੇਗਾਰਾ ।
ਔਰ ਬੈਟਰੀ ਔਰੋਂ ਧੂਤਾ, ਭਾਗ ਲੀਆਏ ਲਾਏ ਵਿਭੂਤਾ ।
ਕੋਈ ਨਾ ਚਾਲੀਉ ਮੈਕਰਾਫੂਨ, ਰਹੇ ਬਨਾਉਂਦੇ ਅਫਲਾ ਤੂਨ ।
ਆਲਮ ਗਰਜ ਗਰਜ ਕੇ ਆਖੇ, ਅਤਰ ਸਿੰਘ ਫਿਰਸਤਾ ਬਚ ਭਾਖੇ ।
ਜਾਰੀ ਕਲਾ ਪ੍ਰਭ ਦਿਖਾਈ, ਦੰਗ ਰਹੀ ਸਬ ਤਕਤ ਲੁਕਾਈ ।
ਤਬ ਮਨ ਨਿਵੇ ਸਭੀ ਹੰਕਾਰੀ, ਗਾਮਪੁਰੀ ਕਹੇ ਗਈ ਬਿਮਾਰੀ ।

ਪੰਦਰਵੀਂ ਸਾਖੀ ਸੰਪੂਰਨੰ ॥

ਦੋਹਰਾ : ਕ੍ਰਿਪਾ ਨਿਕੇਤ ਕਰ ਹੇਤ ਸੀ ਸੰਗ ਲਿਏ ਬਹੁ ਸਾਥ ।
ਦੌਰਾ ਕਰੇ ਹੁਸੀਆਪੁਰ ਵੱਡ ਪ੍ਰਤਾਪ ਜਗਨਾਥ ।

ਸ੍ਵੈਯਾ : ਗੰਗ ਕੋ ਵਾਰ ਸੁਚਾਰ ਵਿਚਾਰ ਵਿਕਾਰ ਕੇ ਰੋੜਨ ਕੋ ਜਿਮ ਧਾਇਆ ।
ਤਰਨਾ ਪਨ ਕੇ ਜਠਰਾ ਪਨ ਕੇ ਸੰਗ ਸਿੰਘ ਉਮੰਗ ਕੇ ਸਾਥ ਲਿਆਇਆ ।
ਤੁਰੰਗ ਨਿਸੰਗ ਕੁਰੰਗ ਜਿਉ ਕੂਦਤ, ਜੰਗ ਕੇ ਢੰਗ ਜਲੂਸ ਬਨਾਇਆ ।
ਜਿਮ ਚਾਹਤ ਹੈ ਤਿਮ ਹੋਵਤ ਹੈ, ਭਵ ਮੰਡਲ ਮੇ ਰਵ ਕੇ ਸਮ ਛਾਇਆ ।

ਦੋਹਰਾ : ਆਮ ਲਿਏ ਤਬ ਟੋਕਰੇ ਆਏ ਮਾਨਵ ਤੀਨ ।
ਕੂਕੇ ਪ੍ਰਤੀ ਪ੍ਰਭ ਇਮ ਕਹਾ ਲੀਜੋਂ ਖਰੀਦ ਹੁਸੀਨ ।

ਚੌਪਾਈ : ਸਤ ਬਚਨ ਕਹਿ ਲੀਨੇ ਤੀਨੇ, ਜੋ ਪ੍ਰਭ ਜੀ ਸਨਮੁਖ ਥੇ ਚੀਨੇ ।
ਉਠਾਏ ਟੋਕਰੇ ਚਲੇ ਸਾਗੇ, ਹੁਕਮ ਹੋਵੈ ਜਹਾ ਛਕਾਂਗੇ ਆਗੇ ।
ਕੋਂ ਏਕ ਆਗੇ ਸੀ ਚਾਲੇ, ਉਤਰੇ ਪ੍ਰਭ ਜੀ ਦੀਨ ਦਿਆਲੇ ।
ਰਤਨ ਸਿੰਘ ਕੂਕੇ ਪ੍ਰਤੀ ਕਹਿਆ ਹੋਵੇ ਦੁਗਦ ਨਜਾਰਾ ਅਹਿਆ ।
ਭਾਗ ਪੁਰੀਆ ਸਿੰਘ ਦਲੀਪ ਪਹੁੰਚੇਉ, ਏਸ ਸਮੇਂ ਸਿਰ ਠੀਕ ।
ਦੁਗਧ ਸੇਰ ਦੋਏ ਗੜਵੇ ਮਾਹੇ, ਲਿਜੇ ਪ੍ਰਭ ਜੀ ਕਹੀਉ ਤਾਹੇ ।
ਅਧਭੁਤ ਰਚਨਾ ਰਚੀ ਨਰੋਤਮ ਸਾਥ ਰਖੀਸਰ ਥੇ ਸਮਗੋਤਮ ।
ਨਿਜ ਰੁਮਾਲੀ ਦੁਧ ਮੈਂ ਦੀਨੀ, ਕ੍ਰਿਪਾ ਨਿਜ ਵਰਤਾਵਣ ਕੀਨੀ ।
ਭਰਿਉ ਗਿਲਾਸ ਸਭੀ ਕੋ ਦੀਨਾ, ਉਨਾਂ ਨਾਹੀਂ ਕਿਸੀ ਭੀ ਚੀਨਾ ।
ਇਕਤੀ ਬਤੀ ਸਿੰਘ ਥੇ ਸਾਥ, ਸਬ ਕੋ ਦੁਧ ਦਿਉ ਰਘੁਨਾਥ ।
ਏਕ ਗਿਲਾਸ ਸੈਵੈ ਰਖ ਲੀਨਾ, ਜਿਤਨਾ ਥਾ ਕੂਕੇ ਕੋ ਦੀਨਾ ।
ਜਿਤਨਾ ਗੜਵੇ ਮੈਂ ਥਾਂ ਆਇਆ, ਪੂਰੇ ਨੇ ਪੂਰਾ ਵਰਤਾਇਆ ।
ਰਤਨ ਸਿੰਘ ਭਇਓ ਹੈਰਾਨ, ਕਰਾਮਾਤ ਕਰੀ ਕਰਨਾ ਨੀਦਾਨ ।
ਫਿਰ ਵੀ ਆਪਾ ਇਮ ਲੁਕਾਇਆ, ਮੈਂ ਹੈ ਸੰਜਮ ਸੇ ਵਰਤਾਇਆ ।
ਰਾਮਪੁਰੀ ਉਸ ਪੜਦੇ ਮਾਹੇ, ਰਿਧ-ਸਿਧ ਸੇਵ ਕਰੇ ਹੈ ਤਾਹੇ ।

ਸੋਹਲਵੀਂ ਸਾਖੀ ਸੰਪੂਰਨੰ ॥

ਦੋਹਰਾ : ਜੀਵ ਉਦਾਹਨ ਜੀਵਨ ਦੇਵਨ ਜੀਵਨ ਜਨਇਆ ਲਾਲ ।
ਧੰਨਵਾਨ ਮਹੀਪ ਸਮਾਨ ਨਹੀਂ ਜੇਹੇ ਦਾਨ ਕਰੀਓ ਕਹੀ ਆਨ ।

ਕਬਿਤ : ਗਰੀਬਾਂ ਦੇ ਨਸੀਬਾਂ ਦਾ ਨਸੀਬਾਂ ਸੀ ਓਹ ਬੀਬਾ ਗੁਰੂ,
ਜੀਭਾ ਦੋਵੀ ਕਹਨ ਤੋਂ ਸੀ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਸੁਵਾਰਦਾ ।
ਨਰਿਪ ਹੋ ਜੀ ਮੰਤ੍ਰੀ ਜਾ ਸੰਤ੍ਰੀ ਕੋਇ ਭੂਪ ਸੰਦਾ,
ਮਧ ਵਿਚ ਅੰਧਾ ਸਾਹਵੇਂ ਦਮ ਨਹੀਂ ਸੀ ਮਾਰਦਾ ।

ਮਰਿਦ ਸਤ ਬਚ ਅਹਿੰਸਾ ਦਇਆ ਵਾਨ ਸੁਭ ਕੂਲੇ,
ਇਸ ਥਿਤ ਖਿਮਾ ਸੰਗ ਜੀਵਨ ਗੁਜਾਰਦਾ।
ਬੇਦ ਕੋ ਬਿਚਾਰੇ ਧਰਮ ਰੀਤ ਪਰਚਾਰੇ ਨੀਤ,
ਹਾਰੇ ਹੰਕਾਰੇ ਰਹੇ ਦੁਆਰੇ ਖੜੀ ਸਾਰਦਾ।

ਬੈਹਰ : ਏਕ ਬਡਦੀ ਪ੍ਰਭ ਢਿਗ ਆ ਕਹ ਕਰ ਜੋਰ ਕੇ ਰੋਏ ਪੁਕਾਰਾ ਥਾ।
ਨਹ ਰਾਜ ਆਵਜ ਗਰੀਬ ਸੁਣੇ ਤਬ ਮਲਿਆ ਤੋਹੇ ਦੁਆਰਾ ਥਾ।
ਤੁਮ ਰਖੀਕ ਹੋ ਪੀੜਤ ਕਾਲ ਹਮੇ ਸਵੈਸਾਲ ਕਹਤ ਮਜਦੂਰੀ ਹਾਂ,
ਨਹ ਦਾਨੇ ਦੇ ਹੈ ਜਵੀਂਦਾਰ ਅਸੀਂ ਹਾਰ ਗਏ ਸੁਣ ਘੂਰੀ ਹਾਂ।
ਪਰਭਾਤ ਰਾਤ ਨਾ ਟਿਕਨ ਹਮੇਂ ਕਿਰਸਾਨਾ ਖੂਬ ਸਤਾਇਆ ਹੈ।
ਜਦ ਲੇਵਨ ਦਾਨੇ ਜਾਂਦੇ ਹਾਂ ਵਹਿ ਕਹਿ ਕੱਢ ਕਮ ਕਰਾਇਆ ਹੈ।
ਇਤਨੀ ਬਨਵਾਰੀ ਨਹਿ ਨਾਰੀ ਦੁਖੀ ਜੋ ਤਾਲ ਮਿਰਦੰਗ ਪੈ ਨਾਚਤ ਹੈ।
ਇਮ ਨਾਚ ਕਰੇ ਇਸਾਰੋ ਪੈ ਨਹਿ ਟੈਮ ਅਰਾਮਕਾ ਥਾਚਤ ਹੈ।
ਕੀਂਚਤ ਨਹਿ ਹਮ ਕੋ ਆਦਰ ਹੈ ਸਬ ਵਾਕ ਕਰੇ ਨਿਰਾਦਰ ਸੇ।
ਏ ਜੀਵਨ ਹਮ ਕੋ ਨਹਿ ਭਾਵੈਂ ਹਮ ਮੌਤ ਪਰਵਾਣੇ ਸਾਦਰ ਸੇ।
ਕਰਨਾ ਨਿਧ ਰਿਧ ਸਿਧ ਖੋਲ ਧਰੀ ਸੁਣ ਕਰ ਕੇ ਨਿਮਰ ਬਾਣੀ ਕੋ।
ਮਾਲਿਕ ਸਮ ਕਾਮਾ ਕਰ ਦੇਵਾਂ ਪ੍ਰਭ ਬੋਲੇ ਹਰ ਪ੍ਰਾਣੀ ਕੋ।
ਸਭਹੀਨ ਕੇ ਨਾਮ ਜਮੀਨ ਲਗੇ ਚਾਹੇ ਬਾਢੀ ਹੋ ਚਾਹੇ ਚੂੜਾ ਹੋ।
ਆਦਰ ਦਾ ਪਾਤਰ ਬਣ ਜਾਵੇ ਜੋ ਜਾਨਦਾ ਚਾਹੇ ਨਾ ਊੜਾ ਹੋ।
ਜੋ ਦੇਤੇ ਆਜ ਨਾ ਦਾਨੇ ਹੈਂ ਹੋ ਨਿਮਾਨੇ ਕਰ ਸਨ ਤਰਲੇ ਨੇ।
ਮੁਰਬੇਆਂ ਦੇ ਮਾਲਿਕ ਕਰ ਦੇਵਾਂ ਜੋ ਤਰਸ ਦੇ ਮਰਲੇ ਮਰਲੇ ਨੇ।
ਰਾਮਪੁਰੀ ਸਭ ਤਕ ਰਹੇ ਹਾਂ ਜਿਮ ਪ੍ਰਭ ਕਹੀਉ ਤਿਮ ਹੋਇਆ ਏ।
ਅਜ ਕਾਮਾ ਮਾਲਿਕ ਮਾਲਿਕ ਏ ਖਾਲਿਕ ਨੇ ਦਿਤਾ ਢੋਇਆ ਏ।

ਸਤਾਹਰਵੀਂ ਸਾਖੀ ਸੰਪੂਰਣੰ ॥

ਦੋਹਰਾ : ਨਾਮ ਅਮਰ ਸਿੰਘ ਦਾ, ਰਹੇ ਦਮਦਮੇ ਮਾਹੇ।
ਗਾਮ ਲੈਰਲਾਂ ਬਿਲੀਆਂ ਅਬ ਬਸੀਉ ਹੈ ਜਾਹੇਂ।

ਚੌਪਈ : ਧਰਮੀ ਸਿੰਘ ਹਰ ਕੋਈ ਜਾਣੇ, ਹੀਰਧੇ ਸੇਵਾ ਭਾਵ ਸਮਾਨੇ।
ਗੁਪਤ ਪਰਛੇਨ ਅਤੁਲ ਬਿਤ ਨਾਮਾ, ਏਹਨੋ ਦੀਆ ਹੈ ਬਹੋ ਅਬਰਾਮਾ।
ਗੁਰੂ ਕੀ ਰਾਖੇ ਹੈ ਮਰਯਾਦਾ, ਆਏ ਅਤੀਤ ਕੋ ਦੇਹ ਪ੍ਰਸਾਦਾ।
ਛੋਟਾ ਲਟਕਾ ਜਬ ਪ੍ਰਭ ਦੀਆ, ਖੁਸੀ ਭਇਉ ਸਭ ਇਨ ਕਾ ਹੀਆ।

ਸੰਭ ਤੋਂ ਸੁੰਦਰ ਸੀ ਏਹ ਬਾਲ, ਲਾਲ ਗੁਲਾਲ ਸਮ ਦਮਕੈ ਭਾਲ।
ਕੁਮਾਨ ਸੁਮਾਨ ਬਰਵੱਟੇ ਜਿਸ ਦੇ, ਕੇਸ ਸੁਨੈਹਰੀ ਜਿਸ ਦੇ ਲਿਸਕੇ।
ਹੋਠ ਗੁਲਾਬ ਪੰਖੁੜੀ ਜੈਸੇ, ਚੋੜੀ ਛਾਤੀ ਭਰਮੀ ਵੈਸੇ।
ਦਾਂਤ ਅਨਾਰ ਕੇ ਜੈਸੇ, ਦਾਨੇ, ਆਂਖੇ ਖਰਲ ਭਾਂਤ ਕਹੈ ਸਿਆਨੇ।
ਪਗ ਛੋਟੇ ਅਰ ਬਡੋਂ ਸੀਸ, ਰਚਿਉ ਸੁੰਦਰ ਬਹੁ ਜਗਦੀਸ।
ਹੂਰ ਅਰਸ ਤੋਂ ਜਿਮ ਹੋਇ ਆਈ, ਕਹਿੰ ਸੁੰਦਰ ਤਿਮ ਮਾਈ ਭਾਈ।
ਕੋਯਲ ਸਮਾਨ ਹੈ ਮਿੱਠਾ ਬੋਲ, ਮੁਣੇ ਪੜੋਸੀ ਆ ਕਰ ਕੋਲ।
ਧਰੀਉ ਤਾਰਾ ਸਿੰਘ ਤਿਸ ਨਾਮ, ਤਾਰੇ ਸਮ ਚਮਕੇ ਕਹੈ ਭਾਮ।
ਇਕ ਦਮ ਭਇਉ ਬਿਮਾਰ ਵਹਿ ਏਸੇ, ਕਾਲ ਬਿਕਰਾਲ ਨੇ ਪਕੜਿਉਂ ਜੈਸੇ।
ਸੈਨ ਹਾਰ ਛੋਡਿਉ ਲੜਕੇ, ਨਹਿ ਜੀਵੈ ਸਬ ਕੇ ਮਨ ਖਟਕੇ।
ਕਈ ਕੁ ਜਾਮ ਜਾਮਨੀ ਬੀਤੇ, ਦਾਰੂ ਦਰਮਲ ਬਹੁਤੇ ਕੀਤੇ।
ਨਹਿ ਚਾਲਿਉ ਜਬ ਕੋਈ ਚਾਰਾ, ਪ੍ਰਭ ਢਿਗ ਲਾਗ ਕਰਣ ਪੁਕਾਰਾ।
ਗੁਰ ਪ੍ਰਤਾਪ ਜੀ ਰਾਖੋ ਲਾਜ, ਤੁਮ ਬਿਨ ਵੈਦ ਨਾਹੀ ਕੋ ਆਜ।
ਏਹ ਲਟਕਾ ਹਮ ਤੋ ਕੋ ਦੀਆ, ਇਸੇ ਸੁਖੀ ਕੀਉ ਪ੍ਰਭ ਹੀਆ।
ਔਖਦ-ਸੋਖਦ ਸਭ ਤੁਮ ਪਾਸ, ਤੁਮ ਭਾਵੇ ਰਾਖੋ ਬਿਨ ਸਾਸ।
ਹਾਥ ਜੋੜ ਜਬੇ ਅਰਜ਼ ਗੁਜ਼ਾਰੀ, ਤਬ ਆਏ ਬਣਵਾਰੀ।
ਏਹ ਹਮਾਰਾ ਪ੍ਰਭ ਜੀ ਕਹੀਉ, ਸਿੰਘ ਸਵਪਨ ਤਕ ਬਿਸ ਮੈ ਰਹੀਉ।
ਪੋਤਰ ਢਿਗ ਤਬ ਪਿਖਿਉ ਜਾਏ, ਕਹੀ ਰੰਗ ਨਹਿ ਵਹਿ ਅਰੜਾਏ।
ਇਮ ਜਬ ਆਇਉ ਸਿੰਘ ਪਤੀਆਰਾ, ਜੀਵਨ ਨਗਰ ਗਇਉ ਭੁਨ ਸਾਰਾ।
ਮਮ ਗਰਿਹ ਪ੍ਰਭ ਜੀ ਚਰਨ ਆ ਪਾਵੋਂ, ਪ੍ਰਭ ਹਮ ਕਹੀਉ ਔਓ ਮੈ ਜਾਓ।
ਪ੍ਰਭ ਝਭ ਚਰਨ ਆ ਪਾਏ ਨਕੇਤ, ਪੁਤਰ ਭੇਟ ਕਰ ਦੀਓ ਹੇਤ।
ਕਰਨਾ ਨਿਦ ਕਹਿਓ ਹੈ ਮੇਰਾ, ਠਾਢਾ ਹੋ ਮੋਹਿਆ ਸ਼ੇਰਾ।
ਨੈ ਬਰਨੰ ਜੀਵੈ ਹੈ ਤਾਰਾ, ਫੇਰ ਨ ਆਇਓ ਨਿਕਟ ਬੁਖਾਰਾ।
ਰਾਮਪੁਰੀ ਜਬ ਰਾਖੇ ਆਪ, ਕਿਆ ਵਹਾਂ ਤਾਪ ਜਹਾਂ ਪ੍ਰਤਾਪ।

ਅਠਾਹਰਵੀਂ ਸਾਖੀ ਸੰਪੂਰਨੰ

ਦੋਹਰਾ : ਜਿਮ ਕਰੀਖੀ ਸੁਖ ਪਾਵਹੀ ਮੇਘ ਬਰੱਸੇ ਜਬ ਆਏ।
ਤਿਮ ਸਿੰਘ ਮਿਲ ਸਤਿਗੁਰੂ ਕੋ ਅਤ ਸੇ ਹੀ ਬਿਸਮਾਏ।

ਕਬਿਤ : ਕੀਰਪਨ ਕੋ ਦਾਮ ਜਿਮ ਕਾਮਨੀ ਕੋ ਕਾਮ ਜਿਮ,
ਕੋਲਾਲਨੀ ਕੋ ਜਾਮ ਜਿਮ ਮਸਤੀ ਮੈ ਲਿਆਵੈ ਹੈ।

ਸਿਖੀ ਸੋਭੇ ਜਿਮ ਹੋਨ ਉਤਸਵ ਸੋਭੇ ਭੌਨ,
ਸੋਭਤ ਹੈ ਸੋਣ ਜਦੋਂ ਘਟਾ ਘਣ ਛਾਵੇ ਹੈ।
ਸੁਬਟ ਕੋ ਜੀਤ ਮਿਲੇ ਮੀਤ ਕੋ ਜਿਉਂ ਮੀਤ ਮਿਲੇ,
ਗੀਤਕੀ ਕੋ ਗੀਤ ਮਿਲੇ ਕੰਠਾਂ ਕੇ ਸੁਹਾਵੇ ਹੈ।
ਗੁਰੂ ਤਾਂਈ ਸਿਖ ਮਿਲ ਸੋਭਤ ਹੈ,
ਰਾਮਪੁਰੀ ਗੂਗੇ ਕਾ ਗੋਟਾਕਾ ਰਸ ਔਰੋਂ ਨਾ ਬਿਤਾਵੇ ਹੈ।

ਕਬਿਤ : ਜੰਡ ਵਾਲਾ ਗਾਮ ਸਿੰਘ ਨਾਮ ਥਾ ਅਨੋਖ ਸਿੰਘ,
ਵਡ ਪ੍ਰਤਾਪ ਜੀ ਕੋ ਦੌਰਾ ਵਹਿ ਮਗੀਾਵਹੀ।
ਗਾਂਵ ਕੇ ਕਹੈ ਖੁਲੇ ਵਿਹਦੇ ਹੈ ਕੂਕੇ ਭੂਲੇ,
ਕਹਾਂ ਖਿਤ ਸੁਕਤੀ ਮੈ ਮੇਘਾ ਬਰਸਾਵਹੀ।
ਪੰਜਵਾਂ ਵਹਿ ਪਾਵੇਂ ਦਾਲਾ ਮਾਂਹ ਕਾ ਰਿਨਾਵੈ,
ਅਤੇ ਕੁਨਕਾ ਉਡਾਵੇ ਛੈਣੇ ਢੋਲਕੀ ਵਜਾਵਹੀ।
ਦੇਣ ਨਾਹੀ ਸੋਣ ਘਣਾ ਉਚੀ ਉਚੀ ਗੌਣ,
ਚੁਕ ਲੈਵੇਂ ਸਿਰ ਭੌਣ ਖਾ ਕੇ ਤੌਣ ਅਰੜਾਵਹੀ।

ਸ੍ਵੈਯਾ : ਦਰਿਗ ਭਾਣ ਪ੍ਰਕਾਸ ਹੁਲਾਸ ਭੌਂਦੇ ਮਤ ਮਦ ਹੋ ਅੰਦ ਉਲੂ ਕੁਰਲਾਵੇ।
ਸਵਾਤ ਕੀ ਬੂੰਦ ਪੜੇ ਸਿਪ ਮੋਤੀ ਹੋ ਗੀਦੜ ਮੁਖ ਪੜੇ ਹਲਕਾਵੇ।
ਈਂਖ ਕੋ ਅਮ੍ਰਿਤ ਏਕ ਦੋਂਹ ਤੋਵਾ ਨੀਮ ਚਾਹੇ ਭੂਥੇ ਕੁੜੀਤਨ ਆਵੈ।
ਆਸਤਿਕ ਰਾਮ ਮਿਲੇ ਸੁਖ ਉਪਜੇ ਨਾਸਤਿਕ ਦਰਸ ਕੋ ਕਰ ਬਿਲਲਾਵੇ।

ਬੈਹਰ : ਮੇਲਾ ਕਰਕੇ ਜਬ ਪ੍ਰਭ ਜੀ ਵਹਾਂ ਸੇ ਚਾਲੇ ਆਗੇ ਥੇ।
ਤੁਰੰਗ ਤੇ ਭੇ ਸੁਆਰ ਪ੍ਰਭੂ ਔਰ ਅਨੋਖਾ ਸਿੰਘ ਜੀ ਸਾਗੇ ਥੇ।
ਇਕ ਸਿੰਘ ਖੁਲਾ ਇਉਂ ਕਹਿਨ ਲਗਾ ਕੀ ਅਨੀਆ ਮੀਹ ਇਹ ਪਾ ਗਏ ਨੇ।
ਸਗੋਂ ਇਸ ਔੜ ਦੇ ਵਿਚ ਤੇਰਾ ਅਗਲਾ ਵੀ ਰਾਸ਼ਨ ਖਾ ਗਏ ਨੇ।
ਸਵਤਾ ਸੰਗ ਸੁਤ ਖੁਸ਼ ਜਾਏ ਰਹਾ ਗੰਮ ਕਰਿਓ ਕੜਵੀ ਬਾਨੀ ਨੇ।
ਇਹ ਅੰਨ੍ਹਾ ਮੈਨੂੰ ਕਹੀਂਦਾ ਹੈ ਨਹੀਂ ਅੱਖਾਂ ਏਸ ਪ੍ਰਾਣੀ ਨੇ।
ਇਮ ਉਤਰ ਚਿ ਸੰਤ ਬੋਲੇ ਸੀ ਮੇਰਾ ਗੁਰੂ ਸਭ ਕੁਝ ਕਰ ਸਕੇ।
ਜਿਥੇ ਧਰਤ ਤਪਾਈ ਔੜਾ ਨੇ ਕਰ ਜਲ ਦਾ ਉਥੇ ਸਰ ਸ਼ਕੇ।
ਉਨ ਕੇ ਦਰਵਾਜੇ ਵਲ ਪ੍ਰਭ ਜੀ ਝਟ ਬਾਜ ਕੀ ਵਾਗ ਕੋ ਮੋੜ ਦੀਆ।
ਇਮ ਖਿਤ ਪਤ ਬਰਸਨ ਲਾਗਾਂ ਥਾ, ਜਿਮ ਗਾਮ ਕੋ ਚਾਹੇ ਰੋੜ ਦੀਆ।
ਉਨ ਕੇ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਮੈਂ ਪ੍ਰਭ ਜੀ ਰਹੇ ਘੋੜੇ ਪਰ ਸਵਾਰ ਈ ਥੇ।
ਕਈ ਕੁ ਸਿੰਘ ਨੀਚੇ ਛਾਤ ਭੈਂਏ ਕਈ ਕੁ ਭੀਗੇ ਬਾਹਰ ਹੀ ਥੇ।

ਵਹਿ ਸਿੰਘ ਕੁਤਰਾ ਕਰ ਰਹੇ ਥੇ ਕੁਝ ਭੀਗ ਗਿਆ ਕੁਝ ਉੜ ਗਿਆ।
ਆਪਣਾ ਗਰੋਹ ਉਨ ਕੋ ਇਮ ਦੀਖਤ ਜਿਮ ਪਾਣੀ ਮੇ ਹੈ ਬੂੜ ਗਿਆ।
ਕਰਣਾ ਨਿਦ ਕੌਤਕ ਇਮ ਕਰਕੇ ਉਸ ਗਾਂਵ ਸੇ ਚਲੇ ਆਗਾਰੀ ਥੇ।
ਖੁਲੀਆਂ ਸਿੰਘਾਂ ਬਖਸਾਇਆ ਨਾ ਪ੍ਰਭ ਇਤਨੇ ਰਚੇ ਹੰਕਾਰੀ ਥੇ।
ਜਬ ਜਾਟ ਵੇ ਖੁਲੇ ਲੈ ਕਸੀਏ ਬਾਹਰ ਗਏ ਵਤਰ ਪੇਖਨ ਕੋ।
ਗਾਂਵ ਕੇ ਬਾਹਰ ਛੀਟ ਨਹੀਂ ਤਬ ਰੋਵਨ ਲਾਗੇ ਲੇਖਨ ਕੋ।
ਤਬ ਸੰਤਾ ਢਿੱਗ ਆ ਕਰ ਕੇ ਬਹੁ ਗਿੜਗਿੜਾਏ ਪਛਤਾਏ ਸੀ।
ਸਚਮੁਚ ਹੀ ਔੜਾਂ ਕੱਡ ਜਾਂਦੇ ਕਯੋਂ ਕੌੜੇ ਬਚਨ ਅਲਾਏ ਸੀ।
ਰਾਮਪੁਰੀ ਕਹੇ ਰਾਮ ਨੂੰ ਬੰਦਾ ਕੁਝ ਸਮੇਂ ਹੀ ਮੰਨਦਾ ਹੈ।
ਜਬ ਜਮ ਪਕੜ ਕੇ ਚੋਟੀ ਤੋਂ ਡੰਡੇ ਸੰਗ ਪਾਸੇ ਭਨਦਾ ਹੈ।

ਉਨ੍ਹੀਵੀਂ ਸਾਖੀ ਸੰਪੂਰਨੰ

ਦੋਹਰਾ : ਭੈਣੀ ਸਾਹਿਬ ਪ੍ਰਤਾਪ ਗੁਰੂ ਮੇਲਾ ਕਰੀਓ ਆਪ।
ਇਸ ਮੇਲੇ ਮੈਂ ਕਰਵਾਇਆਂ ਪਤਰੇ ਪਾਠ ਦਾ ਜਾਪ।
ਸਿੰਘ ਸੁੰਦਰ ਬਲਵੰਤ ਸਿੰਘ ਕਛੁਕ ਮਧਰਾ ਕੱਦ।
ਇਨ ਪਾਠੋਂ ਮੈ ਸਿੰਘ ਸਾਹਿਬ ਕਰ ਦੀ ਖਾਈ ਹੱਦ।

ਚੌਪਾਈ : ਪੱਚੀ ਪਤਰੇ ਦੀ ਸੀ ਰੋਲ, ਮੌਜ ਸੀ ਕਰਦੇ ਸਿੰਘ ਅਡੋਲ।
ਫੇਰ ਆਰਾਮ ਕਰੇ ਜਾ ਨਾਵੇ, ਜਾ ਵੇਲੇ ਬਹਿ ਗਪ ਚਲਾਵੇ।
ਲੇਵਹਿ ਘਿਰਿਤ ਪਲਾ ਵਹਿ ਪੂਰਾ, ਉਨੇ ਅਰਧ ਕੀ ਬਾਤ ਸੀ ਕੂਰਾ।
ਵਰਨ ਅਰਥ ਦੋ ਠੀਕ ਨਾ ਦੇਖੇ, ਭੁਲ-ਭਲੇਖੇ ਗੁਰੂ ਦੇ ਲੇਖੇ।
ਅਨੇਕ ਸੁਭਾਵ ਕੇ ਸਿਘਨ ਮਾਹੇ, ਸੰਤ ਬਲਵੰਤ ਸਿੰਘ ਭੀ ਆਹੇ।
ਪ੍ਰਭ ਕੇ ਸਿਮਰ ਸੁਭਾ ਕੇ ਸਾਰਾ, ਪ੍ਰਥਮੇ ਸੁਣੇ ਥੇ ਆਸਾਵਾਰਾ।
ਇਸ ਪਛਚਾਤ ਰੋਲ ਕੋ ਜਾਵੇ, ਉਪਰੰਤ ਰੋਲ ਭੋਜਨ ਮੂਹ ਪਾਵੇ।
ਸਾਢ ਅਠਾਈਸ ਪਚੀ ਵਾਰ, ਪਤਰਾ ਪਾਠ ਕਰੇ ਸਰਦਾਰ।
ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਕੋ ਪਾਠ ਸੀ ਪੂਰਾ, ਉਦੇ ਅਸਤ ਲੋਂ ਕਰਦਾ ਸੂਰਾ।
ਸਾਤ ਦਿਵਸ ਇਮ ਹੀ ਸੀ ਕਰੀਓ, ਘਣਾ ਚਾਵੋਂ ਮਨ ਮੇਂ ਪ੍ਰਭ ਭਰੀਉ।
ਕਈ ਨ ਪੇਖਤ ਹਮ ਚੁਪ ਰਹੇ, ਅਬ ਮਮ ਬਚਨ ਸੁਨੋਂ ਪ੍ਰਭ ਕਹੇ।
ਜੋ ਨੀਤਨੇਮ ਦਾ ਸਮਾਂ ਗੁਵਾਵੈਂ, ਇਹਾ ਵਹੇ ਕਾਹੇਂ ਕੋ ਆਵੈ।
ਮਾਲ ਪਸ਼ੂ ਔਂ ਖੇਤੀ ਸਾਰੀ, ਮੋਕੋਂ ਦੇਵੇ ਚੌਂਕੀਦਾਰੀ।
ਇਹਾਂ ਆਏ ਤੁਮ ਟੈਹਲ ਗੁਜਾਰੋ, ਕੀਮਤੀ ਨਾਹੇ ਸਮਾਂ ਵਿਚਾਰੋ।

ਜੌਂ ਨਾ ਆਜ ਨੇਮ ਮੇਂ ਬੈਠੇ, ਹਮ ਸਹਾਏਕ ਨਹੀਂ ਉਸ ਕੈਠੇਂ।
ਜੋ ਇਕ ਘੰਟਾਂ ਨੇਮ ਸੋਂ ਕਰੇ, ਦੋਨੋਂ ਲੋਕ ਕਹਿ ਹਮ ਰਾਖੇ ਪਰੇ।
ਤਬ ਬਲਵੰਤ ਸਿੰਘ ਪ੍ਰਭ ਪਾਸ, ਮਸਤਕ ਟੇਕੀਓ ਰਖ ਕਰ ਮਾਥ।
ਕਰਨਾ ਰਿਧ ਹਸ ਕਰ ਬੋਲੇ, ਜਾਓ ਮੌਜ ਕਰੋ ਤੁਮ ਢੋਲੇ।
ਭਏ ਮਨਜੂਰ ਹੋ ਤੁਮ ਦਰਗਾਹੇ, ਨਿਰਸੰਦੇਹ ਹੋ ਸਸੇ ਨਾਹੀਂ।
ਭਜਨ ਕਰੋ ਚਾਹੇ ਕਰੋ ਹੇ ਪਾਠ, ਪ੍ਰੀਤ ਪ੍ਰਤੀਤ ਦੋਨੋਂ ਮੈਂ ਠਾਠ।
ਤੁਮ ਮਮ ਹਿਰਦਾ ਖੁਸ਼ ਕਰ ਦਿਆ, ਮੈਂ ਤੋਂ ਕੋ ਬੰਦਨ ਕਟ ਦਿਆ।
ਅਬ ਦਮਦਮੇ ਜੀਵਨ ਗੁਜਾਰੇ, ਗੁਰੂ ਜਗਜੀਤ ਕੋ ਬਚਨ ਸੁਮਾਰੇ।
ਕਸਮ ਆਦਿ ਕੋ ਪਾਠੀ ਪੂਰਾ, ਗੁਰੂ ਪ੍ਰਤਾਪ ਜੀ ਕਰਿਓ ਸੂਰਾ।
ਫਸਲ ਖੇਤ ਮੈਂ ਹੋਵੈ ਭਾਰਾ, ਗੁਰੂ ਕ੍ਰਿਪਾ ਸੇ ਖੂਬ ਗੁਜਾਰਾ।
ਲੋਕ ਸੁਖੀਏ ਪ੍ਰਲੋਕ ਸੁਹੇਲੇ, ਕਹੋਂ ਨਾਨਕ ਪ੍ਰਭ ਆਪੇ ਮੇਲੇ।
ਰਾਮਪੁਰੀ ਏਹ ਰਾਮ ਦੀ ਮਾਯਾ, ਜਿਸ ਸਚ ਮਾਨਿਆ ਤਿਨ ਸੁਖ ਪਾਇਆ।

ਬੀਸਵੀਂ ਸਾਖੀ ਸੰਪੂਰਨੰ ॥

ਦੋਹਰਾ : ਗੰਗਾ ਵਾਲੀ ਗਾਂਵ ਕਾ ਇਕ ਖੁਲਾ ਸਿੰਘ ਆਹੇ।
ਭਯੋ ਬਿਮਾਰ ਸੁਤ ਅਚਨ ਚੇਤ ਕਹਿ ਬਲਵੰਤ ਸਿੰਘ ਤਾਂਹਿ।

ਸ੍ਵੈਯਾ : ਤਨ ਮਨ ਧਨ ਕਰ ਯਤਨ ਕਰੇ ਸੁਤ ਮਰੇ ਨਹੀਂ ਇਮ ਬਾਤ ਵਿਚਾਰੇ।
ਰਾਤ ਭਰਬਾਤ ਵਹਿ ਤਾਤ ਪਛਚਾਤ ਮੈਂ ਜਾਗਤ ਭਾਗਤ ਦੇਤ ਨਿਕਾਰੇ :
ਪੀਰਾਂ ਫਕੀਰਾਂ ਤੋਂ ਲਿਏ ਨੰਜੀਰਾਂ ਹਾਰੇ ਹੈ ਪੂਜ ਕੇ ਠਾਕੁਰ ਦੁਆਰੇ।
ਰੋਟ ਹਨੂਮਾਨ ਔਂ ਗੁਗੇ ਕੋ ਸੇਵੀਆਂ ਭੈਰੋਂ ਕੇ ਸਾਥੀ ਪੂਜੇ ਹੈ ਸਾਰੇ।

ਸੈਯਾ : ਮਨੋ ਬੀਚਾਰ ਕਰੀ ਤਬ ਹਾਰ ਕੇ ਕੂਕੇ ਕੂਕਤ ਹੈ ਗੁਰੂ ਜਾਰਾ।
ਸੰਗਤ ਲਾਇਓ ਦੀਵਨ ਜਬੇ ਤਬ ਆਨ ਪਛਾਨ ਕੇ ਰੋਏ ਪੁਕਾਰਾ।
ਸੁਤ ਬੈਗੇਰ ਮੋਹੇ ਜੇਹਰ ਹੈ ਖਾਵਨ ਅਸ ਜੀਵਨ ਕੋ ਹੈ ਮੁਝੇ ਧੀਕਾਰਾ।
ਅਬ ਔਰ ਨਾ ਠੌਰ ਨਿਹਾਰਤ ਹੂੰ ਕਹਾ ਜਾਓ ਨਾ ਦੀਖਤ ਔਰ ਦੁਆਰਾ।
ਸਰਨਾਗਤ ਹੈ ਇਸ ਭਾਖਤ ਹੈ ਕਰਨਾ ਕਰ ਦਿਯੋਂ ਸੁਤ ਉਬਾਰਾ।

ਕਬਿਤ : ਰਲਾ ਸਿੰਘ ਮਜਬੀ ਧਿਆਓ ਝੱਟ ਪ੍ਰਭ ਜੀ ਕੋ,
ਕਹੀਓ ਇਮ ਸਭ ਜੀ ਕੋ ਕਰੋ ਅਰਦਾਸ ਏ।
ਜੀਵਨ ਕੇ ਜੀਵਨ ਸੰਜੀਵਨ ਹੋ ਸਾਰਿਆਂ ਦੇ,
ਸੁਤ ਕੋ ਬਚਾਏ ਦੀਜੋ ਜਾਏ ਨਾ ਨਿਰਾਸ ਏ।
ਚੰਦਨ ਹੋ ਤੁਮ ਗੁਰੂ ਹਮੀ ਹੈ ਅਰੀਡ ਭਾਂਤ,
ਸੰਗ ਹੈ ਤੁਮਾਰੇ ਅਬ ਹੈ ਹਮਾਰੋ ਬਾਸ ਏ।

ਅਗੰਜ ਤਰਸਤੇ ਹੈ ਬਚਾਓਂ ਜੀਵ ਫਸਤੇ
ਹੋਵੇ ਥਾਰੋ ਜਸ ਸਾਡੀ ਪੂਰੀ ਕਰੋਂ ਆਸ ਏ।

ਦੋਹਰਾ : ਪੂਰਨ ਭਈ ਅਰਦਾਸ ਜਬ ਇਤ ਸੁਤ ਹੋਇਉ ਠੀਕ।
ਰੇਖ ਮੈਂ ਮਾਰੀ ਮੇਖ ਗੁਰ ਵਹਿ ਜੀਵ ਅਬ ਤੀਕ।

ਚੌਪਾਈ : ਕਛੁਕ ਜਾਮ ਜਮਨੀ ਬੀਤੇ, ਦੱਰੇ ਮੈਂ ਆਏ ਪ੍ਰਭ ਈਤੇ।
ਗੰਗਾ ਸਿੰਘ ਵਾਲੇ ਮੈਂ ਆਏ, ਨਰ-ਨਾਰੀ ਸੁਣ ਸਬ ਹਰ ਖਾਏ।
ਭੀੜ ਨਾਨ ਕੀ ਲਾਗੀ ਆਏ, ਭੈ ਪ੍ਰਮੋਦ ਗੁਰੂ ਦਰਸਨ ਪਾਏ।
ਸੰਗ ਪੋਤਰ ਲੈ ਵਹਿ ਸਿੰਘ ਆਇਆ, ਚਰਨ ਬੰਦਨਾ ਕਰ ਸੁਖ ਪਾਇਆ।
ਰੱਲਾ ਸਿੰਘ ਪ੍ਰਤੀ ਪ੍ਰਭ ਕਰੀਉ, ਬੂਟਾ ਖੂਬ ਲਗਾਈਉ ਐਹੋ।
ਧਿਖ ਸਿਖੀ ਮੈਂ ਰਹਿ ਚ ਨਾਹੇ, ਬੂਟਾ ਫੈਲੇਗਾ ਅਬ ਜਾਹੇ।
ਜੀਵਨ ਨੰਦਨ ਇਮ ਬਚ ਕਹਾ, ਕਿਸੀ ਕੇ ਮਨ ਮੈਂ ਸੰਸ ਨਾ ਰਹਾ।
ਧੰਨ ਧੰਨ ਗੁਰੂ ਅੰਤਰਜਾਮੀ, ਨਿਕਟ ਰਹੋ ਭੂਮ ਸਭ ਕੇ ਹਾਮੀ।
ਇਮ ਕੌਤਕ ਕਰ ਗਏ ਅਗੇਰੇ, ਰਾਮਪੁਰੀ ਜਸ ਗਾਵੈਂ ਚੇਰੇ।

ਇਕਵੀਂ ਸਾਖੀ ਸੰਪੂਰਨੰ ॥

ਸਵੈਯਾ : ਤਨ ਤਾਪ ਨਿਵਾਰੋ ਕਲਮਲ ਝਾਰੋ ਰੋਗ ਬਿਦਾਰੋ ਬਿਰਦ ਸੰਭਾਰੋ।
ਪੰਚ ਦਿਉ ਪੰਚ ਵੰਚ ਦਿਉ ਕਰ ਪੰਚ ਦਿਉ ਪੰਚਵਾਸ ਹਮਾਰੋ।
ਤਵ ਜਸ ਕਰੋਂ ਨਹ ਕਿਸੂ ਡਰੋਂ ਨਹਿ ਲਰੋਂ ਅਰੋਂ ਭਵਤਰੋਂ ਸਖਾਰੋਂ।
ਤਾਤ ਹਰੀ ਸਾਖਯਾਤ ਹਰੀ ਮਮ ਰਛ ਕਰੀ ਜਿਮ ਕਰੀ ਉਭਾਰੋ।

ਦੋਹਰਾ : ਤਵ ਪ੍ਰਤਾਪ ਕੋ ਨਾਪ ਨਹਿ ਨਹ ਪੈਮਾਨਾ ਕੋਇ।
ਜਿਮ ਨੱਭ ਉੱਡ ਹੈ ਦੀਖਤੇ ਤਿਮ ਧਰਾ ਪੈ ਕੌਤਕ ਤੋਹਿ।
ਮਿੰਟਗੁਮਰੀ ਜਿਲ੍ਹੇ ਮੇਂ ਹੀਰਾ ਸਿੰਘ ਦਾ ਕੋਟ।
ਭੈਯੋ ਬਿਮਾਰ ਹਰਨਾਮ ਸਿੰਘ ਬਿਨ ਗੁਰੂ ਹੋਰ ਨਾ ਓਟ।

ਕਬਿਤ : ਭੇਖਜ ਕੇ ਮੰਤਰੰਣ ਜੋ ਜੰਤਰੰਣ ਕੇ ਤੰਤਰੰਣ ਪੈ।
ਕਰਿਉ ਖਰਚ ਬਿਤ ਘਣਾ ਵਾਕੀ ਮਾਈ ਨੇ।
ਨਿਗਮ ਕਰੀ ਬੈਠੇ ਰਹੇਂ ਪਾਸ ਹੀ ਬਿਛਾਏ ਦਰੀ।
ਛੋੜੇ ਨਾਹੀ ਘਰੀਂ ਨਾ ਬਿਮਾਰੀ ਟਰੀਂ ਕਾਈਂ ਨੇ।
ਦੀਖਤ ਜਿਉਂ ਦਿਵਾਕਰ ਨਦੀ ਹੂ ਕੇ ਤਟ ਪਰ।
ਦੀਖਤ ਸੰਤ ਤਿਮ ਮਾਈ ਔ ਲੁਗਾਈ ਨੇ।
ਦਰੂਪਦ ਕੀ ਸੁਤਾ ਸਮ ਔਰ ਨਾ ਸਹਾਰਾ ਰਿਹਾ।
ਵਡ ਪ੍ਰਤਾਪੀ ਕਹਿ ਕੇ ਦੀਨ ਤੋਂ ਦੁਹਾਈ ਨੇ।

ਦੋਹਰਾ : ਮਨ ਬ੍ਰਿਤ ਇਕ ਚਿਤ ਸਿਮਰਿਆ ਹਰ ਕੌਰ ਹਰ ਸੋਏ ।
ਕਾਰ ਸਵਾਰ ਪਿਖਤਾਰ ਕੋ ਤਤ ਛਿਨ ਪਰਗਟ ਹੋਏ ।

ਚੌਪਾਈ : ਰਤਨ ਸਿੰਘ ਔ ਭਾਈ ਸਾਥ, ਲੇ ਕਰ ਪਹੁੰਚੇ ਕੋਟ ਰਘੁਨਾਥ ।
ਨਹਿ ਮਗ ਮੇਂ ਕਹੀਂ ਕਾਰ ਖਲਾਰੀ, ਪ੍ਰੇਮ ਕੇ ਵਸ ਹੋਏ ਬਨਵਾਰੀ ।
ਕਰੀਂ ਕਿ ਪਗ ਜਬ ਨਾਮੇ ਧਿਆਇਉ, ਗਰੜ ਚੜੇ ਗੋਬਿੰਦ ਜਿਮ ਆਇਉ ।
ਮੋਈ ਧੇਨ ਪ੍ਰਭ ਆਏ ਜੀਵਾਈ, ਬਖਸੀ ਅਪਣੇ ਭਗਤ ਵਡਿਆਈ ।
ਗਜ ਨਿਜ ਬਲ ਜਬ ਛੋਡ ਧਿਆਇਉ, ਤਤ ਛਿਨ ਪ੍ਰਭ ਜੀ ਮੁਕਤ ਕਰਾਇਉ ।
ਨ੍ਰਿਪ ਕੰਨਿਆ ਹਿਤ ਬਾਢੀ ਸੁਤ, ਹਰੀ ਰੂਪ ਧਾਰਿਓ ਸੰਜੁਗਤ ।
ਕ੍ਰਿਪ ਕੰਨਿਆ ਤਿਸ ਸੰਗ ਬਿਆਹ, ਭਓ ਕ੍ਰਿਪਤ ਤਬ ਬੇਪਰਵਾਹੀ ।
ਚੰਮੂ ਹਟਾਏ ਦੀਨ ਇਤਿ ਆਦਿ, ਕਹਾਂ ਖਤਰਾ ਜਬ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਦਮਾਦ ।
ਭੂਪ ਔਰ ਇਕ ਕਰੀ ਚੜਾਈ, ਨ੍ਰਿਪਤ ਆਏ ਕਹਿਉ ਸੁਣੋ ਜਵਾਈ ।
ਅਬ ਤੁਮ ਨਿਜ ਸੁਦਰਸਨ ਲੀਏ, ਮਮ ਰਛਾ ਪਾਂਡੋਂ ਸਮਕੀਏ ।
ਤਬ ਇਕਾਂਤ ਕਮਰੇ ਮੇਂ ਜ਼ਾਏ, ਬਾਡੀ ਸੁਤ ਲੀ ਫਾਸੀ ਖਾਏ ।
ਹਰੀ ਰੂਪ ਨਿਜ ਜਾਣ ਕੇ ਆਇਉ, ਭੇਖ ਧਾਰੀ ਕੋ ਭਯੋ ਸਹਾਇਉ ।
ਰਾਜ ਕੋ ਰਾਜ ਬਚਾਇਉ ਸਾਰੋ, ਪ੍ਰਭ ਨਿਜ ਅਪਣੋ ਬਿਰਦ ਸੰਭਾਰੋ ।
ਤਿਮ ਹਰੀ ਸੁਤ ਬਿਰਦ ਕੀ ਲਾਜ, ਰਾਖਣ ਆਏ ਤਤ ਛਿਨ ਆਜ ।
ਮਾਈ ਪਿਖਉ ਪ੍ਰਭ ਜੀ ਆਏ, ਗਿਰੀ ਪਦ ਪੰਕਜ ਮੇਂ ਭਬ ਧਾਏ ।
ਪੁਲਕਾਵਤ ਹਿਰਦੇ ਬੋਲੀ ਮਾਈ, ਬਿਰਦ ਕੀ ਲਾਜ ਰਖੋ ਰਘੁਰਾਈ ।
ਮੋਰੇ ਢਿੱਗ ਨਾ ਔਰ ਸਹਾਰਾ, ਤੁਮ ਬਿਨ ਕੋਇ ਨਾ ਸੁਤ ਰਖਵਾਰਾ ।
ਬਿਨ ਸੁਤ ਜੀਵਨ ਅਹੈ ਅਕਾਜੂ, ਸੁਤ ਨਹ ਮਿਲੇ ਧਨ-ਤੋਲ ਤਰਾਜੂ ।
ਮਮ ਔਗਨ ਚਿਤ ਨਾਹੇ ਚਿਤਾਰੋ, ਪ੍ਰਭ ਜੀ ਅਪਣਾ ਬਿਰਦ ਸੰਭਾਰੋ ।
ਤੁਮਰੇ ਗਰਿਹ ਘਾਟਾ ਨਹਿ ਕਾਈ, ਸਾਤ ਦਿਏ ਇਕ ਮਾਂਗਨ ਆਈ ।
ਮਮ ਨਿਭਾਗਣ ਕਰੋ ਸੁਭਾਗਣ, ਪੋਤਰ ਖੇਲਣ ਹਮਰੇ ਆਂਗਨ ।
ਇਮ ਪ੍ਰਭ ਜੀ ਢਿਗ ਗਿਰਾ ਅਲਾਈ, ਪ੍ਰਭ ਕੇ ਚਰਨ ਧੋਏ ਰੋਏ ਮਾਈ ।
ਮਾਈ ਕੋ ਪ੍ਰਭ ਧੀਰਜ ਦੀਨਾ, ਤਵ ਅਹਿ ਸੁਤ ਮੌਤ ਸੇ ਪੀਨਾ ।
ਹਰਨਾਮ ਸਿੰਘ ਢਿਗ ਪ੍ਰਭ ਗਏ ਤੂਰਨ, ਚਰਨ ਅੰਗੂਠਾ ਲਾਇਓ ਪੂਰਨ ।
ਭਾਲ ਮੇਂ ਜਬੇ ਅੰਗੂਠਾ ਲਾਗਾ, ਮਾਨੋ ਜਿਮ ਸੋਇਆ ਥਾ ਜਾਗਾ ।
ਹਰਖਤ ਭੇ ਸਭੀ ਨਰ-ਨਾਰੀ, ਸਤਿਗੁਰੂ ਹਮਰੀ ਪੈਜ ਸੁਆਰੀ ।
ਸੰਗਤ ਕੋਟ ਕੀ ਸਭ ਹਰਖਾਈ, ਲਾਗੇ ਮਾਈ ਕੋ ਦੇਣ ਵਧਾਈ ।
ਪ੍ਰਭ ਜੀ ਰਾਖਿਉ ਅਬ ਬਿਨ ਸਾਸਾ, ਹਮਕੋ ਨਹਿ ਥੀ ਅਬ ਕੋਈ ਆਸਾ ।

ਕਰਨਾ ਨਿਧ ਨਿਜ ਕਰਣਾ ਕੀਨੀ, ਟੂਟੀ ਆਯੂ ਥੀ ਗੰਢ ਕੀਨੀ।
ਸੰਤ ਖੁਸ਼ਹਾਲ ਸਿੰਘ ਸਮ ਕਹਿਉ, ਫੇਰ ਬਿਮਾਰ ਵਹ ਕਥੈ ਨਾ ਭਇਉ।
ਧੰਨ ਧੰਨ ਪ੍ਰਭ ਜੀ ਗੁਣ ਖਾਨੀ, ਤਿਸ ਸਮ ਜਗ ਮੇਂ ਔਰ ਨਾ ਦਾਨੀ।
ਜੀਏ ਦਾਨ ਦਿਉ ਸਿੰਘ ਤਾਈਂ, ਅਚਰਜ ਕੀ ਅਚਰਜ ਵਡਾਈ।
ਰਾਮਖੁਰੀ ਏਹ ਅਚਰਜ ਗਾਥਾ, ਪੜਤ ਸੁਨਤ ਮਗਲੋ ਦੁਖ ਲਾਥਾ।

ਬਾਈਸਵੀਂ ਸਾਖੀ ਸੰਪੂਰਨੰ

ਦੋਹਰਾ : ਅਚਰਜ ਗਾਥਾ ਪ੍ਰਭੂ ਕੀ ਸੁਨੋ ਸਭੀ ਚਿਤ ਲਾਏ।
ਅਤਿ ਪ੍ਰਿਆ ਸਭ ਨਰਨ ਕੇ, ਜਹ ਕਹਿੰ ਹੋਏ ਸਹਾਇ।
ਠਾਕਰ ਕਰਮ ਸਿੰਘ ਮਮ ਪ੍ਰਤੀ ਕੌਤਕ ਕਹਿ ਹੈ ਜੈਸ।
ਤਿਮ ਸ਼ਰੋਤਾ ਗਨ ਕੇ ਨਮਿਤ ਮਮ ਭਾਖਿਓ ਤੈਸ।

ਕਬਿਤ : ਜੀਵਨ ਕੇ ਜਈਆ ਰੰਗ ਸੋਗ ਕੇ ਕਟਈਆ।
ਸਦਾ ਕਹਿ ਜਿਨੈ ਮਈਆ, ਯਹਿ ਕਨਈਆ ਕੇ ਅਵਤਾਰ ਹੈਂ।
ਮਾਰ ਕੋ ਜੋ ਮਾਹ ਹੋਸ਼ਿਆਰ ਰਹੇ ਬੇਸ਼ੁਮਾਰ,
ਕਾਰ ਅਸਵਾਰ ਹੋ ਰਹੇ ਤਾਰ ਸੰਸਾਰ ਹੈਂ।
ਤਾਰ ਟੁਨਕਾਰ ਆਸਾ ਵਾਰ ਲਾਏ ਹਰ ਵਾਰ,
ਭੂਨ ਸਾਰ ਭੋਗ ਪਾਏ ਆਸ਼ਿਕ ਅਪਾਰ ਹੈਂ।
ਅਪਾਰ ਹੈਂ ਭੰਡਾਰ ਰੰਕ ਰਾਓ ਰਹ ਖੜੇ ਬਾਰ,
ਏਸੇ ਕਿਰਦਾਰ ਸਾਰ ਦਾਰ ਕੰ ਜੁਹਾਰ ਹੈ।

ਚੌਪਈ : ਦਿਵਸ ਏਕ ਭੈਣੀ ਸਾਹਿਬ ਮੁਝਾਰੇ, ਆਇਓ ਗੁਰੂ ਕੋਂ ਕਿਛਕ ਬੁਖਾਰੇ।
ਪ੍ਰੇਮੀ ਗਨ ਵਿਆਕੁਲ ਹੋਏ, ਕਰਤ ਅਰਜ ਨਿਸ ਦਿਨ ਹੈ ਸੋਏ।
ਪ੍ਰਭ ਕਾਹੇ ਸਾਂਗ ਅਸਧਾਰਾ, ਬੇਗ ਉਤਾਰੋ ਨਿਜ ਬੁਖਾਰਾ।
ਹਮ ਸੇ ਰਾਵਰ ਜਰਾ ਨਾ ਜਾਏ, ਉਠੋ ਬੈਠੋ ਆਸਨ ਲਾਏ।
ਰਹੇ ਪ੍ਰਤੀਖਤ ਦੀਦ ਕੇ ਕਾਰਨ ਤੁਮੇ ਬੁਖਾਰ ਹਮੇਂ ਦੁਖਦਾਰਨ।
ਵਰਿਆਮ ਸਿੰਘ ਸੂਬਾ ਜੀ ਸੁਨੀਓ, ਸ਼ੋਕ ਆਤਰ ਹੋ ਭਾਲ ਕੋ ਧੁਨੀਓ।
ਜਬ ਉਠ ਕਰ ਅਰਦਾਸਾ ਕੀਨਾ, ਪੁਲਕਾਵਤ ਹੋਇਓ ਸਗਲੋ ਸੀਨਾ।
ਵਾਰ ਬਾਰ ਬਿਨ ਜਿਮ ਨੈਹੇ ਹੋਵੈ, ਚਾਤ੍ਰਿਕ ਮੋਰ ਮੀਨ ਬਿਲ ਲੋਵੈ।
ਤਿਮ ਸੂਬਾ ਜੀ ਭੈ ਲਾਚਾਰ ਦੁਵੈ ਕਰ ਜੋਰ ਕਹੇ ਬਾਰ ਬਾਰ।
ਆਪ ਕੋ ਤਾਪ ਹਮੇਂ ਚੜ ਜਾਵ੍ਹੇ, ਬਾਰ ਬਾਰ ਇਮ ਰਸਨ ਅਲਾਵ੍ਹੇ।

ਮਨ ਬ੍ਰਿਤ ਇਕ ਚਿਤ ਕੀ ਅਰਦਾਸ, ਤਿਮ ਹੀ ਭਯੋ ਕੀਨੀ ਜਿਮ ਆਸ।
ਚੜਿਓ ਬੁਖਾਰ ਆਏ ਸੂਬਾ ਜੀ ਕੋ, ਅਤਿ ਸੁਖ ਉਪਜਿਓ ਹੀਏ ਤਿਸੀ ਕੋ।
ਦਿਜ ਕੋ ਜਿਮ ਖੀਰ ਵਰਤਾਰਾ, ਤਿਮ ਇਨ ਕੋ ਭਾਇਓ ਬੁਖਾਰਾ।
ਹੀਰ ਕੀ ਸੇਜ ਰਾਂਝੇ ਕੋ ਭਾਈ, ਖਟਰਸ ਕੇ ਸਮ ਛਮਕਾ ਖਾਈ।
ਜਿਮ ਮਜਨੂੰ ਕੋ ਲੈਲਾ ਕੂਕਰ, ਚੂਮੈ ਪਗ ਰਖ ਕਰ ਕਰ ਊਪਰ।
ਆਤਬ ਸੰਤਾਂ ਕੋ ਤਿਨ ਪਿਆਰਾ, ਨੀਕੋ ਗੁਰ ਜੀ ਕੋ ਬੁਖਾਰਾ।
ਤਮ ਨਿਰੋਦਕ ਹੋਏ ਰਾਜੀ, ਸੂਬਾ ਜੀ ਸੰਗ ਆਤਬ ਬਾਜੀ।
ਢਲੇ ਜਾਮ ਗ੍ਰਿਹਿ ਸੂ।। ਜੀ ਕੇ, ਆਏ ਸਤਿਗੁਰੂ ਅਤ ਸੇ ਨੀਕੇ।
ਸੂਬਾ ਜੀ ਆਤਬ ਸੰਗ ਖੇਲੇਂ, ਪ੍ਰਭ ਜੀ ਕਹੇ ਖੂਭ ਅਲਬੇਲੇ।
ਹਮਰੋ ਤਾਪ ਮਾਂਗ ਤਵ ਲੀਆ, ਅਬ ਤੁਮਰੋ ਕੈਸਾ ਹੈ ਜੀਆ।
ਸੂਬਾ ਜੀ ਬੋਲੇ ਮੁਸਕਾਈ, ਖਾਲਿਕ ਖਲਿਕ ਕੀ ਮਮ ਸੁਖ ਪਾਈ।
ਨਿਕਟ ਖੜੇ ਭਗਤ ਸਿੰਘ ਕਹਿਓ, ਠੀਕ ਕੌਤਕ ਯਹ ਪ੍ਰਭ ਜੀ ਭਇਓ।
ਸੰਤ ਪੜੇ ਰਹੇ ਬਿਸਤਰ ਮਾਹੀ, ਤੁਮ ਦੇਹੋ ਦਰਸ਼ਨ ਸਭ ਤਾਈਂ।
ਰਿਸ ਕਰ ਪ੍ਰਭ ਜੀ ਤਬ ਇਸੇ ਕਹਿਓ, ਤਬ ਘੋੜੀ ਬੁਖਾਰ ਹੋਏ ਜੋਹੋ।
ਤਬ ਨੀਕੋ ਜਾਨੋ ਤੁਮ ਨਾਹੀਂ, ਇਮ ਪ੍ਰਭ ਰਿਸ ਕਰ ਕਹੀਓ ਤਾਹੀ।
ਪ੍ਰਭ ਹੇਰਤ ਉਤਰੀਓ ਤਨ ਤਾਪ, ਭਯੋ ਘੋੜੀ ਕੋ ਕਰੀ ਜਾ ਚਾਪ।
ਸ਼ਾਮ ਦਿਵਾਨ ਬੈਠੇ ਜੁੜ ਦੋਈ, ਜਾਣ ਸਕੇ ਇਹ ਅਚਰਜ ਕੋਈ।
ਸੰਤ ਰਾਮ ਹੈ ਏਕ ਸਮਾਨ, ਪ੍ਰਭ ਰਾਖੇ ਭਗਤਨ ਕੀ ਆਣ।
ਭਗਤ ਵਛਲ ਗੁਰਬਾਣੀ ਭਾਖੇ, ਰਾਮਪੁਰੀ ਗੁਰੂ ਭਗਤਨ ਰਾਖੇ।

ਤੇਈਸਵੀਂ ਸਾਖੀ ਸੰਪੂਰਨੰ ॥

ਸਵੈਯਾ— ਜਗਜੀਵਨ ਜੀਵਨ ਦੇਵਨ ਕੋ, ਜਗਜੀਵਨ ਕੇ ਗ੍ਰਿਹਿ ਭੀਤਰ ਆਏ।
ਹਰਿ ਕੇ ਘਰ ਮੋ ਹਰਿ ਕੇ ਵਰ ਮੋ, ਹਰਿ ਕੇ ਕਰਮੋ ਜਪਣੀ ਲੈ ਧਾਏ।
ਪਾਪ ਕੀ ਰਾਤ ਪ੍ਰਭਾਤ ਕਰੀ, ਹਰੀ ਨਾਮ ਕੇ ਕੋਟਕ ਸੂਰ ਚੜ੍ਹਾਏ।
ਕਰਨਾ ਪਤ ਵਡ ਪ੍ਰਤਾਪ ਜੀਓ, ਕਵੀ ਬੰਧਤ ਹੈ ਸਦ ਹੋ ਸਹਾਏ।

ਦੋਹਿਰਾ—ਅਫਸਰ ਏਕ ਨੇ ਏਕ ਜਾਮ ਸੰਤਰੇ ਭੇਟ ਚੜ੍ਹਾਏ।
ਵਡ ਪ੍ਰਤਾਪ ਨਿਜ ਆਪ ਕਹੇ, ਸਭ ਹਿਨ ਕੋ ਵਰਤਾਏ।

ਬੈਹਰ— ਏਕ ਸੰਤਰਾ ਨਿਜ ਕਰਮੇ, ਥਾ ਸੂਬਾ ਜੀ ਨੇ ਰਾਖ ਲੀਆ।
ਵ੍ਹਾਰ ਕੇ ਸਾਥ ਸੁਵਾਰ ਉਸੇ, ਪਰਭੰਜਨ ਕੋ ਇਮ ਭਾਖ ਲੀਆ।

ਸੀਤਲ ਸੁਗੰਧੀ ਲਾਗਤ ਰਹੇ, ਨਰ ਪਤ ਕਾ ਬਣੇ ਆਹਾਰ ਹੈ ਪਹ।
ਗੁਣ ਨਿਘਰੈ ਜੋ ਕਰਤੇ ਥੇ, ਇਮ ਕਰੀ ਮਨ ਮੇ ਵਿਚਾਰ ਥੀ ਯਹ।
ਤੀਨ ਭਵਨ ਕੇ ਨਾਇਕ ਜਬ ਕਿਛੁ, ਅਚਨੇ ਹਿਤ ਜਬ ਮਾਂਗੇ ਗੇ।
ਤਬ ਆਵੇ ਕਾਮ ਸੰਤਰਾ ਯਹ, ਕਿਸੀ ਔਰ ਕੀ ਬਾਟ ਨਾ ਤਾਂਘੇਂਗੇ।
ਸਵਾਦਿਸ਼ਟ ਉਹ ਮੀਠਾ ਦੀਖਤ ਹੈ, ਨਿਜ ਮਨ ਮੇਂ ਸੰਤ ਵਿਚਾਰੇਂ ਹੈਂ।
ਨਾ ਖੁਲਾ ਹੋਵਨ ਦੇਵਤ ਹੈਂ, ਨਿਜ ਕਰ ਰੁਮਾਲੀ ਸਾਰੇ ਹੈਂ।
ਤਪ ਧਾਰੀ ਪਤ ਬ੍ਰਤ ਨਾਰੀ ਜੀਉ, ਨਿਤ ਰਤਨ ਜੀ ਸੇਵ ਕਮਾਤੇ ਹੈਂ।
ਸੰਨਕਾਦਿਕ ਜਿਮ ਭਗਵਾਨ ਪਾਦ ਲਿਪਟਤ ਹੋ, ਨਿਸ ਦਿਨ ਜਾਤੇ ਹੈਂ।
ਤਿਮ ਸੂਬਾ ਜੀ ਮਨ ਸੋਚਤ ਥੇ, ਕਬ ਪ੍ਰਭ ਜੀ ਇਸ ਕੋ ਮਾਂਗਤ ਹੈਂ।
ਅੰਤਸ਼ ਕਰਨ ਜਾ ਉਭੇ ਮਿਲਾ, ਤਬ ਪ੍ਰਭ ਕਰਤ ਸੁਆਂਗਤ ਹੈਂ।
ਖੁਦਿਆ ਨਿਜ ਦੇਹ ਕੋ ਲਾਗੀ, ਹੈ ਕਛੂ ਅਚਨੇ ਹਿਤ ਦੀਜੋ ਮੋ ਕੋ।
ਸੰਤਾਂ ਤਬ ਸੰਤਰਾ ਕਾਢ ਦੀਆ, ਪ੍ਰਭ ਜੀ ਮਮ ਭਾਖਿਉ ਤੋ ਕੋ ਹੈਂ।
ਕਰ ਮੇ ਲੈ ਹਰਿ ਕੀ ਤਰਫ ਕਰਾਂ, ਕਰ ਕਮਲਨ ਕੋ ਪ੍ਰਭ ਲੀਜੋ ਜੀ।
ਇਸੇ ਵਾਰ ਕੇ ਸਾਫ ਸੁਆਰ ਰਖਾਂ, ਕਿਛੂ ਸੋਧ ਦਾ ਸ਼ੰਕ ਨਾ ਕੀਜੋ ਜੀ।
ਸ਼ੁਭ ਖਾਣੀ ਬਦਨ ਸੇ ਬੋਲ ਕਹੀ, ਯਹ ਮਮ ਕਾਮ ਨਾ ਆਵੇ ਹੈਂ।
ਨਹਿ ਭਜਨ ਹੈ ਪੂਛਾ ਉਸ ਅਫਸਰ, ਇਸ ਲਈ ਨਹੀ ਮੋ ਕੋ ਭਾਵੇ ਹੈਂ।
ਗੁਣਵਾਨ ਪਮਾਨ ਹੈ ਵਹ ਜਗ ਪਰ ਜੋ, ਪ੍ਰਭ ਕੋ ਨਿਸ ਦਿਨ ਧਿਆਵਹਿ ਹੈਂ।
ਬਾਕੀ ਨਰ ਭਾਰ ਹੈ ਖਿਤ ਪਰ ਹੀ, ਭਰ ਪੇਟ ਕੋ ਲੇਟ ਪਹੁੰਚਾਵੇ ਹੈਂ।
ਸੂਬਾ ਜੀ ਬਿਸਮੇ ਤਬ ਹੋਇ, ਜਬ ਗੁਰ ਜੀ ਬਾਕ ਉਚਾਰਾ ਸੀ।
ਸਮਰਥ ਕੇ ਪ੍ਰਥ ਕੋ ਪਥ ਲੀਏ, ਸੂਬਾ ਜੀ ਭੀ ਪ੍ਰਣ ਧਾਰਾ ਸੀ।
ਬਾਕੀ ਆਯੂ ਕੋ ਸੂਬਾ ਜੀ, ਇਸ ਹੀ ਭਾਂਤ ਗੁਜ਼ਾਰ ਗਏ।
ਗੁਰਮੁਖ ਗਾਡੀ ਮਘ ਚਲ ਕੇ, ਨਿਜ ਜੀਵਨ ਕੋ ਸੁਧਾਰ ਗਏ।
ਧੰਨ ਜੀਵਨ ਜਯਾ ਮਈਆ ਕੋ, ਅਰ ਧਨ ਧਨ ਜੇ ਤਿਸ ਸਾਜੇਂ ਹੈਂ।
ਸਾਚ ਕਹੂੰ ਸੁਣ ਰਾਮਪੁਰੀ, ਵਹ ਸਿੰਘ ਸਿੰਘ ਸਮ ਗਾਜੇ ਹੈਂ।

ਚੌਬੀਸਵੀਂ ਸਾਖੀ ਸੰਪੂਰਨੰ ॥

ਦੋਹਰਾ : ਧੂਪ ਦੀਪ ਘ੍ਰਿਤ ਹਵਨ ਜਗ, ਗਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਕੇ ਭੋਗ।
ਏਤੇ ਕੀਨੇ ਦੇਸ ਮੇ, ਪਿਖ ਅਚਰਜ ਭਏ ਲੋਗ।

ਚੌਪਈ : ਦਰਬਾਰ ਕੇ ਪਾਠ ਸਵਾ ਲਖ ਕਰ ਹੈਂ, ਕਰਨਾਨਿਧ ਇਮ ਵਾਕ ਉਚਰ ਹੈਂ।
ਈਰਖਾ ਕਰਨ ਲਗੇ ਅਕਾਲੀ, ਕ੍ਰੋਧ ਕੇ ਗੇੜ ਮੇ ਲੈ ਭੂਆਲੀ।

ਸ਼ਤ੍ਰਤਾ ਕਰਤ ਹੈਂ ਬਹੁ ਭਾਰੀ, ਗੁਰਦੁਆਰੇ ਕੇ ਹਰ ਪੁਜਾਰੀ।
ਜਬ ਪ੍ਰਭ ਢਿਗ ਮੇ ਲੜਨੇ ਆਵੈਂ, ਨਿਰ ਉਤਰ ਸਭ ਹੀ ਹੋ ਜਾਵੈਂ।
ਇਮ ਪ੍ਰਭ ਜੀ ਉਨ ਪ੍ਰਤੀ ਬਖਾਨਾ, ਸੁਣ ਹੋ ਖਾਲਸਾ ਚਤੁਰ ਸੁਜਾਨਾ।
ਮਮ ਯਹ ਪਤਰੇ ਹੈਂ ਛਪਵਾਵੇ, ਗਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਕੇ ਨਹਿ ਉਤਰਾਏ।
ਦੁਵੈ ਥਾਏ ਤੁਮ ਆਗੇ ਕੀਨਾ, ਵਖ ਵਖ ਬਾਣੀ ਕੋ ਤੁਮ ਚੀਨਾ।
ਰਖੋ ਲਪੇਟ ਇਸੇ ਅਲਮਾਰੀ, ਪਾਠ ਕਰੇ ਬਿਨ ਦੋਸ਼ ਹੈ ਕਾਰੀ।
ਨਰ ਨਾਰੀ ਪਾਠ ਜਬ ਕਰ ਹੈਂ, ਤਬ ਗੁਰੂ ਘਰ ਕੀ ਸੋਝੀ ਪਰ ਹੈਂ।
ਗੁਰ ਬਿਨ ਕੋਇ ਨਾ ਉਤਰਸ ਪਾਰ, ਗੁਰਬਾਣੀ ਮੇ ਕੀਓ ਉਚਾਰ।
ਹਮ ਤੋ ਕਹੈ ਪੜੋ ਗੁਰਬਾਣੀ, ਪਾਠ ਕਰੇ ਬਿਨ ਅਚੋ ਨ ਪਾਣੀ।
ਪਤਰਾ ਪਾਠ ਨਰ ਨਾਹੀ ਕਰ ਹੈਂ, ਗਰੰਥ ਕੋ ਨਿਜ ਗ੍ਰਿਹਿ ਕੈਸੇ ਧਰ ਹੈਂ।
ਔਰ ਸਮਝ ਗਏ ਸਭੀ ਪੁਜਾਰੀ, ਅਬ ਆਈ ਸਿੰਘ ਸਾਹਿਬ ਕੀ ਵਾਰੀ।
ਅਨੰਦਪੁਰੀ ਮੇ ਭਯੋ ਜਾ ਹੋਲਾ, ਭੂਤਰ ਪਰਿਓ ਨਿਹੰਗਾਂ ਟੋਲਾ।
ਗਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਸਮ ਗਦੀ ਲਾਗੈ, ਹੋਵਨ ਦੇਵੇ ਨਹਿ ਅਸ ਆਗੈ।
ਗਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਕੋ ਦੀਨੋ ਫਾੜ, ਹਮ ਸਿਰ ਬਾਜੀ ਦੀਨੀ ਚਾੜ।
ਨਹਿ ਬੇਅਦਬੀ ਗੁਰ ਕੀ ਜਰੈਂ, ਜਾ ਮਾਰਹਿ ਜਾ ਨਿਸ਼ਚੇ ਮਰੋਂ।
ਸਿਰੀ ਸਾਹਿਬ ਲੈ ਭਾਲੇ ਚਕਰ, ਅਕਲ ਦਾਨ ਲੀਨੇ ਹਿਤ ਟਕਰ।
ਤੁਬਕ ਜੰਬੂਰ ਨਾਗਨੀ ਲੀਨੀ, ਸੈਥੀ ਸਰ ਤਬਰ ਲੀ ਪੀਨੀ।
ਸਸਤਰ ਅਸਤਰ ਪੈਰੇ ਕਵਚ, ਅਸਲੇ ਭਰਿਉ ਜਹਾਜ ਖਚਾਖਚ।
ਤੁਰੰਗ ਨਿਸੰਗ ਕੁਰੰਗ ਜਿਉਂ ਕੂਦੇਂ, ਸੁਬਟ ਦੁਮਾਲੇ ਉਚੇ ਸੂਦੇਂ।
ਖੰਡੋਂ ਤੋਮਤ ਲਿਉ ਨਿਸ਼ਾਨ, ਲਾਗਿਉ ਏਕ ਨਗਾਰ ਬਜਾਨ।
ਸਖ ਨਿਧਾਨ ਛਕ ਗਾੜੇ ਰਗੜੇ, ਨਿਜ ਮੇਂ ਝਗੜੇ ਮਾੜੇ ਤਗੜੇ।
ਇਮ ਕਿਰਖੀ ਪੈ ਵੋਹ ਦਲ ਚਾਲਾ, ਜਿਮ ਨੀਲ ਕੋ ਰੁੜਇਓ ਨਾਲਾ।
ਗੋਰੇ ਕਹੀਉ ਭੈਣੀ ਮੇਂ ਆਈਂ, ਸਿੰਘ ਸਾਹਿਬ ਕਰ ਆਏ ਚੜਾਈ।
ਮਮ ਆਇਉ ਲੀਜੇ ਸਾਥ ਸਿਪਾਹੀ, ਜਿਮ ਤੁਮ ਕਹੋ ਕਰੋ ਹਮ ਆਹੀ।
ਏਕ ਗਾਰਦ ਔਰ ਮੰਗਾਉਂ, ਮਗ ਹੀ ਮੇਂ ਉਨਹੋ ਅਟਕਾਉਂ।
ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਮਈ ਬੋਲੇ ਪ੍ਰਭ ਬਾਣੀ, ਮਮ ਪ੍ਰਿਆ ਅਰੀ ਸੁਜਾਨੀ।
ਮਮ ਰਿਧੇ ਰਾਗ ਦੁਵੈਖ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਮਮ ਖਾਤਰ ਨ ਜਾਉ ਕਹੀਂ ਹੈ।
ਵੋਹ ਨਿਜ ਪਰਤ ਜਾਏਂ ਨਿਜ ਧਾਮ, ਤੁਮ ਜਾਏ ਕਰੋ ਅਪਨਾ ਕਾਮ।
ਗੁਰੂ ਰਾਮ ਸਿੰਘ ਮਮ ਰਖਵਾਰੇ, ਕੋਈ ਨਾ ਹਮਰਾ ਕਛੂ ਬਿਗਾਰੇ।
ਨਿਰਸੰਦੇਹ ਤੁਮ ਵਾਪਸ ਜਾਉ, ਕਾਹੇ ਗਾਰਦ ਔਰ ਮੰਗਾਉ।
ਉਤਵਲ ਸਿੰਘ ਸਾਹਿਬ ਦਲ ਚਾਲਾ, ਮੱਗ ਮੇਂ ਕਰਿਉ ਉਨਹ ਕੁਚਾਲਾ।
ਕਰੀਖੀ ਤੁਰਕਨ ਕੀ ਉਜਾਰੀ, ਵੋ ਲੇ ਆਏ ਮਾਨਵ ਭਾਰੀ।

ਵਹਾਂ ਪਰ ਭਈ ਖੂਬ ਲੜਾਈ, ਤਾਜੀ ਗਏ ਸਿੰਘ ਸਾਹਿਬ ਖੁਹਾਈ।
ਆਏ ਲੂਟਣ ਗਏ ਮਗ ਲੂਟੇ, ਲਾਤ ਪਾਂਵ ਕਈਅਨ ਕੇ ਟੂਟੇ।
ਇਮ ਚਾਲੇ ਜਿਮ ਜਾਏ ਜੁਆਰੀ, ਬਾਜੀ ਬਹੁਤ ਸਤਰੰਜ ਦੀ ਹਾਰੀ।
ਭੈ ਦੁਆਲੇ ਟੇਡੇ ਮੇਡੇ, ਸੁਖ ਨਿਦਾਨ ਬਿਨ ਲਾਗੇ ਠੇਡੇ।
ਮਾਰ ਸ਼ਹੀਦਾਂ ਐਸੀ ਕਰੀ, ਤੁਰਕ ਨਾ ਕਾਢੇਂ ਸਿੰਘ ਮੁਖਧਾਰੀ।
ਯਹ ਤੋ ਕੌਤਕ ਰਚਿਉ ਹਰੀ, ਸਿੰਘ ਸ਼ਹੀਦਾਂ ਹੋੜੇ ਅਰੀ।
ਗੋਰੇ ਪਿਖਉ ਕੌਤਕ, ਗੁਰ ਕੋ, ਸਰਦਾ ਸੇ ਭਰ ਬੋਲੇ ਉਰ ਕੋ।
ਤੁਮਰੀ ਕਲਾ ਕੋ ਅੰਤ ਨਾ ਆਵੇ, ਤਿਮ ਹੋਵੈ ਜਿਮ ਤੁਮ ਕੋ ਭਾਵੇ।
ਟੋਪੀ ਲਾਹੇ ਕੀਨ ਪ੍ਰਨਾਮ, ਧੰਨ ਆਪ ਧੰਨ ਤੁਮਰਾ ਰਾਮ।
ਇਮ ਕਹਿ ਗਇਉ ਗੋਰਾ ਪਿਛਾਰੀ, ਸੰਗਤ ਆਏ ਬੂਜਿਉ ਬਨਵਾਰੀ।
ਬੀਤੀ ਜਿਮ ਨਿਹੰਗੋਂ ਸਾਥ, ਸਭ ਬਤਾਏ ਦੀਨ ਰਘਨਾਥ।
ਅਬ ਤੁਮ ਕੋ ਨਹੀਂ ਕੋਈ ਸਤਾਵੈ, ਸਤਾਵੈ ਜੋ ਹੈ ਕੀਆ ਪਾਵੇ।
ਦੇਸ ਵਿਦੇਸ ਰਾਮ ਸਿੰਘ ਹੋਈ, ਉਨ ਕੀ ਗੈਲ ਚਲੂ ਸਭ ਕੋਈ।
ਰਾਮ ਪੁਰੀ ਇਹ ਵਡ ਪ੍ਰਤਾਪ ਇਕ ਮਨ ਹੋ ਤੂੰ ਵੀ ਇਸ ਜਾਪ।

ਪੰਦਰੀਸਵੀਂ ਸਾਖੀ ਸੰਪੂਰਨੰ।

ਦੋਹਰਾ : ਕੋਟ ਧਰਮੂ ਦਾ ਸਿੰਘ ਇਕ, ਪ੍ਰੀਤਮ ਸਿੰਘ ਜਹਿੰ ਨਾਮ।
ਸੂਤਰਾਂ ਕੀ ਸੇਵਾ ਕਰੇ ਨਿਸ ਦਿਨ ਵਹਿ ਅਭਿ ਰਾਮ।
ਦੌਰੇ ਕੀ ਤਿਆਗੀ ਜਬੇ ਸਤਿਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਕੀਨ।
ਅਰਜ ਕਰੀ ਸੰਗ ਜਾਣ ਦੀ, ਇਸ ਨੇ ਹੋਵੇ ਸਕੀਨ।

ਸਵੈਯਾ : ਪਿਆਸ ਰਮੀ ਪੱਥਕੀ ਜਨ ਕੇ ਸਮ, ਪ੍ਰੀਤਮ ਪ੍ਰੀਤ ਹੀ ਆ ਹੀਯ ਤੜਫਾ ਵੇ।
ਬਨ ਕੇ ਸੁਮਨ ਜਿਉਂ ਪਤ ਧਰ ਹੋਂ, ਤਿਮ ਮੁਰਝਾਏ ਮਨਾ ਪਛਤਾਵੇ।
ਦੀਨ ਦਿਆਲ ਅਕਾਲ ਕੀ ਮੂਰਤ, ਧਾਰ ਹੀਏ ਅਰਦਾਸ ਸੁਨਾਵੇ।
ਘਨੀਅਰ ਕੋ ਜਿਮ ਪੇਖ ਕੇ ਚਾਤ੍ਰਕ, ਸੁਆਂਤ ਕੀ ਬੂੰਦ ਲੀਏ ਬਿਲ ਲਾਵੇ।

ਦੋਹਰਾ : ਨਿਰਬਰਤੱਤਾ ਹੋ ਸਰਬ ਸੰਗ ਜਬਹਿ ਕੀਨ ਅਰਦਾਸ।
ਦੂਰਪਤ ਸੁਤਾ ਕੀ ਕੂਕ ਸਮ ਜਾਹਿ ਪਹੁੰਚੀ ਪ੍ਰਭ ਪਾਸ।

ਚੌਪਾਈ : ਸੰਤ ਹਰਨਾਮ ਸਿੰਘ ਇਮ ਕਹੈ, ਚੂਨੀ ਮਛਲੀ ਦਾ ਜੋ ਅਹੈ।
ਵਹਿ ਵਹਾਂ ਥਾ ਜਥੇਦਾਰ, ਨਿਤ ਪ੍ਰਭ ਕਰੇ ਇਨਹੇ ਖਦਰਦਾਰ।
ਤੁਮ ਨ ਜਾਏ ਸਕੇ ਸੰਗ ਦੌਰੇ, ਮਮ ਪਾਸ ਰਹੋ ਈਹਾਂ ਠੌਰੇਂ।
ਇਨ ਕਾ ਉਨ ਕਾ ਅੰਤਰ ਬਹੁਤਾ, ਇਤਨੇ ਮੇਂ ਆਏ ਸਿਨਹਾ ਪਹੁਤਾ।

ਦੌਰੇ ਸੰਗ ਪ੍ਰੀਤਮ ਜਾਵੈ, ਨਿਜ ਮਰਜੀ ਕੇ ਸ਼ੁਤਰ ਲਿਆਵੈ।
ਨਿਜ ਮਨ ਕੀ ਬੂਜੀ ਪ੍ਰਭ ਕਹੇ, ਜਥੇਦਾਰ ਕਛ ਕਹਿ ਨਾ ਸਕੇਹ।
ਮਨ ਮੇਂ ਇਮ ਚਾਹੋਂ ਉਪਜਾਣਾ, ਲਾਧੋਂ ਹੋਏ ਜਿਮ ਰੰਕ ਖਜ਼ਾਨਾ।
ਪ੍ਰਮੋਦ ਭੇਓ ਸਸੀ ਪਿਖ ਚਕੋਹ, ਜਿਮ ਘਣੀਘਰ ਪਿਖ ਨਾਚੇ ਮੋਰ।
ਬਾਜੇ ਸਿਤਹੀ ਜਿਮ ਸੁਤ ਪਾਵੈ, ਜਿਮ ਪਿੰਗਲ ਤਨ ਨਵਤਨ ਆਵੈ।
ਤੀਆ ਕੋ ਪੀਆ ਪ੍ਰਦੇਸੋਂ ਆਵੈ, ਜਿਮ ਖੋੜਸ ਸਿੰਗਾਰ ਬਨਾਵੈ।
ਤਿਮ ਚਾਉ ਮੇਂ ਕਰੀਂ ਤਿਆਰੀ, ਪਾਖਰੇ ਮਾਂਡੇ ਪਾਏ ਮੁਹਾਰੀ।
ਪਾਂਚ ਸ਼ੁਤਰ ਕਰ ਲੀਏ ਤਿਆਰ, ਆਗੇ ਪਾਛੇ ਕੀਨ ਕਤਾਰ।
ਆਥਨ ਪੌਰ ਹੀ ਵਹਾਂ ਸੇ ਚਾਲਾ, ਮਨ ਮੇਂ ਉਪਜਉ ਚਾਉ ਵਿਸਾਲਾ।
ਸਾਥੀ ਕਹੇ ਭੌਰ ਭੇ ਜਾਉ, ਨਿਸਕਾਰੀ ਨਹਿ ਮਾਰਗ ਪਾਵੋ।
ਗਰਖਿਮ ਰਿਤੁ ਘਾਮ ਹੈ ਭਾਰਾ, ਮਗ ਮੈਂ ਵਸਲ ਕਾ ਹੋਵੈ ਉਜਾਰਾ।
ਇਸ ਕੇ ਸਰਵਨ ਨਹੀਂ ਬਚ ਭਾਵੈਂ, ਰੰਚਕ ਮਾਤਰ ਜੋ ਅਟਕਾਵੇ।
ਕਬ ਵਿਭਾਸ਼ ਕਰੇ ਪ੍ਰਕਾਸ਼, ਚਾਰ ਜਾਮ ਕਿਮ ਕਟੋਂ ਉਦਾਸ।
ਇਕ ਘਟ ਕਾ ਅਬ ਰਹਨ ਉਖੇਰਾ, ਉੜ ਜਾਊ ਹੁਵੈ ਪੰਖ ਜੇ ਮੇਰਾ।
ਉਪਦੇਸ਼ਟਾ ਕੀ ਨਹੀਂ ਮਾਨੀ, ਨਿਜ ਮਨ ਮੇਂ ਚਲਨੇ ਕੀ ਠਾਨੀ।
ਕਰ ਅਰਦਾਸ ਕੀਨ ਅਸਵਾਰੀ, ਆਗਲ ਸ਼ੁਤਰ ਕੀ ਪਕੜ ਮੁਹਾਰੀ।
ਉਰਮੇਂ ਵਡ ਪ੍ਰਤਾਪ ਕੋ ਧਾਰਾ, ਮਗ ਮੇਂ ਤੁਮ ਹੋ ਮਮ ਰਖਵਾਰਾ।
ਜਬ ਮਲੋਹ ਕੇ ਨਿਕਟ ਪਧਾਰਾ, ਲੇਰ ਧਿਆਨ ਪੜਿਓ ਇਕ ਵਾਰਾ।
ਸ਼ੁਤਰ ਤਲੇ ਕਾ ਏਕ ਹੀ ਰਹਿਉਂ, ਚਾਰ ਗਏ ਕਹਾਂ ਬਿਸਮੇਂ ਭਇਓ।
ਉਰਮੇਂ ਭਇਓ ਕਲੇਸ਼ ਬਹੁ ਭਾਰੀ, ਅਬ ਕਹਾਂ ਜਾਊ ਹੇ ਬਨਵਾਰੀ।
ਚਾਰ ਸ਼ੁਤਰ ਕੋਈ ਚਤਰ ਲੈ ਗਿਊ, ਨਿਸ ਕਾਰੀ ਮੇਂ ਮੋਹੇ ਠਗਾਇਓ।
ਦਵੈ ਨੌਕਾ ਮਪ ਪਗ ਕਿਵ ਟਿਕੇ, ਬੂਢਤ ਹੋ ਸਹਾਰਾ ਇਕੇ।
ਇਸੇ ਬਾਂਧ ਜੇ ਦੂਸਰ ਟੋਲੋਂ, ਏਹ ਵੀ ਜਾਸੀ ਅਬ ਮਮ ਕੋਲੋਂ।
ਬੀੜ ਮੇਂ ਮੋਹੇ ਸਭੀ ਨੇ ਕਹਾਂ, ਅਸ ਸਠ ਹੋਂ ਬਚ ਮਾਨ ਨਾ ਰਹਾ।
ਗੁਰੂ ਢਿਗ ਜਾਂਉ ਕੌਨ ਮੋਹ ਲੀਏ, ਚਿੰਤਾਤਰ ਭੇ ਅਤਿ ਸੇ ਹੀਏ।
ਪ੍ਰਭ ਜੀ ਜਲਦ ਮੇਂ ਟੂਟਿਓ ਬੇੜਾ, ਤੁਮ ਬਿਨ ਜੀਵਤ ਰਾਖੇ ਕਿਹੜਾ।
ਨਿਕਟ ਗਾਂਵ ਨਾ ਦੀਖਤ ਕੋਈ, ਤਮ ਗਾੜਾ ਅਨਹੋਣੀ ਹੋਈ।
ਅਬ ਪ੍ਰਭ ਜੀ ਮਮ ਲੱਜਾ ਰਾਖੋ, ਇਮ ਉਚੀ ਉਚੀ ਤਬ ਭਖੋ।
ਚਾਰ ਉਠ ਗੁਰੂ ਗਰਿਹ ਕੇਰੇ, ਛੂਟੇ ਹੈਂ ਮਮ ਅਭੀ ਅੰਧੇਰੇ।
ਰਾਖਾ ਖੇਤ ਕਾ ਇਤ ਜੇ ਹੋਵੈ, ਮੋ ਕੋ ਸ਼ੁਤਰ ਆਏ ਪਕੜੋਵੇ।

ਅਸ ਜਦ ਇਸ ਨੇ ਗਿਰਾ ਉਚਾਰੀ, ਰਖਿਅਕ ਆਇਉ ਝਬ ਹਿਤਕਾਰੀ।
ਬਹੁਤ ਬਾਟ ਸੇ ਆਇਓ ਕਹਿਆ, ਊਠ ਕਿਤਾਰ ਬਾਂਦ ਲੇ ਆਇਆ।
ਵਰਿਆਮ ਸਿੰਘ ਦਾੜੀ ਕੇ ਰੂਪ, ਕਤਾਰ ਉਠ ਲੇ ਚਤਰ ਸਰੂਪ।
ਆਏ ਪਕੜਾਏ ਦੀਨ ਕੋ ਦੀਨ, ਤਕਰੇ ਬਾਂਦੇ ਚਤਰ ਪ੍ਰਵੀਨ।
ਬੇਗ ਜਾਉ ਮਗ ਨਾਹੇ ਵਿਸਾਰੋ, ਅੰਗ ਸੰਗ ਹੈ ਸਤਿਗੁਰੂ ਰਖਵਾਰੋ।
ਗਿਰਹਾ ਮਧਰੀ ਅਤ ਸੈ ਤਿਨ ਕੇਰੀ, ਪ੍ਰੀਤਮ ਸਿੰਘ ਬੂਜੀ ਬਿਨ ਬੇਰੀ।
ਏਸ ਟੈਮ ਤੁਮ ਕਿਤ ਵਲ ਜਉ, ਕਿਤ ਸੇ ਆਏ ਮੋਹੇ ਬਤਾਉ।
ਪ੍ਰੀਤਮ ਸਿੰਘ ਪ੍ਰਤੀ ਕਹਿ ਬਿਗਸਾਏ, ਤੁਮਰੀ ਵਾਜ ਸੁਣਤ ਹੀ ਧਾਏ।
ਸ਼ਹਿਰ ਸੇ ਆਏ ਬੀੜ ਕੋ ਜੈਹੈਂ, ਸ਼ਹਿਰ ਮੇਂ ਮੋ ਕੋ ਮਾਛਰ ਖੈ ਹੈਂ।
ਦਵਰਕਾ ਨਗਟੀ ਜਿਮ ਮਗੋਲ, ਪਾਇਉ ਭੁਲੇਖਾ ਤਬ ਇਮ ਬੋਲ।
ਚਾਲਿਉ ਮਗ ਲੈ ਸ਼ੁਤਰ ਕਤਾਤ, ਪੰਥ ਮੇਂ ਲਾਗਿਉਂ ਕਰਨ ਵਿਚਾਰ।
ਸ਼ਹਿਰ ਮੇਂ ਮਾਛਰ ਬੀੜ ਮੇਂ ਨਾਹੀ, ਜਹਿ ਬਾਤ ਸੰਸੇ ਜੁਤ ਆਹੀ।
ਬੀੜ ਤੋ ਹੈ ਘਰ ਮਾਛਰ ਕੇਰਾ, ਇਨਹੇ ਮਾਛਰ ਸ਼ਹਿਰ ਮੇਂ ਘੇਰਾ।
ਬਹੁਤ ਮਾਸ ਇਮ ਹੀ ਸੀ ਬੀਤੇ, ਫੇਰ ਮਿਲੇ ਤੇਂ ਬੂਜੇਂ ਹੀਤੇ।
ਗੁਰੂ ਪ੍ਰਸਾਦ ਭੈਣੀ ਮੇਂ ਹੋਲਾ, ਦੀਦ ਭੰਡਾਰ ਗੁਰੂ ਜੋ ਖੋਲਾ।
ਦੂਰ ਨੇੜੇ ਕੀ ਸੰਗਤ ਆਈ, ਹਵੈ ਪ੍ਰਸਨ ਦਰਸ ਗੁਰੂ ਪਾਈ।
ਪ੍ਰੀਤਮ ਸਿੰਘ ਇਸ ਮੇਲੇ ਮਾਹੇ, ਢੂੰਡਨ ਲਾਗਿਉ ਵਹਿ ਸਿੰਘ ਆਹੇ।
ਅੰਤਸਕਰਨ ਉਭੇ ਜਭ ਮਿਲੇ, ਜਿਮ ਪੰਕਜ ਪਿਖ ਰਵੀ ਕੋ ਖਿਲੇ।
ਦ੍ਰਿਗ ਮਰਿਦਤਾ ਸੋ ਲਾਗਾ ਪੇਖਨ, ਕਾਡਨ ਲਾਗਿਓਂ ਸਗਲ ਭੁਲੇਖਨ।
ਸੰਤਾ ਪ੍ਰਤੀ ਇਮ ਬੂਝਨ ਕੀਨਾ, ਸੁਤਰ ਆਪ ਪਕਰਾਏ ਹਮੀਨਾ।
ਤੁਮ ਉਪਕਾਰ ਕਰਿਓ ਬਹੁ ਭਾਗਾ, ਅਬ ਲੋਂ ਯਾਦ ਤੋਰੇ ਉਪਕਾਰਾ।
ਬੋਲੇ ਸੰਤ ਸੁਣੋਂ ਤੁਮ ਪਿਆਰੇ, ਪਕੜਾਏ ਕਬ ਊਟ ਤੁਮਾਰੇ।
ਮੈਂ ਤੋ ਆਜ ਦਰਸ ਤਵ ਕਰਾ, ਤੁਮ ਕੋ ਕੈਸਾ ਮੰਸਾ ਪਰਾ।
ਘਰ ਮਾਛਰ ਕੇ ਬੀੜ ਨਾ ਜਾਉਂ, ਤੁਮ ਕਹੋ ਆਇਆ ਹਿਤ ਬਚਾਓ।
ਸੰਸੇ ਯੁਤ ਜਹਿ ਬਾਤ ਤੁਮਾਰੀ, ਗੁਰੂ ਪ੍ਰਤਾਪ ਕੀ ਤੋਹੇ ਰਖਵਾਰੀ।
ਕਈ ਕੋਟ ਧਰ ਰੂਪ ਵਹਿ ਸਕ ਹੈ, ਆਵਤ ਜਾਵਤ ਨਹਿ ਵਹਿ ਥਕ ਹੈਂ।
ਪ੍ਰੀਤਮ ਸਿੰਘ ਭਯੋ ਪ੍ਰਮੋਦ, ਧੰਨ ਪਿਤਾ ਗੁਰੂ ਨਿਘੀ ਗੋਦ।
ਰਾਏ ਸਿੰਘ ਸਮ ਭਯੋ ਸਹਾਈ, ਏਕ ਜੋਤ ਦੋਏ ਮੂਰਤ ਆਈ।
ਰਾਮਪੁਰੀ ਕੌਤਕ ਗੁਰ ਕੇਰੇ, ਰਵ ਸਮ ਕਰ ਹੈ ਦੂਰ ਅੰਧੇਰੇ।

ਛਬਸਵੀਂ ਸਾਖੀ ਸੰਪੂਰਨੰ ॥

ਦੋਹਰਾ : ਤਰਨ ਗੁਰੂ ਭਵ ਤਰਨ ਕੋ ਖੇਵਟ ਦੀਨੋ ਨਾਮਂ।
ਕਿਰਤਾਂਤ ਧਾਮ ਸੇ ਰਾਖਯੋਂ, ਬਪ ਧਰਿਉ ਅਬੀਰਾਮ।
ਧਰਮਾਧ ਵਿਭੂਤ ਗੁਰੂ ਮੰਤ ਦੇ ਘਾਤਕ ਕਾਟੇ ਕੋਟ ਗੁਰੂ ਕੀਰਿਤ।
ਨਿਸ ਦਿਨ ਲਿਖੋਂ ਪੱਦ ਪੰਕਜ ਕੀ ਓਟ।

ਸਵੈਯਾ : ਪ੍ਰਤਾਪ ਹਰੇ ਪ੍ਰਤਾਪ ਕਰੇ ਪ੍ਰਤਾਪ ਕੇ ਸੁਤ ਪ੍ਰਤਾਪ ਵਿਸ਼ਾਲਾ।
ਵਿਸ਼ਾਲਾ ਹੈ ਹੀਯੇ ਜਿਮ ਗਿਰ ਹਿਮਾਲਾ ਕੋ ਪਾਪ ਦਹੇ ਸਮ ਦੀਦ ਜੁਆਲਾ।
ਜਿਵਾਲਾ ਮਰੋਂ ਕੋ ਸੰਭਾਲਾ ਨਰੋਂ ਕੋ ਥੇ ਬਾਸੇ ਜਰੋਂ ਮੇਂ ਮਧੂ ਕੇਹਾਲਾ।
ਹਾਲਾ ਸਿਵਾਰ ਉਪਕਾਰ ਕੀਓ ਜੱਗ ਨਿਜ ਗੁਰਬਖਸ਼ ਪੈ ਕੀਉ ਉਜਾਲਾ।

ਦੋਹਹਾ : ਤਰਨ ਤਾਹਨ ਕੇ ਨਿਕਟ ਕੋ ਇਕ ਕੋੜੀ ਸੀ ਆਹੇ।
ਜੋਵਾਰ ਸੁਚਾਰ ਵਿਚਾਰ ਕੇ ਘਰ ਕੇ ਸਰ ਪਰ ਲਿਆਏ।

ਕਬਿਤ : ਮਜਨ ਬਹੁ ਕੀਏ ਸਰ ਧਰ ਕੇ ਪ੍ਰੀਤ ਹੀਏ,
ਲਾਥੋ ਨਾਹੇ ਕਿਲ, ਅਸ ਕੀਉ ਤੇਹ ਨਰ ਨੇ।
ਸੁਰਾ ਕੇ ਪਾਤਰ ਜਿਉ ਸੋ ਵਾਰ ਵਾਰ ਧੋਇਉ,
ਭਯੋ ਨਾਹੀ ਸੁਧ ਲੇ ਚਾਲੇ ਨਿਜ ਘਰ ਨੇ।
ਕਹਿਓ ਕਿਸੀ ਆਏ ਈਹਾਂ ਕੂਕਿਆਂ ਕੇ ਗੁਰੂ ਆਜ,
ਉਹਾਂ ਲੈ ਜਾਓ ਦੇਣ ਕਰਣਾ ਉਹ ਕਰ ਨੇ।
ਸ੍ਰਿਸਟ ਪੈ ਵਹ ਇਸਟ ਹੈ ਵਸ਼ਿਸਟ ਸਮ ਪੂਜਨੀਕ,
ਕਲੇਵਰ ਰਿਸ਼ਟ-ਪੁਸ਼ਟ ਦੇਣ ਏਦੋ ਕਰ ਨੇ।

ਦੋਹਰਾ : ਪ੍ਰਯੱਕ ਲਿਉ ਉਠਾਏ ਤੋ ਧਹਿਉ ਬਾਰ ਕੇ ਬਾਹਰ,
ਭੋਗ ਪਾਏ ਪ੍ਰਭ ਵਾਰਕੋ ਆਏ ਤਿਸ ਠਾਰ।

ਚੋਪਈ : ਪ੍ਰਯੰਕ ਨਿਕਟ ਪ੍ਰਭ ਜਬ ਜਾਏ ਖੜੇ, ਵਹਿ ਸਿੰਘ ਪ੍ਰਭ ਕੀ ਸਰਨੀ ਪੜੇ।
ਦਵੈ ਕਰ ਜੋੜ ਅਰਜ ਉਨਹੋਂ ਕਰੀਂ, ਇਸ ਬਪ ਕਸ਼ਟ ਉਤਾਰੋ ਹਰੀ।
ਕਈ ਅਮਾਵਸ ਮੱਜਨ ਕਰਾ, ਕਲੇਵਰ ਰੋਗ ਨਹਿ ਉਤਰਿਉ ਜਰਾ।
ਨਿਜ ਕਰਨਾ ਕਰ ਇਸੇ ਬਚਾਉ, ਸਰਨਾਗਤ ਤੁਮਰੀ ਔਰ ਨਹਿ ਠਾਉ।
ਸਗਲੀ ਸੰਗਤ ਪ੍ਰਭੂ ਹਕਾਰੀ ਕੋਹੜੀ ਨਿਕਟ ਕਠ ਭਇਉ ਭਾਰੀ।
ਭਏ ਅਸਚਰਜ ਪਿਖ ਕੇ ਤਨ ਤੇਹ ਕੋ, ਕਰਮ ਰੋਗ ਲਾਗਾ ਤਿਸ ਦੇਹ ਕੋ।
ਅੰਗ ਅੰਗ ਮੇਂ ਚਾਲੇ ਪੀਕ, ਸਭ ਸੋਚੇ ਨਹੀਂ ਹੋਵੈ ਠੀਕ।
ਪ੍ਰਕ ਬ੍ਰਨੀ ਪਰ ਚੀਰ ਕਈ ਬਾਂਦੇ, ਬਾਜ੍ਹ ਡੋਲੇ ਸੂਜੇ ਕਾਂਧੇ।

ਕਰ ਪੱਗ ਕੀ ਅੰਗਰੀ ਸਭ ਗਰੀ, ਅਜਬ ਰੰਗ ਰਚ ਰਾਖਿਉ ਹਰੀ।
ਕਰਮ ਰੇਖ ਕੀ ਲੀਲਾ ਨਿਆਰੀ, ਪਿਖ ਬਿਸਮੇਂ ਭਏ ਬਹੁ ਨਰ-ਨਾਰੀ।
ਬਾਂਦਵ ਆਦਿ ਖੜੇ ਹਥ ਜੋੜੀ, ਕਰਣਾ ਕਰ ਬਚਾਉ ਕੋਹੜੀ।
ਅੰਤਹਕਰਨ ਨਿਰਮਲ ਪਿਖ ਸਭ ਦਾ, ਭਯੋ ਪ੍ਰਮੋਦ ਰਿਦਾ ਤਬ ਪ੍ਰਭ ਦਾ।
ਮੁਖਾਰਬਿੰਦ ਸੋਂ ਅਸ ਬਚ ਕਹਿਓ, ਮਮ ਬਚ ਮਾਨ ਇਸ ਪਰ ਕੋਈ ਥੁਕਿਓ।
ਘਰੀ ਏਕ ਭਰ ਰਹੇ ਮੋਨ, ਕੋਹੜੀ ਪਰ ਥੂਕੇ ਅਬ ਕੌਣ।
ਇਸ ਪਸਚਾਤ ਅਨੋਖ ਸਿੰਘ ਬੋਲਾ, ਜਿਮ ਪ੍ਰਭ ਕਹੋ ਤਿਮ ਕਰ ਹੈ ਗੋਲਾ।
ਕੋਹੜੀ ਪਰ ਜਬ ਥੂਕਨ ਲਗਾ, ਕੋਹੜ ਛੋੜ ਕੋਹੜੀ ਤਨ ਭਾਗਾ।
ਭਾਨ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਅੰਧਾਰ ਜਿਉ ਭਾਗੇ, ਸਿੰਘ ਘਾਏ ਜਿਮ ਸਿਆਰ ਓ ਬਾਘੇ।
ਸਗਲ ਕਲੇਵਰ ਕੰਚਨ ਭਇਉ, ਸਭ ਕੇ ਪੇਖਤ ਆਛਾ ਹੋਇਓ।
ਦੁਸਤਰ ਕਰਮ ਕੋ ਫਲ ਤਹਿ ਖੋਇਉ, ਜਿਮ ਰਜਨੀ ਪਿੰਗੂ ਰਾਜੋਇਉ।
ਅਨੋਕ ਸਿੰਘ ਪ੍ਰਤੀ ਪ੍ਰਭ ਕਹਿਉ, ਮਮ ਬਚ ਮਾਨਿਉ ਮਮ ਖੁਸ਼ ਅਹਿਓ।
ਨਿਗਮ ਕਰੀ ਸ਼ੁ ਬਚੇ ਨਾ ਜੋਈ, ਤੁਮ ਥੂਕੋ ਨਿਜ ਬਚ ਹੈ ਸੋਈ।
ਪ੍ਰਕ ਬੂਨੀ ਤੁਮ ਥੂਕੋ ਅਸ ਹੈ, ਤੰਕੋ ਹੋਵੈ ਹਰ ਥਾਂ ਜਸ ਹੈ।
ਕਰਨਾ ਨਿਧ ਐਸਾ ਵਰ ਦੀਨਾ, ਸੰਤਾਂ ਵਰਤ ਕੇ ਪੇਖਿਉ ਪੀਨਾ।
ਰਾਮਗੜੀਆ ਸਿੰਘ ਗੁਜਰਾਂਵਾਲੇ, ਘਾਉ ਵਖੀ ਕੋ ਕਰੇ ਦੁਖਾਲੇ।
ਏਕ ਦਿਵਸ ਵਹਾਂ ਸੰਤ ਪਧਾਰੇ, ਰਹੇ ਵਿਚਰਦੇ ਗੁਰ ਕੇ ਪਿਆਰੇ।
ਦੁਖਦ ਦੇਖ ਸੰਤਾਂ ਨੇ ਬੂਜਾ, ਕੈਸੇ ਵਖਸ ਥਲ ਹੈ ਸੂਜਾ।
ਸੰਤਨ ਕੀ ਸੁਣ ਗਿਰਾ ਪਿਆਰੀ, ਸਗਲ ਵਿਰਤਾਂਤ ਕਹਿਉ ਦੁਖ ਕਾਰੀ।
ਵਖਸ ਥਲ ਮਮ ਹੋਇਉ ਫੋੜਾ, ਨਿਗਮ ਕਰੀਂ ਦੀਉ ਚੀਰਾ ਥੋੜਾ।
ਪ੍ਰਥਮ ਤੋਂ ਫੋੜਾ ਥਾ ਦੁਖ ਕਾਰੀ, ਪਾਛੇ ਚੀਰੇ ਕਰਿਉ ਉਖਾਰੀ।
ਭਇਉ ਘਾਵ ਅਤੀ ਦੁਖਦਾਈ, ਰੰਚਕ ਮਾਤਰ ਬਚਿਉ ਨਾ ਕਾਈ।
ਸੰਤਾਂ ਕਹਿਉ ਮੋਹੇ ਦਿਖਾਉ, ਵਡ ਪ੍ਰਤਾਪ ਕੇ ਰਿਧੇ ਧਿਆਇਉ।
ਦਾਹਨਾ ਬਾਜੂ ਉਚਾ ਕੀਨਾ, ਪਟੀ ਖੋਹਲ ਕਰ ਸੰਤਾਂ ਚੀਨਾ।
ਗੁਰ ਉਰ ਸਿਮਰੇ ਥੁਕਿਉ ਤਬ ਹੀ, ਪੀੜਾ ਹਿਰ ਲੀਣੀ ਤੇਹ ਸਬ ਹੀ।
ਭਇਉ ਅੰਗੂਰ ਝਬ ਘਾਓ ਮਿਟਾਨਾ, ਹਰਖਤ ਭਇਉ ਵਹ ਸਿੰਘ ਸੁਜਾਨਾ।
ਮੁਝ ਪਰ ਆਪ ਕੀਏ ਉਪਕਾਰ, ਨਿਜ ਗਰਿਹ ਭੇਜਿਉ ਤੋਹੇ ਦਤਾਰ।
ਸੰਤ ਕਹੇ ਗੁਰ ਕੇ ਪ੍ਰਤਾਪ, ਦੀਨੇਵਰ ਕਰਨਾ ਕਰ ਆਪ।
ਨਿਗਮ ਕਰੀ ਸੇ ਜੋ ਨਹ ਹਟ ਹੈ, ਤਬ ਥੂਕੇ ਤਿਸ ਕਾ ਦੂਖ ਕਟ ਹੈ।
ਕਰਨਾ ਨਿਧ ਦਾਰਨ ਦੁਖ ਦਾਹਾ, ਧੰਨ ਧੰਨ ਗੁਰ ਕੋ ਬਪ ਆਹਾ।
ਰਾਮਪੁਰੀ ਗੁਰ ਕਾਹਨ ਕਰਨ, ਜਹਾਂ ਜਹਾਂ ਚਰਨ ਵਹਾਂ ਤਾਰਨ ਤਰਨ।

ਸਤਾਈਸਵੀਂ ਸਾਖੀ ਸੰਪੂਰਨੰ ॥

ਦੋਹਰਾ : ਸਰਵਨ ਸੁਣੇ ਅਧੀਨ ਤੇ, ਹੋਏ ਤ੍ਰੈ ਤਾਪ ਪਰਹਾਰ।
ਅਸ ਹਰੀ ਸੁਤ ਹਰੀ ਕੋ ਦੁਵੈ ਕਰ ਜੋਰ ਜੋਹਾਰ।
ਦਰਬ ਬੜੇ ਤੋਟਾ ਹਰੇ ਬੋਧ ਕਰਤ ਪ੍ਰਕਾਸ਼।
ਅਸ ਜਸ ਵਡ ਪ੍ਰਤਾਪ ਕੋ ਕਰ ਪਿਖਉ ਹੈ ਦਾਸ।

ਦੋਹਰਾ : ਜੀਤ ਸਿੰਘ ਮਲੋਟ ਦਾ ਇਕ ਅਹੈ ਸਿੰਘ ਉਦਾਰ।
ਤੋਤਾ ਸਿੰਘ ਤਹ ਕੋ ਪਿਤਾ ਅਛੋ ਜ਼ਮੀਂਦਾਰ।

ਚੌਪਾਈ : ਜੀਤ ਸਿੰਘ ਅਤਿ ਭਇਉ ਬਿਮਾਰ, ਤਿਸ ਹਿਤ ਕਰ ਸਭ ਦੁਖਦ ਪਰਿਵਾਰ।
ਜਨਨੀ ਅੋ ਸਵਤਾ ਤਹਿੰ ਕੇਰਾ, ਨਿਸ ਦਿਨ ਰਾਖੇ ਤਹਿੰ ਢਿਗ ਡੇਰਾ।
ਦਾਰੂ ਦਰਮਲ ਕਰੇ ਘਨੇਰਾ, ਕਰਿਉ ਬਿਤ ਵੀ ਖਰਚ ਬਥੇਰਾ।
ਨਿਗਮ ਕਰੀਂ ਜੇਹ ਆਛੋਂ ਆਹੇ, ਜਾਏ ਬੁਲਾਵਣ ਕੀਉ ਤਾਹੇ।
ਫਰੀਦ ਕੋਟ ਮੇਂ ਦਾਖਿਲ ਕੀਨਾ, ਨਾਹੇ ਆਰਾਮ ਤਹਿੰ ਉਤਰ ਦੀਨਾ।
ਨਿਸ ਕਾਰੀ ਉਡਗਨ ਨਿਸਕਾਰੇ, ਅਬ ਕਹਾਂ ਜਾਏਂ ਜਹਿ ਕਰੇ ਬਿਚਾਰੇ।
ਵੀਰ ਜੀਤ ਸਿੰਘ ਕੋ ਬਲਵੀਰ, ਲਘੁ ਵੀਰ ਹਿਤ ਆਇਉ ਤੀਰ।
ਇਸ ਨਿਸਾ ਮੇਂ ਤੀਨੋਂ ਆਹੇਂ, ਦਰਸ ਭਇਉ ਬਲਬੀਰ ਕੋ ਆਹੇ।
ਕਰਮੇਂ ਖੂੰਡਾ ਪਉਏ ਪੱਗ ਮੇਂ, ਪੇਖਤ ਰਹਿਉ ਆਵਤਾ ਮਗ ਮੇਂ।
ਮੋਂ ਢਿੱਗ ਆਏ ਕਹਿਉ ਬਲਵੀਰ, ਤੁਮ ਨਿਜ ਮਨ ਮੇਂ ਰਾਖੋ ਧੀਰ।
ਬਚਿਉ ਨਿਰਸੰਦੇਹ ਤੁਮ ਜਾਣੋਂ, ਅਬ ਕਹੀਂ ਔਰ ਨਾ ਪਿਖ ਟਿਕਾਨੋ।
ਭਾਨ ਉਦੈ ਸਵਤਾ ਪ੍ਰਤੀ ਕਹਿਉ, ਮੋ ਮਨ ਮੇਂ ਨਹੀਂ ਸੰਸਾ ਰਹਿਓ।
ਲੈ ਚਾਲੋ ਇਸੇ ਆਪਣੇ ਗਾਮ, ਵਡ ਪ੍ਰਤਾਪ ਕਰਿਉ ਸਭ ਕਾਮ।
ਕਹਿਉ ਬਲਵੀਰ ਰਖੋ ਦਿਲ ਧੀਰ, ਅਬਲੋਂ ਤੁਮ ਸੰਗ ਆਹੇ ਸੀਰ।
ਜਨਨੀ ਕਛੁਕ ਮਨ ਸੁਕਚਾਈ, ਔਰ ਕਹੀਂ ਲੈ ਚਾਲੋ ਭਾਈ।
ਇਮ ਬਚ ਕਰਤੇ ਕਰ ਰਖਸ਼ਾ ਲੀਨੋ, ਇਸੇ ਬਿਠਾਏ ਹਮੀ ਚਲ ਦੀਨੋਂ।
ਇਕ ਚਮਿਆਰ ਸੜਕ ਪਰ ਆਇਉ, ਤਹਿ ਇਮ ਪ੍ਰਤੀ ਇਨ ਸਮਝਾਇਉ।
ਨਿਜ ਸਤਿਗੁਰ ਕੇ ਪਾਸ ਲੈ ਜਾਉ, ਔਰ ਨਹੀਂ ਕਿਸੀ ਦੇ ਪਾਸ ਦਵਾਉ।
ਬਲਵੀਰ ਸਿੰਘ ਕੋ ਜਨਨੀ ਕਹੀਉ, ਸਤਿਗੁਰ ਜੀ ਦਾ ਪਤਾ ਲੈ ਆਇਉ।
ਪਹੁੰਚੇ ਜਬੇ ਗਾਮ ਕੇ ਤੀਰ, ਆਗੇ ਆਇਉ ਰਤਨ ਮਹਾਂ ਬੀਰ।
ਪਿਖ ਰਤਨ ਕੋ ਚੜ੍ਹ ਗਇਉ ਚਾਉ, ਬੂਝਣ ਕੀਨੋ ਤੇਹ ਧਰ ਭਾਉ।
ਪ੍ਰਭ ਜੀ ਰੁਕ ਰਹੇ ਕਿਸ ਠੌਰ, ਉਨ ਕੇ ਸੰਗ ਕਿਤਨੇ ਸਿੰਘ ਔਰ।
ਰਤਨ ਸਿੰਘ ਕਹੀਆ ਇਮ ਤਿਹਕੋ, ਜਖੀਹਾ ਨਾਮ ਕਹੇ ਹੈ ਜਹਿੰ ਕੋ।
ਉਹਾਂ ਸਤਿਗੁਰੂ ਭਾਈ ਵਜ਼ੀਰ, ਔਰ ਲਾਲ ਸਿੰਘ ਮੇਂ ਹੂ ਵੀਰ।
ਬਲਵੀਰ ਸਿੰਘ ਝਬ ਪ੍ਰਭ ਢਿਗ ਗਇਉ, ਨਿਮਸਕਾਰ ਕਰ ਬੰਦਤ ਭਇਉ।

ਪ੍ਰਭੋ ਜੀ ਚਲੋ ਆਗਾਰ ਹਮਾਰੇ ਮਮ ਭਾਈ ਹੈ ਤੁਸਾਂ ਸਹਾਰੇ।
ਨਿਗਮ ਕਰੀ ਕਹਿ ਟੀ ਬੀ ਰੋਗ, ਤਿਹ ਕੇ ਰੋਗ ਹਮੇ ਦਿਉ ਸੋਗ।
ਕਰੁਨਾ ਕਰ ਮਮ ਚਾਲੋ ਸਾਥ, ਬਿਨ ਬੋਲੇ ਚਾਲੇ ਰਘੂਨਾਥ।
ਇਸੀ ਹੇਤ ਵਹਿ ਇਹਾਂ ਆਏ, ਨਿਤਨੇਮ ਰਹੇ ਕਰ ਰਘੁਰਾਏ।
ਪਊਨ ਪਰ ਪ੍ਰਭ ਜੀ ਥੇ ਚਾਲੇ, ਬਿਲੋਕਨ ਕਿਨੋ ਜਾ ਤਤਕਾਲੇ।
ਨਿਤਨੇਮ ਕੋ ਕਰ ਅਰਦਾਸਾ, ਜੀਤ ਸਿੰਘ ਕੋ ਦਿਊ ਦਲਾਸਾ।
ਚਾਹੇ ਕਿਤਨਾ ਰਹੀਉ ਬੀਮਾਰ, ਅਬ ਤੂੰ ਹੋਏ ਭਾਈ ਹੁਸ਼ੀਆਰ।
ਕਛੁਕ ਮਨ ਜੇ ਸੰਸਾ ਰਹੇ, ਖੁਡੀ ਗਾਮ ਵੈਦ ਇਕ ਆਹੇ।
ਸੰਤ ਰਾਮ ਵੈਦ ਕੋ ਨਾਮ, ਉਹਾ ਜਾਇਓ ਕਿਸੀ ਜਾਮ:
ਤਹ ਕੀ ਔਖਦ ਲਿਆਇ ਖੱਵਾਉ, ਭਜਨ ਕਰੋ ਚੈਨ ਸੁਖ ਪਾਵੋ।
ਦੂਸਰ ਜਾਮ ਦਿਲ ਮੇਂ ਇਮ ਆਈ, ਲੈ ਆਵੈ ਕਛੁ ਜਾਏ ਦੁਆਈ।
ਔਖਦ ਤੋ ਪ੍ਰਭ ਜੀ ਨੇਹ ਦੀਨੀ, ਖੁਡੀ ਗਾਮ ਕੀ ਸੀਧ ਹੈ ਕੀਨੀ।
ਖੇਤ ਮੇ ਕਰ ਵਿਚਾਰ ਇਮ ਧਾਏ, ਸਾਇਕਲ ਰਹੀਉ ਬਲਵੀਰ ਚਲਾਏ।
ਆਗੇ ਲੜਕੀ ਏਕ ਬਿਠਾਈ, ਸਵਤਾ ਲੈਰੇ ਲਿਊ ਚੜਾਈ।
ਲੜਕੀ ਆਗਲ ਦਬੀ ਬਰੇਕ, ਟੂਟੀਓ ਚਿਮਟਾ ਗਿਰਓ ਏਕ।
ਚਿਮਟਾ ਟੂਟਿਓ ਸਾਇਕਲ ਪੜਿਊ, ਗਾਡੀ ਪਰ ਨਹ ਗਇਉ ਚੜੀਊ।
ਤਬ ਤੀਨੋ ਨਿਜ ਗਰਹ ਜਬ ਆਏ, ਜੀਤ ਸਿੰਘ ਰਹਿਉ ਡੋਲ ਹਲਾਏ।
ਧੰਨ ਸਤਿਗੁਰ ਕਹ ਥੋੜਾ ਸਾ, ਖਿਨ ਉਠ ਕਰ ਬੈਠਨ ਔੜਾਸਾ।
ਆਧਾ ਸੇਰ ਟਿੰਡੇ ਖਾਇ ਗਈਉ, ਪਾਇਆ ਘੀ ਪਚਾਵਤ ਪਵਿਊ।
ਜਹ ਨਹ ਪੇਟ ਮੇਂ ਪਚਤੋਂ ਪਾਣੀ, ਉਹਾਂ ਦੂਧ ਪਚ ਗਇਉ ਜਾਣੀ।
ਹਰਖਤ ਹੋਵੈ ਪਿਖ ਕਰ ਨਰ ਸਾਰ, ਗੁਰੂ ਬਿਨ ਕੌਣ ਕਰੇ ਅਸ ਕਾਰੇ।
ਛਟਵੇਂ ਦੀਨ ਵਹ ਰਾਜੀ ਭੈਓ, ਅਬਲੋਂ ਫੇਰ ਨਹੋ ਪੇਟ ਦੁਖੀਉ।
ਨਹ ਕਭੀ ਆਖ ਦੂਖਨੀ ਆਈ, ਅਸ ਅਰੋਗ ਕਿਯੋ ਰਘੁਰਾਈ।
ਰਾਮਪੁਰੀ ਅਸ ਸਤਿਗੁਰੂ ਕੀਨੇਂ, ਰਿਸ਼ਟ-ਪੁਸ਼ਟ ਮਮ ਆਖੋ ਚੀਨੋ।

ਅਠਾਈਸਵੀਂ ਸਾਖੀ ਸਪੂਰਨੰ ॥

ਸ੍ਵੈਯਾ : ਚੰਦ ਦੇ ਨਿਤ ਪ੍ਰਦੇਸ ਗਏ ਬ੍ਰਮ ਦੇਸ ਅਦੇਸ ਕੀਓ ਨਰ-ਨਾਰੀ।
ਸੇਵ ਸਿਮਰਨ ਦੀਵਾਨ ਔ ਦਾਨ ਮਹਾਨ ਇਹ ਕਾਰਜ ਰਾਖਿਓ ਜਾਰੀ।
ਤਮ ਨਿਰੰਧ੍ਰ ਓੜ ਕੇ ਕਾਮਹੀਂ ਦੇਸ ਸ ਲੈ ਚਾਲਿਓ ਨਿਸਕਾਰੀ।
ਬੂਧ ਹਰੀ ਪ੍ਰਤਾਪ ਹਰੀ ਜਗਜੀਤ ਹਖੀ ਨਿਜ ਰੂਪ ਉਦਾਰੀ।

ਰਵਿ ਸਸ ਨਭ ਉਡ ਥੇ ਜਬ ਨਾਹੀਨ ਹਿਮ ਔਬੁਦਰ ਥੇ ਜਬ ਨਾਹੀ।
ਨਾਹੀਨ ਮੇਦਨੀ ਨਾਹੇ ਦਰੁਮਨ ਨਾਹੇ ਥੇ ਸੁਮਨ ਗੰਧ ਖਿੜਾਹੀਂ।
ਵਾਰ ਕੁਵਾਰ ਕੋਈ ਨਾਹ ਨਾ ਨਰ ਹੀ ਥਾ ਵਾਰ ਹੀ ਵਾਰ ਨ ਖੰਡ ਕੋਈ ਜਾਹੀਂ।
ਸੇਸ਼ ਗਨੇਸ਼ ਮਹੇਸ਼ ਸੁਰੇਸ਼ ਨਾ ਤੌ ਬੀ ਦੇ ਜੋਤੀ ਉਜਾਗਰ ਆਹੀ।

ਦੋਹਰਾ : ਅਸ ਗੁਰੂ ਜਗਜੀਤ ਕੋ ਕੋਟਕ ਕਰੋਂ ਜੁਹਾਰ।
ਆਦਿ ਅੰਤ ਨਹੀਂ ਜਿਨੋ ਕੇ ਭਵ ਕਿਤਨੇ ਹੈਂ ਅਵਿਤਾਰ।
ਵਡ ਪ੍ਰਤਾਪ ਹੋਲਾ ਕਰਿਓ ਕੁਜਰਾਂ ਵਾਲੇ ਸ਼ਹਿਰ।
ਸੰਗਤ ਬਹੁਤ ਅਨੰਤ ਹੀ ਭਈ ਲੈਹਰ ਔ ਬੈਹਰ।

ਚੌਪਈ : ਕੂਕੇ ਖੁਲੇ ਦਰਸਕ ਆਏ, ਦੀਵਾਨ ਸਥਾਨ ਬਹੁ ਦੀਨ ਸਜਾਏ।
ਜਥੇਦਾਰ ਗਾਵੈ ਬਹੁ ਬਾਨੀ, ਭੇਏ ਪ੍ਰਮੋਦ ਸਰਵਣ ਕਰ ਪ੍ਰਾਣੀ।
ਉਡਗਨ ਮੈ ਜਿਮ ਸਸੀ ਸੁਹਾਵੈ, ਤਿਮ ਜਗਜੀਵਨ ਸੋਭਾ ਪਾਵੈ।
ਸੁਰਗਨ ਮਹਿਤ ਸਕ੍ਰ ਹੈ ਆਇਆ, ਮਾਤ ਲੋਕ ਕੀ ਪਿਖਨੇ ਮਾਯਾ।
ਸੁੰਦਰ ਪ੍ਰਯੰਕ ਪਰ ਪ੍ਰਭੂ ਬੀਰਾਜੇ, ਰਵ ਪਿਖ ਤੇਜ ਲੁਕਤੌ ਲਾਜੇ।
ਦੀਵਾਨ ਸਥਾਨ ਕੀ ਕੀਨ ਤਿਆਰੀ, ਭੀਰ ਪੌਰ ਪਰ ਬਹੁਤ ਸੀ ਭਾਰੀ।
ਉਚਾ ਥੜਾ ਬਹੁਤ ਸੀ ਭਾਰਾ, ਜਿਸ ਪਰ ਕੀਨ ਪ੍ਰਭੂ ਅਵਤਾਰਾ।
ਦਰਸਕ ਪੌੜੀਆਂ ਪਰ ਘਨੇਰੇ, ਸਭੀ ਮਜਭ ਕੇ ਆਏ ਕਰ ਹੇਰੇ।
ਥੜੇ ਕੇ ਤੀਨੋਂ ਪਾਸੇ ਸੰਗਤ, ਰੰਗ ਬਰੰਗੇ ਹੰਸਾ ਪੰਗਤ।
ਮੋਨੇ ਘੋਨੇ ਦਾੜੀਆਂ ਵਾਲੇ, ਸੁਥਨਾ ਵਾਲੇ ਸਾੜੀਆਂ ਵਾਲੇ।
ਲਕ ਦਿਆਂ ਵਾਲੈ ਪੈਂਟਾ ਵਾਲੇ, ਕਈ ਸਾਦੇ ਕਈ ਸੈਂਟਾਂ ਵਾਲੇ।
ਸਿੰਘ ਸਭੀਏ ਭੀ ਭੇਲੇ ਹੋਏ. ਬੰਦਾ ਗੁਰੂ ਕਿਮ ਸੋਬਤ ਹੋਏ।
ਕਟੜ ਸਿੰਘ ਸਭੀਆ ਸਿੰਘ ਹੂਰਾ. ਕਿਰਪਾਨ ਧਾਰੀ ਹੰਕਾਰੀ ਪੂਰਾ।
ਬੰਦਾ ਗੁਰੂ ਪੇਖਨ ਕੇ ਆਇਆ, ਥੜੇ ਕੇ ਨਿਕਟ ਬਾਹੀ ਹਥ ਪਾਇਆ।
ਕਰਾਮਾਤੀ ਕੋ ਐਵੇ ਬੰਦਾ, ਪੇਖਨ ਆਇਓ ਛੋੜ ਕੇ ਧੰਦਾ।
ਨੰਥਾ ਸਿੰਘ ਨਾਮ ਤਿਸ ਕੇਰਾ, ਗ੍ਰੰਥ ਗੁਰੂ ਕਾ ਥਾ ਵਹੈ ਚੇਰਾ।
ਨਿਕਟ ਥੜੇ ਕੇ ਆਇਓ ਆਹੀ, ਸਤਿਗੁਰੂ ਜੀ ਆਏ ਇਸ ਬਾਹੀ।
ਇਸ ਕੇ ਕੰਧੇ ਪਰ ਪਗ ਧਰ ਕੇ, ਉਤਰੇ ਨੀਚੇ ਛਲਾਂਗ ਕੋ ਭਰ ਕੇ।
ਪਾਦ ਪਦਮ ਜਬ ਤਨ ਕੋ ਛੁਹਿਓ, ਦਵੈਸ਼ ਭਾਵ ਸਭ ਤਨ ਕੋ ਧੁਇਓ।
ਵਿਰਾਟਕ ਛੋੜ ਰਤਨ ਨਹਿ ਲੈਵੇਂ, ਸਿੰਘ ਸਭੀਏ ਸੀ ਸਾਰੇ ਏਵੇਂ।
ਅੰਤਸ਼ ਕਰਨ ਚਾਹੇ ਨਿਰਮਲ ਭਇਊ, ਨਿਜ ਪਾਲਟੀ ਦਾ ਡਰ ਔਹੋਂ।
ਸ਼ੰਗਤ ਔਰ ਦਿਵਾਨ ਮਜਾਰੀ, ਨਥਾ ਸਿੰਘ ਥਾ ਬਾਹਰ ਵਾਰੀ।

ਮਸਤਾਨਾ ਏਕ ਏਤਨੇ ਆਇਉ, ਕਾਨ ਪਕੜ ਕਰ ਇਨਹੇ ਬੈਠਾਇਉ।
ਦੋਵੇ ਸਰਵਨ ਮੈ ਫੂਕੀਓ ਨਾਮ, ਕਟੜ ਪੂਣਾ ਛੋੜ ਗਿਔ ਧਾਮ।
ਕਿਰਪਾਨ ਉਤਾਰ ਉਤਾਰੀ ਪਗੜੀ, ਘਰ ਗਏ ਸੰਗ ਨਾਨੀ ਝਗੜੀ।
ਇਨ ਕੋ ਸੱਚੀ ਆਈ ਮਸਤੀ, ਕੂਕਿਆਂ ਦੀ ਅਜ ਪਾਈ ਬਸਤੀ।
ਨਾਨੀ ਕਹੈ ਕੈਸੋਂ ਤੁਮ ਕੀਆ, ਗਰੰਥ ਪੰਥ ਕੋ ਛੋੜ ਕਿਉਂ ਦੀਆ।
ਅੰਗੁਰਤ ਕਰੀਖੀ ਤੋਹੇ ਬਾਡੀ, ਤੈਂਹ ਕੀਨੀ ਨਿਜ ਗਲਤੀ ਡਾਡੀ।

ਸੈਯਾ : ਧਾਏ ਧਰਾ ਨਿਜ ਕੰਧੇ ਪਏ ਤਬ ਤੇ ਮੋ ਮਨ ਮੋ ਸੋਝੀ ਪਰੀ ਹੈ।
ਰਤਨੋਧਕ ਖਾਨ ਜਾਓ ਰੰਕ ਮਿਲੇ ਤਿਮ ਨਾਮ ਕੋ ਦੇਹ ਮਮ ਭੂਖ ਹਰੀ ਹੈ।
ਬੇਦ ਕਤੇਬ ਪੁਰਾਨ-ਕੁਰਾਨ ਬਖਾਨ ਕਰੇ ਜਹੋਂ ਵਹੀ ਹਰੀ ਹੈ।
ਕਾਹੇ ਕੇ ਔਰ ਕੇ ਪੌਰ ਪਰੋਂ ਇਸ ਠੌਰ ਹਰੀ ਨਿਜ ਜੋਤ ਧਰੀ ਹੈ।

ਦੋਹਰਾ : ਨਹਿ ਮੋ ਮਨ ਮੈ ਰਹੀ ਔਰ ਦਰਸ ਕੀ ਆਸ।
ਕੂਕਾਂ ਹੋ ਨਿਸ ਕਹੋ ਵਡ ਪ੍ਰਤਾਪ ਕੋ ਦਾਸ।

ਕਬਿਤ : ਸੂਣ ਟੂਟ ਜਾਏ ਛੂਟ ਮੇਦਨੀ ਜਾਏ ਸ਼ੇਸ਼ ਜੀ ਸੋਂ
ਉਡਗਣ ਈਂਟ ਬਣ ਗਿਰੇ ਜਿਉਂ ਧਰਤ ਪੈ।
ਆਦਪ ਦੇ ਗੋਲੇ ਸਮ ਰਵੀ ਚਾਹੇ ਬੁਝ ਜਾਏ
ਸਸੀ ਹੋਵੈ ਕੇ ਪਾਣੀ ਪਾਣੀ ਸਿੰਦ ਮੋਂ ਗਰਤ ਪੈ।
ਚੀਟੀ ਬਾਦ ਭੂਤਰ ਕੇ ਸੂਤਰ ਮੈ ਗਰੈ
ਨੀਜ ਹਿਮ ਗਿਰ ਮੂਹ ਮੈਂ ਲਿਏ ਸਾਗਰਾਂਤਰਤ ਪੈ।
ਨੀਜ ਧੀਰ ਛੋੜ ਹਵੈ ਸਾਕਤ ਹੈ ਏਤਾ ਕੁਝ
ਮੈ ਤੋ ਰਹੂ ਕੂਕਾ ਤੁਮ ਕਾਹੇ ਕੋ ਲਰਤ ਪੈ।

ਦੋਹਰਾ : ਸੁਭ ਨਿਸੁਭ ਨੇਕੇਤ ਮੈਂ ਭਈ ਸੋਮਾਂਤ ਸੰਗ ਰਾਰ
ਇਸਥਰ ਭਏ ਇਕ ਬਾਤ ਪਰ ਪਰਚੀ ਪਾਵੋ ਦਰਬਾਰ।

ਚੋਪਈ : ਜੁਜ ਕਰ ਜੋਰ ਮਾਈ ਇਮ ਕਹਿਉ, ਗਰੰਥ ਗੁਰੂ ਮਮ ਲਾਜ ਰਖੀਓ।
ਪੀੜੋ ਕੇ ਪਗ ਕਰਚਾਪੀ; ਚੌਰ ਕਰੀ ਉਸਤਤ ਕੀਆਪੀ।
ਕਛਕ ਭੇਟ ਭੀ ਦੀਨ ਚੜ੍ਹਾਏ, ਪ੍ਰਨਾਮ ਕਰੀ ਮਸਤਕ ਧਰ ਲਾਏ।
ਉਤ ਵਲ ਨਥਾ ਸਿੰਘ ਕਰ ਜੋਰੇ, ਵਡ ਪ੍ਰਤਾਪ ਲਾਜ ਕਰ ਤੋਰੇ।
ਬਾਨੀ ਹੈ ਤੁਮਰੀ ਪ੍ਰਭ ਕੀਨੀ, ਮਾਈ ਕੋ ਅਜਮਤ ਦੀਓ ਪੀਨੀ।
ਦਵੇ ਪਾਤੀ ਗਰੰਥ ਪੈ ਧਰੀ, ਬਚੇ ਹਾਥ ਉਠਾਵਨ ਕਰੀ।
ਏਕ ਪੈ ਗੁਰੂ ਪ੍ਰਤਾਪ ਸਿੰਘ ਨਾਮ, ਏਕ ਪੈ ਗਰੰਥ ਗੁਰੂ ਸਰੰਜਾਮ।
ਵਡ ਪ੍ਰਤਾਪ ਦੇ ਨਾਮ ਕਿ ਪਾਤੀ, ਨਿਰਸੰਦੇਹ ਭਈ ਬਖਿਆਤੀ।

ਤੀਨ ਬਾਰ ਕਰੀਓ ਪਰਤੀ ਆਵਾ, ਵਡ ਪ੍ਰਤਾਪ ਕੋ ਨਾਮ ਹੀ ਆਵਾਂ।
ਮਾਈ ਫੇਰ ਵੀ ਨਹੀ ਪਤੀਜੀ, ਕੀਨੀ ਔਰ ਬਾਤ ਤਜਵੀਜੀ।
ਨਾਨਕ ਗੋਬਿੰਦ ਵਡ ਪ੍ਰਤਾਪ, ਦੂਜੀ ਤੋ ਇਮ ਲਿਖਿਓ ਆਪ।
ਤੌ ਬੀ ਨਾਮ ਹਰੀ ਸੁਤ ਆਇਓ, ਤੀਨ ਬਾਰ ਲੀਨੋ ਪ੍ਰਤਿਆਵੇ।
ਤਬ ਮਾਈ ਕਿਰਪਾਨ ਉਤਾਰੀ, ਸਕੇਸ ਇਸਨਾਨ ਕਰੀਉ ਤਬ ਜਾਰੀ।
ਨਿਜ ਬੇਟੇ ਗੁਰੂ ਮਨਤਰ ਦੀਨੋ, ਸਮ ਸਰਾਲ ਤਬ ਭਈ ਨਵੀਨੋ।
ਕਾਲਾ ਮਨ ਔ ਕਾਲੇ ਵਸਤਰ, ਦੀਨੇ ਜਾਲ ਨਿਜ ਹੀ ਥੇ ਦਸਤਰ।
ਪਹਰ ਰਾਤਰੀ ਮਜਨ ਕਰੈ, ਸਾਧ ਸੰਗਤ ਕੀ ਸੇਵਾ ਕਰੈ।
ਉਸਤਾਦ ਨਥਾ ਸਿੰਘ ਦੀ ਸਗਾਈ, ਕਰ ਰਾਖੀ ਜਿਸ ਠੌਰ ਸੀ ਮਾਈ।
ਉਨਹੋ ਜੁਆਬ ਮਾਈ ਕੋ ਦੀਨਾ, ਹਮ ਕੂਕੀਆਂ ਕੋ ਚਾਹੇ ਨਾ ਚੀਨਾ।
ਸਤਿਗੁਰੂ ਢਿਗ ਪਹੁੰਚੀ ਇਹ ਬਾਤ, ਸਭ ਨੇ ਕਹੀਓ ਕਰ ਬਖੀਆਤ।
ਉਹਾ ਹੀ ਹੋਂਗੇ ਇਸ ਫੇਰੇ, ਬਚਨ ਕਰੀਉ ਨੀਜ ਬੈਠੇ ਡੇਰੇ।
ਰੇਖ ਮੇਂ ਮੇਖ ਮਾਰੇ ਗੁਰੂ ਪੂਰਾ, ਬਿਦਨਾ ਬਿਦ ਹੋਵੈ ਹੈ ਕੂਰਾ।
ਸਾਕ ਦੇਣ ਸੇ ਨਟੇ ਥੇ ਜੋਈ, ਲੈ ਕਰ ਭੋਰਾ ਆਏ ਸੋਈ।
ਦਿਜ ਬੁਲਾਏ ਸਾਹ ਮਿਥ ਦੀਨਾ, ਬਰਾਤ ਤਿਆਰਾ ਤੂਰਨ ਕੀਨਾ।
ਤਿਨਕੇ ਮਾਮੇ ਅਸ ਬਚ ਭਾਖਾ, ਡੀਗੀ ਪਗ ਬੰਨੋ ਹੇ ਸਾਖਾ।
ਨਥਾ ਸਿੰਘ ਇਮ ਉਤਰ ਦੀਨਾ, ਪਾਗ ਜਹ ਨੀਦੀ ਜਾਏ ਕਹੀਨਾ।
ਮਮ ਪਾਗ ਸੇ ਕਹੇ ਜੋ ਕੋਈ, ਆਗੇ ਸੇ ਬਾਂਦੋ ਨਿਜ ਸੋਈ।
ਸ਼ਾਦੀ ਕੇ ਦਵੈ ਪਹਲੇ ਜਾਮ, ਇਨ ਕੇ ਗਰਹ ਆਏ ਅਭੀ ਰਾਮ।
ਆਗਾਰ ਕੀ ਛਾਤ ਪੈ ਲਾਇਉ ਵਾਰਾ, ਪਿਖਿਉ ਕੌਤਕ ਪ੍ਰਭ ਕੋ ਜਾਰਾ।
ਮਥਾ ਟੇਕਨ ਹਿਤ ਕਮ ਮਾਇਆ, ਇਨ ਕਾ ਮਨਅਤ ਸੈ ਸਰੀਮਾਇਆ।
ਮਾਈ ਜਾਏ ਜਬ ਬਾਤੀਂ ਚੀਨੀ, ਤੁਮ ਬਤਾਵਨ ਮੋਹੇ ਨਾ ਕੀਨੀ।
ਨਥਾ ਸਿੰਘ ਕਹੀਉ ਅਸ ਮਾਈ, ਏਹ ਤੋ ਥਾਤੀ ਖਾਲੀ ਆਹੀ।
ਕਲ਼ਾਵਾਨ ਕੋ ਹੈ ਇਹ ਕਾਰਾ, ਹਮ ਗਰੇਹ ਕਹਾ ਏਤਾ ਧੰਨ ਭਾਗ।
ਥਾਤੀ ਪ੍ਰਭ ਢਿਗ ਲਿਆਏ ਉਲਟਾਣੀ, ਕਛੂਕ ਮਾਇਆ ਪ੍ਰਭ ਪਰਤਾਣੀ।
ਮਾਇਆ ਕਾ ਨਹੀਂ ਤੋਟਾ ਆਵੈ, ਖਰਚੋ ਖਾਉ ਵਧਦੀ ਜਾਵੇ।
ਰਾਮਪੁਰੀ ਸਤਿਗੁਰੂ ਜੀਨ ਧਿਆਇਆ, ਚਤਰ ਪਦਾਰਥ ਤਿਹ ਨਰ ਪਾਇਆ।

ਉਨਤੀਸਵੀਂ ਸਾਖੀ ਸੰਪੂਰਨੰ ॥

ਦੋਹਰਾ : ਕੁਜਰਾ ਵਾਲੇ ਜ਼ਿਲੇ ਮੇਂ ਇਕ ਬੋਰੇ ਹੈ ਗਾਮ।
ਸੂਬਾ ਥੇ ਤਿਸ ਜ਼ਿਲੇ ਕੇ ਅਰੂੜ ਸਿੰਘ ਜਹੇ ਨਾਮ।
ਦੋਰਾ ਵਡ ਪ੍ਰਤਾਪ ਕਾ ਜਬ ਆਇਉ ਥਾ ਈਤ।
ਸੂਬਾ ਜੀ ਕੇ ਵਡੇ ਸੁਤ ਬਾਜ ਪਕੜੀਉ ਸਹਿ ਪ੍ਰੀਤ।

ਬੈਂਹਰ : ਸੂਬਾ ਜੀ ਕੇ ਵਡੇ ਸੁਤ ਗੁਰਬਖਸ਼ ਸਿੰਘ ਨਾਂ ਪਿਆਰਾ ਥਾ।
ਨਾਗ ਜਿਉ ਮਦ ਕਰ ਉਸ ਮੇਂ ਥਾ ਅਰ ਚਾਲੇ ਜਲ ਕੀ ਧਾਰਾ ਥਾ।
ਤੁਰੰਗ ਕੀ ਜਵ ਕੋ ਪਿਖ ਕਰਕੇ ਇੰਦੀਵਰ ਸਮ ਖਿਲਜਾਤ ਭਿਆ।
ਬਾਜ ਕੀ ਵਾਗ ਕੋ ਪਕੜਨ ਹੀਤ ਕਰ ਜੋਰ ਸਮੁਖ ਬਿਖਆਤ ਭਿਆ।
ਪਾਨ ਸੇ ਢਿਲੀ ਵਾਗ ਕਰੀ ਪਿਖ ਪ੍ਰੇਮ ਹਰੀ ਦੁਲਾਰੇ ਨੇ।
ਸੰਗ ਵਾਂਗ ਪਕੜ ਕਰ ਚਾਲਾ ਥਾ ਬਾਕੀ ਸਿੰਘ ਲੈਰ ਹੀ ਆ ਰਹੇ ਨੇ;
ਘਰ ਘਰ ਵਿਚ ਖੁਸ਼ੀਆਂ ਛਾਏ ਗਈਆਂ ਹਰ ਮਾਨਵ ਦੇ ਮੁਖ ਖੇੜਾ ਥਾ।
ਕੋਈ ਆਗਮਨ ਹਿਤ ਭਿਆ ਆਗੇ ਕੋਈ ਸਾਫ ਕਰੀਦਾ ਵੇਹੜਾ ਸੀ ਥਾ।
ਏਕ ਗਲੀ ਜਬ ਸਾਕੜੀ ਮੇਂ ਯਹਿ ਜਲੂਸ ਸਭੀ ਜਾ ਰਹਾ ਥਾ।
ਘੋੜੇ ਨੇ ਇਕ ਸਦਨ ਨਿਕਟ ਗੁਰਬਖਸ਼ ਬਦਨ ਮੁਖ ਮਾਰਾ ਸੀ।
ਘੋੜੇ ਨੇ ਡੋਲਦੀ ਘੋੜੀ ਕੋ ਤੋੜ ਦੀਆ ਮਰੋੜ ਦੀਆ।
ਨਾਕ ਬਗੈਰ ਨਾ ਢੋਲ ਸਜੇ ਸੁੰਦਰਤਾ ਕਾ ਬੇੜਾ ਬੋੜ ਦੀਆ।
ਅਸ ਬਚ ਕਈਨ ਭਾਖਾ ਥਾ ਜਿਹ ਨੇਕ ਨਾ ਸੀਦਾ ਨਾਕ ਬਣੇ।
ਤੁਰਗ ਨਿਹਾਰੀ ਲੇਵਤ ਹੈ ਕਯੋ ਵਾਗ ਪਕੜਤੇ ਜਨੇ ਖਨੇ।
ਗੁਰਬਖਸ਼ ਪੈ ਬਖਸ਼ ਕਰੀ ਪ੍ਰਭ ਨਿਜ ਕਰ ਤਿਸ ਕੋ ਮੋਹ ਫੇਰ ਦੀਆ।
ਜਿਉ ਕਾ ਤਿਉ ਸਭ ਪੇਖ ਰਹੇ ਪ੍ਰਭ ਜੀ ਕਰ ਬਿਨਾ ਅਵੇਰ ਦੀਆ।
ਕਰ ਮੇ ਸਰ ਹੈ ਕਰ ਮੇ ਧਰ ਹੈ ਕਰ ਮੇ ਜਰ ਜੋਂਹ ਦੇਤ ਭਿਓ।
ਸਗਲ ਵਿਭੂਤ ਕਾ ਪਾਤਰ ਵਹ ਜੋ ਦਵੈ ਕਰ ਸਨਮੁਖ ਲੇਤ ਭਿਆ।
ਰਾਮਪੁਰੀ ਤਿਸ ਰਾਮ ਹਰੀ ਕੇ ਕੌਤਕ ਅਜਬ ਨੀਰਾਲੇ ਨੇ।
ਜੋ ਕੌਤਕ ਬਣਦੇ ਪ੍ਰਭ ਜੀ ਕੇ ਵੋਹੀ ਸਿੰਘ ਕਰਮਾਂ ਵਾਲੇ ਨੇ।

ਤੀਸਵੀਂ ਸਾਖੀ ਸੰਪੂਰਨੰ ॥

ਦੋਹਰਾ : ਫਦੀਆ ਵਾਲੀ ਗਾਮ ਇਕ ਪਾਕਿਸਤਾਨੂੰ ਚਿ ਆਹੇ।
ਬਟਵਾਰਿਉ ਪਹਿਲਾਂ ਕਈ ਸਾਲ ਸਤਿਗੁਰੂ ਗਏ ਥੇ ਵਾਹੇ।

ਸਵੈਯਾ : ਕਲ ਕੇ ਦੁਖ ਦਾਰਨ ਕਾਰਨ ਕੋ ਭਵ ਤਾਰਨ ਕੋ ਅਵਤਾਰ ਲਿਓ ਹੈ।
ਸਤ ਅਸੱਤ ਕੋ ਮਤ ਬਤਾਏਕੇ ਨਾਮ ਜਪਾਏ ਉਪਕਾਰ ਕਿਓ ਹੈ।
ਕਾਮ ਕਰੋਧ ਔ ਲੋਭ ਮੋਹ ਮਤ ਸਰ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰ ਕੇ ਨਿਕਾਰ ਦਿਉ ਹੈ।
ਐਸੇ ਗੁਰੂ ਕੇ ਪਾਦ ਪਦਮ ਪਰ ਕਰੇ ਗੁਰਬਖ਼ਸ ਜੁਹਾਰ ਹੀਐਂ ਹੈ।

ਦੋਹਰਾ : ਮੇਲੇ ਮੈਂ ਦੀਦ ਮਰੀਦ ਯੋਂ ਭੈ ਜਿਮ ਚੰਦੇ ਚਕੋਰ।
ਗੋਪਾਲ ਕੇ ਨਿਕਟ ਗੋਪਾਲ ਸਿੰਘ ਅਰਜ ਕਹੈਂ ਕਰ ਜੋਰ।

ਬੈਹਰ : ਪਾਦ ਪਦਮ ਪਰ ਸਿਰ ਧਰ ਕਰ ਅਤ ਹੀ ਸੋਂ ਪ੍ਰੀਤ ਸੇ ਅਰਜ ਕਰੀ।
ਧਤਲ ਧਰਾ ਹੈ ਮਗ ਪਰਹੀ ਪਾਉ ਚਰਨ ਕਰੋਂ ਕਛੁ ਕ੍ਰਿਪਾ ਹਰੀ।
ਮਮ ਬੈਹਨ ਬਿਆਹੀ ਗਾਮ ਵਹਾ ਵਹ ਤਰਸ ਰਹੀ ਦਿਦਾਰੇ ਕੋ।
ਜਬ ਇਤ ਵਲ ਆਵੈ ਵੀਰ ਪ੍ਰਭੂ ਕਹਿ ਦੈਨਾ ਨੀਜ ਪਿਆਰੇ ਕੋ।
ਪਾਦ ਪਦਮ ਕੀ ਧੂੜ ਮਿਲੇ ਮੀਨਾ ਸਮ ਤੜਫਤ ਮਨ ਉਸ ਕਾ।
ਹੈ ਨਾੜ-ਨਾੜ ਪਿਆਰੇ ਕੀ ਪੇਖਨ ਕੋ ਹੀ ਤਨ ਉਸ ਕਾ।
ਪ੍ਰੇਮ ਮਈ ਸੁਨ ਬਾਨੀ ਕੋ ਪ੍ਰਭ ਹਰਖਤ ਹੋਵੈ ਕਰ ਬੋਲੈ ਹੈ।
ਹਮ ਤੋ ਨਿਜ ਪ੍ਰੇਮਦਿਉ ਕੇ ਲਿਏ ਫਿਰਤੇ ਰਹੇ ਗਰਹ-ਗਰਹ ਟੋਲੇ ਹੈ।
ਇਤ ਭੋਗ ਪਾਏ ਪ੍ਰਭ ਮੇਲੇ ਕੋ ਤੁਰਨ ਹੀ ਕਿਆ ਤਿਆਰਾ ਥਾ।
ਗੋਪਾਲ ਸਿੰਘ ਸੰਤ ਚਤਰ ਸਿੰਘ ਸੰਗ ਔਰ ਜਥਾ ਇਹ ਭਾਰਾ ਥਾ।
ਪ੍ਰਯਤ੍ਰ ਪੈ ਪਗ ਪਭ ਧਰਤ ਭੈ ਹਰ ਤਰਫ ਕੋ ਪ੍ਰਭੂ ਨਿਹਾਰਾ ਥਾ।
ਪਿਆਸ ਰਮੀ ਪਥਕੀ ਜਨ ਕੇ ਸਮ ਦਲ ਲੜਕੀਉ ਦਾ ਭਾਰਾ ਥਾ।
ਰਾਸ ਨਿਰਾਸਕ ਜਿਮ ਹਟਵਾਨਾ ਤਿਮ ਗਰੇਹ ਕੇ ਨਰ ਨਾਰੀ ਥੇ।
ਸੂਤ ਬਿਨ ਖਾਲੀ ਖਾਲੀ ਥੇ ਜੋ ਭਰੇ ਅਗਾਰ ਬਹੁਭਾਰੀ ਥੇ।
ਕਪਨਾ ਨਿਧ ਵਾਲੀ ਰਿਧ ਸਿਧ ਦੇ ਇਮ ਕਹਤ ਭਏ ਇਮ ਦੇਤ ਭਏ।
ਭੈਣਾ ਕੋ ਵੀਰ ਜਰੂਰ ਚਹੀਏ ਮਾਲਿਕ ਬਿਨ ਸੁਣੇ ਖੇਤ ਭਏ।
ਬੇਟੇ ਹਿਤ ਦਸਰਥ ਜਿਮ ਝੁਰਤ ਤਿਮ ਕਿਛੁ ਕਵੀ ਬਖਾਨਤ ਹੈ।
ਰਾਜ-ਪਾਟ ਸਭ ਠਾਟ ਬ੍ਰਿਥਾ ਜੀਵਨ ਬੀ ਝੂਠਾ ਮਾਨਤ ਹੈ।
ਰਾਜਾ ਦਸਰਥ ਏਕ ਦਿਨ ਥੇ ਡੂਗੇ ਪੜੇ ਖਿਆਲੋਂ ਮੈਂ।
ਕੁਛ ਦਿਨ ਕੋ ਆਨੇ ਵਾਲੀ ਹੈ, ਮਨ ਮੂੜ ਸਫੇਦੀ ਬਾਲੋਂ ਮੈਂ।
ਅਬ ਤੀਨ ਅਵਸਥਾ ਗੁਜਰ ਚੁਕੀ ਚੌਥੀ ਹੈ ਸਿਰ ਪਰ ਆਏ ਗਈ।
ਸਨਤਾਨ ਨਹੀਂ ਘਰ ਮੇਰੇ ਮੈਂ ਰਾਜਨ ਕੋ ਚਿੰਤਾ ਖਾਏਗੀ।
ਅਬ ਕਿਸ ਕੋ ਰਾਜ ਬਿਰਾਂਉ ਮੈਂ ਔਰ ਕੌਣ ਤਖਤ ਦਾ ਮਾਲਿਕ ਹੈ।
ਕਰਮੋਂ ਮੈਂ ਲਿਖਾ ਬਿਧਾਤਾ ਨਾ ਅਬ ਤਕ ਹੂਆ ਨਾ 'ਬਾਲਿਕ ਹੈ।

ਬਿਦਨਾ ਨੇ ਜੋ ਕੁਛ ਰਾਟ ਦਿਆ ਵਹ ਹੋਤਾ ਕਭੀ ਅਮੇਟ ਨਹੀਂ।
ਖਾਨਾ ਤੋ ਖਾਨਾ ਕਿਤੇ ਰਹਾ ਪਾਣੀ ਤਕ ਜਾਤਾ ਪੇਟ ਨਹੀਂ।
ਇਮ ਬੇਟੇ ਬਿਨ ਜਹ ਸ਼ੂਰਤ ਹੈ ਜਿਮ ਕਵੀ ਅੰਸ ਬਖਾਨਾ ਹੈ।
ਰੇਖ ਮੈਂ ਮਾਰ ਦੀ ਮੇਖ ਪ੍ਰਭੂ ਜੋ ਰਾਉ ਕਰੇ ਰੰਕਾਣਾ ਹੈ।
ਇਮ ਵਰ ਕਰ ਕਰਨਾ ਨਿਧ ਜੀ ਨਿਜ ਧਾਮ ਕੋ ਸ਼ਾਮ ਪਧਾਰੇ ਸੀ।
ਦਸ਼ੀ ਮਾਸ਼ੀ ਬਾਲਕ ਜਨਮਾ ਥਾ ਪ੍ਰਭ ਜੀ ਨਿਜ ਬੀਰਦ ਸੰਭਾਰੇ ਸੀ।
ਰਾਮਪੁਰੀ ਇਕ ਔਰ ਦਿਆ ਜੂਜ ਬਾਲਕ ਖਰਤ ਕਰੀੜਾ ਸੀ।
ਮਾਤਾ ਕੀ ਦੋਨਾ ਹਰ ਦਿਤੀ ਦੁਖ ਦਰਦ ਕੀ ਸਾਰੀ ਪੀੜਾ ਸੀ।

ਇਕਤਸਵੀਂ ਸਾਖੀ ਸੰਪੂਰਨੰ ॥

ਦੋਹਰਾ : ਏਕ ਸਮੇਂ ਕਾ ਜਿਕਰ ਹੈ ਪ੍ਰਭ ਗਏ ਟਾਪੂ ਪਾਰ।
ਚਗਮਈ ਵਹਾ ਸਹਿਰ ਹੈ ਨਿਕੋਂ ਬਹੁਤ ਆਪਾਰ।
ਯਾਹਿ ਗਾਥਾ ਮਮ ਪ੍ਰਤੀ ਕਹੀ ਦਰਸਨ ਸਿੰਘ ਸੁਜਾਨ।
ਰਾਗੀ ਹੈ ਵਹ ਗੁਰੂ ਕਾ ਅਤਿ ਪ੍ਰਿਅ ਸਭਸ ਮਹਾਨ।

ਸਵੈਯਾ : ਧਰ ਪਰ ਕਰ ਲੀਏ ਧਰਾਮ ਧਵਜਾ ਉਪਕਾਰ ਹੋਏ ਵਿਚਰਤ ਜਗ ਮਾਹੀ।
ਸਾਰ ਅਸਾਰ ਕੋ ਮਾਰ ਵਿਚਾਰ ਸੰਭਾਰ ਕੇ ਸਿੰਘਨ ਕੋ ਕਹਿ ਆਹੀ।
ਹਿਮ ਕੀ ਭਾਂਤ ਗਰੇ ਚਿਰਿ ਉਜਲ ਸਮ ਸਪਟਕ ਜਪਨੀ ਗਰ ਮਾਹੀ।
ਕਾਨੂੰਗੋ ਹਾਥ ਮੈਂ ਸੋਭਤ ਹੈ ਇਮ ਜਿਮ ਸਿਵਾਕ੍ਰਿਤੰ ਅਹੀਂ ਲਟਕਾਹੀ।

ਸਵੈਯਾ। ਰਵੀ ਸੇ ਤੇਜ ਸਸੀ ਸਮ ਨੰਡਕ ਕੋਟਕ ਅਗ ਜੋਹੇ ਦੀਦ ਬਿਲਾਵਹਿ।
ਮਧ ਕੋ ਜਾਮ ਦਲਾਲ ਸਭਾਲ ਨਾ ਤਊਸ਼ ਯਾ ਮਸਤ ਕੇ ਮਦ ਵਜਾਵਹਿ।
ਦੁਰਜਨ ਕੋ ਸੁਰਜਨ ਕਰਨੇ ਹੀਤ ਨਿਸ ਦੀਨ ਕਾਰ ਪ੍ਰਚਾਰ ਚਲਾਵਹਿ।
ਰਾਮਪੁਰੀ ਅਸ ਰਾਮ ਕੀ ਉਪਮਾ ਨਿਮ ਦੀਨ ਸ਼ੇਸ਼ ਗਨੇਸ਼ ਹੈ ਗਾਵੈ।

ਚੌਪਾਈ : ਚਗਮਈ ਜਬ ਪ੍ਰਭੂ ਪਧਾਰੇ, ਦਰਸਨ ਹੀਤ ਆਏ ਨਰ-ਨਾਰੇ।
ਸੁਰਪੁਰ ਸਮ ਚੰਗਮਈ ਭਾਸੇ, ਸਕ੍ਰੂਰੰ ਸਮਾਨ ਪ੍ਰਭੂ ਆਵਾਸੇ।
ਦੀਦ ਮਰੀਦ ਸਭੀ ਸੁਖ ਪਾਵੈ, ਚਰਨ ਸੁਪਰਸ ਸੁਭਾਗ ਗਿਨਾਵੈ।
ਰਾਗੀ ਦਰਸਨ ਸਿੰਘ ਖਜਾਨ, ਲਾਗੇ ਗੀਤ ਸੁਰੀਤ ਸੁਨਾਨ।
ਸੱਚ ਖੰਡ ਧਰਾ ਪੈ ਆਇਆ, ਅਸ ਪ੍ਰਭ ਕੀ ਪੀਖਨੇ ਮਾਇਆ।
ਸਭ ਹੀਨ ਕੋ ਐਸਾ ਸੁਖ ਦੀਨਾ, ਨੀਰ ਮੀਲੇ ਜਿਮ ਤੜਫਤ ਮੀਨਾ।
ਭਏ ਵਡ ਭਾਗ ਪ੍ਰਭੂ ਈਤ ਆਏ, ਜਲਨ ਬੂਝੀ ਆਈ ਸਿੰਤਲ ਤਾਏ।
ਇਹ ਕਛੁਕ ਸਮਾ ਦੀਵਾਨ ਸੁਨਾਏ, ਫੇਰ ਪ੍ਰਭੂ ਅਸ ਬਾਕ ਅਲਾਏ।

ਈਹਾ ਏਕ ਮੰਦਿਰ ਪੀਖ ਆਵੈ, ਸਭ ਹੀਨ ਕੋ ਪ੍ਰਭ ਈਮ ਅਲਾਵੈ।
ਲੀਨੀ ਸੰਗਤ ਬਸ ਮਗਾਏ, ਸਭ ਹੀਨ ਕੇ ਮਦ ਲੀਏ ਥਠਾਏ।
ਕਰ ਅਰਦਾਸ ਜਉ ਕੀਉ ਪੈਮਾਨਾ, ਰਤਨ ਸਿੰਘ ਨਿਜ ਨਿਕਟ ਬੈਠਾਨਾ।
ਮਗ ਪਰ ਇਕ ਖਡ ਸੀ, ਆਹੀ, ਬਸ ਖਲ਼ਾਰ ਉਤਰੇ ਰਘੁਰਾਈ।
ਸਭ ਹੀਨ ਕੋ ਇਸਾਰਾ ਕੀਨਾ, ਨੀਚੇ ਆਉ ਚਤਰ ਪ੍ਰਬੀਨਾ।
ਚਤਰਥ ਦੇਣ ਪਦਾਰਥ ਵਾਲੇ, ਸੰਗਤ ਸੰਗ ਪੈਦਲ ਹੀ ਚਾਲੈ।
ਮਾਨ ਸਰੋਵਰ ਪਰ ਜਿਮ ਹੰਸ, ਕਰਤ ਕਲੋਲ ਜਾਏ ਨੀਰ ਸੰਸ।
ਪਾਰ ਖਡ ਸੇ ਭਏ ਉਦਾਰ, ਪੂਲ ਅਰ ਬਸ ਕੋ ਰਹੇ ਨੀਹਾਰ।
ਅਗਲ ਪਹੀਏ ਬਸ ਕੇ ਦੋਵੈ, ਨੀਕਲ ਗਏ ਇਕ ਦਮ ਸੀ ਓਵੈ।
ਈਤਵਲ ਪੁਲ ਖਡ ਕੋ ਟੂਟਾ, ਜਿਮ ਕੁਮਾਰ ਕਾ ਘਟ ਕਾ ਫੂਟਾ।
ਬਿਸਮੇਂ ਭਈ ਸੰਗਤ ਸਭ ਸਾਰੀ, ਹਮ ਕਲੇਵਰ ਕੀ ਰਖਵਾਰੀ।
ਸੂਲੀ ਸੂਲ ਕਰੇ ਬਪ ਬਾਰੇ, ਨਿਜਿ ਦਾਸਨ ਦੇ ਸਦ ਰਖਵਾਰੋ।
ਹਮ ਸਭ ਜੇ ਕਰ ਬਸ ਪਰ ਹੋਤੇ, ਆਜ ਅਕਾਰਥ ਜੀਵਨ ਖੋਤੇ।
ਕਾਰਨ ਕਰਨ ਚਰਨ ਬਸ ਧਰਾ, ਤੋ ਨਾ ਬਸ ਕੋ ਕਛੂ ਬੀਗਰਾ।
ਬਸ ਪਰ ਜੇਤੇ ਜਨ ਆਹੀਂ, ਧੰਨ ਧੰਨ ਕਹੈਂ ਹੈ ਸਭ ਮਾਹੀ।
ਪੂਲ ਟੂਤਤ ਸੰਗ ਬਸ ਬੀ ਟੂਟੇ, ਕਾਲ ਬਿਕ੍ਰਾਲ ਬਿਆਲ ਜਿਉ ਲੂਟੇ।
ਜਿਸ ਉਪਰ ਠਾਡਾ ਗੁਰੂ ਸੂਰਾ, ਤਿਸ ਕੋ ਕਾਲ ਕਰੇ ਕਿਆ ਕੂਰਾ।
ਕਰਤਾਰ ਸਿੰਘ ਇਮ ਕਹੀਉ ਸੁਭਾਏ, ਹਾਮਪੁਰੀ ਤੂੰ ਭੀ ਤਿਸ ਧਿਆਏ।

ਬਤੀਸਵੀਂ ਸਾਖੀ ਸੰਪੂਰਨੰ ॥

ਦੋਹਰਾ : ਰਵ ਸਸ ਠਭ ਉਡੇ ਪੇਖ ਕਰ ਚਿਤ ਆਵੈ ਨਿਰੰਕਾਰ।
ਮਾਨਵ ਦਾਨਵ ਸੰਤ ਰਚ ਰਚੀਉ ਜੈਂਹ ਸੰਸਾਰ।

ਪਾਰਸ ਬਿਰਵਾ ਕਲਪ ਕੋ ਜਲਧੁ ਬਾਂਧ ਧਰੂਓ ਥਾਪ।
ਦਰੁਮ ਮੇਦਨੀ ਵਾਰ ਸਰ ਹਸਤੀ ਕੋਟ ਕੋ ਟਾਪ।

ਦੋਵੇਂ ਕਰ ਜੋਰ ਬਿਨੇ ਕਰੋਂ ਹੀਏ ਧਾਰ ਪ੍ਰਤੀਤ।
ਸੰਪੂਰਨ ਕੌਤਕ ਮਾਲ ਹੋਵੈ ਤਵ ਪ੍ਰਸਾਦ ਜਗਜੀਤ।

ਚੌਪਈ : ਸੰਤ ਹਰੀ ਸਿੰਘ ਖਾਰੇ ਵਾਲੇ, ਪ੍ਰਭ ਕੇ ਕੌਤਕ ਕਹੇ ਬਿਸਾਲੇ।
ਬਗਦਾਦ ਹੋਲਿਓਂ ਪ੍ਰਥਮ ਕਈ ਸਾਲ, ਆਲਾ ਸਿੰਘ ਪ੍ਰਤੀ ਕਹੀਓ ਗੋਪਾਲ।
ਦੇਸ ਕਾ ਹੋਵੈ ਹੈ ਬਟਵਾਰਾ, ਹੋਣਾ ਬਹੁਤ ਹੈ ਘਲੂਘਾਰਾ।
ਮਾੜਾ ਨਾਹੇ ਪੂਤ ਸੰਭਾਲੇ, ਭਰੇ ਅੰਗਾਰ ਜਾਏਂਗੇ ਜਾਲੇ।

ਨਹਿ ਸਿੰਗਰਾਲ ਲੋਥ ਕੋ ਭਖ ਹੈ, ਸ਼ਿਵਾਕਰਿਤੰ ਕਾਲ ਕੀ ਅਖ ਹੈ।
ਮਮ ਹੋਏ ਨੀਜ ਸਿੰਘਨ ਮੋਹਾ, ਸਦਾ ਸਲਾਮਤ ਚਾਹੂੰ ਜੋਹਾ।
ਉਨੀ ਸੈ ਜਬ ਹੋਏ ਸਨਤਾਲੀ, ਪਗ ਪਨਹੀ ਨਹ ਜਾਏ ਸੰਭਾਲੀ।
ਮਾਨਵ ਮਾਨਵ ਕੋ ਇਮ ਘਾਏ, ਜਿਮ ਗੀਦੜ ਕੋ ਗੰਡਕ ਖਾਏ।
ਇਸੀ ਹੇਤ ਮਮ ਤੋਕੋ ਭਾਖਾ, ਲੈ ਦਾਲੋਂ ਨਿਜ ਬੰਦੂ ਸਾਖਾ।
ਟੀਬੀ ਗਾਮ ਰੀਆਸਤ ਕੇਰਾ, ਊਹਾ ਏਕ ਮਮ ਸਿੰਘ ਕਾ ਡੇਰਾ।
ਵਹਾਂ ਤੁਮ ਜਾਏ ਕਰੋ ਵਿਸ਼ਰਾਮ, ਕਰੋਂ ਔਰ ਹਮ ਸਭ ਇਨਤ ਜ਼ਾਮ।
ਨੌਹਰ ਸੁਹੇਵਾ ਸਾਹਿਬ ਕੇ ਨੇੜੇ, ਵਾਹਾਂ ਨਾ ਹੋਵੈ ਹੈਂ ਅਸਭੇੜੇ।
ਘਘਰ ਤੀਰ ਮੋਹੇ ਬਹੁਤ ਪਸੰਦ, ਵਾਹਾ ਪਰ ਰਹੋਗੇ ਆਪ ਆਨੰਦ।
ਮੋ ਮਨ ਮੇਂ ਅਸ ਆਵੈਂ ਧਿਆਨ, ਚਾਹੋਂ ਵਹਾਂ ਬਨੇ ਅਸਥਾਨ
ਸਿੰਘਨ ਕੋ ਭੀ ਵਹਾਂ ਵਸਾਉ, ਇਸੀ ਹੇਤ ਤੋਹੇ ਪਹਿਲ ਪਠਾਉ।
ਗਰੀਬੀ ਕਾਢੇਂ ਸਿੰਘਨ ਕੇਰੀ, ਕਰ ਦੀਖਰਾਉ ਅਬ ਬਿਨਬੇਰੀ।
ਮਮ ਸਿੰਘ ਕਰ ਹੈ ਚਾਕਰ ਦਾਰੀ, ਮੋਸੋ ਅਸ ਨਹ ਜਾਏ ਸਹਾਰੀ।
ਅਸ ਮਿਰਦਤਾ ਬਚ ਕਹੇ ਘਨੇਰੇ, ਫੇਰ ਕਹੀਉ ਨਹ ਕਰੀਉ ਦੇਰੇ।
ਸੰਤਾਂ ਸੰਗ ਸਾਥ ਬਹੁ ਲੀਓ, ਟੀਬੀ ਮੇਂ ਆਏ ਡੇਰਾ ਕੀਉ।
ਤਾਰਾ ਸਿੰਘ ਮਿਲਿਉ ਹੋਏ ਆਗੇ, ਪ੍ਰੇਮ ਸੇ ਰਹੀਨੇ ਲਾਗੇ ਸਾਗੇ।
ਬਤੀ ਕਿਲਾ ਖੇਤ ਤਿਹ ਕੇਰੀ, ਦੀਨੀ ਬਾਂਟ ਸਭਨ ਤੇਹੋਂ ਬੇਰੀ।
ਨਾਲੀ ਪਚੀਸ ਸਾਲ ਮੇਂ ਆਈ, ਦਰਸਨ ਹਿਤ ਗਏ ਲੋਗ ਲੁਗਾਈ।
ਆਂਦੀ ਨੀਤ ਪ੍ਰਤ ਐਸੇ ਆਵੈ, ਜਿਮ ਕਿਸਾਨ ਖਲੀਆਨ ਉਡਾਂਵੇ।
ਬੰਦ ਹੋਏ ਘੰਟਾ ਇਕ ਸਵੇਰੇ, ਸਾਰੇ ਦਿਨ ਰਹੇਂ ਭੀਤਰ ਘੇਰੇ।
ਬਹੁਤਾ ਕਾਲ ਸੁਕਾਲ ਹੋਏ ਥੋੜਾ, ਵਾਰ ਬਿਨਾ ਰਹੇ ਖਾਲੀ ਜੋਹੜਾ।
ਚਾਲੇ ਚਾਰਸ ਕੂਪ ਕੇ ਮਾਹਿੰ, ਗੜਵਾ ਚਰਸ ਮੇ ਭਰੀਆ ਜਾਏ।
ਜਲ ਕੋ ਪਾਤਰ ਏਕ ਉਠਾਵੈ, ਇਕ ਸਿੰਘ ਸੰਗ ਲਾਜ ਲਜਾਵੈ।
ਬਹੁਤ ਹੀ ਊਡਾਂ ਕੂਪ ਵਹਾ ਕੋ, ਏਕ ਹੀ ਕੂਪ ਨਾਂਹ ਔਰ ਤਹਾਂ ਕੋ।
ਏਸੇ ਸਮੇਂ ਗੁਰੂ ਦਰਸਨ ਕੀਉ, ਕੂਪ ਖੋਦਨ ਕੋ ਉਧਮ ਕੀਉ।
ਗੁਰੂ ਕਰਨਾ ਸੇ ਖੁਦੀਉ ਕੂਪ, ਮੀਠਾ ਠੰਡਾ ਵਾਰ ਅਨੂਪ।
ਉਪਰ ਅਰਟ ਪਾਏ ਢੰਗ ਸਾਰਾ, ਸੂਤਰ ਲਿਉ ਇਕ ਚਲਨਵਾਰਾ।
ਭਜਨ ਕਰੇ ਗਾਵੈ ਗੁਰੂ ਬਾਨੀ, ਸੁਤੇ ਹੀ ਦਰਸਨ ਦੇਹ ਗੁਣ ਖਾਨੀ।
ਛਟਮ ਛਟਮ ਕੋਸ ਪੈ ਗਾਮ, ਘਮੀਟਾ ਸਿੰਘ ਲੈ ਰਾਖੀਉ ਧਾਮ।
ਜੋੜ ਕੇ ਨਾਮ ਗਾਮ ਤਿਸ ਕੇਰਾ, ਨੀਜ ਸਕੀਰੀ ਮਾਹੇ ਥਾ ਡੇਰਾ।
ਵਹਾਂ ਸੇ ਨਿਸ ਕਰ ਲੈਵੇ ਕਰ ਧਾਈ, ਕਥਾ ਵਾਰਤਾ ਸੁਣੇ ਆ ਭਾਈ।
ਸੰਗਤ ਸੰਗ ਏਸੀ ਪ੍ਰਤੀਤ, ਘਾਮ ਨਾ ਲਾਗੇ ਨਾ ਹੀ ਸੀਤ।

ਨਾਲੀ ਮੇਂ ਕੁਛ ਪਾਨੀ ਆਇਉ, ਤੁਰਕਾਂ ਨੇ ਬੰਦਾ ਸੀ ਲਾਇਉ।
ਭਾਲੇ ਤੁਪਕ ਲਾਠੀ ਲੈ ਕੇਈਂ, ਬੰਦੇ ਪਰ ਪਹਰਾ ਰਹੰ ਦੇਈਂ।
ਘਸੀਟਾ ਸਿੰਘ ਗਇਉ ਨਿਸ ਧਾਏ, ਸਾਥੀਆਂ ਤਾਈਂ ਲੈਰ ਬਿਠਾਏ।
ਕੇਈ ਸੋਏ ਕੇਈ ਥੇ ਜਾਗੇਂ, ਕੇਈ ਹੁਕਾ ਗੁੜਕਾਵਣ ਲਾਗੇ।
ਇਨਹੇ ਜੋਸ ਵਿਜੁਦ ਮੇਂ ਆਇਉ, ਭਾਲੇ ਤੁਪਕ ਲੈ ਪਰੇ ਵਗਾਇਉ।
ਲਾਠੀ ਏਕ ਉਨੋਂ ਹੀ ਕੀ ਲੀਏ, ਠਾਢੇ ਹੋਵੈ ਪਰਹਾਰ ਕਰ ਦੀਏ।
ਲੈਰ ਰਹੇ ਸੁਣ ਖੜਕਾ ਆਏ, ਤੁਰਕ ਮਾਰ ਕਰ ਦੀਏ ਭਗਾਏ।
ਤੋੜ ਲਿਉ ਨਾਲੀ ਦਾ ਬੰਦਾ, ਗਰਹ ਕੋ ਗਏ ਹੋਏ ਅਨੰਦਾ।
ਕਛੁਕ ਧਰਤੀ ਕੀਨ ਸੰਚਾਈ, ਗਾਏ ਭੈਸੇਂ ਖੂਭ ਪਿਆਈ।
ਦਸਾਂ ਨੁਆਂ ਦੀ ਕਿਰਤ ਕਮਾਵੈ, ਉਧਰ ਭਰੈ ਨਿਜ ਔਰ ਜਿਮਾਵੈ।
ਵਡ ਪ੍ਰਤਾਪ ਕੋ ਰਿਦੇ ਵਸਾਈ, ਸਿਮਰਨ ਕਰੰ ਮਾਈ ਅਰ ਭਾਈ।
ਹਰੀ ਸੁਤ ਨਿਸ ਕੋ ਨਿਤ ਆਵੈ, ਸੰਤਾ ਸੰਗ ਬਹੁ ਬਚਨ ਚਲਾਵੈ।
ਈਹਾਂ ਦੁਖ ਔਰ ਫਾਕੇ ਝਾਕੇ, ਸਰਬ ਸੁਖਦ ਦੇਵੈ ਗਰਹ ਤਾਕੇ।
ਔਰ ਭੀ ਬਚਨ ਸਣੈ ਸਿੰਘ ਕੇਈ, ਨੀਜ ਮਾਇਆ ਸੇ ਉਠਨ ਨਾ ਦੇਈ।
ਦਿਆਲ ਸਿੰਘ ਚਬ ਉਠ ਕਰ ਖੜਿਓ, ਗੁਰੂ ਪ੍ਰਤਾਪ ਸ਼ੀਗਰ ਚਲ ਪੜੀਓ।
ਕੌਣ ਗਿਆ ਤਿਸ ਗੀਰਹਾ ਅਲਾਈ, ਸਤਿਗੁਰੂ ਹੈ ਕਿਆ ਸੰਤਾ ਭਾਈ।
ਕਰਨਾ ਕਰ ਮੋਹੇ ਦਰਸ ਦਿਖਾਓ, ਇਮ ਸਿੰਘ ਸੰਤਾ ਢਿੱਗ ਆਇਓ।
ਮੋ ਕੋ ਨਜ਼ਰ ਸਰੂਪ ਨਹੀਂ ਆਵੈ, ਗਰੀਬਨਵਾਜ ਕੈਸੇ ਭੁਲਾਵੈ।
ਸੰਤਾ ਅਰਜ ਕਰੀ ਕਰ ਜੋਰੇ, ਦਰਸ ਦਿਓ ਸਿੰਘ ਕਰਤ ਨਿਹੋਰੇ।
ਵਡ ਪ੍ਰਤਾਪ ਜੀ ਵਾਪਿਸ ਆਏ, ਹੋਏ ਪਰਤਖ ਰਹੇ ਮੁਸਕਾਏ।
ਨਿਤ ਪ੍ਰਤ ਸੰਤਾ ਢਿਗ ਪ੍ਰਭ ਆਵੈ, ਕਧਹੂੰ ਦਰਸ ਸਭਹੂੰਨ ਦਿਖਾਵੈ।
ਏਕ ਦਿਵਸ ਕੇ ਜੀਵਨ ਮਾਈ, ਨੌਹਰ ਜਾਏਂ ਹੈ ਖਬਰ ਪਹੁੰਚਾਈ।
ਦਸ ਗਿਆਰਾਂ ਜੋ ਗਾਡੀ ਆਵੈ, ਦਰਸਨ ਹਿਤ ਨਰ-ਨਾਰੀ ਧਾਵੈ।
ਲੀ ਸਰਦਾਈ ਮਟਕੀ ਪਾਏ, ਗਾਡੀ ਸੇ ਪਹਲੇ ਸਭ ਆਏ।
ਇਤ ਵਲ ਵਿਸਲ ਗਾਡੀ ਨੇ ਦੀਨਾ, ਦਰਸ ਪਿਆਰਿਆਂ ਦਰਸਨ ਕੀਨਾ।
ਔਰ ਸਿੰਘ ਉਤਰੇ ਸਭ ਨੀਚੇ, ਮਾਤਾ ਜੀ ਰਹੋ ਬੈਠੇ ਬੀਚੇ।
ਸਭ ਕੀ ਕੁਸ਼ਲਤਾ ਪੂਛੀ ਮਾਤਾ, ਸੁਖੀ ਰਹੋ ਸਦ ਮੇਰੇ ਤਾਤਾ।
ਹਰੀ ਸਿੰਘ ਕਰ ਜੋਰ ਕੇ ਬੋਲਾ, ਮਾਤਾ ਜੀ ਕਬ ਰੂਸ ਕਾ ਰੌਲਾ।
ਇਹਾਂ ਬਹੁਤ ਤਕਲੀਫ ਉਠਾਰੀ, ਨਇ ਜਾਏ ਅਬ ਔਰ ਸਹਾਰੀ।
ਕਬ ਰੂਸ ਕੀ ਰੌਲਾ ਆਵੈ, ਕਬ ਆਤਬ ਭਾਂਬੜ ਦੀਸ ਆਵੈ।
ਕਬ ਆਵੈ ਚੀਨੀ ਅਸਵਾਰ, ਪ੍ਰਤੀਖਿਆ ਕਰਤ ਕਰਤ ਗਏ ਹਾਰ।

ਮਾਤਾ ਜੀ ਬੋਲੇ ਮੁਸਕਾਏ, ਅਬ ਲੌ ਵਹਿ ਦਿਨ ਮਾਨ ਨਹਿ ਆਏ।
ਤੁਮ ਲਿਆਏ ਮਮ ਹਿਤ ਸਰਦਾਈ, ਉਸ ਸਮੇਂ ਪ੍ਰਤੀਤ ਨਾ ਕਾਈ।
ਕੌਨ ਗੁਰੂ ਅਰ ਕੌਣ ਹੈ ਚੇਲਾ, ਤਬ ਆਵੈ ਮਾਹੀ ਅਲਬੇਲਾ।
ਅਬ ਤੋ ਹੋਏ ਹੈ ਦਲੀਆ ਭਾਟੀ, ਪੀਸਾ ਹੋਏ ਫੇਰ ਸੁਖਦਾਈ।
ਭਜਨ ਕਰੋ ਭਾਣੇ ਮੈਂ ਰਹੀਏ, ਵਸਤ ਅਗੋਚਰ ਪ੍ਰਭ ਸੋ ਲਈਏ।
ਇਮ ਬਚ ਕਰਤੇ ਗਾਡੀ ਚਾਲੀ, ਨਿਜ ਗਰਹ ਸੰਗਤ ਗਈ ਬਹਾਲੀ।

ਤਤੀਸਵੀਂ ਸਾਖੀ ਸੰਪੂਰਨੰ ॥

ਚੌਪਈ : ਕਛੁਕ ਜਾਮ ਕੇ ਪਛਚਾਤ, ਖਿਤ ਖਰੀਦਨ ਕੀ ਭਈ ਬਾਤ।
ਅੰਗਰੇਜ਼ ਕੋ ਮਿਲੀ ਇਨਾਮ ਜਮੀਨ, ਤਿਨ ਨਿਜ ਅਫਸਰ ਕੋ ਖੁਸ਼ ਕੀਨ।
ਤਿਸ ਕੋ ਇਮ ਭਯੋ ਬਿਰਤਾਂਤ, ਪੜ੍ਹੋ ਸੁਣੋ ਨਿਜ ਭਲੀ ਭਾਂਤ
ਜਰੀਓ ਅਗਾਰ ਤਿਸ ਅਫਸਰ ਕੇਰਾ, ਚਾਰੋ ਤਰਫ ਆਦਪ ਨੇ ਘੇਰਾ।
ਨਨੇ ਬਾਰਕ ਬੇ ਮਹਾਂ ਸੋਏ, ਪਾਵਕ ਮਾਹੇ ਨਹਿ ਜਾਵੈ ਕੋਇ।
ਨੌਕਰ ਘੁਸਿਓ ਪਾਵਕ ਮਾਹੇ, ਬਚੇ ਦਵੈ ਲੈ ਆਇਓ ਆਹੇ।
ਇਸੀ ਭਾਂਤ ਨੌਕਰ ਖਿਤ ਪਾਈ, ਤਿਸ ਕੋ ਦੇ ਨਹਿ ਤੁਰਕ ਵੰਡਾਈ।
ਤਬ ਤਿਸ ਇਕ ਲਾਖ ਕੀ ਦੀਨੀ, ਚੂਰੂ ਵਾਲੇ ਸੇਨ ਨੇ ਲੀਨੀ।
ਉਸ ਕੇ ਸੰਗ ਭੀ ਏਸੇ ਹੋਈ, ਤਰਕਨ ਹਿਸਾ ਦੀਓ ਨਾ ਕੋਈ।
ਤਿਸ ਨੇ ਚੌਵੀਸ ਲਾਖ ਥਾ ਲੀਆ, ਜੋ ਥਾ ਵਡ ਪ੍ਰਤਾਪ ਨੇ ਦੀਆ।
ਦੀਓ ਕੀਆ ਬਿਆਨਾ ਕੋਠੀ ਕੇਰਾ, ਨਿਜ ਨੈਨਣ ਸੰਗ ਧਹਾ ਕੋ ਹੇਰਾ।
ਸਹੰਸਰ ਪਾਚ ਮੋ ਏਕ ਮੁਰੱਬਾ, ਬੇਜ਼ਮੀਨ ਆ ਲੇਵੋ ਸੱਭਾ।
ਪਛਤਾਵੇਗਾ ਲੈ ਗਾ ਜੋਈ, ਨਹਿ ਲੇਵੈ ਪਛਤਾਵੇ ਸੋਈ।
ਅਸ ਖਿਤ ਔਰ ਕਹੀ ਨਹੀਂ ਹੇਰੀ, ਖਰੀਦ ਲੈਹੋ ਮਤ ਲੀਜੇ ਮੇਰੀ।
ਸੈਨੀ ਔਰ ਕਮਬੋਂ ਥੇ ਜੇਤੇ, ਸਭ ਆਏ ਹਰਕਤ ਹੋਏ ਹੇਤੇ।
ਔਰ ਬਾਰ ਕੇ ਜ਼ਮੀਂਦਾਰ, ਸਭ ਕੋ ਖੀਤ ਦੀਨੀ ਦਾਤਾਰ।
ਕੀਸੀ ਅਰਧ ਕੋਸੀ ਸਾਰਾ ਲੀਨਾ, ਮਲਵਈਆਂ ਭੀ ਆਵਨ ਕੀਨਾ।
ਰਜਿਸਟਰੀ ਲੀਨ ਕਰਾਏ ਜਦ ਹੀ, ਕੋਠੀ ਚੰਚਾਲ ਮੈਂ ਆਏ ਤਬ ਹੀ।
ਆਗੇ ਮੁਨਸੀਆ ਲੂਟ ਮਚਾਈ, ਠਾਡੇ ਹੋਏ ਸਿੰਘ ਪੌਰ ਕੇ ਮਾਂਹੀ।
ਜੋ ਲੈ ਗਿਆ ਸੋ ਉਨ ਕਾ ਭੈਆ, ਬਾਕੀ ਉਹਾ ਹੀ ਰਖ ਲਇਆ।
ਢਲੇ ਜਾਮ ਸਤਿਗੁਰ ਜੀ ਆਏ, ਮਾਨੋ ਜਿਮ ਖਿਤ ਭਾਗ ਗਾਏ।
ਬਾਹਰ ਕੋਠੀ ਕੂਈ ਹੈ ਜੋਈ, ਤਿਸ ਪਰ ਸ਼ਿਲਾ ਪੜੀ ਇਕ ਹੋਈ।

ਤਿਸ ਪਰਚੂਨ ਕੇ ਗੁਧੰਧਨ ਕੀਨਾ, ਪਕਾਵਨ ਹਿਤ ਬਾਟਾ ਗਾਡੀਨਾ।
ਗੜਵੇ ਮਾਹੇਂ ਰਾਧੀਓ ਦਾਲਾ, ਅਚਨੇ ਹਿਤ ਕਰ ਕੀਓ ਬਾਲਾ।
ਕਰ ਅਰਦਾਸ ਪ੍ਰਭ ਅਚਨੈ ਲਾਗੇ, ਕਹੇ ਹੈ ਆਜ ਦਾਲਬ ਸਭ ਭਾਗੇ।
ਗਰੀਬਾਂ ਕੀ ਮੋਹੇ ਰੋਜ ਪੁਕਾਰਾ, ਪਾਏ ਰਾਖਿਓ ਮੋਹੇ ਮਾਹੇ ਵਿਚਾਰਾ।
ਅਬ ਮਮ ਅਤ ਸੇ ਹੀ ਸੁਖ ਭਇਆ, ਸਗਲ ਕਲੇਵਰ ਪ੍ਰਭ ਕੀ ਦਯਾ।
ਅਬ ਮਮ ਸਿੰਘ ਕਰੇਂਗੇ ਰਾਜ, ਪੁਨ ਹੋਣਗੇ ਨਾਹੀ ਮੁਥਾਜ।
ਇਨਹਾਂ ਮੁਥਾਜੀ ਦੀਨ ਮੁਕਾਏ, ਸਭ ਕੋ ਦੀਯੋ ਸਰਦਾਰ ਬਨਾਏ।
ਬੰਜੜ ਨਹਿ ਰਹੇ ਹੋਏ ਗੁਲਜ਼ਾਰਾਂ, ਈਹਾਂ ਹੋ ਗਈ ਬਾਗਬਹਾਰਾਂ।
ਕਰਨਾ ਨਿਧ ਵਰ ਦਿਨੇ ਜੈਸੇ, ਆਜ ਪਿਖੇ ਹੈ ਆਖੋਂ ਤੈਸੈ।
ਇਸ ਪਸ਼ਚਾਤ ਏਕ ਸੋ ਏਕ, ਅਖੰਡ ਪਾਠ ਸਹਿ ਕੀਨ ਬਬੇਕ।
ਕੀਨੇ ਸਿੱਘ ਈਹਾਂ ਪ੍ਰਵ ਭੇਲੇ, ਗੱਲਾਂ ਕਰੇ ਬਟਾਈ ਲੇ ਲੈ।
ਸਿੰਘ ਜੁਸ਼ੀਲੇ ਥੇ ਬਲਕਾਰੀ, ਘਸੀਟਾ ਸਿੰਘ ਸੇਵਕ ਬਹੁ ਭਾਰੀ।
ਇਨ ਸੇ ਡਰੇ ਬਹੁਤ ਮੁਸਲਕੇ, ਸਨਮੁਖ ਇਨ ਕੇ ਝਾਂਕ ਨਹਿ ਸਕੇ।
ਵਡ ਪ੍ਰਤਾਪ ਕੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਭਾਰੀ, ਸਿੰਘ ਸਭੀ ਥੇ ਬਹੁ ਬਲਕਾਰੀ।
ਮੁਸਲਮਾਨੋਂ ਕਠ ਕਰ ਭਾਰਾ, ਚਾਹੇ ਸਿੱਘਨ ਮਾਰ ਭਜਾਰਾ।
ਜਗਮਲੇਰ ਗ੍ਰਾਮ ਕੇ ਮਾਹੇ, ਬਹੁਤ ਭੀੜ ਕਰ ਬੈਠੇ ਆਹੇ।
ਦਮਦਮੇ ਸੇ ਦੋਏ ਸਿੰਘ ਚਾਲੇ, ਕੂਪ ਕੀ ਗਾਡੀ ਫਿਰਤੇ ਭਾਲੇ।
ਈਹਾਂ ਪਾਨੀ ਪੀਨ ਹਿਤ ਅਟਕੇ, ਮੁਸਲਮਾਨੋਂ ਦੋਨੋਂ ਝਟਕੇ।
ਕਭੀ ਕਥੀ ਅਸ ਕਰੇ ਉਪਧਰਵ, ਐਸੇ ਥੇ ਉਹ ਮਾਨਵ ਭੱਦਰ।
ਏਕ ਦਿਵਸ ਬਹੁ ਮੁਸਲਮਾਨ, ਕੋਠੀ ਦੇ ਢਿਗ ਬੈਠੇ ਆਣ।
ਪ੍ਰਭ ਜੀ ਕੋ ਇਮ ਕਹਨੇ ਲਾਗੇ, ਗਊ ਭਾਂਰਨ ਹਿਤ ਦੀਜੋ ਜਗਹ।
ਏਕ ਗਾਮ ਮੇ ਮਾਰੇ ਗਾਈਂ, ਔਰ ਕਹੀ ਅਸ ਹੋਵੈ ਨਾਹੀਂ।
ਰਿਸ ਮੈ ਆਏ ਕਰੀ ਪ੍ਰਭ ਬੋਲੇ, ਗਊ ਹਿਤ ਸਿੰਘਨ ਖਾਏ ਗੋਲ਼ੇ।
ਚਲੇ ਜਾਓ ਨਹਿ ਮਾਰਨ ਦੇਵੋਂ, ਮੈਂ ਤੋ ਗਊ ਮਾਤਾ ਸਮ ਸੇਵੋਂ।
ਕੇਸਵ ਜੀ ਨੇ ਜੈਸੇ ਕਹਿਉ, ਤੈਸੋ ਹੀ ਆਏ ਸਮਾਂ ਥਾ ਭਇਓ।
ਰੋਲਾ ਪੜੀਉ ਰੁਲੀਉ ਦੇਸ, ਘਰ ਘਰ ਅਤ ਸੇ ਭਇਅ ਕਲੇਸ।
ਸਭ ਸੰਗਤ ਆਏ ਈਹਾਂ ਪਧਾਰੀ, ਦੀਏ ਅਨ ਬਸਤਰ ਬਨਵਾਰੀ।
ਭੁਖ ਦੁਖ ਮੇਟਿਓ ਪ੍ਰਭ ਸਭ ਕੋ, ਰਾਮਪੁਰੀ ਉਪਕਾਰ ਹੈ ਪ੍ਰਭ ਕੋ।

ਚੌਤੀਸਵੀਂ ਸਾਖੀ ਸੰਪੂਰਨੰ ॥

ਦੋਹਰਾ : ਧਰਤ ਨਿਰਦਈ ਜਾਨ ਕੇ ਲਾਗੇ ਜਗ ਕਰਾਨ।
ਸੰਤ ਨਗਰ ਕੇ ਬਾਏਂ ਹਾਥ ਟਿਬੇ ਜਹਾਂ ਮਹਾਨ।

ਚੌਪਈ : ਪੁਨਾ ਜ਼ਮੀਨ ਬਰਾਨੇ ਮਾਹੇਂ ਟ੍ਰਬਲ ਕੂਪ ਲਗਾਇਉ ਔਹੇ।
ਉਹਾਂ ਪ੍ਰਭ ਜੀ ਮੇਲਾ ਕੀਨਾ, ਮਮ ਨੈਣੰ ਆਹੋਂ ਚੀਨਾ।
ਸੰਤ ਆਲਾ ਸਿੰਘ ਹਰੀ ਸਿੰਘ ਖਾਰਾ, ਇਨਾਂ ਪ੍ਰਮੋਦ ਭੇ ਬਚਨ ਉਚਾਰਾ।
ਦਸਮਾ ਜਾਮਾ ਇਹਾ ਆਏ, ਘੋੜੇ ਬਾਂਦ ਖਿਨ ਭਰ ਬਿਸਮਾਏ।
ਜੀਵਨ ਨਅਰ ਕੇ ਪਰਲੇ ਪਾਰ, ਔਂਹ ਏਕ ਸਰ ਮੋ ਵਹਾਂ ਵਾਰ।
ਉਹਾਂ ਘੋੜੇ ਨੀਰ ਪੀਆਏ, ਇਹਾਂ ਡਲਾ ਮਲਾ ਜਾਏ।
ਆਵਾਜ਼ ਪਛਾਨੀ ਨਹ ਗਏ ਦੌਰ, ਡਲਾ ਮਲਾ ਨਹੀਂ ਅਲਾ ਕੀ ਠੌਰ।
ਇਮ ਪ੍ਰਭ ਜੀ ਬਚ ਕਰੀਉ ਤਬਾਈ, ਅਬ ਬਹਾਰ ਨਹਿ ਹੋਦੇ ਅਗਾਈਂ।
ਸਮਾਂ ਬਹਾਰ ਕਾ ਅਬ ਜਹ ਆਇਆ, ਇਸੀ ਹੇਤ ਤੋਹੇ ਇਹਾ ਲੇ ਆਇਆ।
ਈਹਾਂ ਬਾਗ ਬਹਾਰ ਲੱਗੇ ਹੈਂ, ਇਸ ਖੰਜੜ ਮੇਂ ਬਿਜਲੀ ਜਗੇ ਹੈਂ।
ਇਸ ਖਿਤ ਸਮ ਨਹ ਔਰ ਖਿਤ ਕੋਈ, ਮਮ ਦੀਆ ਤੁਮ ਲੀਉਗੇ ਜੋਈ।
ਤਬ ਸੰਤਾਂ ਇਮ ਅਰਜ ਗੁਜਾਰੀ, ਜਲ ਕੋ ਤੋਟਾ ਹੈ ਬਨਵਾਰੀ।
ਸਿੰਘ ਮਰਾਲ ਸਰੋਵਰ ਚਾਹੇਂ, ਇਹਾਂ ਆਂਧੀ ਬਿਨ ਕੁਝ ਨਾਹੇਂ।
ਨੀਰ ਬਿਨਾਂ ਜਿਮ ਮੀਨ ਨੈਂਹ ਜੀਵੈ, ਖੀਰ ਬਿਨਾਂ ਬਾਰਕ ਉਦਰੀਵੈ।
ਕਰਨਾ ਨਿਧ ਕੀਜੇ ਕਛੁ ਕਰਨਾ, ਨੀਰ ਦੀਉ ਨਹ ਦੀਜੈ ਮਰਨਾ।
ਤੂੰ ਹੋ ਸਭ ਰਾਜਨ ਕੇ ਰਾਜਾ, ਆਪੇ ਆਪ ਗਹੀਬਨ ਵਾਜਾ।
ਚਤਰ ਪਦਾਰਥ ਦੇਵਨ ਵਾਲੇ, ਨਿਜ ਭਗਤਨ ਕੇ ਸੰਗ ਰਖਵਾਲੇ।

ਸਵੈਯਾ : ਭਗਤਨ ਕੇ ਹਿਤ ਚੀਟੀ ਬਨਾ ਔਰ ਭਗਤਨ ਕੇ ਹੇਤ ਬ੍ਰਹਤਨ ਧਾਰਾ।
ਧਾਰਾ ਕੀ ਗੰਗਾ ਕੀ ਭਗਤਨ ਕੇ ਹਿਤ ਭਗਤਨ ਕੋ ਆਇਉਂ ਛਾਤਨ ਢਾਰਾ।
ਢਾਰਾ ਕੁਠਾਲੀ ਮੇਂ ਭਗਤਨ ਕੋ ਏਸੇ ਜੇਸੇ ਹੈ ਹਾਟਕ ਕੋ ਢਾਲੇ ਸੁਨਾਰਾ।
ਸੁਨਾਰਾ ਜਹਾਂ ਹੈ ਇਹ ਸਾਰਾ ਜੁਗੋ ਜੁਗ ਭਗਤਨ ਕੋ ਹੈ ਰਖਵਾਰਾ।

ਚੌਪਈ : ਮੀਰਦਲ ਬਚਨ ਇਮ ਸੰਤਾਂ ਭਾਖਾ, ਇਉ ਪ੍ਰਮੋਦ ਤਬ ਭਗਤਨ ਰਾਖਾ।
ਦਵੈ ਨੀਜ ਕਰ ਇਮ ਕਰਤੇ ਭਏ, ਜਿਮ ਨਭ ਅਭਰ ਕੋ ਸਦ ਰਹੈ।
ਨਿਜ ਰਸਨਾ ਮੇਂ ਅਸ ਬਚ ਭਾਖਾ, ਪਾਨੀ ਬਹੁਤ ਬਹੁਤ ਬਹੁ ਆਖਾ।
ਬਤੀ ਹਾਥ ਪਰ ਜੋ ਥਾ ਵਾਰ, ਅਬ ਪਾਨੀ ਲਿਓ ਕਰੋਂ ਨਕਾਰ।
ਉਸੀ ਸਾਵਨੀ ਮੇਂ ਹੜ ਆਇਉ, ਦੋਏ ਫਸਲ ਕੋ ਦੀਨ ਪਕਾਇਉ।
ਗੇਂਹੂ-ਚਨਾ-ਧਾਨ ਬਹੁ ਹਏ, ਰੀਤੇ ਹੂਏ ਸਭ ਭਰ ਗਏ ਕੂਏ।
ਟਿਬੀਆਂ ਪਰ ਚੋਨਾ ਹੋਵੈਲਾਗਾ, ਨਿਰਧਈ ਖਿਤ ਕੋ ਜਾਗਾ ਭਾਗਾ।

ਫੇਰ ਨਹ ਸੁਕੀ ਕਬ ਹੀ ਨਾਲੀ, ਪਾਨੀ ਹਿਤ ਨਹਿੰ ਝੁਰਿਓ ਹਾਲੀ।
ਵਡ ਪ੍ਰਤਾਪ ਧੰਨ ਵਡ ਪ੍ਰਤਾਪ, ਰਾਮਪੁਰੀ ਅਮੁਕ ਜਹੇ ਦਾਤ।

ਪੈਂਤੀਸਵੀਂ ਸਾਖੀ ਸੰਪੂਰਨੰ ॥

ਦੋਹਰਾ : ਨਿਹੰਗ ਸਿੰਘ ਸੰਤ ਧਰਮ ਸਿੰਘ ਤਿਸ ਕੋ ਇਮ ਬਰਤਾਂਤ।
ਪੜੇ ਸੁਣੇ ਮਿਲੇ ਪ੍ਰੀਤ ਨੀਤ ਮਨ ਕੋ ਆਵੈ ਸਾਂਤ।

ਚੌਪਈ : ਏਕ ਸਮੇਂ ਗੁਰ ਕਰਤੇ ਦੌਰਾ, ਗੁਰ ਕੇ ਕੋਠੇ ਕੇ ਗਏ ਠੌਰਾ।
ਊਹਾਂ ਇਕ ਨਿਹੰਗ ਸਿੰਘ ਆਹਾ, ਨਿਸ ਦਿਨ ਗੁਰ ਗੁਰ ਜਪ ਰਹਾ।
ਸੁਨੀਓ ਉਸ ਗੁਰ ਆਏ ਈਤ, ਮਨ ਮੇਂ ਬਡੀ ਮਿਲਨ ਕੀ ਪ੍ਰੀਤ।
ਤਬ ਮਨ ਮੇਂ ਇਮ ਸੋਚਤ ਭੈਆ, ਮਮ ਦਸਵੇਂ ਕੋ ਬਾਨਾ ਗਹੀਆ।
ਦਸਵੇਂ ਬਿਨ ਨਹ ਔਰ ਗੁਰੂ ਹੈਂ ਇਮ ਕਛੂ ਹੋਕਾ ਲੈਤ ਊਰੂ ਹੈਂ।
ਏਹ ਤੋ ਕੂਕਿਆਂ ਲੀਓ ਬਨਾਏ, ਦੁਆਦਸ ਕੋ ਭਤੀਜਾ ਆਹੇ।
ਚੋਹਦਵਾਂ ਨਾਨਕ ਬਨਿਓਂ ਬੈਠਾ, ਅਬ ਆਏ ਹੈ ਨਿਕਟ ਅਹਠਾ।
ਚਾਹੇ ਕੌਣ ਬਰਨ ਤਿਸ ਕੇਰਾ, ਮਮ ਦਿਲ ਇਸ ਕੋ ਚਾਹੇਂ ਹੇਰਾ।
ਦਰਸ ਕਰੋਂ ਜੋ ਆਂਪੂ ਆਵੈ, ਨਾਨਕ ਕੋ ਬਪ ਮੋਹੇ ਦਰਸਾਵੈਂ।
ਤਬ ਮਾਨੋਂ ਮਨ ਗੁਰੂ ਕੀ ਕਰਨੀ, ਤੌਂ ਲਾਗੂੰ ਤਿਸ ਸ੍ਰਿਸ਼ ਹੋਏ ਸਰਨੀ।
ਇਤ ਵਲ ਸਤਿਗੁਰ ਨਿਕਟ ਪਧਾਰੇ, ਘੋੜਾ ਲੈਗੇ ਰਾਹੋਂ ਉਖਾਰੇ।
ਸੀਘਰ ਬਾਰ ਢੱਗ ਗਇਓ ਤੁਰੰਗ, ਤਰਬਕ ਉਠੀਓ ਸਿੰਘ ਸਾਹਬ ਨਿਹੰਗ।
ਨਾਨਕ ਗੁਰ ਗੋਬਿੰਦ ਸਿੰਘ ਪਿਖਿਓ, ਫੇਹ ਸਰੂਪ ਜੈਸ ਥਾ ਦੀਖਿਓ।
ਉਠ ਕਰ ਚਰਨਣ ਮਾਹੇ ਲਿਪਟਾਣਾ, ਪੁਲਕਾਵਤ ਮਨ ਹੋਏ ਮਸਤਾਨਾ।
ਤੂਹੀਂ ਤੂਹੀਂ ਤੂਹੀਂ, ਤੂਹੀਂ ਤੂਹੀਂ ਹੋਏ ਸਗਲੇ ਜੂਹੀਂ।
ਲੈਰਲੇ ਸਿੰਘ ਜਬ ਜਾਏ ਪਧਾਰੇ, ਨਿਹੰਗ ਸਿੰਘ ਸਭ ਪ੍ਰਤੀ ਉਚਾਰੇ।
ਗੁਰੂ ਲਾਧੋ ਗੁਰੂ ਲਾਧੋ ਲਾਧੋ, ਸਾਚੋਂ ਗੁਰੂ ਨਹ ਭੂਲੀਓ ਸਾਧੋ।
ਪ੍ਰਭ ਉਹਾਂ ਸੇ ਗਏ ਅਗਾਰੀ, ਸਿੰਘ ਨਿਸੰਗ ਭਓ ਹਿਤਕਾਰੀ।
ਰਾਮਪੁਰੀ ਜਿਸ ਕੋ ਪ੍ਰਤਾਪ, ਤਾਂ ਕੋ ਨਾਮ ਗੁਰੂ ਪ੍ਰਤਾਪ।

ਛਤੀਸਵੀਂ ਸਾਖੀ ਸੰਪੂਰਨੰ ॥

ਦੋਹਰਾ : ਦੀਦ ਮਰੀਦ ਜੋ ਤੋਹ ਕੇ ਤਿਨ ਕੀ ਇਮ ਦਾਸਤਾਨ।
ਜੋਗਾ ਜੋਗਾ ਜਿਮ ਭੈਆ ਤਿਮ ਹੈ ਵੋਹ ਦਿਨਬਾਨ।

ਕਬਿਤ : ਧੰਨ ਹੈ ਵਹ ਜਨ ਅਤੇ ਧੰਨ ਵਾਕੋ ਤਨ।
ਮਨ ਸਾਸ ਔ ਸਵਾਸ ਜਿਨ ਹੈ ਕੀਏ ਪ੍ਰਤਾਪ ਕੇ।

ਦਰਬਾ ਆਤਰ ਨਾਂ ਰਹੈ, ਕਛੂ ਮਨਜਾ ਨਾ ਕਹੈ।
ਨੀਂਦ ਖੁਦੀਆ ਨਾ ਦਹੇਂ ਉਭੇ ਸਾਹ ਨਾ ਮਿਲਾਪ ਕੇ।
ਕਾਲ ਕੂਟ ਅਮੀ ਵਾਕੋ ਲਾਗਤੇ ਹੈ ਏਕ ਰਸ ।
ਜਨਮ ਔਂ ਮਰਨ ਰਹੈਂ ਡਰ ਨਾ ਸਰਾਪ ਕੇ।
ਜੁਹਾਰ ਦੇ ਜੁਹਾਰ ਵਾਕੋ ਰਾਮਪੁਰੀ ਹਰ ਵਾਰ।
ਸਾਕ ਸਰਬੰਦ ਛੋੜ ਹੋ ਗਏ ਜੋ ਹੈ ਆਪ ਕੇ।

ਦੋਹਰਾ : ਸੂਬਾ ਵਡੇ ਪ੍ਰਤਾਪ ਕੋ ਮਾਰਗ ਮਾਰਗ ਜਾਏ।
ਨੰਬਰਦਾਰ ਅਰੂੜ ਸਿੰਘ ਬੂਝਜਣ ਲਾਗੀਉ ਤਾਹੇ।

ਚੋਪਾਈ : ਇਮ ਲਾਗੀਓ ਸਿੰਘ ਕਹਿਣ ਅਰੂੜ, ਜਾਏ ਉਡਾਏ ਦਹਿਉ ਕਿਤ ਧੂੜ।
ਕਿਤ ਵਲ ਅਜ ਪਿਆਨਾ ਕੀਆ, ਮਮ ਬੂਝਣ ਕੋ ਚਾਹੇ ਹੀਆ।
ਕਰਨਾ ਕਰ ਬਤਾਉ ਮੋਹ, ਕੈਸੇ ਜਾਵਨ ਹੋਇਉ ਤੋਹੇ।
ਤਿਸ ਪ੍ਰਤੀ ਇਮ ਸੂਬਾ ਜੀ ਬੋਲੇ, ਗੁਰੂ ਦਰਸਨ ਕੋ ਜਾਉ ਹੋਂ ਢੋਲੇ।
ਮਮ ਸੁਣੀਉ ਹੈ ਆਇਉ ਮਾਹੀਂ, ਇਸ ਕਾਰਨ ਬਨੀਉ ਮੈਂ ਰਾਹੀਂ।
ਮੋਕੋ ਭੀ ਲੈ ਚਾਲੋਂ ਸਾਗੈ, ਹਾਥ ਬੰਦ ਦੋਏ ਹੋਇਉ ਆਗੈ।
ਦੇਖੀਉ ਅਜਮਤ ਤਬ ਗੁਰੂ ਕੇਹੀ, ਬਿਗੜੀ ਸੁਆਰ ਦੇਵੇ ਜੋ ਮੇਰੀ।
ਇਮ ਬਚ ਨਿਮਰਤ ਕਹੇ ਅਰੂੜ, ਕਰਮ ਰੇਖ ਕੀ ਬਾਤ ਹੈ ਗੂੜ।
ਸੰਗ ਲੀਏ ਜੁਜ ਚਾਲੇ ਰਲ ਕੇ, ਪਹੁੰਚੇ ਪ੍ਰਭ ਢਿੱਗ ਜਾਮ ਸੋ ਭਲਕ।
ਕਰ ਨਿਮਸਕਾਰ ਦੀਵਾਨ ਮੈਂ ਬੈਠੇ, ਪ੍ਰਭ ਬੂਝੀਉ ਆਏ ਹੋ ਕੈਠੇ।
ਅਰੂੜ ਸਿੰਘ ਪਿਖ ਗਹਰ ਗੰਮਭੀਰ, ਬੋਦੀਉ ਹੀਓ ਅਨਆਲ ਤੀਰ।
ਮ੍ਰਿਧਲ ਬਚਨ ਇਮ ਸੁਣ ਹਰਖਾਨਾ, ਪਾਇਉ ਜਿਮ ਹੋਏ ਰੰਕ ਖਜਾਨਾ।
ਬੋਲੀਉ ਪ੍ਰਭ ਜੀ ਮੈ ਹੂੰ ਤੇਰਾ, ਕਰਨਾ ਕਰ ਮੋਹੇ ਕੀਜੋਂ ਚੇਰਾ।
ਮਮ ਸਰੇਹ ਕੋ ਨੀਜ ਗਰਿਹ ਸਮ ਜਾਣੈ, ਆਇਉ ਸ਼ੈਨਸ਼ਾਹ ਭੋਜਨ ਪਾਣੈ।
ਚਰਨ ਪਾਏ ਕਛੂ ਬਖਸੋਂ ਸੇਵਾ, ਪਰੀਪੂਰਨ ਅਬਨਾਸੀ ਦੇਵਾ।
ਕਰਨਾ ਨੀਪ ਜੀ ਗਿਰਾ ਅਲਾਈ, ਫਿਰ ਸੇ ਚੋਰੀ ਕਰੀਉ ਨਾਹੀਂ।
ਮਦਰਾ ਆਮਖ ਫੇਰ ਨਾਹ ਭਖਉ, ਗੁਰੂ ਕੋ ਭਉ ਨੀਜ ਮਨ ਮੈਂ ਰਾਖਹੋ।
ਜਬ ਇਤ ਵੱਲ ਹੈ ਦੋਰਾ ਆਵੈ, ਤਬ ਗਰੇਹ ਮੈਂ ਭੋਜਨ ਤੋਹਿ ਪਾਵੇ।
ਭਜਨ ਬੂਝ ਨੀਜ ਗਰਹ ਕੋ ਆਇਉ, ਚਰਨਣ ਮਨ ਅਤ ਹੀ ਲਾਇਓ।
ਕਛੁਕ ਜਾਮ ਜਬ ਐਸੇ ਬੀਤੇ, ਮਦਰਾ ਆਮਖ ਛੋੜਨ ਕੀਤੇ।
ਅਰੂੜ ਸਿੰਘ ਕੇ ਦੋਸਤ ਜੇਤੇ, ਆਵਤ ਭਏ ਇਸ ਢਿਗ ਤੇਂਤੇ।
ਅਰੂੜ ਸਿੰਘ ਨਹ ਆਗੈਂ ਜੈਸਾ, ਅਚਰਜ ਭਇਉ ਸਬ ਕੇ ਮਨ ਏਸਾ।

ਚੂਕ ਗਈ ਸੰਪਦ ਇਸ ਕੇਰੀ, ਬੈਠਕ ਮੈਂਹ ਨਹੀਂ ਬੋਤਲ ਹੇਰੀ।
ਨਹਿ ਉਠ ਕਰ ਇਸ ਫਤੇ ਬੁਲਾਈ, ਬੂਝ ਲਿਉ ਕਹੀ ਮਰੀਂ ਨਹੀਂ ਮਾਈ।
ਢਿੱਗ ਜਾਏ ਦੋਸਤ ਸਭ ਬੋਲੇ, ਕਾਹੇ ਸੋਚ ਪੜੀ ਤੋਹੇ ਢੋਲੇ।
ਘਰੇ ਲੁਗਾਈ ਸੰਗ ਜੋ ਲੜਿਓ, ਤੋਂ ਬੀ ਹਮੀਂ ਸਹਾਏਕ ਖੜੀਓ।
ਅਰੂੜ ਸਿੰਘ ਅਸ ਆਗੋ ਬੋਲਾ, ਮੈਂ ਤੋਂ ਅਬ ਕੁੱਤੇ ਕਾ ਗੋਲਾ।
ਬਦੋਬਦੀ ਵੋਹ ਲੈ ਗਈ ਚੋਰੀ, ਰਾਖਾ ਕਰੀਓ ਹੀਏ ਡਗੋਂਰੀ।
ਆਧੀਂ ਰਾਤ ਵਹ ਸਤਿਗੁਰੂ ਆਇਉ, ਅਰੂੜ ਸਿੰਘ ਕੋ ਖੂਭ ਦਬਾਇਉ।
ਸਾਖੀ ਛੋੜ ਵਹੈ ਏਸੇ ਭਾਗਾ, ਮਾਨੋਂ ਜਿਮ ਕੋਈ ਪਕੜਨ ਲਾਗਾ।
ਫੇਰ ਕਹੀਂ ਨਹੀਂ ਚੋਰੀਂ ਕਰੀ, ਮਨ ਮੈਂ ਬਸਿਉ ਪੂਰਨ ਹਰੀ।
ਰਾਮਪੁਰੀ ਉਤਰਿਉ ਤਨ ਤਾਪ, ਜਬ ਮਿਲ ਗਇਉ ਗੁਰੂ ਪ੍ਰਤਾਪ।

ਸੈਂਤੀਸਵੀਂ ਸਾਖੀ ਸਪੂਰਨੰ ॥

ਦੋਹਰਾ : ਉਡਗਨ ਜਿਮ ਨਹ ਜਾਏ ਗਿਨੇ ਸੂੰਨ ਕੀ ਤਰਫ ਨਿਹਾਰ।
ਕੌਤਕ ਵੱਡ ਪ੍ਰਤਾਪ ਕੇ ਤਿਮ ਹੈ ਅਪਰੰਮ ਪਾਰ।

ਕਬਿਤ : ਮੇਦਨੀ ਕੋ ਕੁੰਡਲ ਮੈਂ ਲਿਏ ਖੀਰਵਾਸ ਕੀਏ,
ਸਾਸੂ ਮੁਖ ਖੋਲ ਨਾਮ ਨਵਤਨ ਉਚਾਰੇ ਹੈ।
ਨਿਸ ਦਿਨ ਇਸੀ ਭਾਂਤ ਪ੍ਰਭੂ ਕੋ ਧੀਆਂਤ ਸ਼ਾਂਤ,
ਗੁਜਰੇ ਕਈ ਜੁਗੜੇ ਨਹੀਂ ਪਾਏ ਸਕੇ ਪਾਰੇ ਹੈ।
ਚਤੁਰਾਨਣ ਚਤਰਮੁਖ ਜਹਿ ਕੇ ਕਰ ਦੁਖ ਸੁਖ,
ਭਾਲ ਤੁੋਂ ਪਦਮ ਮਾਹੇ ਫਸਿਓ ਵੀਚਾਰੇ ਹੈ।
ਕੈਸੇ ਕੀਰ ਪਿਖੇ ਤੀਰ ਰਾਮਪੂਰੀ ਤੋਕੋ ਪੀਰ,
ਪਹਿਉ ਸਾਗੋਂ ਖੀਰ ਰਚ ਤੋਕੇ ਆਗੇ ਹਾਰੇ ਹੈ।

ਦੋਹਰਾ : ਏਕ ਸਹਾਰਾ ਮਮ ਲੀਆ ਸਭੀ ਸਹਾਰੇ ਛੋਰ।
ਪਦ ਪਕੇਜ ਗੁਰੂ ਜਗਜੀਤ ਕੇ ਬਿਨੇ ਕਰੋ ਕਰ ਜੋਰ।

ਦੋਹਰਾ : ਲਧਾ ਤਰਗਾ ਗਾਮ ਇਕ ਕੁਜਰਾ ਵਾਲੇ ਤੀਰ।
ਕਰਤੇ ਬਾਸ ਤਿਹ ਗਾਮ ਮੈਂ ਪ੍ਰਤਾਪ ਕੇ ਲੋਈ ਕਬੀਰ।

ਚੌਪਾਈ : ਸੰਤ ਕੋਰ ਲੋਈ ਕੋ ਨਾਮ, ਦੇਵਾਂ ਸਿੰਘ ਕਬੀਰ ਸੁਹਾਂਮ।
ਨਿਸ਼ ਦੀਨ ਜਸ ਕਰੇ ਗੁਰੂ ਕੇਰਾ, ਵੱਡ ਪ੍ਰਤਾਪ ਸੰਗ ਪ੍ਰੇਮ ਘਨੇਰਾ।
ਇਕ ਦਿਵਸ ਮਨ ਮੋਂ ਇਵ ਆਈ, ਮੇਲਾ ਕਰਾਵੈ ਅਰਜ ਲਿਖਾਈ।
ਪ੍ਰਭ ਜੀ ਜਬ ਅਰਦਾਸ ਵਿਚ ਵਾਈ, ਨਾਹੇਂ ਟੈਮ ਕਹੀਓ ਰਘੁਰਾਈ।

ਨਹ ਮਨਜ਼ੂਰ ਭਈ ਅਰਦਾਸ, ਅਤ ਹੀ ਮਨ ਤਬ ਭਈਓ ਉਦਾਸ।
ਸਸੀ ਬਿਨ ਜਿਮ ਚਕੋਰ ਉਦਰੀਵੈ, ਰਵ ਬਿਨ ਪਦਮ ਜਿਓ ਨਾਹਿ ਖਿੜੀਵੇ।
ਵਾਰ ਬਿਨਾਂ ਜਿਉ ਤੜਫੇ ਮੀਨਾਂ, ਪ੍ਰੇਮ ਬਿਛੋਹ ਤਿਮ ਇਨ ਕੋ ਕੀਨਾ।
ਆਵਨ ਗੇ ਆਵਨਗੇ ਰਾਮ, ਇਮ ਸੋਚ ਕਰਿਓ ਇੱਤ ਜਾਮ।
ਮਾਈ ਚੂਨ ਚਕੀ ਲੇ ਪੀਸੇ, ਸਿਮਰਨ ਕਰੇ ਨਿਸਦਿਨ ਜਗਦੀਸੇ।
ਅਗਾਰ ਕੇ ਊਪਰ ਮਾਲੀਆ ਕੀਨਾ, ਨਿਜ ਕਰ ਲਾਏ ਲੇਵੜੇ ਪੀਨਾਂ।
ਹਮ ਗਰੈਹ ਮੇਲਾ ਕਹਿ ਕਬੀਰ, ਮਮ ਗਰੈਹ ਆਵੈ ਹੈ ਗਹਿਰ ਗੰਭੀਰ।
ਇਮ ਕਰਤੇ ਲੋਦੀ ਨੌਂ ਰੋਜ, ਚੂਨ ਪੀਸਿਉ ਦਸ ਮਨ ਬੋਜ।
ਮਾਲੀਏ ਓਪਰ ਛਾਤ ਲਗਾਈ, ਸਗਲ ਅਗਾਰ ਕੀ ਕਰੀ ਸਫਾਈ।
ਲੱਗ ਲੂਗਾਈ ਇਮ ਕਹੇਂ ਸਾਰੇ, ਆਵੇ ਕਹਾ ਪ੍ਰਭ ਦੂਰ ਪਧਾਰੇ।
ਅਵਲੋਕਨ ਦੀਦ ਮਾਲਾ ਨਿਤ ਫੇਰੇ, ਮਾਲੀਏ ਉਪਰ ਚੜ ਕਹਿ ਹੇਰੇ।
ਜਾਮ-ਜਾਮਨੀ ਕਰ ਅਰਦਾਸ, ਏਕ ਦੂਸਰ ਦੇ ਢਾਰਸ ਆਸ।
ਦੂਵਾ ਦਸ ਜਾਮ ਬਤੀਤੇ ਜਬੇ, ਹਕਾਰੀਓ ਇਕ ਪ੍ਰਭ ਸਿੰਘ ਥੋਂ ਤਬੇਂ।
ਆਜ ਹੀ ਤੋਰੋ ਪਾਠ ਅਖੰਡ, ਆਵੈ 'ਕਾਲ ਮਾਲਿਕ ਬ੍ਰਹਮੰਡ।
ਸ਼ੀਗਰ ਆਏ ਸਿੰਘ ਹੁਕਮ ਸੁਨਾਏ, ਲੋਦੀ ਕਬੀਰ ਅਤ ਹੀ ਹਰਖਾਏ।
ਕਛੁਕ ਸੋਚ ਇਨਹੋਂ ਮਨ ਆਈ, ਕੈਸੇ ਲੇਵੈਂ ਪਾਠ ਖੁਲਾਈ।
ਢਲੀਓ ਜਾਮ ਨੀਸਾ ਉਮਡਾਵੈਂ, ਪਾਠੀ ਧੂਫੀਏ ਕੌਣ ਲਿਆਵੈਂ।
ਨੀਜ ਨੇਹ ਪੂਤ ਔਰ ਔਰ ਕੋ ਜ਼ਾਨੇ, ਦੋ ਪਾਠ ਕੇ ਪਾਠੀ ਆਨੇ।
ਨੀਜ ਜਨ ਵਸੈ ਰਘੁਰਾਈ, ਅਬ ਕਾਹੇ ਜਨ ਹੋਏ ਦੁਖਦਾਈਂ।
ਪੇਖਤ ਪੇਖਤ ਰਵੀ ਅਸਥਾਨਾ, ਨਹ ਕੋਈ ਆਇਉ ਨਹ ਕੀਉ ਬੁਲਾਨਾ।
ਨੇਤ੍ਰ ਮੂੰਧ ਕੇ ਲੋਦੀ ਕਬੀਰ, ਪਰਤੀਖਾ ਕਰਤ ਭੈਏ ਬੇਤੀਰ।
ਬਾਰ ਕੋ ਵਾਰ ਜੇ ਨਾਹੇ ਸੰਭਾਲਾ, ਸੁਖ ਕਰੀਖੀ ਨਾ ਉਪਜੇ ਹਾਲਾ।
ਕਭੀ ਨਾ ਚੁਕੇ ਅਸ ਪਛਤਾਵਾਂ, ਲੱਗ ਹਸਨ ਜਬ ਭੋਗ ਨਾ ਪਾਵਾ।
ਦਾਸਨ ਕੇ ਰਖਵਾਲੇ ਪੀਆ, ਹਮ ਪ੍ਰਤਆਵਾਂ ਅਸ ਕਾਹੇ ਲੀਆ।
ਨੀਕਟ ਵਸੇਂ ਨਾਹੀਂ ਪ੍ਰਭ ਦੂਰ, ਆਵਤ ਭੇ ਦੋਵੈ ਪਾਠ ਕੇ ਪੂਰ।
ਧੂਪੀਏ ਪਾਠੀ ਲਾਗਰੀ ਪਹਰੂ, ਭੋਗ ਦੋਵੈ ਪਾਠ ਆਖੰਡ ਕੇ ਅਹਰੂ।
ਵੱਡ ਭਾਗੀ ਨੀਸਾ ਕਹੇ ਕਬੀਰ, ਭਰੀਯੋਂ ਨੀਕੇਤ ਪੌਰ ਦਿਗ ਭੀੜ।
ਪਾਠੀ-ਪਾਠ ਪੜੇ ਸੁਰ ਲਾਈ, ਸੁਰ-ਪੁਰ ਸਮ ਭਇਓ ਸੁਹਾਈ।
ਦੂਸਰ ਜਾਮ ਢਲੇ ਪ੍ਰਭ ਆਏ, ਰਤਨ ਸਿੰਘ ਭਾਈ ਸਮੁਦਾਏ।
ਰਾਗੀ ਦਰਸ਼ਨ ਸਿੰਘ ਖਜਾਨ, ਆਥਨ ਪੌਰ ਸਜਾਏ ਦਿਵਾਨ।
ਦਸ ਜਥੇਦਾਰ ਜਥੇ ਸਨ ਆਏ, ਹੋਲੇ ਸਮ ਆਈ ਸੰਗਤ ਧਾਏ।
ਲੰਗਰ ਵਰਤੀਓ ਨੀਸ ਕੋ ਜਬ ਹੀ, ਚੂਨ ਪੂਠ ਖਾਈਉ ਪਿਖ ਸਭ ਹੀ।

ਲੋਈ ਕਬੀਰ ਤੀਰ ਪ੍ਰਭ ਆਏ, ਦੋਵੇ ਕਰ ਜੋਰ ਇਮ ਬਿਨਹ ਸੁਨਾਏ।
ਕਰਨਾ ਨਿਧ ਥੰ ਗਰੇਹ ਮੈਂ ਜੋਈ ਤਬ ਪ੍ਰਸਾਦ ਵਰਤੀਉ ਸੋਈ।
ਅਬ ਜੋ ਦਿਉ ਸੋਈ ਵਰਤਾਵੈ, ਤੁਮ ਸਦ ਬਿਰਦ ਕੀ ਲਾਜ ਰਖਾਵੈ।
ਦਰੂਪਦ ਸੁਤਾ ਸਮ ਰਾਖੋ ਲਾਜ, ਖਾਲੀ ਆਗਾਰ ਭਰੋ ਮਹਾਰਾਜ।
ਮੇਲੇ ਮੈਂ ਮਮ ਹੋਵੈ ਨਹੀਂ ਹਾਨੀ ਕਰਨਾ ਅਸ ਕੀਜੇ ਗੁਨ ਖਾਨੀ।
ਹਰੀ ਸੁਤ ਬੀਨਤੀ ਸੁਨ ਮੁਸਕਾਏ, ਭਰੀਓ ਅਗਾਰ ਤੋਹੇ ਦ੍ਰਿਸਟ ਨਹ ਆਏ।
ਨੀਮਸਕਾਰ ਕਰ ਆਏ ਨਿਕੇਤ, ਸਭੀ ਵਸਤ ਜੋਤ ਕੀ ਤੇਤ।
ਦਸ ਮਨ ਗੋਹੂੰ ਚੂਨ ਬਨਾਈ, ਏਕ ਭੜੋਲਾ ਭਰੀਉ ਆਹੀਂ।
ਉਪਰ ਉਸ ਕੇ ਢਕਨਾ ਦੀਨਾ, ਨੀਚੇ ਐਨ ਕਰ ਲੀਉ ਨਵੀਨਾ।
ਖਸ਼ੀ ਖੂਸ਼ੀ ਢਿੱਗ ਸਿਮਰੈ ਗੁਰੂ ਕੋ, ਅਤ ਹੀ ਧੀਰਜ ਮੀਲੀਉ ਉਰਕੋ।
ਤੀਨ ਜਾਮ ਦੋਏ ਨਿਸ ਭਇਉ ਮੇਲਾ, ਰਸਤ ਬਸਤ ਬਾਕੀ ਬਹੁ ਭੇਲਾ।
ਉਸੀ ਮਾਲੀਏ ਮੈਂ ਪ੍ਰਭ ਰਹੇ, ਜਿਸ ਮੈਂ ਲੋਗ ਕਹੈ ਨਹੀਂ ਬਹੇ।
ਦੇਤ ਖੁਸੀਂ ਪ੍ਰਭ ਅਗਹਾ ਪਧਾਰੇ, ਕਬੀਰ ਕੋ ਜ਼ਸ ਆਸ ਭਇਓ ਉਧਾਰੇ।
ਜਬ ਖਲੀਆਨ ਆਤੇ ਦੂਸਰ ਗਾਹੀਉ, ਭੜੋਲੇ ਸੇ ਨਹ ਪੜਦਾ ਲਾਹੀਓ।
ਨਹ ਆਟੇ ਕਓ ਲਾਘਉ ਕੀੜਾ, ਨਹ ਗੁਨਦਨ ਮੈਂ ਹੋਈਉ ਜੀੜਾ।
ਦਾਲਾ ਚੀਨੀ ਔਰ ਸਰਦਾਈ, ਆਈ ਸੰਗਤ ਬਹੁ ਵਰਤਾਈ।
ਨਵ ਤਨ ਗੋਹੂ ਗਰੈਹ ਜਬ ਆਈ, ਢਕਨਾ ਲਾਹੇ ਤਬ ਕੀਨ ਸਫਾਈ।
ਪੜਦਾ ਉੱਤਰਿਉ ਚੂਨ ਨਾਂ ਕਾਈ, ਆਬਣ ਰੋਟੀ ਪੀਸ ਪਕਾਈ।
ਧੰਨ-ਧੰਨ ਗੁਰੂ ਸੂਰਾ ਆਹਿ, ਰਿਧ ਸਿਧ ਧਰ ਗਿਓ ਪਕੜਦੇ ਮਾਂਹਿ।
ਰਾਮਪੁਰੀ ਧੰਨ ਵਡ ਪ੍ਰਤਾਧ, ਲੋਈ ਕਬੀਰ ਕੋ ਜਸ ਦਇਓ ਆਪ।

ਆਠਤੀਸਵੀਂ ਸਾਖੀ ਸੰਪੂਰਨੰ ॥

ਦੋਹਰਾ : ਪ੍ਰਗਟ ਭਏ ਜਿਸ ਗਾਂਵ ਮੇ ਦੁਆਦਸ ਕ੍ਰਿਪਾ ਧਾਰ।
ਮੇਲਾ ਉਹਾਂ ਰਚ ਰਖਾ ਵਡ ਪ੍ਰਤਾਪ ਉਦਾਰ।

ਸਵੈਯਾ : ਪ੍ਰਤਾਪ ਕੋ ਮਹਾਂ ਪ੍ਰਤਾਪ ਐਹੇ ਪਰ ਤਾਪ ਦਹੇ ਪ੍ਰਤਾਪ ਦੀਏ ਹੈਂ।
ਕਾਲ ਸੁਕਾਲ ਹੁਨਾਲ ਔ ਜਾੜਾ ਸੁਰੇਸ਼ ਦਨੇਸ਼ ਬ੍ਰਮੇਸ਼ ਕੀਏ ਹੈਂ।
ਸੇਵਕ ਪੈ ਅਤੀ ਅੰਤ ਪ੍ਰਸੰਨਤ ਸੁਖਦ ਭੰਡਾਰ ਦੇ ਦੁਖਦ ਲੀਏ ਹੈਂ।
ਰਾਮਪੁਰੀ ਪ੍ਰਨਾਮ ਕਰੇ ਗੁਰੂਆਨ ਗੁਰੂ ਬਏ ਮੋਰ ਹੀਏ ਹੈ।

ਦੋਹਰਾ : ਮੇਲਾ ਸੁਣ ਢਿੱਗ ਟਿਕਟ ਕੇ ਅਵ ਲੋਕਨ ਗੁਰੂ ਆਏ
ਜਿਮ ਪਰੀਵਾਰ ਹੋਏ ਇੰਦ ਗਿਰਦ ਤਿਮ ਮਹਾਂ ਪ੍ਰਭ ਦਰਸਾਏ।

ਚੌਪਈ : ਬੜ ਕੇ ਤਲੇ ਰਾਮਸਰ ਤੀਰ, ਦਿਵਾਨ ਸੁਜਾਓ ਗਹਿਰ ਗੰਭੀਰ।
ਬੀਬੀ ਖੋੜਸ ਸਾਲਾ ਆਈ, ਨਿਵਾਏ ਮਸਤਿਕ ਬੋਲੀ ਘਘੀ ਆਈ।
ਕਰਨਾ ਨੀਧ ਮਮ ਕਰ ਇਮ ਭਏ, ਪਕ ਬੂਣੀ ਸਭ ਕਰ ਪਰ ਆਹੇ।
ਨਿਗਮ ਕਰੀ ਇਸ ਕੋ ਕਹੇਂ ਕੋੜ, ਦੇਖੇਂ ਸਭ ਕਰ ਆੜ ਹੈ ਤੋੜ।
ਆਪ ਬਿਨਾਂ ਨਹੀਂ ਔਰ ਸਹਾਰਾ, ਕੋਹੜ ਸਗਲ ਤਨ ਕਰੇ ਬੇਕਾਰਾ।
ਕਰੁਨਾ ਕਰ ਅਸ ਕਰਨਾ ਕੀਜੈ, ਮਮ ਕਲੇਵਰ ਪ੍ਰਭ ਰਖ ਲੀਜੈ।
ਸਾਵਣ ਨੈਣ ਬਨੇ ਤਿਸ ਕੇਰੇ, ਪ੍ਰਭ ਕੇ ਚਰਨ ਧੋਏ ਬਿਨ ਬੇਰੇ।
ਪਿਖ ਅਸ ਪ੍ਰੇਮ ਤਿਸ ਕੋ ਪ੍ਰਭ ਕਹੀਉ, ਸੇਵਾ ਕਰੋ ਕੁਸਟ ਨਹਿ ਰਹੀਓ।
ਸੱਤ ਬਚਨ ਕਰ ਲਾਗੀ ਸੇਵਾ, ਰਹਿਮ ਕਰੋ ਮਮ ਪਰ ਗੁਰਦੇਵਾ।
ਕਛੁਕ ਜਾਮ ਸੇਵਾ ਜਬ ਕਰੀ, ਆਏ ਕਹੀਉ ਨਹਿ ਹੋਵੈ ਹੈ ਹਰੀ।
ਪਕ ਬੂਣੀ ਛਿਲ ਜਾਹੈ ਸਾਰੀ, ਮਾਰਜਨ ਕਰੀ ਨ ਜਾਹੇ ਥਾਰੀ।
ਦੀਨਾ ਨਾਥ ਕਹੀਓ ਇਮ ਫੇਰ, ਸੇਵਾ ਕਰੋ ਕਰੌ ਨਹਿ ਦੇਰ।
ਤਵ ਕਰ ਤੁਰਨ ਰਾਜੀ ਹੁਵੈ ਹੈ, ਸੇਵਾ ਤੋਂ ਨਵ ਜੀਵਨ ਦੇਹੈ।
ਧੰਨੇ ਸੈਣ ਸੇਵਾ ਮੋ ਪਾਇਓ, ਲੈਹਨਾ ਸੇਵਾ ਗੁਰੂ ਬਨਾਇਓ।
ਮਹਾਂ ਬੀਰ ਨੇਂ ਸੇਵਾ ਕੀਨੀ, ਪ੍ਰਭ ਚਰਨਨ ਸੰਗ ਪ੍ਰਤ ਭਈ ਪੀਨੀ।
ਸੇਵਾ ਕਰਤ ਹੋਏ ਨਿਸਕਾਮੀ, ਤਾਕਿਉ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਤ ਸੁਆਮੀ।
ਪਚੀਸ ਦਿਵਸ ਸੇਵਾ ਤਿਸ ਕਰੀ, ਪਕਬੂਣੀ ਕਰਕੀ ਤਬ ਹਰੀ।
ਧੰਨ-ਧੰਨ-ਧੰਨ ਹਰੀ ਸੁਤ ਆਹਿਓ, ਜਿਹ ਕਰਣਾ ਕਰ ਕੁਸ਼ਟ ਨਸੈਓ।
ਰਾਮਪੁਰੀ ਮਨ ਅਲੀਅਲ ਹੋਵੈ, ਪਾਦ ਪਦਮ ਪਰ ਤਬ ਲਪਟੋਵੈਂ।

ਉਨਤਾਲੀਸਵੀਂ ਸਾਖੀ ਸੰਪੂਰਨੰ

ਦੋਹਰਾ : ਥੇਦਾ ਛੋਪੜਾ ਗਾਂਵ ਇਕ ਜਿਲੇ ਹੁਸ਼ਿਆਰਪੁਰ ਮਾਂਹੇ
ਠੇਕੇਦਾਰ ਹਰਦਿਆਲ ਸਿੰਘ ਬਾਸ ਕਰਤੇ ਤਾਹਿੰ।

ਚੌਪਈ : ਰਾਵਲ ਪਿੰਡੀ ਪ੍ਰਥਮੇ ਰਹੇ, ਬੜਵਾਰੇ ਮੇ ਆਏ ਦੀਹਾਂ ਅਹਿ।
ਉਹਾਂ ਕੋ ਬ੍ਰਿਤਾਂਤ ਕਹੀਓ ਹੈ, ਭਇਉ ਬੁਖਾਰ ਤਨ ਜਾਤ ਦੇਹੋ ਹੈ।
ਆਸ ਰਹੀ ਨਹਿ ਜੀਵਨ ਕੇਰੀ, ਨਿਗਮ ਕਰੀ ਨਾੜੀ ਕਹਿ ਹੇਰੀ।
ਔਖਦ ਚਾਸ ਨਹਿ ਆਈ ਕਾਈ, ਨਿਜ ਗਰੌਨੀ ਰਹੀ ਸ਼ੋਰ ਮਚਾਈ।
ਬਾਧਵ ਆਦ ਸਭੀ ਥੇ ਆਏ, ਰੁਧਨ ਕਰਤ ਢਿਗ ਹੋ ਸਮੁਦਾਏ।
ਵਡ ਪ੍ਰਤਾਪ ਢਿਗ ਕਰੈ ਅਰਦਾਸ, ਪ੍ਰਭ ਜੀ ਰਾਖੋ ਦਿਸਬਿਨ ਸਾਸ।
ਬਾਲੀ ਜੀਏ ਕਿਮ ਬਿਨ ਪ੍ਰਧਾਰ, ਮੈਲੋ ਭਉ ਨਹਿ ਅਭੀ ਸੰਗਾਰ।
ਰੁਧਨ ਕਰਤ ਢਿਗ ਸਵਤਾ ਖੜਿਓ, ਮੋਰੇ ਭਾਲ ਕੋ ਭਾਗ ਹੈ ਸੜਿਓ।

ਉਚੀ ਬਾਹੋਂ ਕਰ ਕਰਤ ਮਹਿਤਾਰੀ, ਸੁਤ ਪੈਲੇ ਪ੍ਰਭ ਮੋਹੇ ਲਿਓ ਮਾਰੀ।
ਪੜਿਓ ਬੇਹੋਸ਼ ਸਿੰਘ ਹਰੀ ਦਿਆਲ, ਢਿਗ ਆਇਓ ਕਾ ਨਾਹੇ ਖਿਆਲ।
ਜਾਮਨੀ ਏਕ ਜਾਮ ਦੋਏ ਬੀਤੇ, ਦੂਸਰ ਨਿਸ ਆਈ ਭਏ ਭੀਤੇ।
ਬੋਲ ਪਿਆਰੇ ਕਛੂ ਤੋ ਬੋਲ, ਕਹੇ ਅਰਧਗਨੀ ਆਏ ਕਰ ਕੋਲ।
ਅਰਧ ਜਾਮਨੀ ਭਈ ਬਤੀਤ, ਪਛਾਰਾਤ ਭਈ ਆਇਓ ਮੀਤ।
ਆਯੂ ਤਹਿ ਕੇ ਕਰ ਲਿਖ ਦਿਨੀ, ਪਾਛਲ ਗਈ ਤਹੋਂ ਦੀਨ ਨਵੀਨੀ।
ਵਡ ਪ੍ਰਤਾਪ ਧੰਨ ਵਡ ਪ੍ਰਤਾਪ ਕਹਿ ਕਰ ਉਠਿਓ ਥਾ ਝਬ ਆਪ।
ਨਿਜ ਕਰ ਪਤਨੀ ਕੋ ਕਰੇਂਦੀਓ, ਸਤਵੰਤੀ ਤੇਹ ਚੁਬਨ ਲੀਓ।
ਪੇਖ ਅਰਧਗਨੀ ਕਰ ਪਰ ਰੇਖਾ, ਤੋ ਕੋ ਰਿਧੇ ਨਹਿ ਰਹੇ ਭੁਲੇਖਾ।
ਨਿਜ ਕਰ ਸੋ ਪ੍ਰਭ ਟੁਤੀ ਗੰਡੀ, ਹੋਣ ਨਹਿ ਦੀਓ ਤੋ ਕੋ ਰੰਡੀ।
ਗਿਲੀ ਸਿਆਹੀ ਤੇਹ ਕਰ ਲਾਗੀ, ਵਡ ਪ੍ਰਤਾਪ ਮੋਹੇ ਕੀਨ ਸੁਭਾਗੀ।
ਬਾਂਦਵ ਆਦਿ ਭੈ ਖੁਸ਼ ਸਭ ਹੀ, ਮੈਹਿਤਾਰੀ ਔ ਸਵਤਾ ਉਮਗਹੀ।
ਰਾਮਪੁਰੀ ਸਤਿਗੁਰੂ ਅਸ ਕਰੀ, ਜਿਮ ਨੀਜ ਗਰੈਹ ਛਡਾਓ ਕਹੀ।

ਚਾਲੀਸਵੀਂ ਸਾਖੀ ਸੰਪੂਰਨੰ ॥

ਦੋਹਰਾ : ਬਾਜਾਖਾਨਾ ਗਾਮ ਇਕ ਜ਼ਿਲਾਂ ਬਠਿਡਾ ਮਾਹੇਂ।
ਸੇਵਕ ਸੰਤ ਗੁਰਦਿਆਲ ਸਿੰਘ ਬਾਸ ਕਰਤ ਭਏ ਤਾਹੇਂ।

ਕਬਿਤ : ਤੀਨ ਸੁਤ ਵਾਕੇ ਗਰੈਹ ਤੀਨੋਂ ਇਮ ਸੋਭਤ ਹੈ,
ਜੈਸੇ ਤੀਨੋਂ ਦੇਵ ਸੋਭੇਂ ਦੇਵ ਲੋਕ ਕੇ।
ਧੰਨ ਧਾਮ ਰਾਮ ਗਰੈਹ ਇਨੋਂ ਕੋ ਬੇਅੰਤ ਦੀਉ,
ਦੀਨੋ ਸੁਖ ਇਨਹ ਸੁਭ ਲੋਕ ਪ੍ਰਲੋਕ ਕੇ।
ਔਹ ਗੁਣਵਾਨ ਦਾਨ ਕਰਤੇ ਸਮਾਨ ਕਰਨ,
ਧਰਾ ਪੈ ਹੈ ਦੁਖ ਹਰਨ ਰਾਖੇ ਵਾਂਕੇ ਸ਼ੋਕ ਕੇ।
ਏਕ ਕਾ ਨਾਂ ਸੰਤ ਸਿੰਘ ਇਕ ਕਾ ਬਸੰਤ ਸਿੰਘ,
ਏਕ ਹੈ ਨਿਦਾਨ ਸਿੰਘ ਸੌਦੇ ਕਰੇਂ ਰੋਕ ਕੇ।

ਦੋਹਰਾ : ਏਕ ਦਿਵਸ ਸੁਭ ਦਿਵਸ ਮੇਂ ਸਤਿਗੁਰੂ ਇਨ ਗਰੇਹ ਆਏ।
ਸਵਤਾ ਸੁਤ ਕਰ ਏਕ ਥਾਂ ਕਹ ਹੈ ਬਚ ਹਰ ਖਾਏ।

ਚੌਪਈ : ਹਮ ਹੈ ਏਕ ਕਰੀਉ ਪੁਰਸਾਰਥ, ਨਰ-ਨਾਰੀ ਰੋ ਪਿਖ ਕੇ ਆਰਥ।
ਕੂਕੇ ਅਹ ਗਰੀਬ ਘਨੇਰੇ, ਮਮ ਨੀਜ ਨੈਨਣ ਸਗਰੇ ਹੇਰੇ।
ਮਮ ਚਾਹਤ ਇਨ ਕੋ ਕਛੂ ਦੀਆ, ਕਿਛੁਕ ਮਮ ਉਪਰਾਲਾ ਕੀਆ।
ਸਿਰਸਾ ਮੇਂ ਮਮ ਖਿਤ ਖਰੀਦੀ, ਤੋਕੋਂ ਆਇਉ ਕਰਨ ਤਗੀਦੀ।

ਤੁਮ ਬਚ ਪਾਲਨ ਕਰੋ ਹਮਾਰਾ, ਤੁਸ ਗਰੇਹ ਦਿਹਾਂ ਖੂਬ ਗੁਜ਼ਾਰਾਂ।
ਜੋ ਖਿਤ ਲੈ ਹੋ ਬਹੁਤੀ ਸਾਰੀ, ਵਾਕੋ ਦੇਹ ਹੈਂ ਨੰਬਰਦਾਰੀ।
ਸੰਤ ਗੁਰਦਿਆਲ ਸਿੰਘ ਇਮ ਕਹੀਉ, ਤਿਮ ਕਰੋ ਹੈ ਜਿਮ ਆਪ ਜੀ ਚਹੀਉ।
ਨਾ ਚਾਹੇ ਹੈ ਹਮੀ ਸਰਦਾਰੀ, ਨਾਹ ਚਾਹਤ ਹੈ ਨੰਬਰਦਾਰੀ।
ਹਮ ਹੈ ਪ੍ਰਭ ਜੀ ਆਪ ਕੇ ਦਾਸੁ, ਜੀਵਨ ਚਾਹੇ ਹੈ ਸੁਖਰਾਸੁ।
ਤਵ ਚਰਨਣ ਪਰ ਹਮਰਾ ਮਾਥਾ, ਸਦ ਹੀ ਟਿਕਿਆ ਰਹੇ ਜਗਨਾਥਾ।
ਗੁਰ ਸਿਖੀ ਕੀ ਪ੍ਰੀਤ ਘਨੇਰੀ, ਨਿਸ ਦਿਨ ਉਪਜੈ ਬਿਨਤੀ ਮੇਰੀ।
ਛੋਹ ਮੁਰਬਾ ਹਮ ਖਿਤ ਲੈ ਹੈਂ, ਔਰ ਕਰੇ ਪ੍ਰਭ ਜੋ ਤੁਮ ਕਹ ਹੈਂ।
ਜਿਸ ਨੇ ਜਿਤਨੀ ਖਿਤ ਲਿਖਵਾਈ, ਇਨ ਕੀ ਸਭਸੇ ਸੀ ਅਧਕਾਈ।
ਕੰਜਰਵਾਲਾ ਗ੍ਰਾਮ ਜਹਾਂ ਥਾ, ਇਨ ਕੋ ਅਟਕਾਉ ਪ੍ਰਭ ਵਹਾਂ ਥਾ।
ਔਰ ਬੀ ਜੋ ਸਿਖ ਸਮੁਦਾਏ, ਕਈਨ ਕੋ ਪ੍ਰਭ ਈਹਾਂ ਵਸਾਏ।
ਏਕ ਦਿਵਸ ਈਹਾਂ ਦਮ ਲਇਉ, ਗ੍ਰਾਮ ਕਾ ਨਾਮ ਦਮਦਮਾ ਕਹਿਓ।
ਰਤਨ ਸਿੰਘ ਕੂਕਾ ਬਲਕਾਰੀ, ਚਾਹਤ ਥਾ ਵਹਾਂ ਨੰਬਰਦਾਰੀ।
ਪ੍ਰਭ ਜੀ ਗੁਰਦਿਆਲ ਸਿੰਘ ਕੋ ਕਹੀਓ, ਮੈਂ ਭਾਈ ਤੋਕੋ ਬਚ ਦਈਓ।
ਤੁਮ ਹੋ ਸਬਸੇ ਮਲ ਗੁਜ਼ਾਰ, ਕੂਕਾ ਕਰ ਹੋ ਨੰਬਰਦਾਰ।
ਆਪ ਨਹ ਸੰਸਾ ਮਨ ਮੇਂ ਧਾਰੋ, ਹਮ ਪ੍ਰਮੋਦ ਹੈ ਸਨ ਪਰਿਵਾਰੇ।
ਇਸ ਕਾ ਜਸ ਹੋਵੈ ਹੈ ਸਰਕਾਰੇ, ਤੁਮਰਾ ਜਸ ਫੈਲੇ ਸੰਸਾਰੇ।
ਨਿਸਚੇ ਬਚ ਜਹ ਹਮਾਰਾ ਧਾਰੋ, ਤੁਮ ਕੋ ਗੁਰ ਹੈ ਸਦ ਰਖਵਾਰੋ।
ਦੇਤ ਭੇ ਕੇਤਕ ਵਰਦਾਨ, ਤੁਮਰੋ ਜਸ ਹੋਵੈ ਕਰਨ ਸਮਾਨ।
ਮਰਿਦਲ ਬਚਨ ਬੋਲੇ ਤ੍ਰਿਪਰਾਰੀ, ਹੋਵੈ ਸੁਨ ਮਸਤ ਗਰੇਹ ਕੇ ਨਰ ਨਾਰੀ।
ਸਤ ਬਚਨ ਸਭ ਹੀ ਨੇ ਕਹੀਉ, ਕਿਸੀ ਕੇ ਮਨ ਨਹੀਂ ਸੰਸਾ ਰਹੀਉ।
ਲੇਤ ਭੈਅ ਖਿਤ ਮਹਿੰਗੇ ਮੋਲ, ਆਧਾ ਗ੍ਰਾਮ ਇਨਹੋਂ ਕੇ ਕੋਲ।
ਜੈਸੇ ਵਡ ਪ੍ਰਤਾਪ ਜੀ ਕਹਿਉ, ਨਿਸਚਏ ਹੀ ਸੁਭ ਤੈਸੇ ਭਇਉ।
ਸਗਰੋ ਦੇਸ ਭ੍ਰਮ ਆਵੈ ਜਬ ਹੀ, ਗਰੇਹ ਮੇਂ ਦਰਸ ਦੇਂ ਆਵੈ ਤਬ ਹੀ।
ਕਿਲਾ ਸਾਠ ਹਜ਼ਾਰ ਕਾ ਲੀਨਾ, ਛਿਆਸੀ ਸਹੰਸਰ ਦੂਸਰ ਕੋ ਦੀਨਾ।
ਅਸਨ ਮੇਲਾ ਬਹੁ ਮਸ਼ੂਰ, ਦੇਵਤ ਭਏ ਇਨ ਬਿਨੇ ਹਜ਼ੂਰ।
ਪਾਰਥ ਕੀ ਤੋਂ ਰਥੇ ਸੰਭਾਰੀ, ਇਨ ਕੇ ਗਰੇਹ ਪ੍ਰਭ ਮਾਜੀ ਥਾਰੀ।
ਦੋਵੈਂ ਮੇਲਾ ਅਸਨ ਕਾ ਕੀਉ, ਅਸਵ ਮੇਦ ਸਮ ਮਾਨੇ ਹੀਓ।
ਜੋ ਜੋ ਕਿਸੀ ਨੇ ਅਚਨੋ ਚਾਹਿਓ, ਸੋਈ ਸੋਈ ਭੋਜਨ ਨੀਮ ਵਰਤਾਇਉ।
ਬਾਗੜ ਆਈ ਭੂਖ ਤਿਸਾਈ, ਇਨ ਕੇ ਗਰੇਹ ਤਿੰਨ ਬੂੰਦੀ ਖਾਈ।
ਨਾਚੇ ਟਾਬਰ ਤਿਨ ਕੇ ਐਸੇ, ਗੋਪੀ ਨਾਚੇ ਬਨ ਮੇਂ ਜੈਸੇ।

ਦਰਸ਼ਨ ਸਿੰਘ ਖਜਾਨ ਸਿੰਘ ਰਾਗੀ, ਇਨ ਕੀ ਜੋੜੀ ਟੂਣਕਣ ਲਾਗੀ ।
ਇਨ ਕੇ ਪ੍ਰਭ ਖੇਤਨ ਕੇ ਮਾਹੇਂ, ਅੰਗੂਰਨ ਕੀ ਬੇਲਨ ਹੈਂ ਜਾਹੇ ।
ਨਿਤਨੇਮ ਔਂ ਲਗੇ ਦਿਵਾਨ, ਹਾਮਪੁਰੀ ਕਰੇ ਕਵਿਤਾ ਆਨ ।
ਧੰਨੇ ਕੋ ਸਭ ਧੰਨ ਕਹੇ ਹੈਂ, ਯੈਹ ਉਸ ਕੇ ਭੀ ਆਗੇ ਗਏ ਹੈਂ ।
ਕੌਤਕ ਹੋਲੇ ਬੀ ਕਰਵਾਏ, ਗੁਰੂ ਕੀ ਖ਼ੁਸ਼ੀ ਲੀਨ ਮਹਾਂ ਹੇ ।
ਪੂਤਰ ਪੋਤਰ ਬਹੁ ਪਰੀਵਾਰ, ਗੁਰੂ ਕਰੁਣਾ ਸਭ ਪੇ ਆਪਾਰ ।
ਸੰਤ ਗੁਰਦਿਆਲ ਸਿੰਘ ਕੋ ਨਾਮ, ਹੋਏ ਰਹਾਂ ਸਭ ਗਾਮ ਤਮਾਮ ।
ਬਚਨ ਮਾਨੇ ਕੀ ਇਹ ਬਢਾਈ, ਰਾਮ ਪੁਰੀ ਗੁਰੂ ਦੀਨੀ ਭਾਈ ।

ਇਕਤਾਲੀਸਵੀਂ ਸਾਖੀ ਸੰਪੂਰਨੰ ॥

ਦੋਹਰਾ— ਮੌਜੂ ਖੇੜਾ ਗਾਮ ਇਕ ਤਸੀਲ ਸਰਸਾ ਮੇਂ ਆਹੇ ।
ਸੂਬਾ ਸੰਤ ਬਲਵੰਤ ਸਿੰਘ ਬਾਸ ਕਰਤ ਥੇ ਤਾਹੇ ।
ਪਾਕਿਸਤਾਨ ਸੇ ਆਏ ਜਬ ਤਬ ਕੋ ਹੈ ਵਰਤਾਂਤ ।
ਇਨ ਕੇ ਗਰਹਿ ਮੇਂ ਏਕ ਕੋ ਸ਼ਈਦ ਮਿਲਿਉ ਏਕਾਂਤ ।

ਸਵੈਯਾ— ਜਾਮਨੀ ਢਲਤ ਨਿਤ ਮੰਜਨ ਕਰੇਂ ਹੈਂ ਸੰਤ,
ਇਨਹੋਂ ਨਾਹੇ ਭੌ ਕਿਰਤਾਂਤ ਧਾਮ ਨਾਮ ਕੋ ।
ਬੀਬੀ ਜੋ ਬਸੰਤ ਕੌਰ ਇਨਹੋਂ ਕੀ ਸਕੀਰੀ ਮਾਹੇ,
ਤਿਨਹੇ ਦੀਆ ਭੌਂ ਨਿਸ ਕਾਰੀ ਅਰਧ ਜਾਮ ਕੋ ।
ਲੰਬੀ ਲੰਬੀ ਮੂਛੇਂ ਜੋ ਕਿ ਕਟੀ ਹੋਈ ਕਤਰਨੀ ਸੇ,
ਦਾੜੀ ਮਾਹੇਂ ਮੇਂਹਦੀ ਚੀਰ ਅੰਬਰ ਜਹੇ ਤਾਂਮ ਕੋ ।
ਮੇਰਾ ਧਾਮ ਛੋੜ ਕਹੀਂ ਕਰੋ ਜਾ ਆਗਾਰ ਔਰ,
ਨਾਹੇ ਤਾਂ ਦਿਵਹੋਂ ਦੁਖ ਸਦਾ ਜਾੜੇ ਘਾਮ ਕੋ ।

ਦੋਹਰਾ— ਨਿਸ ਬੀਤੀ ਭੁਨ ਸਾਰ ਭਈ, ਸੰਤਾਂ ਢਿਗ ਤੇਹੇ ਆਏ ।
ਕਰ ਜੋਰ ਕਰ ਅਰਜ ਕੀ ਸਈਦ ਬਸੇ ਗਰਹਿ ਮਾਹੇਂ ।

ਕਬਿਤ— ਕਹਤ ਹੈ ਸੰਤ ਕਾਹੇ ਡਰਤ ਹੈ ਬਸੰਤ ਕੌਰ,
ਕ੍ਰਿਰਤਾਂਤ ਮਮ ਧਾਮ ਨਾਹੇ ਪਗ ਕੋ ਧਰਤ ਹੈ ।
ਭੂਤ ਔਰ ਪ੍ਰੇਤ ਕਹਾ ਡਾਕਨੀ ਚੜੇਲ ਜਾਤ,
ਵਡ ਪ੍ਰਤਾਪ ਜੀ ਕੇ ਨਾਮ ਸੇ ਡਰਤ ਹੈਂ ।
ਚਾਰੇ ਖਾਨੀ ਚਾਰੇ ਬਾਨੀ ਖਗ ਮਿਰਗ ਹਰ ਪ੍ਰਾਣੀ,
ਜਾ ਕੇ ਦੇਵ ਕਰੇ ਸੇਵ ਭਾਵ ਕੋ ਭਰਤ ਹੈਂ ।

ਸਈਦ ਕੀ ਜਾਤ ਇਹਾਂ ਕਹਾਂ ਬਖੀਆਤ ਹੋਵੇ ਹੈ,
ਆਹੀ ਕੋ ਆਹੀ ਡੰਗ ਕਰਤੋ ਹੀ ਮਰਤ ਹੈ ।

ਕਬਿਤ ਜਾਮਨੀ ਬਤੀਤ ਭਈ ਦਾਮਨੀ ਜਿਉ ਰਵੀ ਉਦੇ,
ਕਵੀ ਪਰ ਅਲੀਅਲ ਮੋਂਦ ਮੋਂ ਨਚਤ ਹੈ ।
ਕਰੀ ਸਮ ਅਰਜ ਕਰੀ ਹਰੀ ਕੋ ਧਿਆਉ,
ਹਰੀ ਪੰਜ ਸਤ ਪਨਹੀ ਲਾਹ ਪਗ ਕੀ ਜਰਤ ਹੈ ।
ਅੰਗਰੀ ਜਾ ਧਰੀ ਵਾਹਾ ਪਿਖੇ ਸੰਤ ਘਰੀਂ ਘਰੀਂ,
ਜਹਾ ਕਹੰ ਥਾਨ ਵਹਾਂ ਨਾਮ ਕੀ ਧਰਤ ਹੈਂ ।
ਕਹਿ ਅਧ ਮਾਦਮ ਨਰ ਦੀਉ ਦੁਖ ਅਬਲਾਂ ਕੋ,
ਨਰ ਹੈ ਤੋ ਨਰ ਸਾਵੈ ਕਯੋਂ ਨਾ ਹੋਏ ਲਰਤ ਹੈ ।

ਦੋਹਰਾ— ਸੂਬਾ ਜੀ ਜਬ ਸਈਦ ਕੋ ਦੀਨੋ ਪੋਹਲ ਪ੍ਰਸਾਦਿ,
ਗਮਨੰਗ ਤੋ ਕਰੀਉ ਨਹੀਂ ਬਡੀਉ ਬਿਰੋਧ ਤ੍ਰਿਖਾਦ ।

ਚੌਪਈ— ਪੁਨ ਅਧ ਮੋਂ ਨਿਸਕਾਰੀ ਮਿਲਾ, ਅਬ ਲੌਂ ਮਮ ਤੁਮ ਪਿਖੀ ਨਾ ਕਲਾ ।
ਕਰੋ ਅਗਾਰ ਔਰ ਕਹੀਂ ਜਾਏ, ਪਨਹੀਂ ਸੇ ਨਹੀਂ ਸਕੋਂ ਛੁਡਾਏ ।
ਮਾਈਂ ਫੇਰ ਸੰਤਾ ਕੋ ਕਹੀਉ, ਸੰਤ ਫੇਰ ਪਨਹੀ ਸੇ ਡਹੀਉ ।
ਜੀਵਨ ਨਗਰ ਗੁਰਾਂ ਢਿਗ ਜਾਏ, ਸਗਲ ਵਿਰਤਾਂਤ ਓਹਾਂ ਜਾ ਕਹੇ ।
ਸੂਬਾ ਜੀਵਨ ਨਗਰ ਪਧਾਰੇ, ਸਤਿਗੁਰੂ ਔਰ ਕਹੀਂ ਗਏ ਬਾਹਰੇ ।
ਬਾਬਾ ਬੀਰ ਸਿੰਘ ਕੋ ਮਿਲ ਕੇ, ਵਾਕ ਨਿਰੂਪਨ ਕੀਏ ਦਿਲ ਕੇ ।
ਪ੍ਰਸੰਨ ਅਨਣ ਚੋਂ ਅਸ ਬਚ ਭਾਖਾ, ਦਾਹੇ ਨ ਅਗਨੀ ਜਹ ਪ੍ਰਭ ਰਾਖਾ ।
ਜੰਤ ਕੁਸੰਗਤ ਕਰ ਪਛਤਾਵੈ, ਨਰ ਤਨ ਧਰ ਨਰਕਾ ਬਿਲਲਾਵੈ ।
ਪ੍ਰਾਤਾ ਕਾਲ ਕਰੋ ਇਸਨਾਨ, ਸਿਮਰਨ ਕਰੋਂ ਹੀਏ ਧਰ ਧਿਆਨ ।
ਫੇਰ ਭਗੌਤੀ ਮਾਲਾ ਫੇਰੋ, ਸਈਅਦ ਕਿਹਾ ਜਮ ਆਏ ਨ ਨੇਰੋ ।
ਮਸਤਕ ਟੇਕ ਸੰਤ ਗਰਹਿ ਆਏ, ਮਾਈ ਕੋ ਦੀਆ ਸਮਝਾਏ ।
ਪ੍ਰਾਤਾ ਕਾਲ ਸਭ ਲੀਏ ਉਠਾਏ, ਮੰਜਨ ਕਰ ਸਭ ਬੈਠੇ ਆਏ ।
ਮਨ ਬ੍ਰਿਤ ਇਮ ਚਿਤ ਸਿਮਰਨ ਕੀਨਾ, ਸਰਦਾ ਸੇ ਉਰ ਭਰੀਓ ਪੀਨਾ ।
ਬਾਬਾ ਜੀ ਜਿਮ ਜੁਗਤ ਬਿਤਾਈ, ਸੂਬਾ ਜੀ ਤਿਮ ਕਰੀਉ ਆਈ ।
ਸਾਖੀ ਏਕ ਮਹਾਰਾਜ ਸੁਨਾਈ, ਏਕ ਗਾਮ ਕੋ ਕਾਜੀ ਆਹੀਂ ।
ਘਟਕਾ ਆਬ ਕੋ ਜਬ ਵਹ ਲਿਆਵੈ, ਸਵਾ ਗਿਠ ਸਿਰ ਉਪਰ ਆਵੈ ।
ਜਸ ਮਸਜਿਦ ਮੇਂ ਆਏ ਟਿਕਾਵੇ, ਸਵਾ ਗਿਠ ਉਚਾ ਦਰਸਾਵੇ ।

ਦੁਆਦਸ ਜਬ ਉਸ ਗਮ ਪਧਾਰੇ, ਕਾਜੀ ਕੀ ਭਈਂ ਬਾਤ ਸੁਵਾਰੇ।
ਸਿੱਘਨ ਕੋ ਪ੍ਰਭ ਗਿਰਹਾ ਅਲਾਈ, ਵਹਾ ਪਰ ਪਨ ਹੀ ਆਓ ਵਜਾਈ।
ਮਾਨ ਹੁਕਮ ਸਿੱਘਨ ਇਮ ਕਰੀਉ, ਘਟਕਾ ਤਤ ਸਿਨ ਧਰਾ ਪੈ ਪਰਿਓ।
ਅਬ ਲੋ ਨਹੀਂ ਵਹ ਉਚਾ ਹੋਇਓ, ਮਾਯਾ ਕਾ ਪ੍ਰਭਾਵ ਸਭ ਖੋਇਓ।
ਇਮ ਤੁਮ ਜਾਏ ਕਰੋ ਅਬ ਵਹਾ, ਸਈਅਦ ਦੇਵ ਵਖਾਲੀ ਜਹਾ।
ਮਥਾ ਟੇਕ ਸੰਤ ਗਰਿਹ ਆਏ, ਗਏ ਖਲਿਆਨ ਮੈਂ ਵਾਹੋ ਦਾਹੋਂ।
ਗਾਢੋਂ ਥਾ ਖਲਿਆਨ ਮਝਾਰੀ, ਦੱਵੇਂ ਜਨ ਲਾਗ ਰਹੇ ਨਿਕਾਰੀ।
ਸੂਬਾ ਜੀ ਕੇ ਕਾਮੜੀ ਪੜੀ, ਸਈਅਦ ਅੜੀ ਕਰੁਦਿਤ ਹੋਵੈ ਜੜੀ।
ਲਾਂਗਤ ਲਾਂਤ ਸੂਬਾ ਚਾਲੇ, ਸਈਅਦ ਮਾਈ ਤਾਂਈਂ ਡਰਾਲੇ।
ਆਪਣੇ ਸੂਬਾ ਜੀ ਕੋ ਬੂਝੇ, ਅਭੀ ਮੈਂ ਵਾਰ ਨਾ ਕਰੀਉ ਦੂਜੇ।
ਛੋੜ ਜਾਉ ਇਹ ਜਗਾ ਹਮਾਰੀ, ਨਹੀਂ ਤੋ ਦੇਹੁ ਬਹੁ ਦੁਖ ਭਾਰੀ।
ਗਈ ਮਾਈ ਵਹਾਂ ਸੇ ਭਾਗੀ, ਬਾਬੇ ਜੀ ਤੇ ਕੇ ਹੋਈ ਆਗੇ।
ਪਟੀ ਕ੍ਰਿਪਾਲ ਮੇਂ ਬਾਬਾ ਰਹੇ ਹੈਂ, ਲਾਭ ਸਿੰਘ ਕੋ ਸਵਤਾ ਏਹ।
ਭੂਤ ਪ੍ਰੇਤ ਕੀ ਖੋਡ ਵਹ ਜਾਨੇ, ਮਾਈ ਬਿਨੇ ਕਰੀ ਜੀ ਭਾਨੇ।
ਅਸ ਉਸ ਕਹਾਂ ਜੋਤ ਜਗਾਊਂ, ਉਹਾਂ ਉਸ ਕਾ ਠਾਨ ਬਨਾਵੋਂ।
ਮਾਈ ਆਏ ਇਮ ਲਾਗੀ ਕਰਨ, ਢਾਇਉ ਸੂਬਾ ਜੀ ਸੰਗ ਚਰਨ।
ਜਾਮ ਗਿਆ ਜਾਮਨੀ ਆਈ, ਸਈਅਦ ਜਾਤ ਨਹ ਦੀਨ ਦਖਾਈ।
ਰਾਤ ਨੇਮ ਜਬ ਕਰਨੇ ਲਾਗੇ, ਸਤਿਗੁਰੂ ਦੇ ਹੋਏ ਦਰਸ ਸੁਭਾਗੇ।
ਕੰਵਲ ਲੋਣ ਐਣ ਜਬ ਆਏ, ਸੂਬਾ ਜੀ ਅਤ ਮੇਂ ਹਰਖਾਏ।
ਪ੍ਰੇਮ ਕੇ ਆਗੇ ਨੇਮ ਨਾ ਰਾਖਾ, ਸੁਵੈਂ ਦਿਲ ਮੋਹੇ ਕਹੋ ਅਭਲਾਖਾ।
ਤੁਮ ਕੋ ਖੇਦ ਮਮ ਖੇਦ ਸਮਾਨ, ਮੱਕੋ ਬਪ ਅੰਗ ਸੰਗ ਕਰ ਜਾਨ।
ਪਦ ਪੰਕਜ ਪਰ ਲਿਪਟਿਕੇ ਸੂਬਾ, ਉਮਤਤ ਪ੍ਰਭ ਕੀ ਕੀਨ ਅਜੂਬਾ।
ਸਈਅਦ ਹਮ ਕੋ ਦੂਖ ਬਹੁ ਦੈ ਹੈ, ਕਰੋ ਅਗ਼ਾਰ ਔਹ ਕਹੀ ਕਹੇਂ ਹੈ।
ਹਮਰਾ ਸੰਕਟ ਤੁਮ ਅਬ ਹਰੋ, ਕਰਨਾ ਨੀਦ ਅਸ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰੋ।
ਅਪਦਾ ਯੇ ਬਪ ਰਾਖੋ ਹਮਰਾ, ਦੁਸ਼ਟਨ ਦਾ ਕਰੋ ਸਦਹ ਸਮਰਾ।
ਨੀਮਰ ਹੋਏ ਜਬ ਅਰਜ ਗੁਜਾਰੀ, ਪ੍ਰਭ ਜੀ ਖੁਸ਼ ਹੋਏ ਗਿਰਹਾਂ ਉਚਾਰੀ।
ਨਿਰਸੰਦੇਹ ਬਸੋਂ ਗਰੇਹ ਮਾਹੇ, ਸਈਅਦ ਅਬ ਡਰਾਵੈ ਨਾਹੇ।
ਸੁਚ ਸੰਜਮ ਹੋਵੈ ਜੇ ਪੂਰਾ, ਨਿਸ ਦਿਨ ਭਜਨ ਕਰੇ ਗੁਰ ਸੂਰਾ।
ਦੁਆਦਸ ਜਿਮ ਹੈ ਰਹਤ ਬਿਤਾਈ, ਨਿਤ ਪ੍ਰਤ ਕਰਮ ਕਰੋ ਮਾਈ ਭਾਈ।
ਬਹੁ ਸੰਗਿਆ ਮੇਂ ਭੂਤ ਪ੍ਰੇਤ, ਨਰ ਜਾਗਤ ਕੋ ਹੀ ਲੂਟ ਲੇਤ।
ਗੁਰੂ ਕੀ ਜਹ ਮਰਿਯਾਦਾ ਹੋਏ, ਵਹਾਂ ਇਨ ਕਾ ਵਸ ਚਲੇ ਨਾ ਕੋਏ।

ਭਏ ਅਲੋਪ ਅਸ ਬਚ ਗੁਰੂ ਕਹੈ, ਚਕਾਚੌਂਦ ਸੂਬਾਜੀ ਭਏ।
ਖਿਨ ਪਸਚਾਤ ਸਦੀਅਦ ਦੋਵੰ ਆਏ, ਗੋਡੇ ਟੇਕ ਅਦਾਵਰ ਭਏ।
ਹਮ ਸੂਬਾ ਜੀ ਦਾਸ ਤੁਮਾਰੇ, ਜੋ ਤੁਮ ਕਹੋ ਕਰੇ ਹਮ ਕਾਰੇ।
ਨੀਜ ਗੀਰੈਹ ਛੋਡ ਭਾਗ ਤੁਮ ਜਾਓ, ਮਮ ਤੁਮਰੀ ਸੇਵਾ ਨਹ ਚਾਉ।
ਕੁਰਦਤ ਹੋਹੇ ਜਬ ਗਿਰਹਾ ਉਚਾਰੀ, ਭਾਗ ਗਏ ਨਹ ਪੇਖਉ ਪੀਛਾਰੀ :
ਫੇਰ ਨਹ ਦੀਨੀ ਕੀਸੂ ਵਿਖਾਲੀ, ਰਾਮਪੁਰੀ ਪ੍ਰਭ ਪੂਰੀ ਸੰਭਾਲੀ।

ਬਿਆਲਸਵੀਂ ਸਾਖੀ ਸੰਪੂਰਨੰ ॥

ਦੋਹਰਾ : ਰਵ ਸਸ ਕੋ ਪ੍ਰਕਾਸ ਨਹ ਆਘ ਤਮ ਸਾਕੇ ਟਾਰ।
ਚਤਰਦੀਸ ਜਗਜੀਤ ਜੋਤ ਕੀਨੋ ਜਿਮ ਉਜਆਰ।
ਕੁਜਰਾ ਵਾਲੇ ਜਿਲੇ ਮੇ ਦੇੜ ਨਾਮ ਕੋ ਗਾਮ।
ਗਾਥਾ ਤੇਹ ਕੀ ਕਹੀ ਜਿਹ ਹਰਬੰਸ ਕੌਰ ਤਿਹ ਨਾਮ।
ਉਨੀ ਸੌ ਸਨਤਾਲੀ ਆਈ, ਮਾਨੋਂ ਮੌਤ ਹਨੇਰੀ ਛਾਈ।
ਧਹਿ ਸਭ ਗਾਮ ਮੇਂ ਸਏ ਥੇ ਘੇਰੇ ਮੁਸਲਮਾਨ ਥੇ ਚਾਰ ਚੁਫੇਰੇ।
ਹਮੇਂ ਹਕਾਰ ਮਸੀਜਦ ਮੇਂ ਲੀਨਾ, ਮੁਸਲਮਾਨ ਬਨਾਵਨ ਕੀਨਾ।
ਦਾੜੀ ਕੇਸ ਉਤਾਰੇ ਸਾਰੇ, ਕਾਲ ਆਉਨ ਕੋ ਕਹਾ ਸੁਵਾਰੇ।
ਜਿਤਨੀ ਥੀ ਹਮ ਜਾਤ ਲੁਗਾਈ, ਹਮੇ ਕਛੂ ਨਹੇ ਕਹਿਓ ਆਹੀ।
ਔਰਤ ਕੇਸ ਸਭੀ ਹੀ ਰਾਖੇ, ਮੋਮਨ ਹਿੰਦੂ ਸਿਖ ਈਸਾਖੈ।
ਸਿੰਘਨ ਕੀ ਦੀ ਸ਼ਕਲ ਬਟਾਏ, ਕਲਮਾਂ ਪੜਨ ਕੀ ਦੀ ਸਦਾਏ।
ਈਹਾਂ ਸੁਖ ਸੇ ਜੀਵਨ ਜੀਵੇਂ. ਕਾਹੇ ਮਾਰਗ ਮਾਹੇ ਲੂਈਓ।
ਨਿਜ ਸੰਪਦਾ ਗਰੈਹ ਮੇਂ ਰਾਖੇ, ਬੂਝੇ ਕੋਈ ਤੌਂ ਮੁਸਲਮ ਭਾਖੋ।
ਨਾਹੇ ਆਪ ਕੋ ਮਾਰੇ ਕੋਈ, ਇਮ ਸਮਝਾਵਨ ਕਰ ਹੈ ਸੋਈ।
ਕਾਲ ਆਵਨੋ ਖੇਰ ਨ ਭਾਸੋਂ, ਬਾਰ ਅੜਾਏ ਕੀਨ ਅਰਦਾਸੇ।
ਏ ਗਵਰ ਹਮ ਸੋਦੀ ਆਹੇ, ਕੈਸੇ ਖਾਵੈ ਇਨ ਗਰੈਹ ਜਾਏ।
ਦਾੜੀ ਕੇਸ ਗਏ ਅਜਾਈ, ਜਿਨਹੇ ਕਾਟ ਨਹ ਸਕੀਉ ਨਾਈ।
ਖੋਪੜ ਦੀਨ ਉਤਾਰ ਸਕੇਸ, ਸੀਖੀ ਹੈਂਤ ਗਇਉ ਪ੍ਰਦੇਸ।
ਅਜ ਤੌਂ ਇਮ ਗਏ ਹੈ, ਕਾਟੇ ਜਿਮ ਖਖਮਲ ਦੋ ਚੀਰ ਹੈ ਫਾਟੇ।
ਅਜ ਹੂਆ ਕਿਆ ਸਿੰਘਨ ਤਾਈ, ਤਾਰੂ ਸਿੰਘ ਕੇ ਭਾਈ ਨਾਹੀਂ।

ਕਬਿਤ : ਚਰਖੜੀ ਪੈ ਚੜੇ ਆਗੇ ਤੋਪਨ ਕੇ ਖੜੇ।
ਕਰ ਦਿਮਨ ਕੇ ਥੜੇ ਜੋ ਨਿਸਾਨੇ ਰਹੇ ਸਾਹਾਰ ਦੇ।
ਬੰਦ ਬੰਦ ਕਟਵਾਇਆ ਤਨ ਆਰੋਂ ਸੇ ਚੀਰਾਇਆ।
ਨਾਹੇ ਹੱਠ ਤੇਂਹ ਗੁਵਾਇਆ ਜੋਂ ਤਸੀਹੇ ਦੇ-ਦੇ ਮਾਰਦੇ।

ਪੀਜਰੇ ਮੈਂ ਤੜੇ ਔਂ ਜਬੂਰਨ ਉਦੜੇ।
ਨੀਜ ਫਾਸਨ ਪੈ ਚੜੇ ਬੜੇ ਗੋਰੀ ਸਰਕਦੇ।
ਵਡ ਪ੍ਰਤਾਪ ਆਪ ਐਸਾ ਦੇ ਹੋ ਮਾਈ-ਬਾਪ।
ਪੂਤ ਹੋ ਕਪੂਤ ਚਾਹੇ ਮਾਪੇ ਨਹੀਂ ਵਸਾਰਦੇ।

ਚੌਪਾਈ : ਦੋਵੈ ਕਰ ਜੋਰ ਅਰਜ ਗੁਜਾਰੀ, ਪ੍ਰਭ ਜੀ ਮੋਰੀ ਰਹਤ ਯਹਿ ਬਾਰੀ।
ਅਬਲੋ ਕਛੂ ਨ ਬਿਗੜਨ ਦਿਆ, ਅੰਗ ਸੰਗ ਹੋਏ ਸਦਾ ਕਰੋਦੈਆ।
ਏਕਾ ਬਾਰ ਮੌਤ ਕੋ ਜਾਮ, ਦਿਯੋ ਕਰਨਾ ਕਰ ਸਰੰਜਮ।
ਏਕ ਬਾਰ ਦਰਸ਼ਨ ਕੀ ਕਾਖਾ, ਪੂਰੀ ਕਹੋ ਮੇਰੀ ਅਭੀ ਲਾਖਾ।
ਮੁਸਲਿਮ ਹਾਥ ਨਹ ਲਾਗਨ ਪਾਵੈ, ਲਜਾ ਦਰੁਪਦ ਸੁਤਾ ਅਜ ਚਾਵੈ।
ਵਾਕੈ ਸਿਰ ਪਰ ਥੇ ਗਿਰਧਾਰੀ, ਮੈਂ ਸੀਰ ਪਰ ਤੇਰੀ ਰਖਵਾਰੀ।
ਤੀਨ ਪੀਹੜੀਆਂ ਨਾਮ ਹੈ ਧਾਰੀ, ਨਾਨੀ ਕੀ ਗਈ ਉਮਰਾ ਸਾਰੀਂ।
ਲਾਜ ਏਹ ਮਮ ਹਾਥ ਤੁਮਾਰੇ, ਹਰਖ ਸੋਗ ਸਭ ਹਾਥ ਹੈ ਸਾਰੇ।
ਸਾਰੀ ਨੀਸ਼ਾ ਅਰਜ ਮੈਂ ਬੀਤੀ, ਪ੍ਰਭ ਚਾਰਣ ਸੰਗ ਲਾਗੀ ਪ੍ਰੀਤੀ।
ਭਾਨ ਉਦੇ ਨਾਹੇਨ ਥੋ ਭਇਓ, ਕਿਸੀ ਨੇ ਆਏ ਅਵਾਜ਼ਾ ਦਇਓ।
ਸਿੰਘ ਆਹੇ ਕੋਈ ਹਿੰਦੂ ਭਾਈ, ਹਿੰਦੁਸਤਾਨ ਕੋ ਰਹੇ ਲਜਾਈ।
ਸਰਵਨ ਸੁਨੀ ਏਸ ਜਬ ਬਾਨੀ, ਭਾਜ ਗਈ ਏਹੇ ਤਰਲ ਜੁਆਨੀ।
ਪੀਖ ਤੇਂਹ ਤੇੜ ਮੋਹੇ ਆਸਨ-ਚੁੜੀ, ਮਿਰਦਲ ਗਿਰਹਾ ਕੀਨੀ ਤੇਹ ਗੁੜੀ।
ਭੈਣ ਮੋਹੇ ਤੋਹੇ ਗਰੂ ਪਠਾਇਆ, ਚਲੋ ਟਰਕ ਬਾਹਰ ਹੈ ਆਇਆ।
ਸਗਲ ਗਾਮ ਕੋ ਲੈ ਅਸਮਾਨ, ਲੈ ਚਾਲਿਉ ਵੈਹ ਸਿੰਘ ਸੁਜਾਨ।
ਪਾਂਚ ਮਿਲਟਰੀ ਕੇ ਸਿਪਾਹੀ, ਜਿਨ ਕਰ ਗਨ ਮਸੀਨੇ ਆਹੀਂ।
ਹਿੰਦੁਸਤਾਨ ਮੈਂ ਦੀਨ ਪਹੁਚਾਏ, ਈਹਾ ਵਹ ਸਭ ਕੋਠੀ ਆਏਂ।
ਪ੍ਰਭ ਢੀਗ ਬੀਬੀ ਕੀ ਨਮਸਕਾਰ, ਭਾਈ ਕੋ ਪ੍ਰਭ ਕਹੇਂ ਉਚਾਰੇ।
ਬੀਬੀ ਸਗਲੋ ਗਾਮ ਬਚਾਇਓ, ਔਰ ਸਭਨ ਕੋ ਧਰਮ ਰਖਾਇਓ।
ਬੀਬੀ ਏਹ ਤੋਂ ਭਾਈ ਦੇਵੀ, ਇਮ ਪ੍ਰਭ ਜੀ ਕੋ ਚਾਹੀਏ ਸੇਵੀ।
ਏਹ ਪ੍ਰਭ ਕੋ ਮੁਖ ਵਾਕ ਹੈ ਸੰਗਤ, ਰਾਮਪੁਰੀ ਪੜ ਆਵੈ ਰੰਗਤ।

ਤਿਰਤਾਲਲੀਸਵੀਂ ਸਾਖੀ ਸੰਪੂਰਨੰ ॥

ਦੋਹਰ : ਓਟੂਕੋ ਠਾਕਰ ਆਹੇ ਦੀਪ ਸਿੱਘ ਤਹੇ ਨਾਮ,
ਕੌਤਕ ਵਡ ਪ੍ਰਤਾਪ ਕੋ ਤਾਹੇ ਕਹੀਓ ਇਕ ਜਾਮ।

ਚੌਪਈ : ਤੈਹਨੇ ਨੇ ਕਿਸੀ ਸਿਖ ਕੋ ਭਾਖੀ, ਆਇਓ ਮਮ ਸੁਣ ਗੁਰੂ ਕੀ ਸਾਖੀ।
ਅਜਮਤ ਤਾਹੇ ਮਾਹੇ ਅਤ ਪੀਨੀ, ਜਿਨਹੇ ਸੁਨਾਈ ਦ੍ਰਿਗਨ ਚੀਨੀ।
ਲਿਖੋ ਕੌਨ ਤਾਹੇ ਨੇ ਬੂਝਾ, ਮਮ ਅਜਮਤ ਲਿਖ ਲਾਗੋ ਪੂਜਾ।
ਤੇਹ ਕੋ ਤੇਹ ਪ੍ਰਸੰਗ ਸੁਨਾਓ, ਕਿਸੀ ਲਿਖਾਰੀ ਜਾਏ ਲਿਖਾਓ।
ਅਤਿ ਸਰਧਾ ਸੇ ਤੇਹ ਬਚ ਕਹੇ, ਵੋਹ ਸਿੰਘ ਮਮ ਢਿਗ ਕਹੀਓ ਅਹੇ।
ਮਿੰਦਰ ਸਿੰਘ ਨਾਮ ਤਿਸ ਕੇਰਾ, ਰਾਣੀ ਗਾਮ ਮੈ ਰਾਖੇ ਡੇਰਾ।
ਮੋਹੇ ਤਾਹੇ ਨੇ ਲਿਖਵਾਈ, ਗੁਰੂ ਕਰਨਾ ਸੇ ਲਿਖ ਤੂੰ ਭਾਈ।
ਜਬ ਸਤਿਗੁਰੂ ਜਹਿ ਖਿਤ ਖਰੀਦੀ, ਮੁਸਲਮਾਨੋ ਕੀ ਥੀ ਗੀਦੀ।
ਵਹਿ ਕਬਜ਼ਾ ਨਾ ਚਾਏ ਛੋਡਾ, ਗੁਰੂ ਸੰਗ ਲਾਗੀ ਤਹਿ ਕ ੀ ਹੋਢਾ।
ਦਵੈ ਸਿੰਘ ਮਾਰ ਤਾਹੇ ਨ ਦੀਏ, ਔਰਨ ਕੋ ਮਾਰ ਕੀ ਹੀਏ।
ਪਰੰਤੂ ਗੁਰੂ ਨਹਿ ਹਾਰਿਓ ਭਾਈ, ਸਗਲੀ ਲੀਨੀ ਨਿਜ ਵਟਾਈ।
ਨਿਜ ਖਿਤ ਕਾ ਕਬਜ਼ਾ ਲੀਨਾ, ਜਲ ਗਇਓ ਸੂਲਨ ਕਾ ਥਾ ਸੀਨਾ।
ਖਗ ਮੀਰਗ ਮਾਰ ਨਹਿ ਮਾਕੇ ਕੋਈ, ਜਹਿ ਭੀ ਦੀਨੇ ਗੁਰੂ ਹਟਕੋਈ।
ਦੁਖਦ ਹੋਏ ਤੇਹ ਮਤਾ ਪਕਾਇਓ, ਸਤਿਗੁਰੂ ਜੀ ਕੋ ਪ੍ਰਥਮੇ ਘਾਇਓ।
ਤਿਹ ਪਾਛੇ ਤੂਰ ਜਾਏ ਹੈ ਔਰੇ, ਹਮ ਕਾਬਜ ਰਹੈ ਹੋ ਈਤ ਠੌਰੋ।
ਨਾਹੇ ਖੇਲਨ ਦੇਤ ਸਿਕਾਰ, ਜੀਵਤ ਮਾਰੇ ਕਹੋਂ ਬਦਕਾਰ।
ਨਿਜ ਮਨ ਮੈ ਅਸ ਸੋਚ ਦੋੜਾਈ, ਨੈਹਰ ਫਾਟਕ ਪਰ ਮੁਸਲਿਮ ਭਾਈ।
ਸੰਤਾ ਵਾਲੀ ਕੇ ਢੈਗ ਆਹਾ, ਗੁਰੂ ਕੀ ਕਾਰ ਲੰਗਾਵਤ ਰਹਾ।
ਤੇਹ ਪ੍ਰਤੀ ਜਾਏ ਕਹੀ ਤਿਹ ਗਾਥਾ, ਮੋਮਨ ਹੋ ਮਮ ਦੇਵੋ ਸਾਥਾ।
ਪੀਰ ਕੀ ਕਾਰ ਆਵੈ ਜਬ ਈਤ, ਬੜੇ ਅਦਬ ਸੇ ਰੋਕੋ ਨੀਤ।
ਹਮ ਢੀਗ ਹੀ ਲੁਕ ਬੈਠੇ ਸਾਰੇ, ਸਾਕਲ ਖੋਲਤ ਕਰੀਂ ਅਵਾਰੇ।
ਈਹਾਂ ਸੇ ਨਹਿ ਜਾਵਨ ਪਾਵੈ, ਭਾਗ ਜਾਏਂਗੇ ਬਾਕੀ ਬਾਵੈ।
ਉਨਹੋ ਨੇ ਮਨ ਐਸੇ ਵਿਚਾਰੀ, ਆਏ ਨਹੀਂ ਇਤ ਬਨਵਾਰੀ।
ਜੀਵਨ ਨਗਰ ਜਗ ਦੀਓ ਅਰੰਭੇ, ਵਹਿ ਉਡੀਕ ਦੇ ਭਏ ਅਚੰਭੇ।
ਸਤਿਗੁਰੂ ਜੀਓ ਭੰਡਾਰਾ ਕੀਨਾ, ਮੁਸਲਮਾਨ ਸਦ ਹੀ ਸਦ ਲੀਨਾ।
ਕੜਾਹ ਪ੍ਰਸਾਦ ਖੂਬ ਵਸਤਾਇਓ, ਸੂਲਨ ਤਾਂਈ ਖੂਬ ਧਪਾਇਓ।
ਸਿੰਘਨ ਕੋ ਨਾਹੇ ਵਹਿ ਦੀਨਾ, ਤੁਰਕਨ ਪਲੇ ਬਾਂਦਨ ਕੀਨਾ।
ਸਿੰਘਨ ਕੋ ਇਮ ਬਾਂਕ ਉਚਾਰੇ, ਇਨਹੇ ਖੁਵਾਏ ਸਗਲ ਹੀ ਮਾਰੇ।
ਧਿਆਵਲ ਤੇਜ ਈਨਹੋ ਕਾ ਛੀਨੇ, ਮਮ ਬਚ ਜਾਣੋਂ ਨਿਸਚੇ ਪੀਨੇ।
ਸਾਂਕਲ ਪਰ ਜੋ ਸੂਲਾ ਰਹਤੋਂ, ਮੋਹੇ ਪਿਆਰਾ ਅੜ ਹੀ ਯਹਿ ਤੋਂ।

ਤੇਹ ਕੋ ਦਿਓ ਘਨੋ ਦੁਬਾਰਾ, ਅਚਲੇ ਪ੍ਰਭ ਜੀ ਤਿਨਹੇ ਉਚਾਰਾ।
ਅੰਤਰ ਮੁਖੀ ਕੀਓ ਚਨਾਨ, ਗੁਰੂ ਕੌਂ ਅੰਤਰ ਜਾਮੀ ਜਾਨ।
ਰੈਨ ਕੀ ਬਾਤ ਕਹਿਨ ਕੋ ਚਾਹਾ, ਪਰ ਡਰਤੋ ਵਹਿ ਮੌਨ ਹੀ ਰਹਾ।
ਮਮ ਸੰਗੀ ਮੋਹੇ ਦੇ ਹੈ ਮਾਰ, ਤ੍ਰਿਸ਼ਨ ਰਹੀਓ ਗਈਓ ਨਿਜ ਦੁਆਰ।
ਹਮ ਚਾਹੇ ਹੈ ਇਨ ਕੋ ਮਾਰਾ, ਪਰੰਤੂ ਇਨਹੇ ਹਮੇਂ ਪਿਆਰਾ।
ਪੀਰ ਕੇਹੇ ਅਜਮਤ ਬਹੁ ਭਾਰੀ, ਹਮੀ ਹੈ ਸਗਲੇ ਹੀ ਦੁਰਾਚਾਰੀ।
ਏਕ ਦੋਏ ਜਾਮ ਪ੍ਰਤੀਖਤ ਭਏ, ਪ੍ਰਭ ਨਾਹੇ ਈਤ ਕੋ ਹੈ ਆਏ।
ਭਾਲੋ ਤੁਪਕ ਵਹਿ ਲੈ ਹਥਿਆਰ, ਕਰਤੇ ਰੋਜ ਹੈ ਅਸ ਵਿਹ ਕਾਰ।
ਕਾਰ ਸੁਆਰ ਹੋਏ ਪ੍ਰਭ ਨਿਜ ਆਏ, ਨਿਜ ਤਾਲੀ ਲੀ ਤਾਲੇ ਲਾਹੇ।
ਰਾਮੂ ਕੋ ਪ੍ਰਭ ਇਮ ਕਹਿ ਦੀਨਾ, ਹਮ ਚਾਬੀ ਲੈ ਆਵਨ ਕੀਨਾ।
ਅਬ ਤੁਮ ਫਿਕਰ ਨਹਿ ਕਰਹੋ ਕਾਈਂ, ਹਮਨੇ ਤੁਮਰੀ ਚਿੰਤ ਮਿਟਾਈ।
ਅਬ ਨਹਿ ਮਨ ਮੈ ਚਿੰਤਾ ਰਾਖੋ, ਕਰਨਾ ਨਿਧ ਰਾਮੂ ਕੋ ਭਾਖੋ।
ਸਮਾਂ ਕਛੁਕ ਨਾਜ਼ੁਕ ਆਇਆ, ਰਾਮੂ ਕੋ ਪ੍ਰਭ ਜੀ ਸਮਝਾਇਆ।
ਹਮ ਤੁਮਰੋ ਪਰ ਬਹੁਤ ਹੈ ਰਾਜੀ, ਤੁਮ ਪਰ ਤੁਮਰੇ ਭਾਈ ਨਰਾਜੀ।
ਸਗਲੇ ਸਾਕਲ ਕੀ ਜੋ ਤਾਲੀ, ਇਸੀ ਹੇਤ ਹਮ ਨੇ ਮਗਵਾਲੀ।
ਹਾਰਨ ਦੀਓ ਕਾਰ ਕੋ ਭਾਰੀ, ਮਾਰਨ ਵਾਲੋਂ ਕੀ ਮਤ ਮਾਰੀ।
ਸਿਰ ਧੁਨ ਕਰ ਕਰ ਰੋਏ ਬਦਕਾਰ, ਕੋਈ ਨਾ ਮਾਕੇ ਪੀਰ ਕੋ ਮਾਰ।
ਰਾਮਪੁਰੀ ਗੁਰੂ ਤੋ ਬਲਹਾਰ, ਕੋਟਕ ਵਾਰ ਹੈ ਤਾਹੇ ਜੁਹਾਰ।

ਚੌਤਾਲਸਵੀਂ ਸਾਖੀ ਸੰਪੂਰਨੰ ॥

ਦੋਹਰਾ : ਮਾਤਾ ਜੀ ਕੇ ਨਾਮ ਪਰ ਗਾਮ ਕੋ ਰਖੀਉ ਨਾਮ।
ਖੁਦੀਆ ਵੰਤ ਪਰਸੰਤ ਹੋ ਕਹਿ ਜੀਵਨ ਤਵ ਗਾਮ।

ਸਵੈਯਾ : ਬਾਰ ਬਗੈਰ ਉਜਾਰ ਭਈ ਕਹੀ ਵਾਰ ਨਹਿ ਵਾਰ ਭਿਗੋਵਨ ਕੋ।
ਬਿਤ ਘਰਿਤ ਸਨੇਹੇ ਨਹੀਂ ਨਹ ਤਕਰ ਹੀ ਧਾਮ ਬਿਲੋਵਨ ਕੋ।
ਲੁਟ ਮਾਰ ਕਰੋਂ ਤਬ ਉਦਰ ਭਰੇਂ ਕਹੀ ਪਾਕ ਨਾ ਬਾਏ ਖਰੋਵਨ ਕੋ।
ਸਭ ਜੀਵ ਦੁਖੀ ਹੋਏ ਐਤਰਮੁਖੀ ਪ੍ਰਭ ਕੇ ਢਿਗ ਗਏ ਸਭ ਰੋਵਨ ਕੋ।

ਕਬਿਤ : ਗਊ ਹਤੀਆਰੇ ਕਾਰੇ ਮਨ ਔਂ ਪਹਰਾਨ ਕਾਰੇ,
ਕਰੇ ਕਾਰੇ ਕਾਰੇ ਸਮ ਕੌਡੇਂ ਜਿਊ ਨੀਹਾਰੇ ਥੇ।
ਖੋਸ ਲੈਤੇ ਬਾਗੜੀ ਕੀ ਰਾਬੜੀ ਕੀ ਛਾਭੜੀ ਭੀ,
ਖੋਸ ਊਟੋ ਕੂਟ ਕਰ ਦੇਤੇ ਔਰ ਗਾਰੇ ਥੇ।

ਸਿੰਘਨ ਕੋ ਆਏ ਦੇਖ ਕਰੇਂ ਥੇ ਬਹੁ ਮੀਨ ਮੇਖ,
ਲਾਠੀ ਸਾਮੇਂ ਨਾਗ ਜਿਮ ਮਾਰੇ ਫੂਕਾਰੇਂ ਥੇ।
ਹੋਤੇ ਥੇ ਜਹਾ ਪਾਪ ਵਹਾ ਆਏ ਕੇ ਕਰਾਏ ਜਾਪ :
ਵੱਡ ਪ੍ਰਤਾਪ ਆਪ ਬਿਗੜੀ ਸੁਆਰੇਂ ਥੇ।

ਦੋਹਰਾ : ਪਾਬੰਦੀ ਲਾਈ ਸ਼ਿਕਾਰ ਪਰ ਪਹਰੇ ਦਿਏ ਖਲਾਰ।
ਹਰਖਤ ਭਏ ਖਸ ਮਰਿਗ ਸਭੀ ਮੁਕੀ ਹਹਾਕਾਰ।

ਚੌਪਈ : ਮੁਰਲੀ ਮਨਿੰਦੇ ਤਓਸ਼ ਵਗਾਈ, ਕ੍ਰਿਸਨ ਮੁਨੀਦ ਆ ਰਾਸ ਰਚਾਈ।
ਹਵਨ ਸੁਗੰਦੀ ਫੈਲੇ ਸਾਰੇ, ਬਰਸਨ ਲਗਿਓ ਤਬ ਬਹੁ ਬਾਰੇ।
ਕਨ-ਕਨ ਧਰਤੀ ਦਾ ਹਰਸਾਇਆ, ਸਦੀਆਂ ਤੋਂ ਖਿਤ ਪਤ ਸੀ ਆਇਆ।
ਗਊਆ ਬਛੜੇ ਖੁਸ਼ ਭਏ ਸਾਰੇ, ਆਏ ਹੈ ਪ੍ਰਭ ਹਮ ਰਖਵਾਰੇ।
ਤੂਰਨ ਭਇਓ ਤਭੀ ਬਟਵਾਰਾ, ਹਿੰਦ ਪਾਕ ਪਇਓ ਨਿਆਰਾ ਨਿਆਰਾ।
ਮੁਸਲਮਾਨ ਤਬ ਦੀਉ ਬਿਚਾਰੇ, ਸਿੰਘਨ ਬਿਨ ਹਮੇਂ ਕੋਈ ਨਹ ਮਾਹੇ।
ਕਰਦੀਉ ਰਾਤ ਇਨਹੋਂ ਪੈ ਹਲਾ, ਕਰੇ ਖਰੀਏਤ ਹਮ ਕੋ ਅੱਲਾ।
ਸਭ ਗਏ ਜੀਰੂ ਦੀਨ ਕੇ ਪਾਸ ਬੀਨਹੇ ਕਰੀ ਬਹੁ ਹੋਏ ਹੋਲਾਸ।
ਜੀਰੂ ਦੀਨ ਕਹੀਉ ਅਸ ਭਾਈ, ਏਹ ਤੋ ਜੋਤ ਨਾਨਕ ਕੀ ਆਈ।
ਨਹ ਪਰਿੰਦੇ ਕੋ ਇਹ ਮਾਰੇ, ਤੁਮ ਕੋ ਇਹੇ ਕੈਸ ਸੰਗਾਰੇ।
ਨਹੀਂ ਜੋ ਮਨ ਥਾਰੋ ਅਬ ਮਾਨੇ, ਹਮ ਸਭ ਮਿਲ ਕਰ ਅਭੀ ਪਤੀਆਨੇ।
ਲੀਜੇ ਪਕੜ ਬੰਦੂਕ ਜਿਹੇ ਮੋਰੀ, ਗੋਲੀ ਛਾਡੋਂ ਕੋਠੀ ਕੋਰੀ।
ਤੀਨ ਫੇਰ ਤੁਰਕ ਸੀ ਕਰੇ, ਬਦਲ ਬਦਲ ਬੰਦੂਕਾਂ ਧਰੇ।
ਸਭ ਹੀ ਮਿਸ ਬੰਦੂਕ ਹੋ ਜਾਵੇ, ਜੋ ਭੀ ਕੋਠੀ ਤਰਫ ਚਲਾਵੇ।
ਤਬ ਮਨ ਨਿਵੇਂ ਸਭੀ ਹੰਕਾਰੀ, ਸਭ ਨੇ ਕਹੀਉ ਪੀਰ ਏਹ ਭਾਰੀ।
ਜਬ ਆਇਉ ਏਸੇ ਪਤਿਆਰਾ, ਤਬ ਈਹਾ ਸੇ ਕਰਿਉ ਕੀਨਾਰਾ।
ਅਇਉ ਫਲਡ ਨਾਲੀ ਮੈਂ ਭਾਰਾ, ਉਚਾ ਨੀਵਾਂ ਰੋਜਗਇਉ ਸਾਰਾ।
ਸਿੰਘ ਜੋ ਪਾਕਿਸਤਾਨੋ ਆਏ, ਤਿਨ ਕੋ ਹੱਲ ਪ੍ਰਭ ਦੀਏ ਬਨਾਏ।
ਫਸਲ ਲਗਿਉ ਤਬ ਬਹੁ ਭਾਰੀ, ਭਰ ਗਏ ਗਲੇ ਸਭ ਬੁਖਾਰੀ।
ਪਿਲੂ ਪੇਂਜੂ ਵਾਂਗ ਅਗੂੰਰਾਂ, ਛੱਕ ਛੱਕ ਸਿੰਘ ਵਿਚ ਆਏ ਸਰੂਰਾਂ।
ਬਿਨ ਬੀਜੇ ਸੀ ਮੈਨੀ ਹੋਈ, ਘਾਸ ਫੂਸ ਦੀ ਕਮੀ ਨਾ ਕੋਈ।
ਕਵੀ ਕਹੇਂ ਮਮ ਡਿਠਾ ਨਜਾਰਾ, ਸਤਿਗੁਰੂ ਜੀ ਦਾ ਅਮੁਕ ਭੰਡਾਰਾ।
ਬਜੜ ਤੋਂ ਗੁਲਜਾਰ ਬਣਾ ਕੇ, ਵਰ ਦੀਨੇ ਸੋਨਾ ਲੌ ਵਾਹ ਕੇ।
ਅਬ ਲੋ ਉਸ ਵੇਲੇ ਦਾ ਸੀਨ, ਦਸੇਂ ਥੋਰ ਗੁਰਾਂ ਜੋ ਕੀਨ।

ਪੌਂਪ ਗਏ ਥੇ ਗਿਆਰਹ ਪੰਜਾਹੇ, ਪਾਨੀ ਨਹੀਂ ਕਹੀਂ ਭੀ ਆਹੇ।
ਤਬ ਸਤਿਗੁਰੂ ਅਸ ਬਚਨ ਉਚਾਰਾ, ਅਬ ਆਵੈ ਨੇੜੇ ਜਲ ਧਾਰਾ।
ਅਬ ਪਬਤਖ ਨੂੰ ਕੀ ਪਰਮਾਨ, ਦੇਖ ਰਹੇ ਹੈ ਸਭ ਇਨਸਾਨ।
ਦੂਜੇ ਤੀਜੇ ਬੋਰ ਹੋ ਜਾਏ, ਇਕ ਪੰਜਾਹੇ ਪਤਨ ਆਹੇ।
ਏਹ ਹੈ ਸਤਿਗੁਰੂ ਜੀ ਦੀ ਮਾਇਆ, ਕਾਮੀਆਂ ਤੋਂ ਸਰਦਾਰ ਬਨਾਇਆ।
ਰਾਮਪੁਰੀ ਸੁਖ ਦੀਏ ਮਹਾਨ, ਅਬ ਲੋਂ ਕਰੀ ਕੀਸੀ ਨਾ ਆਨ।

ਪੰਨਤਾਲੀਸਵੀਂ ਸਾਖੀ ਸੰਪੂਰਨੰ ॥

ਦੋਹਰਾ : ਲਧੇ ਤਰੰਗੇ ਦੋ ਸਿੰਘ ਦੋਵੇਂ, ਸੰਤੋਖ ਸਿੰਘ ਕਰਤਾਰ।
ਆ ਰਹੇ ਜੀਵਨ ਨਗਰ ਕੋ ਲੇ ਕਰ ਬੈਲ ਬਿਮਾਰ।

ਸਵੈਯਾ : ਸੋਚ ਰਹੇ ਮਨ ਮੇਂ ਸਿੰਘ ਬੇ ਮਿਲ ਹੈ ਪ੍ਰਭ ਕੇ ਅਬ ਨਾਹੀਂ।
ਟੋਰਤ ਹੈ ਬਹੁ ਵਾਰ ਖਲਾਰ ਕੇ ਬੈਲ ਬੀਮਾਰ ਜੋ ਲੈਵੇ ਸਾਹੀਂ।
ਪਹੁੰਚੇ ਇਸ ਸੋਚ ਮੇਂ ਗਾਮ ਨਿਕਟ ਪ੍ਰਭ ਆਏ ਤਿਨ ਕੇ ਹੀ ਰਾਹੀਂ।
ਕੇਜ਼ਾ ਹੈ ਬੋਲੈ ਦਾਤਾਰ ਕਹੀਉ, ਟੋਹੀਉ ਅੰਗ ਅੰਗ ਕਰ ਖੜੀਓ ਤਾਹੀਂ।

ਦੋਹਰਾ : ਬੋਲੀਉ ਸਿੰਘ ਕਰਤਾਰ ਇਮ ਜਿਮ ਭਈਓ ਬਲਦ ਬੇਪੀਰ।
ਗੋਬਰ ਚੀਤਾ ਨਹਿ ਕਰੇ ਅਕੜੀਉ ਸਗਲ ਸਰੀਰ।

ਚੋਪਈ : ਬੋਲੇ ਸਤਿਗੁਰੂ ਇਉਂ ਮੁਸਕਾਈਂ, ਅਕ ਕੋਰ ਕੀ ਦਿਉ ਖੁਆਈ।
ਅਬ ਹੀ ਹੋਏ ਠੀਕ ਹੀ ਜਾਵੈ, ਪਠੇ ਦਾਨੇ ਸਭ ਹੀ ਖਾਵੈ।
ਸਤਿਗੁਰੂ ਜੀ ਏਸੋ ਬਚ ਕੀਨਾ, ਛੁਟਕੀਉ ਬੂਲਦ ਭਇਆ ਨਵੀਨਾ।
ਕਰਨਾ ਕਰ ਬੱਲੇ ਬਨਵਾਰੀ, ਬਿਨ ਔਖਦ ਹੀ ਗਈ ਬੀਮਾਰੀ।
ਖੁਸ਼ ਹੋਏ ਦੋਨੋ ਵੈ ਭਾਈ, ਕਰਾਮਾਤ ਗੁਰੂ ਅਜਬ ਦਿਖਾਈ।
ਗਮਨੇ ਦੋਨੋ ਅਪਣੇ ਘਰ ਕੋ, ਕਹ ਹੈ ਸਾਂਝਾ ਗੁਰੂ ਸਭ ਨਰ ਕੋ।
ਹਮੇ ਹਿਰਸ ਨਾਂ ਬੋਲਦ ਨੇਰੀ, ਰਾਜੀ ਕਰੀਉ ਪ੍ਰਭ ਬਿਨ ਬੇਰੀ।
ਦਿਨ ਦੂਸਰੇ ਬੋਲਦ ਜੋੜਾ, ਧੰਨ ਸਤਿਗੁਰੂ ਜਿਨ ਮੇਟਿਉ ਫੋੜਾ।
ਰਾਮਪੁਰੀ ਕਹ ਪ੍ਰਭ ਵਡਿਆਈ, ਕਨ ਕਨ ਧਰਤੀ ਦੇ ਵਿਚ ਛਾਈ।

ਛਿਆਲਸਵੀਂ ਸਾਖੀ ਸੰਪੂਰਨੰ ॥

ਸਵੈਯਾ : ਤਵ ਸਮਾਨ ਕਹੀ ਠੌਰ ਨ ਔਰ ਥਾ ਦੋਰ ਜ਼ਮਾਨੇ ਕੀ ਬਹੋ ਭਾਰੀ।
ਪੰਡਤ ਰੰਡਤ ਬਿਤ ਕੋ ਲੂਟਤ ਚੁਡਤ ਮੁਡਤ ਕੋ ਕਰਜਦਾਰੀ।
ਅਸਤ ਬਾਜ ਬਜਾਜ ਮਜਾਜ ਸੋ ਵਿਹਾਜ ਕੇ ਸਾਜ ਰੰਗੇ ਹਥ ਭਾਰੀ।
ਸੋਨੀ ਸਲੋਨੀ ਕੇ ਭੂਸਨ ਘਾੜਤ ਲੋਗਨ ਉਜਾੜਤ ਜਰੀ ਕਨਾਰੀ।

ਸਵੈਯਾ : ਧਾਮ ਕੇ ਕਾਮ ਤਮਾਮ ਹੀ ਦਾਮ ਹਰਾਮ ਹੀ ਲੂਟਤ ਥੇ ਬਹੁ ਮੇਲੀ।
ਖਿਤ ਰਹੇ ਚਾਹੇਇਕ ਸਿਆੜ ਨਾ, ਰਹਨ ਹੋ ਜਾਏ ਚਾਹੇ ਸਗਲ ਹਵੇਲੀ।
ਨਾਕ ਸਬੂਤ ਰਹੇਂ ਪੂਤ ਕੇ ਵਿਆਹ ਮੇਂ ਸ਼ਾਹ ਕੀ ਬਣੇ ਚਾਹੇ ਉਮਰਾਂ ਹੀ ਲੈਲੀ।
ਮੂਲ ਵਿਆਜ ਕੇ ਕਾਜ ਮੇਂ ਰੁਜਤ ਰਾਮ ਕੀ ਪੂਜ ਤਾਂ ਭਈ ਦੂਹੇਲੀ।

ਸਵੈਯਾ : ਬਰਾਤੀ ਸੈਂਕੜੇ ਬਨ ਕੇ ਪੈਂਤੜੇ ਸੰਗ ਤੁਰਗਮ ਲੈ ਸੁਵਾਰੀ।
ਕੁਰਕੀ ਕੇ ਕਾਰਨ ਜਿਮ ਹੋਏ ਦਾਰਨ ਨਿਰਿਪ
ਕੀ ਚਮੂ ਜੀਓ ਦੀਖਤ ਜਾਰੀ।
ਇਕੋ ਦਿਨ ਖਾਇਆ ਜੋ ਸਾਲਾ ਕਮਾਇਆ
ਮਾਇਆ ਗਈ ਧੀ ਗਈ ਵਿਚਾਰੀ
ਅਮੀਰਾਂ ਦੀ ਦੁਨੀਆਂ ਤੋਂ ਤੰਗ ਹੋਏ ਸਰੀਰਾਂ ਸੀ
ਕੰਨਿਆ ਕੁਆਰੀ ਤਾਂ ਕਈਆਂ ਨੇ ਮਾਰੀ।

ਦੋਹਰਾ : ਅਸ ਪਿਖਿਉ ਪ੍ਰਤਾਪ ਗੁਰੂ ਲੋਗਨ ਕੋ ਜਬ ਤਾਪ।
ਔਖਦ ਦੀਨੀ ਭਲੀ ਭਾਂਤ ਕਰ ਕ੍ਰਿਪਾ ਪ੍ਰਭ ਆਪ।

ਚੌਪਈ : ਇਮ ਪ੍ਰਭ ਜੀ ਜਗ ਕੋ ਸਮਝਾਇਓ, ਅਮੋਲਕ ਜੀਵਨ ਕਾਹੇ ਗੁਵਾਇਓ।
ਬੇਟੀ ਕੇਰਾ ਭਾਗ ਹੈ ਸਹੁਰੇ, ਕਾਹੇ ਸੋਚ ਕਰੋ ਤੁਮ ਔਰੇ।
ਤੁਮਰੀ ਦਾਤ ਸੇ ਨਹ ਵੋਹ ਜੀਵੈ, ਨਾ ਹੀ ਤੁਮਰੇ ਠਾਕ ਕਟੀਵੈ।
ਇਮ ਪ੍ਰਭ ਜੀ ਕਰੀ ਤਕੜਾਈ, ਜੰਜ ਨਾ ਸਦੋ ਨਾ ਕੋਈ ਕੁੜਮਾਈ।
ਖਰਚ ਫਜ਼ੂਲ ਕਰੋ ਨਹ ਕੰਦੀ, ਨਹ ਮਾਨੇ ਸੋ ਉਜੜ ਹੋਂਦੀ।
ਸ਼ਾਦੀ ਮੇਲਿਆਂ ਦੇ ਵਿਚ ਹੋਵੈ, ਦਾਜ ਨਾ ਦੇ ਕੋਈ ਵਰੀ ਨਾ ਢੋਵੈ।
ਮਮ ਬਚ ਪਾਲਨ ਕਰੇ ਨਾ ਜੋਏ, ਹੈ ਤਨਖਾਈਆ ਸਮਝੋ ਸੋਏ।
ਰੋਡੇ ਗਾਮ ਮੇਂ ਮੇਲਾ ਹੋਇਓ, ਬਹੁਤ ਸੰਗਤ ਹੈ ਨੈਣੀ ਜੋਉ।
ਕਰਨਾ ਨਿਧ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਪ੍ਰਤਾਪ, ਮੇਲੇ ਮੇਂ ਸ਼ਸ਼ੋਭਤ ਆਪ।
ਵਿਸ਼ਨੂੰ ਲਛਮੀ ਕਾ ਸੰਜੋਗ, ਇਸ ਮੇਲੇ ਮੇਂ ਦੇਖੇ ਲੋਗ।
ਗੁਰੂ ਜਗਜੀਤ ਚੰਦ ਕੌਰ ਮਾਤਾ, ਵੇਦੀ ਨਿਕਟ ਹੋਏ ਬਖੀਆਤਾ।
ਇੰਦ ਅਪਛਰਾਂ ਵੇਖਨ ਆਏ, ਦੇਵਤਿਆਂ ਨੇ ਫੂਲ ਵਰਸਾਏ।
ਗਾਵੇਂ ਦੁਲਹਨੀ ਮੰਗਲ ਚਾਰਾ, ਪੇਹਲੜੀ ਲਾਂਵ ਜਬ ਕਰੀ ਉਚਾਰਾ।
ਸਿੰਘਨ ਅਸਤਬਾਜੀ ਚਲਾਈ, ਨਰ ਨਾਰੀ ਨੇ ਖੁਸ਼ੀ ਮਨਾਈ।
ਭਯੋ ਕੁਲਾਹਲ ਗਾਮ ਮੇਂ ਸਾਰੇ, ਸਿੰਘ ਛੋਡਨ ਉਚੀ ਜੈਕਾਰੇ।
ਇਮ ਪ੍ਰਭ ਜੀ ਪਿਖ ਰਿਸ ਮੇਂ ਆਏ, ਗਾਮ ਕੇ ਮੁਖੀ ਸਭੀ ਬੁਲੀਵਾਏ।

ਕੌਣ ਅਸਤਬਾਜੀ ਲੈ ਆਇਆ, ਕਿਸ ਨੇ ਜੈਕਾਰਾ ਗਜਾਇਆਂ।
ਕਿਸ ਨੇ ਕਹਿਉ ਕੁਲਾਹਲ ਭਾਰੀ, ਕਿਯੋਂ ਕਰੀਉ ਪ੍ਰਭ ਗਿਰਾਂ ਉਚਾਰੀ।
ਮਮ ਬੰਧਨ ਕੋ ਕਿਸ ਨੇ ਤੋੜਾ, ਕਿਉ ਤੋੜਾ ਦਿਉ ਮੌਕਾ ਮੋੜਾ।
ਮੋਹੇ ਇਹ ਬਾਤ ਮੂਲ ਨਹ ਭਾਈ, ਮੈਂ ਕਰ ਹੋ ਤੋਕੋ ਤਨਖਾਹੀ।
ਮਮ ਸੁਤ ਤੁਮ ਸੁਤ ਏਕ ਸਮਾਨ, ਏਕ ਵੇਦੀ ਮੇਂ ਰੰਕ ਰਾਜਾਨ।
ਕਰੋ ਕਾਜ ਅਕਾਜ ਕੋ ਹੋੜੇਂ, ਗੈਲ ਭੂਤ ਕੀ ਅਬ ਸਬ ਛੋੜੇਂ।
ਇਮ ਪ੍ਰਭ ਜੀ ਕਹੀ ਤਕੜਾਈ, ਮਾਂਗੈ ਬਖਸੀਸ ਮਾਈ ਭਾਈ।
ਆਗੇ ਤੇ ਪ੍ਰਭ ਨਹ ਅਸੰ ਕਰੈ, ਹੋਈ ਬਾਤ ਕੋ ਚਿਤ ਨਾ ਧਰੈ।
ਤੁਛ ਬੁਧੀ ਕੇ ਜੀਵ ਹੈ ਦਾਤਾ, ਕਰਨਾ ਕਰ ਵਰ ਕਰੋ ਵਿਧਾਤਾ।
ਭਏ ਪ੍ਰਸਨ ਪ੍ਰਭੂ ਸਹ ਮੋਰ, ਅਸ ਗਲਤੀ ਨਾ ਕਰੀਉ ਫੇਰ।
ਰਾਮਪੁਰੀ ਕੀ ਕਹਨ ਹੈ ਜੋਗਾ, ਜਾਨੇ ਹੈ ਪ੍ਰਭ ਸਗਲੋ ਲੋਗਾ।

ਸਨਤ ਲਵੀਂ ਸਾਖੀ ਸੰਪੂਰਨੰ ॥

ਦੋਹਰਾ : ਕੋਲ ਅਟਾਰੀ ਗਾਮ ਇਕ ਪੁਲ ਕੰਜਰੀ ਦਾ ਆਹੇ।
ਕੂਕਾ ਸੇਠ ਹਰਬੰਸ ਸਿੰਘ ਬਸ ਤੋਂ ਥੋਂ ਤਿਸ ਮਾਹੇ।

ਸਵੈਯਾ : ਪ੍ਰੀਤ ਬੜੀ ਗੁਰੂ ਚਰਨ ਸਿਉ ਨਿਤ ਹੀ ਪ੍ਰਭ ਕੇ ਗੁਣ ਗਾਵੈ ਹੈ।
ਰੁਪਏ ਵਿਚੋਂ ਆਨਾਂ ਖਟੇ ਜੋ ਉਹਵੀ ਤਲ ਸਾਧਾ ਖਾਵੇ ਹੈ।
ਪਾਠ ਪੜੇ ਨਾ ਲੜੇ ਕਹੂ ਸੇ ਸਭ ਕੇ ਮਨ ਕੇ ਸਿਖ ਭਾਵੇ ਹੈ।
ਦਰਸਨ ਉਹੋ ਵਛ ਪ੍ਰਤਾਪੀ ਦੇ ਜਬ ਜੀ ਚਾਹਤ ਤਬ ਪਾਵੈ ਹੈ।

ਦੋਹਰਾ : ਜੀ ਮੈ ਇਛਾ ਮਿਲਨ ਕੀ ਕਰੀਓ ਗੁਰੂ ਕੇ ਯਾਦ।
ਬੇਗ ਮਿਲੇ ਪ੍ਰਭ ਆਏ ਕੇ ਕਰਕੇ ਗੁਰੂ ਪ੍ਰਸਾਦ।

ਕਬਿਤ : ਜੈਸੇ ਜਲ ਦੇਖ ਮੀਨ ਆਵੈ ਹੈ ਹੁਲਾਸ ਮਾਹੇ,
ਜੈਸੇ ਦੇਖ ਬਾਦਲ ਕੋ ਮੋਰੀਆ ਨਚਤ ਹੈ:
ਬਾਲਕ ਕੋ ਖੀਰ ਜੈਸੇ ਤਿਖਾ ਵੰਲੇ ਨੀਰ ਜੈਸੇ,
ਭੈਣ ਤਾਈ ਵੀਰ ਜੈਸੇ ਮਿਲੇ ਆ ਤੱਕਤ ਹੈ।
ਚਕੋਰ ਤਾਈਂ ਚਾਂਦ ਜੈਸੇ ਨੇਤ੍ਰ ਮਿਲਤ ਆਂਦ,
ਰਣ ਵਿਚ ਸੂਰਮੇ ਨੂੰ ਮਿਲੇ ਜਿਉ ਸ਼ੱਕਤ ਹੈ।
ਸਿਖ ਤਾਈਂ ਗੁਰੂ ਮਿਲੇ ਤਿਵੇਂ ਖੁਸ਼ੀ ਰਾਮਪੁਰੀ,
ਜਾਏ ਨਾ ਬੇਆਨੀ ਤਦੋਂ ਪ੍ਰੇਮਾ ਜੋ ਭਗਤ ਹੈ।

ਦੋਹਰਾ : ਕਰੀ ਡਡੌਤ ਸਤਿਗੁਰੂ ਨੂੰ ਸ਼ਿਖ ਜੋੜ ਕੇ ਹਾਥ ।
ਪ੍ਰੇਮ ਆ ਕਰ ਸਤਿਗੁਰੂ ਲਾਗੇ ਕਰਨੇ ਗਾਥ ।

ਚੌਪਈ : ਬਚਨ ਸੁਨੋ ਸੇਵਕ ਮਮ ਪਿਆਰੇ, ਇਹਾਂ ਹੋਣੇ ਘਲੂਘਾਰੇ ।
ਜਾਏ ਜਮੀਨ ਤੁਮ ਲੇਹੋ ਸਕੇਤ, ਅਬ ਨਹੀਂ ਰਹੇ ਸਕੇ ਤੁਮ ਏਤ ।
ਬੋਲਿਓ ਸਿਖ ਨਹੀਂ ਕੋ ਸੀਆਨੂੰ, ਕੈਸੇ ਜੀਓ ਮੈ ਇਕ ਮਾਨੂੰ ।
ਹੋਰ ਮੁਖੋ ਕੁਝ ਕਹਿਨ ਨਾ ਦੀਨਾ, ਕਹਿਓ ਬੇਗ ਸਤਿਗੁਰੂ ਪ੍ਰਵੀਨਾ ।
ਜਾਓ ਬੇਗ ਨਹਿ ਆਲਸ ਕੀਜੇ, ਬਹੁਤ ਸਿਖ ਹੋਵੈ ਦੇਖ ਪਤੀਜੇ ।
ਸਸਤੀ ਮਿਲੇ ਜਮੀਨ ਹੈ ਤੋ ਕੋ , ਬਨੇ ਸੀਆਨੂੰ ਜਬ ਤੁਮ ਜੈਹੋ ।
ਇਮ ਕਹੇ ਸਤਿਗੁਰੂ ਗਏ ਅਗਾਰੀ, ਸਿਖ ਭੀ ਮਨ ਚਲਨੇ ਕੀ ਧਾਰੀ ।
ਗੁਰੂ ਕੇ ਬਚਨ ਰਿਧੇ ਮੋ ਧਾਰੇ, ਪਹੁੰਚਿਓ ਸੁੰਦਰ ਨਗਰ ਮਝਾਰੇ ।
ਗੁਰੂ ਜਸ ਕਰਤੇ ਰਾਤ ਗੁਜਾਰੀ, ਆਗੇ ਜਿਮ ਭਾਵੈ ਬਨਵਾਰੀ ।
ਪੈਹਰ ਗਾਤ੍ਰੀ ਉਠਿਓ ਜਬ ਹੀ. ਸੋਏ ਰਹੇ ਨਰ-ਨਾਰੀ ਸਭ ਹੀ ।
ਚਲਿਓ ਗੜਵਾ ਲਿਏ ਮੈਦਾਨ, ਮਿਲਿਓ ਸਾਵੇਂ ਏਕ ਜਵਾਨ ।
ਬਚਨ ਕਿਉ ਸਿਖ ਸੋ ਅਤ ਪਿਆਰਾ, ਜਿਮ ਹੋਵੈ ਕੋਈ ਭਾਈਚਾਰਾ ।
ਦਿਵਸ਼ ਚੜੇ ਤੁਮ ਮੋ ਢਿਗ ਆਵੋ, ਦਿਓ ਜਮੀਨ ਜੈਸੀ ਤੁਮ ਚਾਹੋ ।
ਉਸ ਪਰਬਤ ਕੇ ਉਪਰ ਆਣਾ, ਦਿਉ ਕਹਿ ਕਰ ਉਹ ਭਉ ਰਵਾਨਾ ।
ਸੋਦਨ ਲਗਿਓ ਸਿੰਘ ਤਬ ਮਨ ਮੈ, ਗੁਰੂ ਪ੍ਰਤਾਪ ਵਸੇ ਜਨ ਜਨ ਮੈ ।
ਮਨ ਮੈ ਅਤਿ ਆਨੰਦ ਤਬ ਪਾਇਓ, ਹੋਏ ਮਸਤ ਨਾ ਇਮ ਅਲਾਇਓ ।
ਸਤਿਗੁਰੂ ਸੰਗ ਸਦਾਂ ਹੈ ਨਾਲੇ, ਸਿਮਰ ਸਿਮਰ ਪ੍ਰਭ ਸਦਾ ਸੰਭਾਲੇ ।
ਕਰ ਇਸ਼ਨਾਨ ਸਿਮਰਿਓ ਗੁਰੂ ਕੋ, ਬਹੁ ਥਾ ਧੀਰਜ ਮਿਲਿਓ ਉਰ ਕੋ ।
ਰੈਨ ਗਈ ਰਵੀ ਕੀਓ ਪ੍ਰਕਾਸਾ, ਪਰਬਤ ਪਰ ਚਲੀਓ ਰਖ ਆਸਾ ।
ਦੇਖੀਓ ਜਾਏ ਤਾਂ ਓਹੀ ਮਨੁਖ, ਅਮਰਤ ਵੇਲੇ ਜਿਸ ਦਿਉ ਸੁਖ ।
ਮਨ ਮੈਂ ਕਹੀਓ ਧਨ ਤੂੰ ਸਵਾਮੀ, ਤੇਰਾਂ ਕੌਤਕ ਅੰਤਰਜਾਮੀ ।
ਲਾਗੀ ਬੋਲੀ ਪੈ ਵਿਕਨ ਜ਼ਮੀਨ, ਰਹੀਓ ਭਰੋਸਾ ਸਤਿਗੁਰੂ ਕੀਨ ।
ਬੋਲੀ ਪੈ ਆ ਜਿਦੇਂ ਪਹਾੜੀ, ਲੈਨ ਨ ਦੇ ਹਮੀ ਕੋ ਆੜੀ ।
ਤਸੀਲਦਾਰ ਤਬ ਬੋਲਾ, ਕਾਹਿ ਕੋ ਹੈ ਸਿਖਾ ਡੋਲਾ ।
ਵਦ ਬੋਲੀ ਦੇ ਤੂੰ ਰਾਖ ਯਕੀਨ, ਸਸਤੀ ਬਣੇ ਹੈ ਤੋਹੇ ਜਮੀਨ ।
ਏਹੋ ਬਚਨ ਸਤਿਗੁਰਾਂ ਕਰੀਓ, ਸਸਤੀ ਬਨੇ ਜਮੀਨ ਨਾ ਡਰੀਓ ।
ਏਕ ਹਜ਼ਾਰ ਪੈ ਪਹੁੰਚੀ ਜਬ ਹੀ, ਗਏ ਭਾਜ ਪਹਾੜੀਏ ਤਬ ਹੀ ।
ਸਿੰਘ ਨੇ ਦੀਏ ਗਿਨ ਕਰ ਦਾਮ, ਕਰਨਾ ਕਰੀ ਹਮ ਪੈ ਅਵੀਰਾਮ ।

ਕਰੀਓ ਤਸੀਲਦਾਰ ਇੰਤਕਾਲ, ਖੜੀ ਫਸਲ, ਦੀਨੀ ਤਤਕਾਲੈ।
ਆਠ ਸੈਂਕੜੇ ਕੀ ਹੋਈ ਫਸਲ, ਦੋ ਸੈ ਮੇ ਪਈ ਪੈਲੀ ਅਸਲ।
ਮਹਿੰਗੀ ਤੋਂ ਸਸਤੀ ਕਰ ਦੀਨੀ, ਲੀਲਾ ਸਤਿਗੁਰੂ ਐਸੀ ਕੀਨੀ।
ਰਾਮਪੁਰੀ ਜਾਵੈ ਕੁਰਬਾਨ, ਸਤਿਗੁਰੂ ਮੇਰਾ ਮੇਹਰਬਾਨ।

ਅਠਤਾਲਸਵੀਂ ਸ਼ਾਖੀ ਸੰਪੂਰਨੰ ॥

ਦੋਹਰਾ : ਸਤਿਗੁਰੂ ਕਾ ਬਚ ਮਾਨ ਕੇ ਛੋੜ ਦਿਆ ਘਰ ਬਾਰ।
ਸੁੰਦਰ ਨਗਰ ਮੈਂ ਜਾਨਕੀ ਮਨ ਮੈਂ ਕਰੀ ਵਿਚਾਰ।

ਚੌਪਈ : ਉਹਾ ਲੈ ਰਾਮਨਿਉ ਪਰਿਵਾਰ, ਚਲੀਉ ਤਬ ਅਤ ਸੇ ਵਵੀਹਾਰ।
ਭਜਨ ਕਰੇਂ ਗਾਵੈਂ ਨਿਤ ਬਾਨੀ, ਜਾਨੂੰ ਭਏ ਵਹਾਂ ਕੇ ਪ੍ਰਾਨੀ।
ਤਬ ਆ ਦਰਸਨ ਗੁਰੂ ਕਾ ਕੀਨਾ, ਦਸੀਉ ਸਾਰਾ ਹਾਲ ਨਵੀਨਾ।
ਵੱਡ ਪ੍ਰਤਾਪੀ ਮੁਖ ਸੇ ਬੋਲੇ, ਘਾਟ ਨਹੀਂ ਜੋ ਪੂਰਾ ਤੋਲੇ।
ਹਥ ਜੋੜ ਤਬ ਅਰਥ ਗੁਜਾਰੀ, ਸੁਣੀਏ ਪ੍ਰਭ ਜੀ ਬਾਤ ਦੁਖਾਰੀ।
ਮੇਰਾ ਪਿਤਾ ਨਾ ਹਮ ਢਿਗ ਜਾਵੈ, ਇਹਾ ਡਰ ਦੁਸਮਨ ਕਾ ਖਾਵੈ।
ਸੁਨ ਬੋਲੇ ਪ੍ਰਭ ਦੀਨ ਦਿਆਲ, ਚੀਂਤ ਤਜੋ ਆਵੈ ਤਤਕਾਲ।
ਰਚੀਉ ਪ੍ਰਭ ਜੀ ਕੌਤਕ ਨਿਆਰਾ, ਪੋਤਰੇ ਕੋ ਦਿਉ ਚਾਹੜ ਬੁਖਾਰਾ।
ਏਸਾ ਭਉ ਬੇਹੋਸ਼ ਵਹ ਲਟਕਾ, ਮਾਨੋਂ ਜਿਵੇਂ ਕਾਲ ਨੇ ਪਟਕਾ।
ਹਰਬੰਸ਼ ਸਿੰਘ ਤਬ ਦੀਨੀ ਤਾਰ. ਪਿਤਾ ਜੀ ਅਬ ਆਵੋਂ ਇਕ ਵਾਰ।
ਭਜਨੀਕ ਸਿੰਘ ਹੈ ਬਹੁਤ ਨਿਡਾਲ, ਚਾਹੇ ਮੌਤ ਇਹ ਖੋਣਾ ਬਾਲ।
ਏਕ ਵਾਰ ਆ ਮੁਖੜਾ ਵੇਖੋਂ, ਹਮਰਾ ਇਸ ਕਾ ਮਕੀਉ ਲੇਖਾ।
ਪੜੀ ਤਾਰ ਤਬ ਏਸੇ ਭਾਗਾ, ਮਾਨੋਂ ਜਿਮ ਪ੍ਰਦੇਸੀ ਜਾਗਾ।
ਗਾਡੀ ਪੈ ਹੋਇਉ ਅਸਵਾਰ, ਕਰੀਓ ਯਾਦ ਤਬ ਬਖਸਨ ਹਾਰਾ।
ਮਸਾ ਮਸਾ ਸੀ ਨਾਤੀ ਪਾਇਉ, ਕਾਲ ਭਗਵਾਨ ਅਬ ਚਾਹੀਉ ਖਾਇਉ।
ਨੂਹ ਹਮਾਰੀ ਕੇਸੇ ਜੀਵੇ, ਭਜਨੀਕ ਬਿਨਾ ਨਾ ਖਾਏ ਨਾ ਪੀਵੇ।
ਗਰਮ ਗਰਮ ਕੁਛ ਅਥਰੂ ਕੇਰੇ, ਭਯੋਂ ਖਮੋਸ਼ ਨਈਂ ਮਾਨਵ ਹੇਰੇ।
ਪਰ ਜੇ ਲਗੇ ਹੋਵਨ ਮੈਨੂੰ, ਉਡ ਮੀਲਾਂ ਭਜਨੀਕ ਮੈਂ ਤੈਨੂੰ।
ਵੀਛੜੀ ਕੂਜ ਜਿਵੈ ਕੁਰਲਾਵੈ, ਤਿਵੇ ਵਿਛੋੜਾ ਪਿਆ ਸਤਾਵੈਂ।
ਮਗ ਮੈਂ ਕਈ ਅਰਦਾਸੇਂ ਕੀਨੀ, ਰਾਏ ਸਿੰਘ ਜਿਉ ਪਹੁਚੀਉ ਚੀਨੀ।
ਸਭੋ ਰਾਖੀ ਅਗਨ-ਸਭਾਰ, ਡੇਰ ਨਾ ਕਰੀਉ ਮੇਰੀ ਵਾਰ।
ਘੁਮਿਆਰੀ ਦਾ ਪੁਤ ਜੀਵਾਇਉ, ਗੋਰੋ ਕੋਲੋਂ ਦੇਸ ਛੁਡਾਇਉ।

ਹਾਜ਼ਰ ਨਾਜ਼ਰ ਗੁਰੂ ਕੋ ਧਿਆਇਓ, ਮੋਹੇ ਦਾਸ ਕੋ ਨਾਹੇ ਭੁਲਾਇਓ।
ਵਡ ਪ੍ਰਤਾਪੀ ਤੋਹੇ ਪ੍ਰਤਾਪ, ਕਰੀਓ ਰਾਮ ਹਰੀ ਪ੍ਰਤਾਪ।
ਜਿਸ ਨੇ ਪ੍ਰਭ ਤੋਹੇ ਧਿਆਇਓ, ਮਨ ਬਾਛਤ ਸਗਲਾ ਫਲ ਪਾਇਓ।
ਗੀਟੀਆਂ ਗੀਨਦਾ ਪੂਜਾ ਸਕੇਤ, ਗਮਨਿਓ ਘਰ ਵਿਚ ਪ੍ਰਭ ਕੋ ਚੇਤ।
ਨੂਹ ਪੁਤਰ ਨੇ ਟੇਕਾ ਮਾਥਾ, ਦੇਹ ਅਸੀਂਸ ਸਿਰ ਧਰ ਕੇ ਹਾਥਾ।
ਕਹਾ ਮੇਰਾ ਪਿਆਰੋ ਭਜਨੀਕ, ਆਗੇ ਜੈਸਾ ਕੋ ਕੁਝ ਠੀਕ।
ਕਰੋਂ ਨਹ ਚੀਤਾਂ ਏਹ ਬਹੁਰਾਨੀ, ਮਾਨੇਗਾ ਏਹ ਤਰਲ ਜੁਆਨੀ।
ਦੋ ਦਿਨ ਬੀਤੇ ਤੀਸਰ ਢਲੀਓ, ਭਜਨੀਕ ਸਿੰਘ ਤਬ ਉਡ ਕਰ ਚਲੀਓ।
ਦਾਦੇ ਸਾਗੇ ਕਰੇ ਕਲੋਲ, ਬੋਲੇ ਤੋਤਲੇ ਮੁਖ ਸੇ ਬੋਲ।
ਕਿਸੇ ਸੰਦੇਸਾ ਆਨ ਪਚਾਇਓ, ਹਰਬੰਸ ਸਿੰਘ ਕੋ ਆਨ ਸੁਨਾਇਓ।
ਸੁਰਮਾਂ ਲੈ ਕੇ ਆਵੋਂ ਨਾਲ, ਬਚਨ ਕੀਓ ਏਹ ਦੀਨ ਦਿਆਲ।
ਚਲੀਓ ਸੀਖ ਮਨ ਗੁਰੂ ਕੀ ਕੈਹਨੀ, ਤਤ ਕਾਲ ਜਬ ਪਹਚਓ ਭੈਣੀ।
ਮਥਾ ਟੇਕ ਬੈਠੋ ਗੁਰੂ ਪਾਸ, ਦੀਨੋਂ ਸੁਰਮਾ ਨਾਲ ਹਲਾਸ।
ਸਤਿਗੁਰੂ ਬੋਲੇ ਇਉਂ ਮੁਸਕਾਈ, ਸਦਾਉ ਦੇਵਨ ਲੇਈ ਵਧਾਈ।
ਜੋ ਵੈਰੀ ਸੀ ਸੰਤਾ ਕੇਰੇ, ਪਰਸੋਂ ਮਰ ਗਏ ਸੂਬਾ ਸਵੇਰੇ।
ਹੁੰਦੇ ਸੰਤ ਜੇ ਅਪਣੇ ਗਾਮ, ਲਗ ਜਾਨੋ ਸੀ ਇਹ ਨਕੇ ਨਾਮ।
ਆਉਂਦੇ ਕਸ਼ਟ ਤੋਂ ਪ੍ਰਭੂ ਬਚਾਏ, ਸੁਖੀ ਵਸੋਂ ਅਬ ਘਰ ਕੋ ਜਾਏਂ।
ਜਾਏ ਸੰਤ ਨਾ ਵਾਪਿਸ ਗਾਮ, ਸਕੇਤ ਮੰਡੀ ਬਨਾਵੋਂ ਧਾਮ।
ਘਰ ਆਏ ਏਹ ਕਥਾ ਸੁਨਾਈ, ਜੈਸੇ ਸਤਿਗੁਰੂ ਜੀ ਆ ਬਤਾਈਂ।
ਖੁਸ਼ੀ ਭੈ ਸੰਤ ਤਬ ਅਤ ਹੀ, ਦੇਹ ਹੈ ਸਤਿਗੁਰੂ ਮਦਾ ਸੁਮਾਤ ਹੀ।
ਜੇ ਹੋਵੇ ਹਮ ਗਾਮ ਮਝਾਰੇ, ਕਾਰਾਵਾਸ ਮੈਂ ਹੁੰਦੇ ਸਾਰੇ।
ਭਲਾ ਕਿਆ ਸਤਿਗੁਰੂ ਹਮਾਰਾ, ਪਹਿਲੇ ਹੀ ਜੋ ਕਿਆ ਕਿਨਾਰਾ।
ਸਤਿਗੁਰੂ ਸਭ ਦਾ ਭਲਾ ਮਨੋਦਾ, ਜੋ ਨਹੀਂ ਮਨਦਾ ਫਿਰ ਪਛਤੋਂਦਾ।
ਅਬ ਨਹੀਂ ਜਾਏ ਰਹੇ ਇਸ ਠੌਰ, ਸੋਰ ਗਈ ਸਭ ਹਮਰੀ ਸੋਰ।
ਦਹੇ ਦਰਸਨ ਜਾਏ ਗੁਸਾਈਂ, ਰਾਮਪੁਰੀ ਅਬ ਵਸੇਂ ਤਥਾਹੀ।

ਉਨੀਜਵੀਂ ਸਾਖੀ ਸੰਪੂਰਨੰ ॥

ਦੋਹਰਾ : ਆਗੇ ਕੌਤਕ ਹੋਰ ਅਬ ਸਿੰਘ ਇਕ ਲਗੀਓ ਸੁਨਾਣ।
ਰਾਮਪੁਰੀ ਕਵੀ ਇਉਂ ਲਿਖਿਆ ਪੜ੍ਹ ਸੋਚੋ ਵਿਦਵਾਨ।

ਬੈਹਰ : ਸੰਤ ਬਿਹਾਰਾ ਸਿੰਘ ਨਾ ਸਿੰਘ ਦਾ ਸਤਿਗੁਰੂ ਦੀ ਸੇਵ ਕਮਾਂਦਾ ਥਾ।
ਭੈਣੀ ਸਾਹਿਬ ਗੁਰੂ ਹਟੀ ਤੇ ਸਭ ਤਾਈਂ ਰਸਤ ਪਹੁੰਚਾਂਦਾ ਥਾ।

ਦੋ ਚਾਰ ਦਿਨਾ ਛੁਟੀ ਲੈ ਕਰਕੇ ਘਰ ਪਿਤਾ ਨੂੰ ਮਿਲਨੇ ਆਇਆ ਸੀ।
ਕੁਦਰਤ ਦੇ ਕਾਦਰ ਪ੍ਰਖਨ ਲਈ ਉਦੋ ਪਿਤਾ ਨੂੰ ਤਾਪ ਚੜ੍ਹਾਇਆ ਸੀ।
ਛੁਟੀ ਦੇ ਦਿਨ ਸਭ ਮੁਕ ਗਏ ਸੀ ਭੈਣੀ ਤੋਂ ਸਿਨਿਆਂ ਪੁਜਾ ਸੀ।
ਕਈ ਦਿਨ ਹੋਏ ਉਡੀਕ ਦੀਆਂ ਗਰੈਹ ਕਿਸ ਕਾਰਜ ਸੇ ਰੁਜਾ ਸੀ।
ਸਿੰਘ ਫਸਿਆਂ ਵਿਚਾਲੇ ਸੀ ਇਤ ਪਿਤਾ ਤੇ ਉੱਤ ਸਤਿਗੁਰੂ ਸੀ।
ਸੀ ਪਿਤਾ ਵੀ ਸਖਤ ਬਿਮਾਰ ਪਿਆ ਸਿੰਘ ਪਿਆ ਖਛਾਤਾਂ ਝੁਰ ਝੁਰ ਸੀ।
ਸਤਿਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਆ ਦਰਸ ਦਿਆਂ ਕਰ ਚਾਨਣ ਰਾਤ ਅੰਧੇਰੀ ਨੂੰ।
ਉੱਠ ਚਾਟੇ ਕੋ ਪਾਨੀ ਕਾੜ ਦੇ ਕਾਨੂੰ ਪਿਆ ਕਰਦਾ ਏ ਦੇਰੀ ਨੂੰ।
ਦੋ ਚਾਰ ਬਨਾ ਕੇ ਕੋਠੇ ਤੂੰ ਇਧਰ ਨੂੰ ਮੋੜਾ ਪਾਦਾਂ ਜਾ।
ਇਕ ਕੋਠੇ ਨੂੰ ਰਖ ਕੇ ਬਾਕੀ ਧਰ ਥਮ ਉਡਾਂਦਾ ਜਾ।
ਵਡ ਪ੍ਰਤਾਪੀ ਧਨ ਕਹਕੇ ਉਠ ਕੇ ਸਿੰਘ ਨੇ ਧਰੀਆ ਚਾਹਟਾ ਸੀ।
ਧੰਨ ਧੰਨ ਕਰਦੇ ਜਾ ਧਰਿਆ ਬਾਪੂ ਦੇ ਹਥ ਤੇ ਬਾਟਾ ਸੀ।
ਉੱਠ ਬੈਠਾ ਸੀ ਤਾਤ ਛੱਕ ਤੇ ਜਿਮ ਸੁਤੀਆਂ ਭੈਆ ਕਵੇਲਾ ਸੀ।
ਜਾ ਧੌਣੀ ਸਾਹਿਬ ਨੂੰ ਜਾ ਬੱਚਾ ਤੇਰਾ ਸੇਵਾ ਕਰਨ ਦਾ ਵੇਲਾ ਸੀ।
ਚਾ ਚੜਆ ਸਿੰਘ ਨੂੰ ਸੁਨ ਕੇ ਸੀ ਝਟ ਭੈਣੀ ਸਾਹਿਬ ਨੂੰ ਪੁਜਾ ਸੀ।
ਭੈਣੀ ਸਾਹਿਬ ਸੀ ਜਾ ਚੜਿਆ ਸਿੰਘ ਤਾਈਂ ਤੋਂ ਦਿਨ ਦੂਜਾ ਸੀ।
ਜਾ ਮਥਾ ਟੇਕਿਆ ਸਤਿਗੁਰੂ ਨੂੰ ਸਤਿਗੁਰੂ ਜੀ ਹੱਸ ਕੇ ਬੋਲੇ ਸੀ।
ਕੀ ਹਾਲ ਹੈ ਤੇਰੇ ਬਾਪੂ ਦਾ ਇਕ ਥੱਪੜ ਮਾਰਿਆ ਪੋਲੇ ਸੀ।
ਤੁਸਾਂ ਆਪ ਜਾ ਰਾਜੀ ਕੀਤਾ ਹੈ ਅਤੇ ਪੁਛਨ ਲਗੇ ਮੈਨੂੰ ਔ।
ਹੱਸ ਕੇ ਵੱਡ ਪ੍ਰਤਾਪ ਕਿਹਾ ਸੀ ਔਂਨ ਨਹੀਂ ਦੇਂਦਾ ਤੈਨੂੰ ਔ।
ਗੁਰਬਖਸ਼ ਸਿੰਘ ਕਹੇ ਰਾਮਪੁਰੀ ਸਤਿਗੁਰੂ ਦੇ ਚੋਜ ਨਿਰਾਲੇ ਨੇ।
ਸਤਿਗੁਰੂ ਸੰਗ ਸ਼ਿੰਘ ਜੋ ਜੜ ਜਾਂਦੇ ਔਹੀਂ ਸਿੰਘ ਕਰਮਾ ਵਾਲੇ ਨੇ।

ਪੰਚਾਸਵੀਂ ਸਾਖੀ ਸੰਪੂਰਨੰ ॥

ਦੋਹਰਾ— ਅੰਤਰਜਾਮੀ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਹੋਏ ਜਾਂ ਅੰਤਰ ਧਿਆਨ।
ਘਲੂ ਘਾਰੇ ਮੈਂ ਬਚੇਗੇ ਸਕੇਤ ਚ ਸਮ ਜੁਆਨ।

ਸਵੈਯਾ— ਸੁਤ ਕੋ ਮਾਤ ਕਲੇਵਰ ਵਾਕਤ ਜਾਡਾ ਔ ਘਾਮ ਨੇ ਲਾਗਨ ਪਾਵੈ।
ਔਖਧ ਦੇਵਤ ਸੰਖਦ ਕੇ ਹਿਤ ਸੁਖਤ ਸੁਖਨ ਦੇਵ ਮਨਾਵੈ।
ਖੇਦ ਸਹੇ ਤਨ ਆਪਨ ਪੈ ਸੁਤ ਖੁਸ਼ੀ ਸੇ ਅਤਿ ਹੀ ਬਿਗਸਾਵੈ।
ਤਿਮ ਗੁਰ ਚਾਹਤ ਸਿੰਘਨ ਕੋ ਦੁਖ ਨਿਜ ਲੀਏ ਸੁਖ ਤੀਨਹੋ ਪਠਾਵੈ।

ਦੋਹਰਾ— ਸਕੇਤ ਮੰਡੀ ਪ੍ਰਭ ਜਾਏ ਕੇ ਪੇਖੀਉ ਸਰਬ ਸਥਾਨੇਂ ।
ਬਿਆਸ ਦੇ ਕੰਢੇ ਖੜੇ ਪ੍ਰਭਭੈ ਪ੍ਰਮੋਦ ਮਹਾਨ ।

ਚੌਪਈ— ਬਿਆਸਾ ਤੀਰ ਪਸੰਦ ਪ੍ਰਭ ਆਇਊ, ਖਿਤ ਕੇ ਮਾਲਿਕ ਤਾਈਂ ਮੰਗਾਇਊ ।
ਬਹੁਤ ਸੇ ਲੋਗਨ ਅਸ ਬਚ ਭਾਖਾ, ਇਸ ਕੋਠੀ ਮੈਂ ਦੇਵ ਕਾ ਲਾਖਾ ।
ਇਹਾਂ ਜੋ ਭੀ ਸੈਰ ਕੋ ਆਵੈ, ਦੇਵ ਕੇ ਡਰ ਸੇ ਟਿਕਨ ਨਾ ਪਾਵੈ ।
ਇਰਧ ਗਿਰਧ ਕੋਠੀ ਦੇ ਸਾਰੇ, ਇਸੀ ਲਈ ਔਜਾਰ ਹੈ ਭਾਰੇ ।
ਪੜੀ ਰਹੀ ਇਹ ਕੋਠੀ ਖਾਲੀ, ਔਰ ਜਗਾ ਲੇਵੇਂ ਹੈ ਭਾਲੀ ।
ਅਸ ਲੋਗਨ ਜਬ ਗਰਿਹਾ ਉਚਾਰੀ, ਖਿੜ ਖਿੜਾ ਹਸੇ ਬਨਵਾਰੀ ।
ਹਮਰੇ ਸਤਿਗੁਰ ਸਭ ਤੇਂ ਕੀਏ. ਕਾਹੇ ਡਰੋ ਤੁਮ ਆਪਨੇ ਹੀਏ ।
ਹਮ ਖਾਤਰ ਇਸ ਕੋਠੀ ਰਾਖੀ, ਹਮ ਬਸ ਹੈ ਇਹ ਜਾਏਗਾ ਸਾਖੀ ।
ਨਿਰਸੰਦੇਹ ਹੋ ਚਿੰਤ ਬਿਸਾਰੋ, ਹਮਰੋ ਸ਼ਤਿਗੁਰੂ ਨਿਜ ਰਖਵਾਰੋ ।
ਭੂਤ ਪ੍ਰੇਤ ਸਭ ਪ੍ਰਭ ਕੇ ਕੀਏ. ਪਾਪੀਉ ਕੋ ਦੰਡ ਦੇਵਨ ਲੀਏ ।
ਇਤਨੇ ਮੇਂ ਵਹਿ ਮਾਲਿਕ ਆਇਆ, ਵਹਿ ਭੀ ਦੇਵ ਕੀ ਕਹ ਹੈ ਮਾਇਆ ।
ਨਿਪਟੇਂਗੇ ਹਮ ਦੇਵ ਕੇ ਸਾਥ, ਅਸ ਬਚ ਕਹੀਉ ਕਲੂ ਰਘੁਨਾਥ ।
ਬਾਸਰ ਕੀਲੇ ਖਿਤ ਖਰੀਦੀ, ਕਛੁਕ ਮੋਲ ਕੁਛ ਹਿਸੇ ਗੀਧੀ ।
ਕੋਠੀ ਲੀਨ ਕਰਾਇਆ ਕਰਕੇ, ਲੋਗ ਕਹੇ ਦੇਹ ਛੋਡ ਏਹ ਡਰਕੇ ।
ਕਰੀ ਆਬਾਦ ਮੇਂਦਨੀ ਸਾਰੀ, ਕਛੁਕ ਜਾਮ ਵਹਾਂ ਰਹੇ ਬਨਵਾਰੀ ।
ਕਰੀ ਸਫਾਈ ਕੋਠੀ ਕੇਰੀ, ਕਹ ਹੈ ਵਹ ਜਿਨ ਨੈਨੋਂ ਹੇਰੀ ।
ਪ੍ਰਾਤਾ ਕਾਲ ਵਰਨੀ ਤਬ ਕੀਨੀ, ਦੇਗ ਧੀਆਵਲ ਸਭ ਕੋ ਦੀਨੀ ।
ਦੇਵ ਮੂਰਤੀ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਈ, ਪ੍ਰਭ ਬਿਨ ਜਾਨ ਸਕੋਂ ਯਹ ਕੋਈ ।
ਪ੍ਰਭ ਕੋ ਦਰਸ਼ ਦੇਵ ਜਬ ਕੀਨਾ, ਸੁੰਦਰ ਦੇਹ ਤਬ ਭਈ ਨਵੀਨਾ ।
ਮੁਕਤ ਭਯੋ ਨਹ ਫੇਰ ਦਿਖਉ, ਖਿਤ ਮਾਲਿਕ ਆ ਬੂਝਤ ਭਯੋ ।
ਸਿੰਘਨ ਕਹੋਂ ਸੁਰ ਅਸੁਰ ਕੋ ਮਾਰਾ, ਦੋਨੋਂ ਕੀ ਨਹਿੰ ਏਕੋ ਠਾਰਾ ।
ਪੰਦਰਾ ਸਾਲ ਤਕ ਵਹ ਮਾਲਕ, ਲੇਤ ਭਿਉ ਹਿਸਾ ਜੋ ਤਾਲਿਕ ।
ਇਸ ਪਛਚਾਤ ਛੁਡਾਵਨ ਕਹੀਉ, ਛੋਡ ਦੀਨ ਨਹ ਕਬਜਾ ਗਹਿਓ ।
ਲੋਗਨ ਬਹੁਤ ਪ੍ਰਭੂ ਪ੍ਰਤੀ ਭਾਖਾ, ਪਰੰਤੂ ਕਬਜਾ ਨਹ ਪ੍ਰਭ ਰਾਖਾ ।
ਇਸ ਸੇ ਬਡ ਬਨ ਹੈ ਅਸਥਾਨਾ, ਇਮ ਪ੍ਰਭ ਜੀ ਨਿਜ ਰਸਨ ਬਖਾਨਾ ।
ਅਬ ਮਮ ਪਿਖੀ ਜਗਾ ਵਹ ਜਾਏ, ਜਹਾਂ ਡੇਰੇ ਜਗਜੀਤ ਬਨਾਏ ।
ਅਬ ਖਿਤ ਹੈ ਵਹਾ ਬੈ ਪ੍ਰਭ ਲੀਨੀ, ਦੋਵੇਂ ਮੰਜਲ ਆਗਾਰ ਵਾਹ ਕੀਨੀ ।

ਬਿਆਸਾ ਤੀਰ ਵਹ ਇਮ ਸੁਹਾਵੈ, ਹਿਮ ਸਾਰਿੰਗ ਜਿਵੇਂ ਸ਼ੋਬਾ ਪਾਵੈ।
ਵਿੰਗਾ ਟੇਡਾ ਮਗ ਤਿਸ ਕੇਰਾ, ਮਮ ਜਹ ਮਾਰਗ ਆਖੋਂ ਹੇਰਾ।
ਗੁਰੂ ਪ੍ਰਤਾਪ ਕੋ ਵਡ ਪ੍ਰਤਾਪ, ਜੋ ਵਰ ਦੀਨੋ ਹੋਇਓ ਆਪ।
ਰਾਮ ਪੁਰੀ ਲੀਲਾ ਤਿਸ ਨਿਆਰੀ, ਕਰ ਗਿਉ ਬਖਸ਼ ਹਮੇ ਭੰਡਾਰੀ।

ਇਕਵੰਜਵੀਂ ਸਾਖੀ ਸੰਪੂਰਨੰ ॥

ਦੋਹਰਾ —ਇਕ ਸਮੇਂ ਇਕ ਗਾਮ ਮੈਂ ਦੋਰਾ ਗਿਆ ਅਵਿਰਾਮ।
ਲਾਗੀਉ ਬਹੁਤ ਦੀਵਾਨ ਥਾ ਸੰਗਤ ਸੀ ਬਹੋ ਆਮ।

ਬੈਹਰ---- ਅਤਰ ਸਿੰਘ ਆਲਮ ਜੀ, ਗਿਆਨ ਸਿੰਘ ਲਾਇਆ ਵਾਰਾ ਸੀ।
ਸੁਰਗਣ ਸਮ ਸੰਗਤ ਭਾਸਤ ਹੈ ਅਰ ਸੁਕਰ ਸਮਾਨ ਪਿਆਰਾ ਸੀ।
ਖਜਾਨ ਸਿੰਘ ਔ ਦਰਸ਼ਨ ਸਿੰਘ ਰਾਗੀ, ਅਨੁਰਾਗੀ ਪ੍ਰੀਤਮ ਪਿਆਰੇ ਦੇ।
ਚੌਂਕੀ ਭਰਵੀਂ ਕਰਤੇ ਥੇ ਕਲਮ ਕੁਛ ਅੰਸ ਲਿਖੇ ਨਜਾਰੇ ਦੇ।
ਇਕ ਖੁਲਾ ਸਿੰਘ ਕਰ ਦਰਸ਼ਨ, ਇਮ ਸੋਚਤ ਕਰ ਵਿਚਾਰ ਹੀਏ।
ਮਮ ਗਰਿਹ ਦਰਸ਼ਨ ਆ ਦੇਵੈ, ਜੋ ਆਇਆ ਰਬ ਅਵਤਾਰ ਲੀਏ।
ਭੋਗ ਵਾਰ ਕਾ ਪਾ ਪ੍ਰਭ ਜੀ, ਉਠ ਚਾਲ ਪੜੇ ਨਿਜ ਮਰਜੀ ਸੇ।
ਜਿਮ ਚਰਨ ਪਾਨ ਹੀਤ ਜਾਵਤੇਂ ਹੋ, ਮਨ ਕਰ ਕਿਸੀ ਕੀ ਅਰਜੀ ਸੇ।
ਉਸ ਸਿੰਘ ਕੇ ਬਾਰ ਕੇ ਬਾਹਰ ਸੇ, ਦੇ ਦਰਸ਼ਨ ਵਾਪਸ ਆਤ ਭਏ।
ਜਿਮ ਤਿਸ ਅਰਜ ਕਰੀ ਮਨ ਮੇਂ, ਤਿਮ ਪ੍ਰਭ ਜੀ ਥੇ ਬਖਿਆਤ ਭਏ।
ਲੈਰ ਲੈਰ ਸਭ ਸੰਗਤ ਸੀ, ਨਿਜ ਡੇਰੇ ਮੇਂ ਪ੍ਰਭ ਆਏ ਥੇ।
ਜਬ ਗਾਮ ਸੇ ਪ੍ਰਭੂ ਜੀ ਚਲੇ ਗਏ, ਤਬ ਉਸ ਨੇ ਬਚਨ ਸੁਨਾਏ ਥੇ।
ਨਿਜ ਮਨ ਸਰਦਾ ਪੂਰਨ ਹਿਤ, ਮਮ ਗਰਿਹ ਵਿਗ ਪ੍ਰਭ ਜੀ ਆਏ ਸੀ।
ਮੈਂ ਕੂਕਾ ਮੇਰਾ ਮਨ ਕੂਕਾ ਅਤੇ ਤਨ ਤਨ ਕੂਕਾ ਹੋਇਆ ਏ।
ਧੰਨ ਮੇਰਾ ਸਤਿਗੁਰੂ ਕੂਕਾ ਏ, ਜਿਨ ਸਭ ਦੇ ਮਨ ਨੂੰ ਮੋਹਿਆ ਏ।
ਰਾਮਪੁਰੀ ਕਬ ਆਵੇਂਗੇ, ਅਬ ਤੜਫ ਰਿਹਾ ਮਮ ਹੀਆ ਏ।
ਪਛਤਾਵਾ ਮੇਰੇ ਨਿਸਦਿਨ ਹੈ, ਕਿਉਂ ਆਗਾ ਰੋਕ ਨਾ ਲਿਆ ਹੈ।

ਬਵੰਜਵੀਂ ਸਾਥੀ ਸੰਪੂਰਨੰ ॥

ਦੋਹਰਾ— ਸਤਿਗੁਰੂ ਦਾਤਾ ਸਭਨ ਕਾ, ਸਭ ਹੈ ਮਾਂਗਨ ਹਾਰ।
ਮਾਂਗਤ ਲਾਗੇ ਦੇਰ ਹੈ, ਦੇਤ ਨਾ ਲਾਵੇ ਬਾਰ।

ਚੋਪਈ — ਜੀਵਨ ਨਗਰ ਜੀਵਣ ਦੇ ਲਾਲ, ਮੇਲਾ ਕਰਿਉ ਬਹੁਤ ਵਿਸਾਲ।
ਗ੍ਰਾਮ ਗ੍ਰਾਮ ਕੀ ਸੰਗਤ ਆਵੈ, ਪ੍ਰਭ ਕੋ ਦਰਸ਼ਨ ਕਰ ਸੁਖ ਪਾਵੈ।

ਆਨੰਦ ਕਾਰਜ ਭੋਗ ਕੇ ਬਾਦ, ਹੋਵਨ ਲਾਗੇ ਗੁਰੂ ਪ੍ਰਸਾਦਿ
ਮਹਾਰਾਜ ਬੀਰ ਸਿੰਘ ਇਨ ਮਾਹੇ, ਭਏ ਸ਼ਬੋਧਤ ਜਿਸ ਦਮ ਆਹੇਂ
ਮਾਤਾ ਦਲੀਪ ਕੌਰ ਕੇ ਸਾਥ, ਜੋੜਿਉ ਜੋੜ ਆਪ ਰਘੁਨਾਥ
ਗੰਗ ਜਮਨ ਜਿਉ ਸੰਗਮ ਭਇਉ, ਹਰ ਦਿਲ ਖੁਸ਼ੀ ਮੇਂ ਜੰਗਮ ਅਇਹੋ
ਅਸ ਸਮੇਂ ਭਈ ਖੁਸ਼ੀ ਮਹਾਨ, ਪੁਸ਼ਪ ਲਗੀ ਸੰਗਤ ਵਰਸਾਨ
ਮਾਤ ਦਲੀਪ ਕੌਰ ਕਾ ਚੇਹਰਾ, ਖੁਸ਼ੀ ਭਈ ਜਿਸ ਨੇ ਭੀ ਹੇਰਾ
ਮਾਤਾ ਜੀਵਨ ਸਮ ਹੋ ਦਾਨੀ, ਮਸਤਾਨੇ ਕਹੇ ਭਾਲ ਪਛਾਨੀ
ਖੰਡ ਘਿਉ ਦੁਧ ਕਾ ਆਇਆ ਚੇਤਾ, ਜੋ ਜਨ ਮਾਤਾ ਜੀ ਸ਼ੇ ਲੇਤਾ
ਭਈ ਪ੍ਰਸੰਨ ਚਿਤ ਸੰਗਤ ਸਾਰੀ, ਧੰਨ ਧੰਨ ਹਰ ਰਸਨ ਉਚਾਰੀ
ਕਵੀ ਕਹੇ ਮਮ ਆਖੋਂ ਪੇਖਾ, ਉਮਡੀ ਖੁਸ਼ੀ ਸਮੁੰਦਰ ਰੇਖਾ
ਪੁਸ਼ਪ ਹਾਰ ਮਹਾਰਾਜ ਕੇ ਪਾਇਉ, ਤਤ ਛੀਨ ਸਤਿਗੁਰੂ ਜੀ ਉਤਰਾਇਉ
ਮਮ ਕੋ ਆਪ ਸਹਿਨਸ਼ਾਹ ਜਾਨੋ, ਮਮ ਦਿਲ ਆਪ ਨਹੀਂ ਪਹਿਚਾਨੋ
ਮੈਂ ਹੋਂ ਗੁਰੂ ਕਾ ਚੌਕੀਦਾਰ, ਦੇਵਾਂ ਪਹਿਰਾ ਖਬਰਦਾਰ
ਖਦਰ ਚੀਰ ਸਰੀਰ ਪਰ ਧਾਰੋ, ਪੜ੍ਹਿਆ ਹੋਏ ਵਿਆਵਨ ਵਾਰੋ
ਖਰਚ ਫਜ਼ੂਲ ਕਰੋ ਨਾ ਕੋਈ, ਨਹ ਮਾਨੇ ਜੋ ਉਜੜ ਹੋਈ
ਚਿਦਾਨੰਦ ਕਾ ਹੁਕਮ ਜੋ ਮਾਨੇ, ਸੁਖ ਪਾਵੇਗਾ ਦੋਏ ਜਹਾਨੇ
ਆਤਮ ਸਿੰਘ ਮਹਾ ਦਾਨੀ ਵੀਰ, ਇਸ ਮੇਲੇ ਮੇਂ ਕਰੀ ਤਕਰੀਰ
ਸੰਗਤ ਪ੍ਰਤੀ ਕਰਿਉ ਸੰਬੋਧਨ, ਆਏ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਲ ਸੋਦਨ
ਮਮ ਬਾਗ ਦਿਲੀ ਕੇ ਮਾਹੇ, ਪ੍ਰਭ ਜੀ ਚਰਨ ਪਾਏ ਤਬ ਤਾਹੇਂ
ਕਹਿਉ ਬਾਗ ਏ ਸੋਨਾ ਸਾਰਾ, ਰਹਿ ਨਹਿੰ ਘਾਟ ਤੋਹੇ ਸਰਦਾਰਾ
ਜਿਮ ਪ੍ਰਭ ਕਹਿਉ ਤਿਮ ਹੀ ਸੀ ਹੋਇਉ, ਧੰਨ ਧਾਨ ਮੇਂ ਨਹੀਂ ਸਮੋਇਉ
ਪ੍ਰਭ ਕੇ ਬਚਨ ਸਤ ਕਰ ਜਾਨੋਂ, ਜੋ ਹੋਨਾ ਸੋ ਪਹਿਲ ਪਛਾਨੋ
ਰਾਮਪੁਰੀ ਜਿਮ ਪ੍ਰਭ ਕਹੀ ਬਾਨੀ, ਸੋ ਮਮ ਕਲਮ ਨੇ ਸ਼ੁਧ ਬਖਾਨੀ

ਤਿਰਵੰਜਵੀਂ ਸਾਖੀ ਸੰਪੂਰਨੰ ॥

ਦੋਹਰਾ : ਏਕ ਅਗਾਰ ਕੇ ਨਮਿਤ ਕਰੀਓ ਕਾਠ ਤਿਆਰ।
ਸ਼ੀਗਰ ਹੀ ਛਤ ਪਾਈਏ ਪ੍ਰਭ ਇਮ ਕਹੀਓ ਉਚਾਰ।

ਚੌਪਈ : ਤਾਰਾ ਸਿੰਘ ਇੰਦਰ ਸਿੰਘ ਰਾਜ, ਕਰਤੇ ਥੇ ਸ਼ਭ ਵਹਿ ਹੀ ਕਾਜ਼
ਭਈ ਚਿਨਾਈ ਤੂਰਨ ਸਾਰੀ, ਛਾਤ ਪਾਵਨ ਕੀ ਆਈ ਵਾਰੀ

ਗਾਡਰ ਬੀੜੇ ਅਰ ਬਾਲਗੀਰ, ਆਵੈ ਪੂਰੇ ਨਹੀਂ ਅਖੀਰ।
ਕਾਰੀਗਰ ਤਬ ਸੋਚਨ ਲਾਗੇ, ਕੈਸੇ ਕਾਮ ਚਲੇ ਅਬ ਆਗੇ।
ਕਈ ਬਾਰ ਮਿਨ ਖੁਰਕੇ ਕਾਨ, ਪੁਨਾ ਪੁਨਾ ਝਗੜੇ ਤਰਖਾਨ।
ਏਕ ਦੂਸਰਾ ਕਰੋਧ ਮੈ ਬੋਲੇ, ਤੋਹੇ ਪੜਾਇਉ ਦੇ ਕਰ ਛੋਲੇ।
ਪੂਰੀ ਨਹੀਂ ਪਮਾਇਸ਼ ਹੋਈ, ਅਬ ਕਿਆ ਕਰੇ ਹੋਈ ਸੋ ਹੋਈ।
ਕੜਾਹ ਪ੍ਰਸਾਦ ਛਕ ਹੋਈ ਗਰਮੀ, ਬੋਲੇ ਕਈ ਨਾਲ ਸੀ ਨਰਮੀ।
ਕਈਨ ਸੋਚ ਕਈਨ ਕੋ ਹਾਸਾ, ਕਵੀ ਕਹੇ ਇਮ ਬਨੀਓ ਤਮਾਸਾ।
ਜਬ ਦੌਰੇ ਤੋਂ ਸਤਿਗੁਰੂ ਆਏ, ਬੂਝੀਓ ਕਾਰੀਗਰੋਂ ਬੁਲਾਏ।
ਕਾਰੀਗਰ ਸੀ ਰੋਦੇ ਫੁਰਿਮਾਇਓ, ਪੂਰੋ ਨਹੀਂ ਚੜਾ ਹੈ ਆਇਓ।
ਆਪ ਕਹੀਓ ਮੋਹੇ ਆਵਨ ਪਹਿਲੋਂ, ਛਾਤ ਉਪਰ ਜੜ ਦੀਜੋ ਟੋਲੋਂ।
ਹਮ ਸੋ ਅਸ ਪ੍ਰਭ ਜੀ ਨਹੀਂ ਹੋਇਓ, ਬਨੀਓ ਬਨਾਓ ਕਾਜ ਹੈ ਖੋਇਓ।
ਸਤਿਗੁਰੂ ਜੀ ਬਚ ਸੁਨ ਹਰ ਖਾਏ, ਚਲੋ ਚਲੈਂ ਹਮ ਦੇਖੇ ਜਾਏ।
ਬਾਲਗੀਰ ਫੜ ਸਤਿਗੁਰੂ ਬੋਲੇ, ਆਓ ਦੇਖੋ ਆਖੋਂ ਖੋਲੇ।
ਆਪਣ ਹਥੀ ਮਿਨੀਉ ਸਾਰਾ, ਏਹ ਤੋ ਪੂਰੋ ਹੈ ਸਰਦਾਰਾ।
ਚੜੋ ਅਗਾਰ ਪੈ ਰਖੋਂ ਸਾਰੇ, ਸਤਿਗੁਰੂ ਜੀ ਅਸ ਬਚਨ ਉਚਾਰੇ।
ਐਨ ਚੜਾਓ ਪੂਰਾ ਆਵੈ, ਕਾਰੀਗਰ ਜਬ ਪਕੜ ਟਿਕਾਵੈ।
ਪ੍ਰਭ ਜੀ ਕਲਾ ਲਿਖੀ ਨਹਿ ਜਾਈ, ਬਾਲਗੀਰ ਪ੍ਰਭ ਦੀਏ ਵਧਾਈ।
ਡਰਦਾ ਕੋਈ ਅਬ ਨਾ ਬੋਲੇ, ਕਰਾਮਾਤ ਕਹੇਂ ਓਲੇ ਓਲੇ।
ਛਾਤ ਉਪਰ ਬੈਠੇ ਪ੍ਰਤਾਪ, ਕਵੀ ਕਹੇਂ ਮੈ ਤਕੇ ਆਪ।
ਅਰਦ ਜਾਮਨੀ ਤਕ ਗਇਓ ਜੜੀਓ, ਸੋਦਰ ਪ੍ਰਭ ਜੀ ਉਪਰ ਪੜੀਓ।
ਚਾਮਪੁਰੀ ਕਹੇਂ ਬਹੁਤ ਦਲਾਨ, ਤੂੜੀ ਖਾਤਰ ਕਰੀਓ ਮਕਾਨ।

ਚੁਰੰਜਵੀਂ ਸਾਖੀ ਸੰਪੂਰਨੰ ॥

ਦੋਹਰਾ : ਕੈਰੋਂ ਅਰਧ ਭੀਮ ਬਿਨ ਪਾਂਡੋਂ।
ਤਿਮ ਭਇਓ ਗਰੰਥ ਉਚਾਰ ਸਾਗਰ ਮਦ
ਕਵੀ.ਨਇਆ ਬਿਨ ਪ੍ਰਭ ਜੂ ਲਾਇਉ ਪਾਰ।

ਦੋਹਰਾ : ਏਕ ਸਮੇਂ ਕਾ ਜ਼ਿਕਰ ਬਹੁਤ ਹੀ ਘੋੜ ਸਵਾਰ ਨੇਜਾ
ਬਾਜੀ ਕਰੇਂ ਥੇ ਦੇਖੇ ਬਹੁ ਨਰ ਨਾਰ।

ਕਬਿਤ : ਵਡ ਪ੍ਰਤਾਪ ਆਪ ਤਾਜੀ ਨੂੰ ਲਗਾ ਕੇ ਟਾਪ
ਹੁਟ ਜਾਉ ਅਲਾਪ ਹਥ ਨੇਜਾ ਸੀ ਸੰਭਾਰਿਆ।

ਨਉਂ ਲੀਆ ਸੀ ਤੁਰੰਗ ਜਿਵੇਂ ਜੰਗ ਵੇਖ ਗਿਆ
ਸੀ ਸੰਗ ਰੰਗ ਵਿਚ ਭੰਸ ਪਾ ਨਿਸ਼ਾਨਾ ਸੀ ਉਖਾਰਿਆ ।
ਨਿਹੰਗ ਕਹਨ ਹਸ ਅਜ ਕੂਕਾ ਗਿਆ ਜੇ ਫਸ
ਨਈਜੋ ਕੁਝ ਏਦੇ ਵਸ ਨਸ ਜਾਉ ਬਸ ਹਾਰੀਆ ।
ਗੁਰਾਂ ਤਾਜੀ ਨੂੰ ਘੁਮਾ ਕੇ ਕਿਹਾ ਕਿਲੇ ਕੋਲ ਆ ਕੇ
ਐਦਾਂ ਪਾਸਾ ਪਰਤਾ ਕੇ ਗਡੋਂ ਸਭ ਨੂੰ ਉਚਾਰੀਆਂ ।

ਕਬਿਤ : ਕਿਲਾ ਸੋੜੇ ਦਾ ਦਾ ਕਰ ਘੋੜਾ ਛੇੜਿਆ ਜਾਂ ਹਰ
ਵੇਖਣ ਏਦਾਂ ਨਾਰ ਨਰ ਵੇਖੇ ਉਲੂ ਭਾਨ ਆਲਨੇ ।
ਗਿਆ ਪੁਟਿਆ ਨਾ ਚੌੜਾ ਹੁਣ ਕਰ ਬੈਠਾ ਸੌੜਾ
ਕਈ ਬੋਲ ਕੈਹਨ ਕੌੜਾ ਜਾਨੇ ਘੋੜੇ ਹੀ ਉਛਾਲਨੇ ।
ਆਵੈ ਉਡਦਾ ਤੁਰੰਗ ਜਿਵੇਂ ਉਡਦਾ ਬਿਹੰਗ ਕੀਲਾ
ਨੇਜੇ ਸੰਗ ਟੰਗ ਕੀਤਾ ਸਬ ਨੂੰ ਵਖਾਲਨੇ ।
ਰਾਮਪੁਰੀ ਏਹ ਕਹਾਨੀ ਹੈ ਜੇ ਅਮਰਤ ਨਹੀਂ ਪਾਨੀ
ਆਉ ਪੀਓ ਮੇਰੇ ਹਾਣੀ ਆਇਆ ਗੁਰੂ ਜੇ ਪੀਆਲਣੇ ।

ਪਚਵਝਵੀਂ ਸਾਖੀ ਸੰਪੂਰਨੰ ॥

ਦੋਧਰਾ : ਚੰਨਨ ਸਿੰਘ ਥਰਾਜ ਕੋ ਇਮ ਕਹ ਹੈ ਬ੍ਰਿਤਾਤ ॥
ਭੇਟੀ ਮੇਂ ਮੇਲਾ ਆਹ ਪ੍ਰਭ ਪ੍ਰਸਾਦ ਵਰਤਾਂਤ ।

ਬੈਹਰ : ਜਿਲੇ ਵਾਰ ਸ਼ਗਰੀ ਸੰਗਤ ਕੋ ਹੁਕਮ ਦੀਉ ਪ੍ਰਭ ਹੋਵਨ ਕੋ ।
ਸੂਬੇ ਔਂ ਜਥੇਦਾਰਾਂ ਪ੍ਰਤੀ ਹੁਕਮ ਕੀਉ ਪ੍ਰਭ ਜੋਵਨ ਕੋ ।
ਖੂਟੇ ਸੰਗ ਬਾਂਦ ਜੇਵੜੀ ਸੀ ਖਾਨੇ ਕਰੇ ਨਿਆਰੇ ਨਿਆਰੇ ਥੇ ।
ਬਾਰ ਬਨਾਉ ਜਗ ਵਹਾਂ ਤਹਾਂ ਸੂਬੇ ਦੀਨ ਖਲਾਰੇ ਥੇ ।
ਹਰ ਖਾਨੇ ਮੇਂ ਸੰਗਤ ਘਨੀ ਔਰ ਜਥੇਦਾਰ ਘਨੇਰੇ ਥੇ ।
ਭੀੜ ਘਨੀ ਹਰ ਖਾਨੇ ਮੇਂ ਕਈ ਬੈਠਨ ਕੋ ਥਾਂ ਹੇਰੇ ਥੇ ।
ਹਿਸਾਰ ਜਿਲੇ ਦੇ ਖਾਨੇ ਮੇਂ ਇਕ ਚੰਨਨ ਸਿੰਘ ਬਰਾਜ ਆਹਾ ।
ਪ੍ਰਸਾਦ ਵਰਤਾਵਤ ਸੰਗਤ ਕੋ ਇਤ ਵਲ ਆਏ ਮਹਾਰਾਜ ਆਹਾ ।
ਪੀਖ ਕਰ ਚਨਨ ਸਿੰਘ ਸੰਗਤ ਨਿਜ ਮਨ ਮੇਂ ਇਮ ਵਿਚਾਰੇ ਥਾ ।
ਸਭ ਖਾਨੇ ਔਨ ਭਰਪੂਰ ਭਏ ਕੋਈ ਔਰ ਨਾ ਜਿਲੇ ਹਮਾਰੇ ਥਾ ।
ਏਕਲ ਤੋਂ ਦਰੁਮ ਬੀ ਰੋਵਤ ਹੈਂ ਖਗ ਮਿਰਗ ਸਭ ਰੌਨਕ ਚਾਹਤੇ ਹੈ·
ਏਕਲ ਪੰਛੀ ਪਿੰਜਰੇ ਮੇਂ ਚੂਰੀ ਕੋ ਗ੍ਰਾਸ ਨਾ ਖਾਤੇ ਹੈਂ ।

ਇਮ ਨਿਜ ਮਨ ਮੇਂ ਸੋਚ ਰਹਾ ਪ੍ਰਭ ਆਏ ਦੀਨ ਅਵਾਜਾ ਏ।
ਹਿਸਾਰ ਜਿਲਾ ਕੀ ਸੋਚ ਰਹਾਂ ਜਹਾਂ ਬੋਲ ਕੇ ਕਹੋਂ ਥਰਾਜਾ ਏ।
ਚਨਨ ਸਿੰਘ ਵਿਰਾਗ ਮਈ ਪ੍ਰਭ ਕੇ ਵਿਗ ਗਿਰੈ ਉਚਾਰੀ ਏ।
ਮਮ ਜ਼ਿਲੇ ਮੇਂ ਔਰ ਮਹਾਰਾਜ ਨਹੀਂ ਤੁਮ ਸਾਜਿਉ ਕੋਈ ਨਾਮਧਾਰੀ ਏ।
ਕਰਨਾ ਨਿਧ ਆਪ ਗਿਆਤਾ ਹੋ ਘਟ ਘਟ ਕੋ ਪਟ ਕੀ ਜਾਨਤ ਹੋ।
ਸੁਖ ਸੰਪਦ ਤੰਹੇ ਗਰੈਹੇ ਵਾਸ ਕਰੇ ਸਭ ਕੀ ਤੁਮ ਪੀਰ ਪਛਾਨਤ ਹੋ।
ਸਤਿਗੁਰੂ ਜੀ ਹਸਦੇ ਹਸਦੇ ਸੀ ਚਨਨ ਸਿੰਘ ਤਾਈਂ ਵਰ ਦਿਤਾ।
ਜਾ ਜਿਲਾ ਹਿਸਾਰ ਦਾ ਸਾਰਾ ਹੀ ਮੇਂ ਕੂਕਿਆਂ ਦਾ ਘਰ ਕਰ ਦਿਤਾ।
ਰਾਮਪੁਰੀ ਜਿਮ ਬਚ ਭਾਖਾ ਤਿਮ ਹੀ ਸਤਿਗੁਰ ਕਰ ਦਿਤਾ।
ਉਜੜ ਕੇ ਵਸੇ ਕੂਕਿਆਂ ਨੇ ਏਹ ਸਾਰਾ ਜਿਲਾ ਹੀ ਭਰ ਦਿਤਾ।

ਛਪਜਵੀਂ ਸਾਖੀ ਸੰਪੂਰਨੰ ॥

ਦੋਹਰਾ : ਮਾਨਵ ਮੋਹ ਮੈਂ ਫਾਸ ਕੇ ਗੁਰ ਸੰਗ ਕਰਤਾ ਰਾਰ।
ਨਿਤ ਪ੍ਰਭ ਫੇਰ ਪਛਤਾਵਈਂ ਕਹਿ ਹੈ ਬੇਦ ਬਿਚਾਰ।

ਸਵੈਯਾ : ਆਮਖ ਕੇ ਭਖਨ ਕੋ ਮਤਸ ਮੋਹ ਕੇ ਵਸ।
ਕੁੰਡੀ ਅੜੇ ਜਬੇ ਤਬੇ ਲਾਲਚ ਪੁਕਾਰਹੀ।
ਕਰੀ ਪੇਖ ਕਾਮਨੀ ਕੋ ਮੋਹ ਕੇ ਵੱਸ ਕੂਪ ਪੜੇ।
ਲਾਲਚ ਕਹੇ ਕਿਆ ਜਬ ਅਕੰਸ਼ ਕੋ ਮਾਰਈ।
ਖੰਡ ਖੰਡ ਹੋਤ ਅਲੀ ਮੋਹ ਵਸ ਪੰਕਜ ਮੈਂ
ਗੰਧ ਮੇਂ ਲਿਪਟਤੇ ਕੋ ਲਾਲਚ ਦਬਾ ਰਹੀ।
ਸ਼ਮਾ ਕੇ ਪਤੰਗ ਪਿਖ ਮੋਹ ਵੱਸ ਜਰ ਕਹੇ।
ਮੋਹ ਕੀ ਬਾਨ ਬੂਰੀ ਭਇਆ ਲਾਲਚ ਨਚਾ ਰਹੀ।

ਦੋਹਰਾ : ਸੰਤ ਹਰਬੰਸ ਸਿੰਘ ਸੰਤ ਨੰਗਰ ਲੈਰ ਵਰਨ ਤਿਹ ਗਾਮ।
ਮਮ ਪ੍ਰਤੀ ਕੌਤਕ ਇਮ ਕਹਾ ਜਿਮ ਕਰੀਊ ਅਵੀਰਾਮ।

ਚੌਪਈ : ਖਿਤ ਪਤੀ ਜਬ ਖਿਤ ਖਰੀਦੀ, ਸਭ ਸਿੰਘਨ ਕੋ ਕਰੀ ਤਕੀਦੀ।
ਮੈਂ ਤੱਕੋ ਸਰਦਾਰ ਬਨੈ ਹੇ, ਸਭ ਜਾਤੀ ਕੋ ਧਰਾ ਮੈਂ ਦੇਹੂ।
ਧਰਾ ਸੁੰਦਰ ਬਹੋ ਇਮ ਬਚ ਭਾਖਾ, ਮੋਰਾਬਾ ਪਾਂਚ ਸਹੰਸਰ ਰਾਖਾ।
ਹਰਬੰਸ ਸਿੰਘ ਤਬ ਮਨੈ ਬਿਚਾਰਾ, ਆਧ ਮੁਰਬਾ ਲੋ ਨਾ ਸਾਰਾ।

ਢਾਈ ਸਹੰਸਰ ਦੀਉ ਦਾਮ, ਆਧ ਮੁਰਬਾ ਲੀਖਉ ਨਾਮ
ਸਤਿਗੁਰੂ ਹੁਕਮ ਦਿਐ ਜਾਉ ਵਾਂਹਾ, ਲੀਨੀ ਹੈ ਤੋਂਹੇ ਜਮੀਨ ਹੈ ਜਾਹਾ
ਔਰ ਸਿੰਘਨ ਸੰਗ ਇਹ ਭੀ ਆਇਓ, ਪਰੀਵਾਰ ਕੋ ਗੰਗਾ ਨੰਗਰ ਬੈਠਾਉ
ਵਾਹਾਂ ਪਰ ਸੰਤਾਂ ਦਾ ਸੀ ਸਾਲਾ, ਨੀਜ ਪੂੰਜੀ ਦੇ ਉਨ ਕੋ ਚਾਲਾ
ਆਪ ਚੰਚਾਲ ਮੈਂ ਪਹੁਚੋਂ ਜਾਈਂ, ਜਹਾ ਜਮੀਨ ਗੁਰੂ ਲੀਨੀ ਆਹੀਂ
ਕਛੁਕ ਜਾਮ ਜਾਮਨੀ ਬੀਤੇ, ਉਪਜੀਉ ਮੋਹ ਤਬ ਸਿੰਘ ਕੇ ਹੀਤੇ
ਆਏ ਮੋਹ ਨੇ ਘੇਰਾ ਡਾਲਾ, ਬੋਲੀਓ ਕੀਨਾ ਮੈਂ ਕੁਚਾਲਾ
ਈਹਾ ਹੈ ਉਜਾੜ ਚੁਫੇਰੇ, ਚਾਰੋ ਪਾਸੇ ਮੁਸਲਿਮ ਘੇਰੇ
ਲੋਰ ਹੈ ਹਮਰੇ ਮੌਜ ਬਹਾਰਾਂ, ਹਰਟ ਚਲੇ ਔ ਚਾਲੇ ਨਾਹਰਾ
ਵਾਰ ਬਾਰ ਕੋ ਦਰਸ਼ਨ ਨਾਹੀਂ, ਕਾਲੇ ਰੰਗ ਕੇ ਮਾਨਵ ਆਹੀਂ
ਆਂਧੀ ਚਾਲੇ ਨਿਸ ਦਿਨ ਇਹਾ, ਹਮ ਕੈਸੇ ਈਹਾਂ ਜੀਹਾ
ਈਹਾ ਨਹੀਂ ਪੰਜਾਬੀ ਜੀਵੈ. ਬੰਜੜ ਮੋ ਕੀ ਖਾਵੈ ਪੀਵੈ
ਬੀਤ ਲੋਹਲਾ ਦਿਏ ਗੁਵਾਏ, ਆਗੇ ਫਾਥੇ ਰਾਮ ਛੁੜਾਏ
ਈਮ ਬਿਚਾਰ ਵਿਚਾਰੀ ਮਨ ਮੈਂ, ਮੋਹ ਕੀ ਆਗ ਧਸੀ ਆ ਤਨ ਮੈਂ
ਸੇਠ ਪ੍ਰੀਤਮ ਸਿੰਘ ਪ੍ਰਤੀ ਭਾਖਾ, ਮੋਕੋ ਛੁਟੀ ਲੈ ਦਿਉ ਆਖਾ
ਏਕ ਜਾਮ ਮੈਂ ਰਹੂੰ ਨਾ ਈਹਾ, ਵਾਪਿਸ ਜਾਵਾਂ ਜੇਹ ਮਮ ਜੀਹਾਂ
ਪ੍ਰਭ ਢਿਗ ਜਾਏ ਅਰਜ ਗੁਜਾਰੀ, ਮਮ ਪ੍ਰਭ ਜੀ ਕਰ ਲੀ ਬਟਵਾਰੀ
ਈਹਾ ਕੀ ਦੀ ਸੇਠ ਕੇ ਤਾਈਂ, ਉੱਹਾਂ ਕੀ ਲੈ ਹਮ ਲਿਖਵਾਈਂ
ਮੁਝ ਕੋ ਆਗਿਆ ਰਾਵਰ ਕੀਜੇ, ਵਾਪਸ ਜਾਓ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕੀਜੈ
ਪ੍ਰਭ ਜੀ ਕਹੀਉ ਠੀਕ ਨਹੀਂ ਕੀਆ, ਪਛਤਾਵੇ ਗੋ ਤੁਮਰਾ ਹੀਆ
ਬਿਨ ਸੋਚੇਂ ਸਿੰਘ ਕੀਉ ਪਿਆਨਾ, ਮਿਲ ਪਰਿਵਾਰ ਕੋ ਆਗਾ ਸਿਧਾਨਾ
ਪਹੁੰਚੋਂ ਜਾਏ ਵਰਨਾ ਮੇਂ ਝਬ ਹੀ, ਮਾਲ ਪਸ਼ੂ ਨਾ ਵਿਕੀਉ ਤਬ ਹੀ
ਪਸਰਿਉ ਰੋਲਾ ਇਕ ਦਮ ਸਾਰੇ, ਮਾਨਵ ਕੇ ਮਾਨਵ ਪਿਆ ਮਾਰੇ
ਪਛਚਾ ਤਾਪ ਤਬ ਮਨ ਮੈਂ ਕੀਨਾ, ਆਮਖ ਭਖਤੇ ਅੜੀ ਜਿਉ ਮੀਨਾ
ਪ੍ਰਾਤਾ ਕਾਲ ਕਹੋ ਪਛਤਾਵਾਂ, ਲਾਲਚ ਮੋਕੇ ਖੂਭ ਨਿਚਾਵਾਂ
ਫਾਸੀਉ ਜਿਮ ਕੁਰੰਗ ਕੜੀਕੇ, ਤਿਮ ਹਰਬੰਸ ਸਿੰਘ ਪੱਗ ਟਿਕੇ
ਨਾਕ ਛੋੜ ਮੈਂ ਛਿਤ ਪੈ ਆਇਉ, ਕਰ ਸਿਰ ਧੁਨ ਧੁਨ ਬਹੁ ਪਛਤਾਓ
ਅੰਤਿ ਸੋਂ ਦੁਖ ਭਆ ਮਮ ਹੀਯਾ, ਸਤਿਗੁਰੂ ਦਰਸ ਤਬੇ ਆ ਦੀਆ
ਪਰਮਾਤਮ ਦੇਵ ਇਮ ਗਿਰਾ ਅਲਾਈ, ਚਾਲੋ ਸੁਭਾ ਹੀ ਗੈਲ ਬਤਾਈ
ਲਾਲਚ ਈਤ ਵੀਵ੍ਰਤ ਨਾ ਕਰੋ, ਮਗ ਮਮ ਰਖੀਏਕ ਮਤ ਤੁਮ ਡਰੋ
ਕਰ ਇਸ਼ਨਾਨ ਭੋਰ ਭਈ ਚਾਲਾ, ਮਮ ਬਪ ਕੋ ਹੈ ਪ੍ਰਭ ਰਖਵਾਲ਼ਾ

ਸੰਤ ਅਨੋਖ ਸਿੰਘ ਰਲੀਓ ਸਾਗੇ, ਔਰ ਨਾ ਕੋਈ ਗੈਲ ਇਨ ਲਾਗੇ।
ਕਛੁਕ ਦੂਰ ਤੁਰਕਾ ਨੇ ਘੇਰਾ, ਪ੍ਰਭ ਕੀ ਰਹਮਤ ਸੇ ਉਨੇ ਛੋਰਾ।
ਨਿਰਸਦੇਹ ਹੋ ਮਾਰੀ ਛਾਲ, ਪਾਰ ਭਏ ਜਲ ਮੋਂ ਤਤਕਾਲ।
ਆਗੇ ਔਰ ਜਗਾ ਪੁਨ ਫਾਸੇ, ਅਬ ਜੀਵਨ ਸੇ ਭਏ ਨਿਰਾਸੇ।
ਤੁਰਕ ਕਹੇ ਹਥ ਭੇਡੂ ਆਏ, ਸੁਬਾਬ ਹੋਵੇ ਜਬ ਈਨ ਕੇ ਘਾਏ।
ਤਬ ਅਰਦਾਸ ਕਹੀਂ ਇਨ ਮਨ ਮੈਂ ਵਡ ਪ੍ਰਤਾਪ ਵਸੇਂ ਇਕ ਜਨ ਮੈਂ।
ਇਨ ਫਕਰੋਂ ਕੋ ਕਾਹੇ ਮਾਰੋ, ਈਨ ਧੋ ਗੁਰੂ ਸਭ ਹੀਨ ਕੋ ਪਿਆਰੋ।
ਉਨ ਸੇ ਮੁਕਤ ਪ੍ਰਭ ਇਮ ਕਰਾਏ, ਕੁਸਲ ਪੂਰਵਕ ਇਹ ਈਹਾਂ ਆਏ।
ਪਹੁੰਚੇ ਭੈਣੀ ਸਾਹਿਬ ਮਝਾਰੇ, ਕੈਸੇ ਪ੍ਰਭ ਕੇ ਨਿਕਟ ਪਧਾਰੇਂ।
ਅਸ ਪਛਤਾਵਾ ਜਬ ਹੀ ਕਰੀਉ, ਸਤਿਗੁਰੂ ਜੀ ਆ ਕਰ ਸਿਰ ਧਰੀਉ।
ਜਿਮ ਮਾਤ ਨਿਜ ਸੁਤ ਕੋ ਪਿਆਰੇ, ਤਿਮ ਕਰ ਕਮਲਨ ਪ੍ਰਭੂ ਪਚਕਾਰੇ।
ਮਗ ਕੀ ਬਾਤ ਪ੍ਰਭ ਕੀ ਉਚਾਰਨ, ਜਹ ਭੇਡੂ ਕਹੇ ਲਾਗੇ ਮਾਰਨ।
ਅਨ ਤਾਰੂ ਜਬ ਡੇਕ ਮੋ ਕਾਢੇ, ਤੁਰਕ ਮੌਤ ਸਮ ਪਾਛੇ ਡਾਢੇ।
ਸੀਸ ਇਸਾਰਾ ਠੀਕ ਜਨਾਵੈ, ਰਸਨਾ ਨਹਿ ਕਛੂ ਗਿਰਾ ਅਲਾਵੈ।
ਖਸਮ ਬਿਨਾ ਅਸ਼ ਕੋਈ ਨਾ ਰਾਖੇ, ਰਾਮਪੁਰੀ ਸਗਲੋਂ ਜਗ ਭਾਖੇ।

ਸਤੰਜਵੀਂ ਸਾਖੀ ਸੰਪੂਰਨੰ ॥

ਦੋਹਰਾ : ਮਲਵੀਂ ਅਤੇ ਦੁਅਬੀਏ ਦਮਦਮੇ ਦੋ ਗਰੂਪ।
ਤਕਸੀਮ ਕਰੀ ਜਬ ਮੇਦਨੀਂ ਮਲਵੀਂ ਨਾ ਕੀਤੇ ਚੁਪ।

ਸਵੈਯਾ : ਸਿੰਘ ਈਸ ਕੋ ਪੀਸ ਕੇ ਦੰਤ ਕਹੇ, ਹਮ ਘੀਸ ਸਮਾਨ ਨਹ ਜੀਵਨ ਚਾਹੇ।
ਦੀਏ ਜੋ ਦਾਮ ਤਮਾਮ ਹੈ ਆਪ ਕੋ ਛੋਡ ਤੁਸਾਂ ਢਿੱਗ ਗਾਮ ਕੋ ਜਾਹੇ।
ਭੂਮ ਘਨੀ ਧਰ ਪਰ ਹੈ ਹਰ ਜੀ ਕਾਹੇ ਕੋ ਬਜੜ ਲਾਕ ਤੁੜਾਹੇ।
ਦੁਆਬੀ ਸਤਾਬੀ ਹੈ ਲੈ ਗਏ ਅਨਾਭੀਂ ਖਰਾਭੀਂ ਸਲਾਭੀ ਹਮੀ ਕ੍ਰਿਆ ਵਾਹੇਂ।

ਸਵੈਯਾ : ਪ੍ਰੇਮ ਕੇ ਸਾਥ ਸੁਨੋਉ ਰਘੁਨਾਥ ਜਮੀਨ ਦੇ ਸਾਥ ਪ੍ਰੇਮ ਘਨੇਰਾ।
ਨਹ ਬਾਪ ਸਰਾਪ ਕੁਵਾਕ ਕਹਾ ਪ੍ਰਭ ਆਪ ਮਿਲਾਪ ਸੇ ਕ੍ਰਹਾ ਕਰੋ ਜੇਰਾ।
ਉਤ ਲਸੀ ਹੈ ਇਤ ਮਖਨ ਹੈ ਬਿਨ ਚਖਨ ਕਾਹੇ ਮੁਹ ਬਾਏ ਟੇਰਾ।
ਇਮ ਬਾਕ ਕਰਾ ਸਭ ਭੂਮ ਹਰਾ ਕਰ ਸੌਨ ਧਰਾ ਦਿਉ ਕਾਡ ਅੰਧੇਰਾ।

ਦੋਹਰਾ : ਅਪਦ ਅਨਾਪਦ ਸ਼ੀਲ ਕੋ ਬਿਨ ਜਨਾਏ ਕੋ ਜਾਨ।
ਨ੍ਰਿਪ ਪਾਡਵ ਕੋ ਜਨਾਇਆ ਤਿਨ ਸੁਖ ਦਿਏ ਮਹਾਨ।

ਕਬਿਤ : ਆਪਨੇ ਨਮਿਤ ਕਰ ਹਿਤ ਜਮੀਨ ਲੇਤੇ ਲੇਤੇ
ਨਨਕਾਣਾ ਜਾ ਨੈਰਣ ਦਾਸ ਦੇਤਾ ਥਾ।
ਗਜ ਦੰਤ ਪਲੰਗ ਪੈ ਬਸੰਤ ਕੰਤ ਸੋਨਾ ਚਾਹੇ
ਬਿਰਲੇ ਕਾ ਦੀਆ ਧਨ ਵਾਪਿਸ ਕਿਉਂ ਦੇਤਾ ਥਾਂ।
ਦੇਤੇ ਥੇ ਜੋ ਦਾਨ ਸਿੰਘ ਲੇਤਾ ਥਾ ਵਹਿ ਮੋਂਦ ਮਾਨ
ਏਸਾ ਗੁਨਵਾਨ ਕਰਾਮਾਤੀ ਬ੍ਰਮ ਵੇਤਾ ਥਾ।
ਅਰਸ਼ਾ ਤੋਂ ਫਰਸ਼ਾਂ ਤੇ ਸਵਰਗਾ ਨੂੰ ਮਗਾਏ ਦੀਆਂ
ਹੋਰ ਵੀ ਮਗਾਏ ਦੀਆ ਵਹਾ ਸੁਖ ਜੇਤਾ ਥਾ।

ਦੋਹਰ : ਜਿਮ ਪ੍ਰਭ ਜੀ ਬਚ ਭਾਖਿਆ ਤਿਮ ਹੀ ਭਇਉ ਆਨ
ਕਬ ਗੁਰਬਖਸ਼ ਸਿੰਘ ਪੇਖਿਆ ਔਰ ਕਹੇ ਕ੍ਰਿਸਾਨ।

ਅਠੰਜਵੀਂ ਸਾਖੀ ਸੰਪੂਰਨੰ ॥

ਦੋਹਰਾ : ਜਗਸ਼ ਸਿੰਘ ਅਬਲ ਖਰਾਨੀਏ ਡਿੰਗੀ ਬਾਂਧੀ ਪਾਗ।
ਰਿਸ ਕਰ ਕਹੀਓ ਪ੍ਰਤਾਪ ਜੀ ਕਿਤ ਕੁਰਾਹੇ ਲਾਗ।

ਬੈਂਹਰ : ਨਹਿ ਨਿਮਸਕਾਰ ਕਰੀ ਪ੍ਰਭ ਕੋ ਵਹਿ ਉਲਟਾ ਸੁਲਟਾ ਬੋਲਾ ਹੈ।
ਜੈਸੀ ਤੁਮ ਹਮੋਂ ਜ਼ਮੀਨ ਹੈ ਦੀ ਮੈ ਵੇਸ਼ਾ ਫੈਸ਼ਨ ਟੋਲਾ ਹੈ।
ਤੁਮ ਦੇ ਦੀਨੀ ਦੁਆਬੀਆਂ ਕੋ ਜੋ ਪਟੀਆ ਉਪਜਾਊ ਸੀ।
ਅਸਾਂ ਫੈਸ਼ਨ ਤੇਰਾ ਦੇ ਦਿਤਾ ਜੋ ਸਾਂਬਿਆਂ ਚਾਚੇ ਤਾਓ ਸ਼ੀ।
ਹਸ ਬੋਲੇ ਵਡ ਪ੍ਰਤਾਪੀ ਜੀ ਏ ਧਰਤੀ ਹੋਨੀ ਸੋਨਾ ਏ।
ਪਰ ਤੁਸਾਂ ਦੇ ਭਾਗ ਚਿ ਨਹੀਂ ਲਿਖਿਆ ਤੁਸਾਂ ਮੂਲ ਨਾ ਏਥੇ ਹੋਨਾ ਏ।
ਜੋ ਰਸਨਾ ਵਿਚੋਂ ਕਹਿ ਦਿਤਾ ਔ ਸਚੋ ਸਚ ਹੀ ਹੋਇਆ ਏ।
ਅਜ ਸੋਨਾ ਲਭੇ ਸੀਆੜਾਂ ਚੋ ਦਮਦਮੇ ਨੇ ਸਭ ਨੂੰ ਮੋਹਿਆ ਏ।
ਔਹ ਸਿੰਘ ਇਥੇ ਮੂਲ ਨਹੀਂ ਔ ਹੋਰ ਕਿਤੇ ਜਾ ਵਸਦੇ ਨੇ।
ਲੱਸੀ ਤੇ ਮਖਨ ਵਖ ਵਖ ਹੋ ਦਿਸਦੇ ਹੈਂ ਜਿਮ ਸਿੰਘ ਦਸਦੇ ਨੇ।
ਮੁਰੱਬੇ ਚੋ ਸੇਲਾ ਸੇਰ ਕਚੇ ਜਿਸ ਥਾਂ ਤੇ ਹੁੰਦੇ ਦਾਨੇ ਸੀ।
ਇਕ ਦਿਨ ਨਾ ਢੂਕਨ ਟਰੈਕਟਰ ਤੋ ਅਜ ਕਹਿੰਦੇ ਉਥੇ ਸਿਆਨੇ ਸੀ।
ਰਾਮਪੁਰੀ ਜਿਮ ਵਣ ਥੇ ਵਹਾਂ ਤਿਮ ਨਰਮੇ ਕੇ ਅਬ ਪੇੜ ਖੜੇ।
ਜਿਮ ਕੁਠਤ ਥੇ ਸਿੰਘ ਪ੍ਰਭ ਜੀ ਸੋ ਤਿਮ ਸਰਦਾ ਸੇ ਹੈ। ਨੇੜ ਖੜੇ।

ਉਨਾਠਵੀਂ ਸਾਖੀ ਸੰਪੂਰਨ ॥

ਦੋਹਰਾ : ਦੁਆਦਸ ਪਰਗਟੇ ਧਾਮ ਜਹੇ ਤੇਹ ਠਾਂ ਕੋ ਇਕ ਸਿੰਘਖ।
ਕੌਤਕ ਵਡ ਪ੍ਰਤਾਪ ਕੋ ਕਹਿ ਹੈ ਆਖੋ ਪਿਖ ।ਪਖ।
ਮੁਖਤਿਆਰ ਸਿੰਘ ਤੇਹੋ ਨਾਮ ਹੈ ਨਿਕਟ ਗਾਮ ਤਿਹੋ ਕੂਪ।
ਸੰਨ ਸਨਤਾਲੀ ਕੇ ਵਕਤ ਰਾਖਿਓ ਗਾਮ ਵਡ ਭੂਪ।

ਕਬਿਤ : ਕੌਤਕ ਵਿਚਿਤਰ ਹੈ ਸਤਰੂ ਪੈ ਮਿੱਤਰ ਹੈ
ਕਰੈ ਤਿਤਰ ਬਿਤਰ ਹੈ ਉਧਮ ਮਚਾਵੈ ਜੋ।
ਪਰਖੇਦ ਸਹਿ ਰਿਦਾ ਰਹੇ ਪ੍ਰਮੋਦ ਜਿਦਾ
ਨਿਜ ਕਰਨਾ ਸੇ ਅਗੈ ਤੁਸਤੇ ਬਚਾਵੈ ਜੋ।
ਪਾਏ ਚੌਕੀ ਮਾਂਗਤ ਥੇ ਕੁਨਕਾ ਜੋ ਗੋਰੇ ਰੋਜ
ਲੋਹੇ ਕੇ ਚਨੇ ਉਨਹੇ ਘਣੇ ਹੀ ਚਬਾਵੈ ਜੋ।
ਗੌਰਵ ਹੈ ਥਾਰੋਂ ਦੀਦ ਆਜ ਭੀ ਜੋ ਪੇਖਤੇ ਹੈ
ਜਗਜੀਤ ਪਰਵੀਨ ਗਾਦੀ ਪੈ ਸੁਹਾਵੈ ਜੋ।

ਦੋਹਰਾ : ਪਾਚ ਸਹੰਸਰ ਕੋ ਜਥਾ ਪਾਕਿਸਤਾਨ ਕੋ ਜਾਏ ।
ਲੂਟੇ ਮਗ ਮੈਂ ਗਾਮ ਸਬ ਲੀਨੀ ਕਸਮੇ ਖਾਏ ।
ਭਾਲੇ ਤੁਪਕ ਸੰਗ ਔਰ ਬੀ ਸਸਤੰਰ ਲੈ ਸਮੁਦਾਏ ।
ਔਰੰਗਜੇਬ ਕੀ ਫੌਜ ਸਮ ਸਿੰਘਨ ਕੋ ਬਹੋ ਘਾਏ ।

ਚੌਪਈ : ਭੈਣੀ ਸਾਹਿਬ ਸਿੰਘਾਂ ਦਾ ਡੇਰਾ । ਜਾਣ ਗਿਆ ਵਹ ਦਲ ਲੁਟੇਰਾ।
ਤਾਜੀ ਜੀਨ ਖੁਰਗੀਨ ਚਗੇਰੇ । ਹੈਣ ਘਣੇ ਲੇਵੈ ਹੈ ਘੇਰੇ।
ਰਸਦ ਵਸਦ ਵਹਾਂ ਬਿਤ ਘਨੇਰਾ, ਲੈ ਲਵੇਂਗੇ ਹਮ ਹੀ ਬਿਨ ਬੇਰਾ।
ਉਨ ਕੇ ਪਾਸ ਹੈ ਉਨ ਕੀ ਮਾਲਾ, ਤੋਪ ਤੁਪਕ ਨਹੀਂ ਉਨ ਗਰੈਹ ਭਾਲਾ।
ਹੋਵੈ ਸੁਆਭ ਕਾਫਰ ਕੋ ਬਾਢੇ, ਕਸਮ ਕੁਰਾਨ ਆਜ ਜੋ ਛਾਡੇ।
ਐਲੀ-ਐਲੀ ਕਰੇ ਘਨੇਰਾ, ਆਜ ਸੋ ਰਬ ਦੀ ਲੂਟੇ ਡੇਰਾ।
ਦੋ ਮਾਨਵ ਭੇਜੇ ਇਸ ਭਾਂਤ, ਦੀਜੋ ਆਏ ਪਤਾ ਪ੍ਰਭਾਤ।
ਕਿਤਨੇ ਸਿੰਘ ਵਹਾ ਭੇਲੇ ਹੋਏ, ਮਿਲਟਰੀ ਦੀ ਲੀਜੋ ਸਭ ਸੋਏ।
ਹਮ ਪ੍ਰਤੀਖਾ ਕਰੇ ਤੁਮਾਰੀ, ਇਮ ਲੁਟੇਰਾ ਗਿਰਾ ਉਚਾਰੀ।
ਵਹ ਦੋਨੋ ਜਬ ਭੈਣੀ ਆਏ, ਮੋਮ ਭਏ ਜਬ ਦਰਸ਼ਨ ਪਾਏ।
ਹਾਥ ਜੋੜ ਬਿਨਹ ਇਨ ਕਰੀ, ਹਮ ਬਤਾਵਨ ਆਏ ਹਰੀ।
ਇਹਾ ਹੋ ਗਾ ਘਲੂਘਾਰਾ, ਮਾਲ ਸੁਬਾਬ ਲੈ ਜਾਓ ਸਾਰਾ।
ਪਾਚ ਸਹੰਸਰ ਇਹ ਲੁਟੇਰੇ, ਆਜ ਰਾਤ ਇਸ ਗਾਮ ਕੋ ਘੇਰੇ।

ਅਸਲਾ ਲੈ ਰਾਖੀਓ ਬਥੇਰਾ, ਖਿਨ ਭਰ ਮੈਂ ਲੂਟੇ ਜਿਹੇ ਡੇਰਾ।
ਕਰਨਾ ਨਿਦ ਇਮ ਹਸ ਕੇ ਬੋਲੇ, ਕਾਹੇ ਸੋਚ ਕਰੋ ਤੁਮ ਢੋਲੇ।
ਹਮ ਕਿਸੀ ਕੋ ਛੇੜੇ ਨਾਹੀਂ, ਹਮ ਛੇਰੇ ਵਹ ਨੀਜ ਮਰ ਜਾਹੀਂ।
ਹਮ ਕਭੀ ਨਾ ਡਰੇਂ ਅਰੀ ਸੇ, ਕਾਲ ਕੀਯੋ ਕਰੋ ਤੁਮ ਆਉ ਘਰੀ ਸੇ।
ਹਮ ਈਹਾ ਇਸਥਿਰ ਹੈ ਪੂਰੇ, ਤੁਮ ਨਹੀਂ ਜਾਨੋਂ ਮਮ ਸਿੰਘ ਸੂਰੇ।
ਵਹ ਦੋਨੋਂ ਬਚ ਸੁਨੇ ਪਧਾਰੇ, ਜਾਏ ਸਭੀ ਕੋ ਕੀਨ ਹਕਾਰੇ।
ਇਤ ਵਲ ਜਥੇ ਗਾਮ ਨੇ ਸੁਨਾ, ਨਰ-ਨਾਰੀ ਨੇ ਭਾਲ ਕੋ ਧੁਨਾ।
ਕਿਆ ਹੋਗਾ ਅਬ ਕੈਸੇ ਜੀਵੇਂ, ਨੀਰਸੰਦੇਹ ਹਮੀ ਲੁਟੀਵੇ।
ਗਨ ਤੁਰਕੋ ਕਾ ਬਹੁਤੋਂ ਭਾਰੀ, ਲੂਟ ਕੂਟ ਕੀ ਮਨ ਮਹ ਧਾਰੀ।
ਜਿਮ ਸੀਆਰ ਸਰੂ ਵਲ ਭਾਗੇ, ਤਿਮ ਭਾਗੇ ਗੁਰੂ ਕੇ ਆਗੇ।
ਮਾਲ ਪਸੂ ਲੈ ਬੜੇ ਹਵੇਲੀ, ਰਾਖੇ ਤਮ ਬਿਨ ਔਰ ਨਹਂ ਬੇਲੀ।
ਤਬੇਲੇ ਦਾ ਜੋ ਬਡਾ ਬਾਰ, ਅਬ ਭੀ ਹੈ ਜੋ ਪੇਖਨ ਹਾਰ।
ਰਾਂਮ ਹਰੀ ਨੇ ਨੀਜ ਬਨਾਉ, ਇਸ ਭਿਤਰ ਬੜ ਡੇਰਾ ਲਾਇਉ।
ਪ੍ਰਭ ਜੀ ਲੋਗਨ ਕੋ ਇਮ ਪੇਖਾ, ਮਮ ਰਾਖਾ ਨਹ ਰਹੇ ਭੁਲੇਖਾ।
ਦਾਹਨੇ ਪਗ ਤ੍ਰੋ ਉਚਾ ਕਰੀਉ, ਰੋਕੋ ਪਨਹੀ ਸੰਗ ਨਾ ਡਰੀਉ।
ਇਮ ਪ੍ਰਭ ਜੀ ਜਬ ਗਿਰਾ ਅਲਾਈ, ਹਰਖਤ ਭਏ ਸਭ ਲੋਗ ਲੋਗਾਈ।
ਵਹ ਅੰਧੇ ਹੋ ਜਾਵੇ ਭਾਈ, ਹਮ ਕੀ ਸੀਮ ਨਿਕਟ ਜਬ ਆਈਂ।
ਉਤ ਵਲ ਤੁਰਕ ਭਏ ਜਬ ਭੇਲੇ, ਵਹ ਜੋ ਆਏ ਬਨ ਕਰ ਚੇਲ।
ਵਹ ਸਰਦਾ ਸੇ ਕਹਨੇ ਲਾਗੇ, ਹਮ ਨਹ ਜਾਏ ਤੁਮਰੇ ਸਾਗੇ।
ਵਹ ਹੋਦਨ ਕਾ ਪੀਰ ਹੈ ਭਾਰਾ, ਹਮਰਾ ਤੁਮਰਾ ਚਲੇ ਨਾ ਚਾਰਾ।
ਉਨ ਪਰ ਕਰੋ ਨਾ ਹਮਲਾ ਭਾਈ, ਉਨ ਕੇ ਪਾਸ ਖੁਦਾਏ ਖੁਦਾਈ।
ਈਹਾਂ ਸੇ ਕਰੋ ਸਿਜਦਾ ਸਾਰੇ, ਮਗ ਮੇਂ ਹੋਵੈ ਹਮ ਰਖਵਾਰੇ।
ਪਾਕਿਸਤਾਨ ਦੂਰ ਹੈ ਅਬ ਹੀ, ਭਾਜੀਆਂ ਜਾਨ ਨਾ ਪਾਵੈ ਚਬ ਹੀ।
ਸੋਆਬ ਕੀ ਖਾਬ ਲੈਣ ਨਾ ਪਾਵੈ, ਖੁਦਾ ਕੇ ਬੰਦੇ ਜੇਏ ਦੁਖਾਵੈ।
ਕਾਫਰ ਕੇ ਸੰਗ ਕਾਫਰ ਹੋਏ, ਡਰ ਗਏ ਵੇਖ ਸਿੰਘਨ ਕੋ ਦੋਏ।
ਮੁਸਿਲਮਾਨ ਕੋ ਦੀਨ ਪਿਆਰ, ਕਾਫਰ ਕੇ ਸਦ ਦਾਹੀਏ ਮਾਰਾ।
ਪੇਖੇਂਗੇ ਅਬ ਹਮ ਖੁਦਾਈ, ਇਵ ਤੁਰਕਾਂ ਕਹ ਕੀਨੀ ਧਾਈਂ।
ਜਬ ਭੈਣੀ ਕੀ ਸੀਮਾ ਆਈ, ਆਧੋਂ ਭਈਉ ਸਗਲੋ ਦਲ ਆਹੀਂ।
ਪਾਛੇ ਪਰਤੇ ਠੀਕ ਵੈਹ ਹੋਏ, ਇਤ ਵਲ ਝਾਕੇਂ ਅੰਧੇ ਔਵੇਂ।
ਕਈ ਬਾਰ ਕਰੀਉ ਇਮ ਚਾਰਾ, ਕਲਮਾਂ ਕ੍ਲਮਾਂ ਪੜੀਆਂ ਸਾਰਾ।
ਪਰ ਖੁਦਾ ਤੋਂ ਭੈਣੀ ਮਾਹੇ, ਜਿਸ ਖੁਦਾ ਕੋ ਲੂਟਨ ਜਾਏਂ।

ਤੌਬਾ ਤੌਬ ਕਹੈਂ ਵਹ ਪਰਤੇ, ਨਹ ਪਗ ਪਰੀਉ ਭੈਣੀ ਧਰ ਤੇ।
ਭੈਣੀ ਸੁਨੀਉ ਸਬ ਨਰ ਨਾਰੀ, ਧੰਨ ਸਤਿਗੁਰ ਜਿਨ ਕੀ ਰਖਵਾਰੀ।
ਬਿਆਸਾ ਪਾਸ ਵਹ ਗਏ ਲੁਟੇਰੇ, ਆਥਨ ਪੌਰ ਜਾ ਕਿਤੇ ਡੇਰੇ।
ਅਰਧ ਜਾਮਨੀ ਹੜ ਇਮ ਆਇਓ, ਜਿਮ ਸਕਲ ਪਰਲੌਂ ਕੋ ਚਾਹਿਓਂ।
ਰੁੜ ਗਏ ਜਲ ਮੇਂ ਤੁਰਕ ਵਹ ਸਾਰੇ, ਕਛੁਕ ਬਚੇ ਜੋ ਗੁਰ ਕੇ ਪਿਆਰੇ।
ਰਾਮਪੁਰੀ ਰਾਮ ਇਮ ਕਰੀਉ, ਅਰੀ ਮਰੀਉ ਅਰ ਸੇਵਕ ਤਰੀਉ।

ਸੱਠਵੀਂ ਸਾਖੀ ਸੰਪੂਰਨੰ ॥

ਦੋਹਰਾ : ਸ਼ੇਖੂਪੁਰੇ ਬੇਦਾਦ ਦੇ ਹੋਲਾ ਪ੍ਰਭ ਜੀ ਕੀਨ ।
ਜਥੇਦਾਰ ਹਰਨਾਮ ਸਿੰਘ ਮਮ ਪ੍ਰਤੀ ਦਸੀਉ ਸੀਨ ।
ਚਾਰ ਵਰਨ ਜੁਜ ਜੋਰ ਕਰ ਪਾਦ ਪਦਮ ਲਿਪਟਾਏ।
ਚਤੁਰ ਪਦਾਰਥ ਦੇਤ ਉਨ ਹਰੀ ਸੁਤ ਬਿਗਸਾਏ।

ਸਵੈਯਾ : ਰਤਨੌਦਕ ਕਾਨ ਅੰਹ ਸਿੰਧ ਮੇਂ ਪਥ ਕੀ ਜਨ ਕੀ ਪਰ ਪਿਆਸ ਨਾ ਟਾਰੇ।
ਹਿਮ ਕੇ ਭੂਦਰ ਮੇਂ ਅਤਿ ਠੰਢਕ ਕ੍ਰੋਧ ਕੀ ਜਵਾਲਾ ਕੋ ਨਹ ਠਾਰੇ।
ਤ੍ਰਬੇਨੀ ਕੋ ਵਾਰ ਦਹੇ ਕਲ ਮਲ ਚਾਹੇ ਨਾਮ ਕੀ ਦਾਤ ਨਾਹੇ ਤੇਹੇ ਦੁਆਰੇ।
ਏਕ ਅਕਾਲ ਹਰੀ ਕੇ ਹੈਂ ਲਾਲ ਤਹ ਰਾਮਪੁਰੀ ਸਦ ਕਰਤ ਜੁਹਾਰੇ।

ਦੋਹਰਾ : ਜਿਮ ਮੰਦਰ ਥਮਨ ਥਮਿਉ ਤਿਮ ਥਮਿਉ ਸੰਸਾਰ।
ਸਤ ਚਿਤ ਆਨੰਦ ਮੇਂ ਸੁਖਨ ਦੇਤ ਭੰਡਾਰ।

ਚੌਪਈ : ਹੋਲੇ ਸੇਂ ਬਹੁ ਸੰਗਤ ਆਈ, ਹੋਵੈ ਪ੍ਰਮੋਦ ਪ੍ਰਭ ਦਰਸ਼ਨ ਪਾਈ।
ਨਿਰਮਲੇ ਕੂਕੇ ਅਤੇ ਅਕਾਲੀ, ਸਹਜ ਧਾਰੀਏ ਮੁਸਲਮ ਸੁਆਲੀ।
ਰੰਗ ਬਰੰਗੇ ਸੁਮਨ ਜਿਮ ਹੋਵੈਂ ਹੈਂ, ਸਜਿਉ ਪੰਡਾਲ ਤਿਮ ਸੁਭੈ ਹੈਂ।
ਜਿਮ ਮੰਰਾਲ ਸੇਤ ਕੇ ਤੀਰ, ਤਿਮ ਸੋਭੇ ਪ੍ਰਭ ਵਿੱਗ ਸਰੀਰ।
ਜਾਚਕ ਜਨ ਕੇਤੇ ਕਰ ਜੋਰੇ, ਮਾਂਗਤ ਕੁਸ਼ਲ ਕਈ ਕਰਤ ਨਿਹੋਰੇ।
ਕੇਚਤ ਸੁਤ ਕੇਚਤ ਖਿਤਸਾਂਗੇ, ਕੇਚਤ ਦਰਸਨ ਹੀ ਕੋ ਤਾਂਗੇਂ।
ਕਰਨਾ ਨਿਧ ਅਸ ਗਿਰਾਹ ਉਚਾਰੀ, ਦੇਹੋਂ ਜੋ ਚਾਹੋਂ ਨਰ ਨਾਰੀ।
ਏਕ ਜਾਮ ਕੇ ਭੀਤਰ ਜੋਈ, ਪਹੁੰਚ ਪੰਡਾਲ ਜਾਏ ਜੋ ਕੋਈ।
ਮਨੋ ਕਾਮਨਾ ਨਿਜ ਵਹ ਪਾਵੈ, ਬਹੁਰੋ ਆਵੈ ਫਿਰ ਪਛਤਾਵੈ।
ਭਰਿਓ ਪੰਡਾਲ ਖਚਾਂਖਚ ਸਾਰਾ, ਵਰਤਨ ਲਾਗਿਓ ਪ੍ਰਭੂ ਭੰਡਾਰਾ।
ਮਾਈ ਏਕ ਗਈ ਸਭੋ ਆਗੇ, ਮਮ ਬਾਂਝ ਕੋ ਭੀ ਫਲ ਲਾਗੇ।

ਏਕ ਸੇ ਸਾਤ ਬਨਾਵਨ ਵਾਲੇ, ਕੌਨ ਸਲਖਨੀ ਤੁਸਾਂ ਨਿਹਾਲੇ।
ਮਮ ਕੀ ਥੋੜ ਕਾਢੋਂ ਗੁਰ ਸੂਰੇ, ਬਿਨ ਸੁਤ ਮੋਹੇ ਜਗਤ ਸਭ ਘੂਰੇ।
ਸੁਤ ਬਿਨ ਧਾਮ ਨਹ ਲਾਗੇ ਆਛਾ, ਪੂਰਨ ਕੀਜੋ ਪੂਰੇ ਬਾਛਾ।
ਜਿਮ ਸਸ ਬਿਨ ਨਿਸ਼ ਹੋਵੈ ਅੰਧਕਾਰੀ, ਤਿਮ ਸੁਤ ਬਿਨ ਹੈ ਕੋਜੀ ਨਾਰੀ।
ਖੋੜਸ ਚਾਹੇ ਸ਼ਿੰਗਾਰ ਬਨਾਵੈ, ਸੁਤ ਬਿਨ ਪੀਆ ਕੇ ਰਿਦੈ ਨਾ ਭਾਵੇ।
ਬਹੁਤ ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਏਕ ਹੀ ਦੀਜੋ. ਕਰਨਾ ਨਿਧ ਜੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕੀਜੋ।
ਸਤਿਗੁਰੂ ਜੀ ਅਸ ਗਿਰਹਾਂ ਉਚਾਰੀ, ਪੂਰਨ ਹੋਵੈ ਆਸ ਤੁਮਾਰੀ।
ਆਜ ਸੇ ਹੀ ਪ੍ਰਨ ਅਸ ਤੁਮ ਧਾਰੋ, ਸਕੇਸ ਇਸ਼ਨਾਨ ਕਰੋ ਭਨ ਸਾਰੋ।
ਕਰ ਲੀਉ ਨਾਮਧਾਹੀ ਨਿਜ ਬਾਨਾ, ਸਲਵਾਰ ਨਹੀ ਪਾਨੀ ਨਹ ਸਿਰ ਗੁਦਾਨਾ।
ਕਛੈਰਾ ਧਾਰ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਛਕ ਲੀਜੋ, ਫੇਰ ਭਗੌਤੀ ਮਾਲਾ ਕੀਜੋ।
ਨਾਮ ਸਿਮਰਨ ਰੋਜ ਹੀ ਕਰੀਉ, ਦਾਨ ਪੁਨ ਕਰੀਉ ਜੋ ਸਾਰੀਉ।
ਦੋਵੇਂ ਸੁਤ ਖੇਲੇਂ ਗੋਦ ਤੁਮਾਰੀ, ਕਰੀਉ ਪ੍ਰਮੋਦ ਇਹ ਬਚਨ ਮੁਰਾਰੀ।
ਮਾਈ ਏਕ ਬਹੁ ਭਾਗੀ ਆਈ, ਪ੍ਰਭ ਢਿੱਗ ਆਏ ਗਿਰੀ ਮੁਰਛਾਈ।
ਰੁਕਿਓ ਕੰਠ ਨਹ ਬੋਲੀਉ ਜਾਏ, ਕਹ ਕੰਪਤ ਤਨ ਦੁਖੀ ਮਹਾਂਏ।
ਲਟਕੀ ਮਾਰੀਂ ਕਾ ਮੋਹੇ ਪਾਪ ਕਰਨਾ ਕਰ ਬਖਸ਼ੋ ਪ੍ਰਭ ਆਪ।
ਕਲਮਲ ਤਵ ਕਰਣਾ ਕਰ ਨਸ ਹੈਂ, ਤਵ ਪਗ ਮੇਂ ਗੰਗ ਜਮਨਾ ਬਸ ਹੈਂ।
ਮੋਕੋ ਮਮ ਕਰ ਰੋਜ ਡਰਾਵੈ, ਨਹ ਘ੍ਰਾਸ ਮਮ ਮੁਖ ਸੁਹਾਵੇ।
ਕਰਨਾ ਨਿਧ ਜੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕੀਜੋ, ਕਲੇਵਰ ਪਾਪ ਮੇ ਮਮ ਰਖ ਲੀਜੋ।
ਪਾਪ ਸਰਾਪ ਆਪ ਕੇ ਕੀਏਂ, ਏਕ ਭੁਲਾਇਓ ਏਕ ਕੇ ਹੀਏ।
ਅਬਲਾ ਅਸ ਜਬ ਗਿਰ ਉਚਾਰੀ, ਰਾਮ ਭਤੀਜ ਕਹੀਉ ਤੇਹ ਨਾਰੀ।
ਅਬਲੋ ਭਯੋਂ ਜੋ ਗਇਉ ਭੋਰਾ, ਆਗੇ ਯਾਦ ਰਖੋ ਬਚ ਮੋਰਾ।
ਲਟਕੀ ਹੈ ਜਿਮ ਖਿਤ ਉਜਾਗਰ, ਇਸ ਮੇਂ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਏ ਰਤਨਾਗਰ।
ਪੀਰ ਥਕੰਬਰ ਇਸ ਕੀ ਗੋਦ, ਖੇਲਤ ਹੈ ਅਤੀ ਹੋਏ ਮੋਦ।
ਰਾਉ ਰੰਕ ਕੋ ਜਨਮ ਇਹ ਦੇਤ, ਇਸ ਮਾਰੇ ਜਾਰੇ ਗੇਹੂੰ ਖੇਤ।
ਬਜਰ ਪਾਪ ਜੋ ਲਟਕੀ ਮਾਰੇ, ਅਨ ਸਠ ਮਜਨ ਨੇਹ ਪਾਪ ਉਤਾਰੇ।
ਆਗੇ ਸੇ ਏਸਾ ਨੇਹ ਕਰੀਓ, ਪਾਛਲ ਪਾਪ ਤੇਹੋ ਪ੍ਰਹਰੀਉ।
ਇਸ ਪਛਚਾਤ ਸਿੰਘ ਇਕ ਆਇਉ, ਗਲ ਪਲਾ ਕਰ ਜੋਰ ਅਲਾਇਉ।
ਪ੍ਰਭ ਜੀ ਮੈਂ ਅਵਗਿਆ ਕੀਨੀ, ਭੈਂਸਾ ਮਾਰੀਉ ਮਾਰ ਕਰ ਪੀਨੀ।
ਅਬ ਵਹ ਭੈਂਸਾ ਮੋਹ ਡਰਾਵੈ, ਮਮ ਜਗਾ ਮੇਂ ਸੀਂਗ ਅੜਾਵੈ।
ਅਰਧ ਜਾਮਨੀ ਨਿਤ ਪ੍ਰਤ ਆਵੈ, ਮੋ ਕੋ ਮਾਰਨ ਕੋ ਵਹ ਚਾਵੈ।
ਕਰਨਾ ਕਰ ਬਪ ਰਾਖੋ ਮੋਰਾ, ਰੋਏ ਰੋਏ ਬਹੁ ਕਿਆ ਨਿਰੋਰਾ।

ਅਸ ਬਚ ਸੁਣ ਪ੍ਰਭ ਭਏ ਵਿਗਾਗੀ, ਮਾਨੋ ਜਿਮ ਲਾਗੀ ਕੋ ਲਾਗੀ।
ਇਸ਼ਾਰਾ ਨਿਜ ਕਰ ਸਭੈ ਬਿਠਾਨਾ, ਅਚੁਕ ਦਿਉ ਸਭ ਕੋ ਵਰ ਦਾਨਾ।
ਇਸ ਮੇਲੇ ਮੇਂ ਆਇਉ ਜੋਈ, ਜੋ ਜੋ ਚਿਤਵਿਉ ਪਾਵੈ ਸੋਈ।
ਪਾਪੀ ਅਪਰਾਧੀ ਬਖਸ਼ੇ ਸਾਰੇ, ਜਮ ਕੋ ਡਡ ਨਹ ਕੋਊ ਸਹਾਰੇ।
ਖੋਲ ਵਰਤਾਉ ਬਖਸ਼ ਭੰਡਾਰਾ, ਲੋਕ ਪ੍ਰਲੋਕ ਸਭਹੂਨ ਸੁਵਾਰਾ।
ਰਾਮਪੁਰੀ ਸਭ ਬਖਸ਼ੀਸ਼ ਪਾਏ, ਨੀਜ ਗਰੈਹ ਗਏ ਸਭ ਸੀਸ ਨਿਵਾਏ।

ਇਕਾਠਵੀਂ ਸਾਖੀ ਸੰਪੂਰਨੰ ॥

ਦੋਹਰਾ : ਮੂਰਤ ਪੁਰਖ ਆਕਾਲ ਕੀ ਭੈਣੀ ਸਾਹਿਬ ਕੇ ਮਾਹੇ
ਸੰਗਤ ਬਹੁਤ ਇਕਤ੍ਰ ਭਈ ਮੇਲਾ ਨਿਮਾਨੀ ਆਹੇ।

ਸਵੇਯਾ : ਦੇਸ ਬਦੇਸ਼ ਕੇ ਰੰਕ ਨਰੇਸ਼ ਸੁਤਏਸ਼ ਕੇ ਪਾਵਨ ਦਰਸ਼ਨ ਪਾਵੈ।
ਗੰਗ ਜਮਨ ਕੇ ਸੰਗਮ ਪੈ ਘੰਟਨ ਕੇ ਸੰਗ ਜੰਗਮ ਗਾਵੈ।
ਜਾਮ ਔ ਸ਼ਾਮ ਜੁੜੇ ਨਰ ਬਾਮ ਰਾਮ ਹੀ ਰਾਮ ਕੀ ਰਟ ਘਟ ਲਾਵੈਂ।
ਦੇਗ ਤੀਹਾਵਲ ਸੁੰਦਰ ਸਾਵਲ ਨਿਜ ਕਰਨਾ ਕਰ ਨਿਜ ਵਰਤਾਵੈ।

ਦੋਹਰਾ : ਆਥਨ ਪੋਰ ਠੋਰ ਰਾਮਸਰ ਲਾਗਿਓ ਜਬੇ ਦੀਵਾਨ
ਪਨਹੀ ਸਿੰਘ ਲਪੇਟ ਇਕ ਦੀਵਾਨ ਮੈ ਬੈਠੋ ਆਣ।

ਕਬਿਤ : ਪਨਹੀ ਲਪੇਟ ਲੀਨ ਕਰ ਕੀ ਰੁਮਾਲੀ ਮਾਹੇਂ
ਬੈਠੋਂ ਆਏ ਸਟੇਜ ਪਹ ਆਸਨ ਬੀਛਾਏ ਕੇ।
ਤਨ ਪਟ ਸੁੰਦਹ ਔ ਸੋਦ ਕੋ ਭੀ ਬੋਦ ਆਹੇ
ਸਭ ਮਦ ਬੈਠੋਂ ਜਾਏ ਸੋਦ ਕੇ ਲੁਕਾਏ ਕੇ।
ਪ੍ਰਭ ਜੀ ਕੀ ਪ੍ਰਭਤਾ ਔ ਸਭਤਾ ਕੋ ਭੂਲੇ ਹੂਏ
ਖਾਲਕ ਕੋ ਖਲਕ ਭਾਂਤ ਮਾਨਵ ਜਨਾਏ ਕੇ।
ਦੁਸਤਰ ਕਰਮ ਫਲ ਕੀ ਭੀ ਵਿਚਾਰ ਨਾਹੇ
ਪਨਹੀ ਮਿਨਾਕ ਨਾ ਲੇ ਜਾਏ ਕੋਈ ਚੁਰਾਏ ਕੇ।

ਦੋਹਰਾ : ਭਾਨ ਸਮਾਨ ਉਦਿਆਨ ਹੋਏ ਪ੍ਰਭ ਜੀ ਆਏ ਦੀਵਾਨ।
ਸੋਭਾਵੰਤ ਸੁਭਗੁਨ ਵੰਤ ਨਿਜ ਅਵਸਰ ਪਹਿਚਾਨ।

ਚੌਪਈ : ਜਬ ਪ੍ਰਭ ਪਗ ਨਿਜ ਆਸਨ ਰਾਖਾ, ਨਿਜ ਰਸਨਾ ਸੇ ਅਸ ਬਚ ਭਾਖਾ।
ਇਕ ਦਮ ਫਿਰ ਨੀਉਚੇ ਤਾਰਣਾ, ਕਵਨ ਜੋ ਪਨਹੀ ਆਏ ਲੁਕਾਨਾ।

ਬੇਗ ਉਠੋ ਅਸ ਕੀ ਕਰੜਾਈ, ਬਸਤਰ ਸਨ ਭਬ ਆਇਓ ਨਾਈ।
ਕਛੁਕ ਖੀਨ ਸਹਿ ਉਠੀਓ ਨ ਕੋਈ, ਪ੍ਰਭ ਜੀ ਫੇਰ ਕਹੀਓ ਰਿਸ ਹੋਈ।
ਨੀਜ ਕਰ ਪਕੜ ਉਠਾਓ ਆਏ, ਲਾਓ ਜੋ ਜੀਅੀ ਦਿਉ ਸਜਾਏ।
ਫਿਰ ਪਛਤਾਵਾ ਚੁਕੇ ਨਾਹੀਂ, ਪਨਹੀ ਭੀ ਅਬ ਲੁਕੇ ਨਾਹੀਂ।
ਗਿਓ ਉਠਾਇਓ ਸਿੰਘ ਵਹਿ ਜਬ ਹੀ, ਆਸਨ ਪਰ ਬੈਠੇ ਪ੍ਰਭ ਤਬ ਹੀ।
ਸਨ ਬਸਤ੍ਰ ਉਸ ਮਜਨ ਕੀਆ, ਆਗੇ ਸੇ ਅਸ ਫੇਰ ਨਾ ਕੀਆ।
ਅਤ ਸੇ ਹੀ ਮਨ ਮੈ ਸਰਮਾਇਆ, ਛਪਤ ਨਾਹੇ ਜੋ ਕੋਈ ਛਪਾਇਆ।
ਪ੍ਰਭ ਢਿੱਗ ਆਏ ਫੇਰ ਬਖਸ਼ਾਨਾ, ਗੁਰੂ ਪ੍ਰਮਸਰ ਇਕ ਕਰ ਜਾਣਾ।
ਰਾਮਪੁਰੀ ਅਸ ਫੇਰ ਨਾ ਕਰੀਓ, ਅੰਤਰਜਾਮੀ ਦਾ ਡਰ ਭਰੀਓ।

ਬਾਸਠਵੀਂ ਸਾਖੀ ਸੰਪੂਰਨੰ ॥

ਦੋਹਰਾ : ਮਦਨੀਆਂ ਵਾਲੀ ਗਾਮ ਹੈ ਜ਼ਿਲੇ ਸ਼ੇਖੂਪੁਰੇ ਮਾਹੇ।
ਤਾਰਾ ਸਿੰਘ ਸਿੰਘ ਵਾਹ ਕੋ ਕੌਤਕ ਇਮ ਲਿਖਵਾਏ।
ਹੀਦ ਪਾਕ ਕੀ ਗਰ ਮੈ ਆਏ ਜਬ ਵਹਿ ਈਤ।
ਤਬ ਕੋ ਕਹੇ ਵਿਰਤਾਂਤ ਹੈ ਜਿਮ ਭਈ ਪ੍ਰਭ ਸੰਗ ਪ੍ਰੀਤ।

ਸਵੈਯਾ : ਚੌਦਸ ਭੌਣ ਰਚੇ ਚਤਰਾਨਨ ਕੌਨ ਜਥਾਰਥ ਇਨਹੇ ਮਝਾਰਾਂ।
ਰਾਂਮ ਮਿਰਗਿਦ ਗੋਬਿੰਦ ਕਿਦੋ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਨਾਮ ਕਹੀ ਹੈ ਉਜਾਰਾ।
ਕਲ ਮਲ ਨੀਸ ਕਰੀ ਅਸ ਕਾਰੀ ਰਵ ਸਸ ਹੋਤੇ ਅਹੇ ਅੰਦਾਰਾ।
ਅਕਾਲੀ ਸਿੰਘ ਸਭਾ ਜਾਂ ਕੂਕੋ ਮੈ ਨਾਨਕ ਰੂਪ ਸਚਾ ਅਵਤਾਰਾ।

ਦੋਹਰਾ : ਨਿਸ ਦਿਨ ਇਮ ਵਿਚਾਰਤੇ ਭਇਉ ਵਿਰਾਗ ਮਨ ਮਾਹੇ।
ਆਕਾਸ ਪਤਾਲ ਸੰਭਾਲ ਹਿਤ ਕੌਨ ਉਜਾਗਰ ਆਹੇ।

ਕਬਿਤ : ਸਤਿਜੁਗ ਸਤ ਬਲ ਬਾਵਨ ਨਿਮਤ ਬਲ
ਤਿਰੇਤੇ ਭਇਓ ਰਾਮ ਰੌਨ ਰਾਕਸ਼ ਸੰਘਾਰਾ ਥਾ।
ਦੁਆਪਰ ਮੈ ਰਾਧਾ ਸ਼ਾਮ ਆਮ ਹੀ ਜਪਾਇਉ ਨਾਮ
ਦਰ ਔ ਸਰੋਜ ਗਦਾ ਚੱਕਰ ਸੰਭਾਰਾ ਥਾ।
ਕਲੂ ਹਿਤ ਕਾਲੂ ਸੁਤ ਆਇਓ ਭਗਵਾਨ
ਬਨ ਸਾਰਾ ਭੋਗਾ ਕਲ ਜੁਗ ਵਾਕ ਇਉ ਉਚਾਰਾ ਥਾ।

ਗੋਬਿੰਦ ਕੇ ਬਾਦ ਔਰ ਥਪ ਕੀਓ ਨਾ ਧਰਾ ਭਵੈ
ਜੋਹੇ ਧਰਾ ਥਪ ਮੋਹੇ ਭਆ ਨਾ ਦਿਦਾਰਾ ਥਾ।

ਦੋਹਰਾ : ਕਕੜ ਗਾਮ ਕੀ ਸਥ ਮੈ ਖੜਿਉ ਸਿੰਘ ਜਹਿ ਆਹੇ।
ਪਿਆਰਾ ਸਿੰਘ ਜਥੇਦਾਰ ਜੀ ਬੂਝਤ ਭਏ ਇਮ ਤਾਹੇ।

ਚੌਪਈ : ਸੰਤ ਨਿਰੈਨ ਸਿੰਘ ਕਿਤ ਆਹੇ, ਬੂਝਨ ਕੀਨੋ ਇਮ ਥੇ ਤਾਹੇ।
ਇਹਾਂ ਉਨਨੇ ਕਰਿਓ ਪ੍ਰਜੰਗ, ਆਜ ਮੇਲੇ ਕਾ ਭੋਗ ਕਹੇ ਲੋਗ।
ਬੋਲਿਓ ਤਾਰਾ ਸਿੰਘ ਸੁਜਾਨ, ਮੋਕੋ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਸਚ ਮਾਨ।
ਜਥੇਦਾਰ ਕਹੀਓ ਅਸ ਆਹੀ, ਅਬ ਲੰ ਆਯੂ ਇਮ ਗਵਾਈ।
ਮਮ ਸਾਗੇ ਆਉ ਦੇ ਪਿਆਰੇ, ਸਾਧ ਸੰਗਤ ਕੰ ਦਰਸਨ ਜਾਹਰੈ।
ਸੰਤਾ ਸੰਗ ਵਹਿ ਭੀ ਸਿੰਘ ਚਾਲਾ, ਵਹਿ ਤੋ ਆਗੇ ਫਿਰ ਤੋ ਭਾਲਾ।
ਹਾਟਕ ਹੀਰੋ ਕਾਂ ਵਪਾਰੀ, ਚਤਰ ਗਤੀ ਜਿਮ ਹੋਵੈ ਤਿਸ ਭਾਰੀ।
ਤਿਮ ਜੋਹਰੀ ਕੇ ਨੇਤ੍ਰ ਲੀਏ, ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕੋ ਭਾਲੇ ਹੀਏ।
ਧਿਖਨਾ ਅਤ ਸੇ ਔਰ ਸੁਚੇਤ, ਨਾਨਕ ਕੋ ਥਪ ਸਦ ਹੀ ਚੇਤ।
ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਦੇਵ ਕੇ ਸੁਣੇ ਪ੍ਰਸੰਗ, ਇਕਾਦਸ ਗੁਪਤ ਦੁਆਦਸ ਨੀਸੰਗ।
ਭੈਣੀ ਗਾਮ ਮੇ ਪ੍ਰਭ ਜੀ ਬਸ ਹੈਂ, ਨਾਕ ਸੇ ਛਿਤ ਲੈ ਆਇਓ ਜਸ ਹੈ।
ਗੱਦੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕੀ ਜੋ ਹੈ, ਰਾਮ ਭਤੀਜ ਪ੍ਰਉਸ ਥਿਤ ਸੋ ਹੈ।
ਸੁੰਦਰ ਸੁਗੜ ਸਰੂਪ ਸੁਜਾਨ, ਜਪਨੀ ਕਰ ਮੈ ਹਰੀ ਸੁਮਾਨ।
ਗੁਰੂ ਕੀ ਕਸ਼ਸ਼ ਸੇ ਮਨ ਖੀਚਾ, ਆਤਬ ਜਲਤੋ ਤਨ ਗਿਓ ਸੀਚਾ।
ਇਮ ਸੁਣ ਉਪਮਾ ਭਇਓ ਸੁਚੇਤ, ਭੋਰ ਭਈ ਮਗ ਕੀਨ ਚਲੇਤ।
ਤਬ ਚਲੇਤ ਮਨ ਮੈ ਅਸ ਠਾਨੀ, ਨਾਨਕ ਰੂਪ ਮਿਲੇ ਤਾ ਜਾਨੀ।
ਕਾਂਕੜ ਲੱਗ ਪੁਜਾ ਜਾ ਤੀਰ, ਪਿਖਨੋਂ ਚਾਹੇ ਗੈਹਰ ਗੰਭੀਰ।
ਰਾਮ ਕੇ ਸਰ ਪਰ ਲਾਗਿਓ ਦੀਵਾਨ, ਸਮ ਮਰਾਲ ਸਿੰਘ ਸੋਭਾ ਪਾਨ।
ਸੁਤ ਹਰੀ ਕੋ ਹਰ ਕੀ ਮੂਰਤ, ਸ਼ੀਸ਼ੰਬਤ ਥੇ ਦੀਵਾਂਨ ਗੁਣ ਨ ਪੂਰਤ।
ਭਓ ਰਬਾਬੀ ਥਪ ਮਰਦਾਨਾ, ਚੋਰਦਾਰ ਬਾਲਾ ਮੁਸਕਰਾਨਾ।
ਵੀਰ ਨਾਨਕੀ ਗਹਿਰ ਗੰਭੀਰ. ਸਭ ਕੇ ਮਥ ਹਰੈਂ ਸਭ ਪੀਰ।
ਬੁਝ ਗਈ ਜਲਨ ਦਰਸ ਜਬ ਪਾਇਆ, ਤਨ ਮਨ ਪ੍ਰਭ ਕੀ ਭੇਟ ਚੜਾਇਆ।
ਰਾਮਪੁਰੀ ਅਬ ਲੋ ਸਿੰਘ ਪਿਆਰਾ, ਸੇਵਕ ਬਿਰਧਾ ਸੰਗ ਮਝਾਰਾ।

ਤਰੇਸਠਵੀਂ ਸਾਖੀ ਸੰਪੂਰਨੰ ॥

ਦੋਹਰਾ—ਪਿੰਡ ਸਧੂਆ ਮੈਂ ਲੜੇ ਕੂਕੇ ਖੁਲੇ ਸ਼ਰੀਰ ॥
ਮੇਲਾ ਭੈਣੀ ਅਸੂ ਦਾ ਨਿਕਲੀ ਤਰੀਕ ਅਖੀਰ ॥

ਚੌਪਾਈ—ਸੁਨੇ ਸਿਘ ਜਬ ਅਸੂ ਮੇਲਾ, ਘਰ ਕਾ ਧੰਧਾ ਵਹ ਹੀ ਮੇਲਾ ।
ਭੈਣੀ ਸਾਹਿਬ ਕੋ ਆਵੇਂ ਧਾਈਂ, ਬੱਚੇ ਬੂਢੇ ਮਾਈ ਭਾਈਂ ।
ਇਸ ਮੇਲੇ ਮੈਂ ਵਹ ਭੀ ਆਏ, ਤਰੀਕ ਨਿਕਟ ਆਈ ਦੁਖਦਾਏ ।
ਭੋਗ ਕੇ ਦਿਨ ਥੇ ਭਰਿਆ ਮੇਲਾ, ਛੋੜ ਕੇ ਜਾਨਾ ਬਹੁਤ ਦੁਹੇਲਾ ।
ਇਉ ਉਦਾਸ ਹੋਏ ਪ੍ਰਭ ਢਿੱਗ ਆਏ, ਨਿਮਸਕਾਰ ਕਰ ਜਾਣੇ ਚਾਹੇ ।
ਆਏ ਪ੍ਰਭੂ ਕੋ ਸੀਸ਼ ਨੀਵਾਇਆਂ, ਪ੍ਰਮਾਤਮ ਦੇਵ ਤਬ ਇਮ ਅਲਾਇਆਂ ।
ਕਿਆ ਬਾਤ ਹੈ ਪ੍ਰਭ ਜੀ ਕਹੀਉ, ਕੂਕੇ ਕਹੀਉ ਤਰੀਕ ਕਲ ਐਹੋ ।
ਰਾਤ ਰਹੇ ਲੁਧਿਆਣੇ ਮਾਹੇਂ, ਸੂਭਾ ਜਲੰਧਰ ਭੁਗਤਨ ਜਾਹੇ ।
ਸ਼ਾਮ ਕਾ ਥਾ ਦੀਵਾਨ ਬਹੁ ਭਾਰੀ, ਕਰਨਾ ਨਿਧ ਇਮ ਗਿਰਾ ਉਚਾਰੀ ।
ਕੂਕੇ ਤੁਮ ਰਹੋ ਹਮਰੇ ਪਾਸ, ਵਾਰੇ ਮੇਂ ਕਰਾਉ ਅਰਦਾਸ ।
ਭੇਜ ਉਜਾਗਰ ਸਿੰਘ ਕੋ ਦੇਵੇਂ, ਸੂਭਾ ਕੀ ਖਬਰ ਏਹ ਆਵੈ ਲੇਵੈ ।
ਸਤ ਬਚਨ ਫਹ ਕੂਕਾ ਕਰੀਉ, ਉਜਾਗਰ ਸਿੰਘ ਤਰੀਕੇ ਗਈਉ ।
ਅਰਧ ਜਾਮ ਜਾਮਨੀ ਬੀਤੇ, ਅਮਰਤ ਵੇਲੇ ਅਮ੍ਰਿਤ ਪੀਤੇ ।
ਦਰਸ਼ਨ ਸਿੰਘ ਖਜਾਨ ਸਿੰਘ ਰਾਗੀ, ਇਨ ਕੀ ਜੋੜੀ ਟੁਨਕਨ ਲਾਗੀ ।
ਸੰਗਤ ਜੁੜੀ ਸੀ ਕਈ ਹਜਾਰਾ, ਬਰਸਾਵੇਂ ਅਮ੍ਰਿਤ ਤਅਸ਼ੇ ਤਾਰਾ ।
ਸੋਮੇਂ ਕਾ ਜਲ ਜੀਮ ਮਰਦਾਨੇ, ਅਚਵਿਓ ਤਿਸ ਸਮੇਂ ਜਗ ਜਾਨੇ ।
ਤਿਮ ਪ੍ਰਸਨ ਚੀਤ ਕੂਕਾ ਹੋਏ, ਨਾਮ ਬਾਨੀ ਕੂਕੇ ਕਰ ਦੋਏ ।
ਭਉ ਵੈਰਾਗੀ ਸਤਿਗੁਰੂ ਪੂਰਾ, ਲਖਾਂ ਮੂਸੇ ਮਾਹੇ ਕੋਹਿ ਤੂਰਾ ।
ਸੰਗਤ ਪੇਖ-2 ਸੁਖ ਪਾਵੈ, ਭੈਣੀ ਸੁਵਰਗ ਸਮਾਨ ਸੁਹਾਵੇ ।
ਭੋਗ ਸਮੇ ਕਰੀ ਅਰਦਾਸ, ਸਿੰਘਨ ਦੇ ਕਰੋ ਕਾਰਜ ਰਾਸ ।
ਉਤ ਵਲ ਲਾਗੀ ਜਬੇ ਕਚਹਰੀ, ਹਕਾਰਿਉ ਸਿੰਘਨ ਕੋ ਤਬ ਪਹਰੀ ।
ਕੂਕਾਆਂ ਕਾ ਅਗਵਾਹ ਭੀ ਕੂਕਾ, ਸਾਚ ਨਾ ਛੋਡੇ ਦੇ ਚਾਹੇ ਫੂਕਾ ।
ਹੋਨੇ ਲਾਗੀ ਜਬੇ ਅਗਵਾਹੀਂ, ਸਰਕਾਰੀ ਵਕੀਲ ਬੋਲੀਉ ਆਹੀਂ ।
ਗੁਰਦੀਤ ਸਿੰਘ ਕੋ ਕਹੇ ਵਕੀਲ, ਅਬ ਕਾਹੇ ਕਰਤਾ ਹੈ ਢੀਲ ।
ਰਾਮ ਸਿੰਘ ਗੁਰੂ ਹਾਜਰ ਜਾਨ, ਦੀਜੋ ਸਾਚੋਂ ਹੀ ਬੁਰਮਾਨ ।
ਏ ਤੋਂ ਸਾਚ ਹੀ ਕਹਨੇ ਵਾਲਾ, ਉਹਨੋ ਵਕੀਲ ਬੋਲੀਉ ਕਾਲ੍ਹਾ ।
ਏਹ ਅਗਵਾਹ ਨਹੀਂ ਇਨ ਕੇਰਾ, ਦੀਉ ਕਟਾਏ ਕਰਕੇ ਜੀਰਹਾ ।
ਕੂਕੇ ਬਹੁਤ ਭਏ ਪ੍ਰਸ਼ਨ, ਕਹਨ ਲਾਗੇ ਸਤਿਗੁਰੂ ਹੈ ਧੰਨ ।

ਇਸ ਤੇ ਸਾਚ-ਸਾਚ ਹੀ ਕਹਨਾ, ਹਮਦਿਹਾ ਸੀ ਫਾਸੇ ਰਹਨਾ।
ਜਜ ਮੁ ਕਾਨੀ ਪਾਕੇ ਸੋਚੋ, ਕਭੀ ਕਾਨ ਕਭੀ ਨਾਕ ਖਰੋਚੇ।
ਜਬ ਲਿਖੇ ਤਬ ਬਰੀ ਲਿਖਾਵੈ, ਜਜ ਹੈਰਾਨ ਹੋਏ ਸ਼ੀਸ ਹੀਲਾਵੈ।
ਆਖਰ ਕਾਰ ਬਰੀ ਹੀ ਕੀਏ, ਉਜਾਗਰ ਸਿੰਘ ਨੂੰ ਜਜ ਕਹੇ ਹੀਏ।
ਮੈਂ ਤੋ ਲਿਖਾ ਥਾ ਤੁਮੇ ਸਜਾਏ, ਤੁਮੇ ਕੁਦਰਤ ਨੇ ਬਰੀ ਕਰਾਏ।
ਉਜਾਗਰ ਸਿੰਘ ਭਉ ਮਸਤਾਨਾ, ਭੈਣੀ ਸਾਹੀਬ ਕੋ ਭਉ ਰਵਾਨਾ।
ਭੈਣੀ ਸਾਹੀਬ ਪਹੁਚ ਸੁਖ ਪਾਇਆ, ਗੁਰੂ ਚਰਨਾ ਪਰ ਸੀਸ ਨੀਵਾਇਆ।
ਸਗਲ ਵੀਰਤਾਤ ਕਹੀਉ ਢਿਗ ਆਏ, ਪ੍ਰਭ ਜੀ ਫਾਸੇ ਤੁਮੇ ਛੁਢਾਏ।
ਰਾਮਪੁਰੀ ਸਿੰਘ ਭਏ ਪ੍ਰਮੋਦ, ਇਸ ਪਿਤਾ ਕੀ ਸੱਦ ਰਹੇ ਗੋਦ।

ਚੋਸਠਵੀਂ ਸਾਖੀ ਸਪੂਰਨੰ ॥

ਦੋਹਰਾ— ਇਕ ਸਮੇਂ ਦਾ ਜਿਕਰ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਜੀਵਨ ਮਾਂ ਕੇ ਲਾਲ।
ਜੀਵਨ ਨਗਰ ਅਤਿ ਮੋਦ ਹੋਏ ਮੇਲਾ ਕਰਿਉ ਬੀਸਾਲ।

ਦੋਹਰਾ— ਆਦਿ ਬੀਆਦਿ ਉਪਾਦਿ ਅਗ ਕਾਟੇ ਕੋਟ ਦੀਦਾਰ।
ਰਾਮ ਤਭੀਜ ਕੋ ਰੀਝ ਸੋਂ ਕਰ ਹੈ ਕਵੀ ਜੋਹਾਰ।

ਚੋਪਾਈ ਸਰੋਤਾ ਗਨ ਕੌਤਕ ਇਮ ਪ੍ਰਭ ਦਾ, ਪੜਤ ਲਿਖਤ ਦੁਖ ਲਾਥੋ ਸਭ ਦਾ।
ਜੀਵਨ ਨਗਰ ਮੇਲਾ ਸੁਨ ਭਾਰੀ, ਗਾਮ-ਗਾਮ ਕੇ ਨਰ ਔਰ ਨਾਰੀ।
ਉਜਲ ਚੀਰ ਸਰੀਰ ਭਏ ਧਾਰੇ, ਸਭ ਮੇਲੇ ਕੋ ਨਿਸ ਦਿਨ ਜਾਰੇ।
ਸੰਤਾ ਸਿੰਘ ਕੀ ਢਾਨੀ ਮਾਹਿ, ਇਕ ਖੁਲਾ ਸਿੰਘ ਆਇਆ ਆਹੇਂ।
ਏਹ ਜਦ ਮੇਲੇ ਜਾਵਨ ਲਾਗੇ, ਖੁਲਾ ਸਿੰਘ ਭੀ ਤੁਰੀਉ ਸਾਗੇ।
ਗਰੇ ਬੰਦੂਕ ਸਮ ਰੂਪ ਸੀਕਾਰੀ, ਮਧਮਾਨ ਥੋ ਛਕਨੇ ਹਾਰੀ।
ਮਗ ਮੈਂ ਉਸਨੇ ਅਸ ਬਚ ਕਹਿਉ, ਮਮ ਤੋਂ ਏਵੈ ਗੈਲੇ ਲਗੀਉ।
ਮੰਕੋ ਬੂਝੇ ਕੌਨ ਪਿਆਰੇ, ਤੁਮ ਤੋਂ ਕੂਕੇ ਹੀ ਸਾਰੇ।
ਤਬ ਮੈਂ ਬਪ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜਾਨੋਂ, ਜਬ ਬੂਝੋ ਮੋਹੇ ਕਿਤ ਸੇ ਅਣੋਂ।
ਮੋਕੋ ਬੂਝਨ ਜੇ ਨਹ ਕੀਨਾ, ਬੰਦੇ ਕੇ ਸਮ ਬੰਦਾ ਪੀਨਾ।
ਅਸ ਵਿਚਾਰ ਗਈਉ ਵਹ ਤੀਰ, ਦੀਵਾਨ ਅਸਥਾਨ ਮੈਂ ਬਹੁਤ ਹੀ ਭੀਰ।
ਸੰਗ ਆਏ ਤਿਨ ਕਰੀ ਜੁਹਾਰ, ਏ ਤੋ ਰਹੀਉ ਪੌਰ ਕੇ ਬਾਹਰ।
ਬੈਠੀਉ ਨਾ ਘੂਮਤ ਹੀ ਰਹੀਉ, ਨੀਜ ਅਭੀਲਾਖ ਚਿਤਿਵੱਤ ਰਹੀਉ।

ਘਰੀ ਏਕ ਇਮ ਪਿਖਤ ਰਹੀਊ, ਸਿਕੰਲਪ ਵਿਕਲਪ ਦਾ ਤਾਂਤਾਂ ਗਹੀਊ।
ਕਰਨਾ ਨੀਸ ਉਠੇ ਕਰ ਕਰਨਾ, ਨਿਜ ਪਉਨ ਪਰ ਧਰ ਕਰ ਚਰਨਾਂ।
ਜਿਤ ਵਲ ਖੁਲਾ ਵਹ ਸਿੰਘ ਬਲਕਾਰੀ, ਉਤਵਲ ਗਏ ਸੰਗਤ ਲੰਗ ਸਾਰੀ।
ਜਾਏ ਕਰ ਨੀਜ ਤਿਸ ਬੂਝਨ ਕੀਨਾ, ਔਹ ਕੁਸ਼ਲ ਤੁਮ ਚਤਰ ਪ੍ਰਵੀਨਾ।
ਕੌਣ ਗਾਮ ਅਰ ਕੈਸੇ ਆਏ, ਅਚੋ ਆਹਾਰ ਲੰਗਰ ਮੋ ਜਾਏ।
ਮਿਰਦਲ ਬਚ ਸੁਣ ਬੇਧਿਊ ਸੀਨਾ, ਪਾਦ ਪਦਮੇ ਲਿਪਟੀਊ ਹੋਏ ਰੀਣਾ।
ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਗੁਰੂ ਗੋਬਿੰਦ ਆਪ, ਚਾਰ ਵਰਨ ਜਪੇ ਤੋਹੇ ਜਾਪ।
ਦੁਵੇ ਲੋਕਨ ਕੇ ਪੋਖਨ ਹਾਰੋ, ਮਮ ਔਗਨ ਤੁਮ ਨਾਹੇ ਚੀਤਾਰੋ।
ਸਾਖੀਆਤ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਰੂਪ, ਹਰ ਗਿਉ ਤਨ ਕਰ ਦਰਸ ਅਨੂਪ।
ਜਬ ਉਠ ਪੀਖਊ ਗੁਰੂ ਨੀਜ ਆਸਨ, ਦੇ ਰਹੇ ਸੰਗਤ ਪ੍ਰਤੀ ਥੇ ਭਾਸ਼ਨ।
ਆਸਨ ਢੀਗ ਜਾ ਕਰੀ ਜੁਹਾਰ, ਬੈਠੇਂ ਫੇਰ ਜਾਏ ਦੀਵਾਨ ਮਝਾਰ।
ਰਾਮਪੁਰੀ ਅਸ ਰਾਮ ਨੇ ਕਰੀਊ, ਸਬ ਗਿਨ ਮਨ ਕਾ ਭ੍ਰਮ ਹਰੀਊ।

ਪੈਂਠਸਵੀਂ ਸਾਖੀ ਸੰਪੂਰਨੰ ॥

ਦੋਹਰਾ : ਏਕ ਸਮੇਂ ਕਾ ਜੀਕਭ ਹੈ ਜੀਵਨ ਮਾਂ ਕੇ ਲਾਲ।
ਰਾਵਲ ਪਿੰਡੀ ਸੇ ਚਲੇ ਲੇ ਕਰ ਜਥਾ ਵੀਸ਼ਾਲ।

ਸਵੈਯਾ : ਅਸ ਮਾਤ ਕੋ ਕਰੋ ਜੁਹਾਰ ਸਦਾ ਜੇਹੇ ਸੁਤ ਭਈਉ ਨਿਜ ਹੀ ਵਡੇ ਖਾਨੀ।
ਹਰ ਸੂਰਤ ਹਰੀ ਜੁਹਾਰ ਸਦਾਂ ਜੇ ਗਰੇਹ ਆਇਉ ਕਲੂ ਨਾਮ ਕੋ ਦਾਨੀ।
ਤਿਸ ਭੈਣੀ ਕੋ ਕਰੋ ਜੁਹਾਰ ਸੱਦਾ ਜਹਾਂ ਖੇਲਤ ਰਹੇ ਸੰਗ ਥੇ ਹਾਣੀ।
ਜੁਹਾਰ ਕਰੋਂ ਕਰ ਜਪਨੀ ਕੋ ਜੋ ਸਮ ਵੰਜਤੀ ਮਾਲ ਸੁਹਾਨੀ।

ਦੋਹਰਾ : ਰਵ ਸਸ ਜਿਸ ਕੇ ਹੁਕਮ ਮੇਂ ਰਹਤ ਹੈ ਆਠੋਂ ਜਾਮ।
ਅਸ ਗੁਰੂ ਜਗਜੀਤ ਕੋ ਕਵੀ ਕਰੇ ਪ੍ਰਨਾਮ।

ਬੈਹਰ : ਬਸ ਸੁਆਰ ਥਾ ਜਥਾ ਭਆ ਅਤੇ ਕਾਰ ਸੁਆਰ ਪ੍ਰਭ ਹੋਏ ਸੀ।
ਕੈਮਲ ਪੁਰ ਕੋ ਜਾ ਰਹੇ ਥੇ ਬਸ ਕਾਰ ਡਰਾਈਵਰ ਦੋਏ ਸੀ।
ਜਿਮ ਸੱਸ ਕੋ ਸੀਚਨ ਹਿਤ ਨਭ ਮੇਂ ਅਭ੍ਰ ਆ ਗਰਜਨ ਕਰਤਾ ਹੈ।
ਬਸ ਕਾਰ ਕੀ ਗੂੰਜ ਪੜੇ ਪਥ ਕੀ ਜਨ ਪਿਖ ਕੇ ਡਰਤਾ ਹੈ।
ਜਿਮ ਮਰਾਲ ਪਉ ਨਿਧ ਮੇਂ ਬਹੁ ਸੰਖਿਆ ਹੋਵੈ ਬਰੇਤੇ ਮੇਂ।
ਤਿਮ ਥੇ ਬਸ ਮੇਂ ਬਹੁ ਸੇਤ ਵਰਨ, ਵਹ ਸਿੰਘ ਕਹੇ ਮਮ ਚੇਤੇ ਮੇਂ।
ਜਿਮ ਮੁਰਗਾਈ ਜਲ ਭੀਤਰ ਬਹੁ ਬੇਗ ਹੀ ਤੈਰੇਤ ਜਾੜ੍ਹੀ ਹੈ।

ਤਿਮ ਕਾਰ ਬਸ ਨੀਜ ਪਹੀਔਂ ਸੇ ਮਘ ਕਾ ਸਬ ਸਰੱਮ ਮੁਕਾਤੀ ਹੈ।
ਕਰਨਾ ਨਿਧ ਕਾਰ ਮੈਂ ਇਮ ਸੋਭਤ ਜਿਮ ਚਤਰ ਭੁਜ ਸੋਭੇ ਖਗਪਤ ਤੇ।
ਸੇਵਕ ਸੰਗ ਰਤਨ ਜੀ ਇਮ ਸੋਭੇ ਹਨੂਵਮੰਤ ਜਿਉ ਸੋਭੇ ਜਤ ਸਤ ਤੇ।
ਕਾਰ ਕੇ ਪਹਿਏ ਇਮ ਟੀੜਤੇ ਜਿਮ ਕੁੰਦਕੇ ਰਿੜ੍ਹ ਹੈ ਟੋਲੇ ਤੇ
ਜਿਮ ਖਗ ਉੜਤੋਂ ਸੋਹਤ ਹੈ ਤਿਮ ਸੋਂਭਤ ਕਾਰ ਹੈ ਗੋਲੇ ਤੇ।
ਦ੍ਰੀਗ ਲਘੂ ਕਛੂ ਭੂਧਰ ਤੇ ਸੜਕ ਕੇ ਦੋਵੇ ਕਿਨਾਰੋ ਪੈ।
ਹੁਮ ਸੁਮ ਥੇ ਫੈਲ ਰਹੇ ਜਿਮ ਹੀਰੇ ਜੜੇ ਕਤਾਰੋਂ ਪੈ।
ਇਕ ਸੁਤ ਥਾ ਇਕ ਸਵਤਾ ਕਾ ਭੂਦਰ ਸੇ ਭੂਤਰ ਆਇਆ ਥਾ।
ਪ੍ਰਭ ਕੀ ਕਾਰ ਸੇ ਖਾ ਠੋਕਰ ਵਹਿ ਬਨ ਕਾ ਸੁਮਨ ਮੁਰਝਾਇਆ ਥਾ।
ਕਾਰ ਸੇ ਵਾਪਿਸ ਆ ਪ੍ਰਭ ਜੀ ਨੀਜ ਕਰ ਉਸ ਪੈ ਫੇਰਾ ਥਾ।
ਇਤਨੇ ਮੈਂ ਵਹਾ ਬਹੁ ਭੀੜ ਭਈ ਪ੍ਰਭ ਜੀ ਕੋ ਸਭ ਨੇ ਘੇਰਾ ਥਾ।
ਇਕ ਲੋਤਾ ਇਸ ਕਾ ਸੁਤ ਮਾਰਾ ਥਾ ਸਵੇਰਾ ਨਹੀਂ ਅਧੇਰਾ ਥਾ।
ਕਈਨ ਬੇਟੇ ਕੇ ਬਾਪ ਪ੍ਰਤੀ ਖਬਰਦਾਰੀ ਕੀਨੀ ਪੀਨੀ ਸੀ।
ਸੁਤ ਅਪਰਾਧੀ ਨਾ ਛੋੜੇ ਨਿਸ਼ਚੇ ਕਹੇ ਬਾਤ ਜਹਿ ਦੀਨੀ ਸੀ।
ਸੁਤ ਕੇ ਨਿਕਟ ਖੜਾ ਸਵਤਾ ਪ੍ਰਭ ਜੀ ਕੋ ਸ਼ੁਕਰ ਗੁਜ਼ਾਰ ਰਹਾ।
ਆਗੇ ਭੀ ਏਕ ਗਿਆ ਏਸੇ ਅਬ ਦੂਸਰ ਮਰਾ ਨਿਹਾਰ ਰਹਾ।
ਨਿਜ ਆਯੂ ਵਹ ਭੋਗ ਗਿਆ ਮੋਹੇ ਸ਼ੋਂਕ ਨਹੀਂ ਅਬ ਰਾਈ ਏ।
ਕਾਰ ਸੁਆਰ ਨੇ ਮਾਰਾ ਨਹੀਂ ਏ ਤੋਂ ਮਰ ਗਿਆ ਆਪਣੀ ਆਈ ਏ।
ਕਾਦਰ ਕੀ ਕੁਦਰਤ ਪਰ ਰਾਜੀ ਪਿਖਿਉ ਪ੍ਰਭ ਜਬ ਉਸ ਮਾਨਵ ਕੋ।
ਇਸਖਿਰ ਵਹ ਰਹੀਉ ਭਾਵੀਂ ਪਹ ਨਹ ਕਹੀਉ ਮਾਨਿਓ ਆਨਣ ਕੋ।
ਵਾਰ ਕਾ ਲੋਟਾ ਲੇ ਕਰ ਮੈਂ ਪ੍ਰਭ ਜੀ ਥਾ ਉਸ ਪਰ ਛਿੜਕ ਦਿਆ।
ਮਰਾ ਨਾਹੀਂ ਜਹ ਜੀਵਤ ਹੈ ਸਭ ਕੋ ਇਮ ਕਹੇ ਝਿੜਕ ਦੀ ਆ।
ਘਾਮ ਮੈਂ ਜਿਮਯ ਖਭੂਰ ਉਗੇ ਤਿਮ ਲਟਕਾ ਬੈਠਾ ਹੋਇਆ ਸੀ।
ਦਰਸ਼ਕ ਜਿਸ ਕੋ ਕਹ ਰਹੇ ਥੇ ਟਕਰਾ ਸੰਗੇ ਕਾਰ ਦੇ ਮੋਇਆ ਸੀ।
ਸੁਤ ਕੋ ਪਿਥ ਖੁਸ਼ ਇਮ ਭਇਆ ਜਿਮ ਨਾਮਾ ਭਗਤ ਹਰ ਖਾਇਆ ਸੀ।
ਜਬ ਮੋਈਂ ਗਊ ਜਵਾਏ ਥੀਂ ਬਛੜੇ ਕੋ ਦੂਧ ਪੀਆਇਆ ਸੀ।
ਇਮ ਕੌਤਕ ਕਰ ਪ੍ਰਤਾਪ ਗੁਰੂ ਵਾਹਾ ਸੇ ਗਏ ਅਗਾਹੀ ਥੇ।
ਰਾਮਪੁਰੀ ਬੇਅੰਤ ਕਲਾ ਲੇ ਆਏ ਜਗ ਮੇ ਭਾਰੀ ਥੇ।

ਛਿਆਨਵੀਂ ਸਾਖੀ ਸੰਪੂਰਨੰ ॥

ਦੋਹਰਾ : ਸਾਹੇ ਮੇਂ ਪ੍ਰਤਾਪ ਜੀ ਕਰਵਾਏ ਪਾਠ ਅਖੰਡ ।
ਜਿਸ ਥਾਂ ਖਾਇਆ ਪੇਖਿਆ ਪੀਪਲ ਨੇ ਥਾ ਜੰਡ ।

ਬੈਹਰ : ਆਦੇਸ ਪਾ ਪੂਰੇ ਸਤਿਗੁਰੂ ਕਾ ਬਹੁਤੇ ਸਿੰਘ ਵਹਾਂ ਪਧਾਰੇ ਥੇ ।
ਜੋ ਦਸਮ ਗੁਰੂ ਮੁਖ ਵਾਕ ਕਹਾ ਵਹ ਪੂਰੇ ਕੀਤੇ ਸਾਰੇ ਥੇ ।
ਜਬ ਪੀਪਲ ਜੰਡ ਕੋ ਖਾ ਜਾਸੀ ਤਬ ਬਪ ਮੇਰੋ ਆਵੇਗਾ ।
ਜੋ ਦੂਰ ਭਿਖ ਇਹਾਂ ਛੋਡਾ ਹੈ ਵਹ ਆ ਕਰ ਸਗਲ ਭਗਾਵੇਗਾ ।
ਐਸੇ ਹੀ ਉਨ ਲੋਗੋ ਕੋ ਪ੍ਰਭ ਜੀ ਦੀਉ ਪਤੀਆਰਾ ਥਾ ।
ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਨਾਨਕ ਗੋਬਿੰਦ ਹੂਏ ਪੰਡਤ ਕੋ ਦੀਆ ਦੀਦਾਰ ਥਾ ।
ਮਮ ਸਮ ਨਾਮ ਕਾ ਸਿੰਘ ਥਾ ਇਕ ਜਿਸਕੋ ਪ੍ਰਭ ਮਸੀ ਲਿਆਏ ਥੇ ।
ਦਮਦਮੇ ਗੋਵਾਰਾ ਥਾ ਉਸ ਕਾ ਦਿਨ ਬਾਡਨ ਕੇ ਭੀ ਆਏ ਥੇ ।
ਵਹ ਬਾਡ ਗੁਆਰਾ ਸਗਲੇ ਕੋ ਦੋ ਥਾ ਤੇ ਢੇਰ ਆ ਲਾਏ ਸੀ ।
ਪੰਜ ਚਾਰ ਦਿਨਾਂ ਦੇ ਝੋਰੇ ਨੂੰ ਵਹ ਆਖੋਂ ਰਹਾ ਬਹਾਏ ਸੀ ।
ਇਤ ਪ੍ਰਭ ਜੀ ਕੌਤਕ ਹੋਰ ਰਚਾ ਸ਼ਭ ਸੰਗਤ ਦੋ ਸਧਵਾਈਆ ਸੀ ।
ਲੈ ਲੀਜੇ ਛੂਟੀ ਆਜ ਹੀ ਵਹ ਨਹ ਫੇਹ ਮਿਲੇ ਫੁਰਮਾਇਆ ਸੀ ।
ਦਮਦਮੀਏ ਨੂੰ ਘਰ ਸੇ ਵੀ ਇਕ ਕਰੜਾ ਸਿਨਹਾ ਆਇ ਸੀ ।
ਜੋ ਢੇਰੀ ਗਾਮ ਗੁਆਰੇ ਕੀ ਵਹ ਪਸ਼ੂਆਂ ਨੇ ਸਭ ਖਾਇਆ ਸੀ ।
ਅਜ ਛੂਟੀ ਲੈ ਲੋ ਪ੍ਰਭ ਜੀ ਕਹੇ ਪਰ ਫੇਰ ਵੀ ਮੁਖ ਨਾ ਖੋਲਾ ਸੀ ।
ਜੋ ਹੋਨਾ ਹੈ ਸੋ ਹੋਵੈ ਹੈ ਇਮ ਕਹ ਗੁਰਬਖਸ਼ ਸਿੰਘ ਢੋਲਾ ਸੀ ।
ਸਵਾ ਮਹੀਨਾ ਸਾਹੇ ਮੇਂ ਆਖੰਡ ਪਾਠੋਂ ਚੇ ਗੁਜਾਰਾ ਸੀ ।
ਆ ਤਕਿਆ ਗਾਮ ਕੇ ਨਿਕਟ ਜਥੇ ਗੁਆਰਾ ਬਨ ਚੁਕਾ ਚਾਰਾ ਸੀ ।
ਤਬ ਸੀਰੀ ਸਾਗੇ ਵਾਲੇ ਨੇ ਖੇਤ ਕੀ ਢੇਰੀ ਮਲ ਲੀਨੀ ।
ਇਸ ਉਜੜੀ ਪੁਜੜੀ ਡੋਕਾਂ ਕੀ ਤੰਗਲੀ ਸੇ ਢੇਰੀ ਕਰ ਦੀਨੀ ।
ਜਬ ਬੋਹਲ ਦੋਨੋ ਭੁਲ ਚੁਕੇ ਇਸ ਕੀ ਥੀ ਢੇਰੀ ਵਧ ਹੋਈ
ਤਬ ਸੀਰੀ ਤਕ ਇਮ ਬੋਲਾ ਸੀ ਗੁਰਬਖਸ਼ ਸਿੰਘ ਏਹ ਹਦ ਹੋਈ ।
ਪ੍ਰਤਾਪ ਇਹ ਵਡ ਪ੍ਰਤਾਪੀ ਦਾ ਰਾਮਪੁਰੀ ਕਹਿ ਡਿਠਾ ਥਾ ।
ਜੋ ਸੇਵਕ ਸੇਵਾ ਕਰਦਾ ਸੀ ਫਲ ਉਸ ਨੂੰ ਦੇਂਦਾ ਮੀਠਾ ਸੀ ।

ਸਤਾਸਠਵੀਂ ਸਾਖੀ ਸੰਪੂਰਨੰ ॥

ਦੋਹਰਾ : ਦਲੀਪ ਸਿੰਘ ਕੋ ਪ੍ਰਭ ਕਹੀਓ ਘੋੜੇ ਲੈ ਆਉ ਜਾਏ ;
ਫੇਰ ਆਏ ਕਰ ਮੁਝ ਪ੍ਰਤੀ ਸਾਰੀ ਬਾਤ ਬਤਾਏ ।

ਲੈ ਕਰ ਸਾਈਕਲ ਚਾਲੀਉ ਕਛੁਕ ਗਇਉ ਦੂਰ
ਆਗੇ ਬੈਠਾ ਚੀਤਰਾ ਦੇਖਨ ਲਾਗੀਉ ਘੂਰ ।

ਚੌਪਈ : ਦਲੀਪ ਸਿੰਘ ਦੋਏ ਲੈਟ ਜਗਾਈਂ, ਆਖੇਂ ਚੀਲਕੀ ਜਿਉਂ ਨਗ ਆਹੀਂ ।
ਇਸ ਕੋ ਉਸ ਨੇ ਏਸਾ ਪੇਖਾ ਸਾਹੂਕਾਰ ਜਿਉ ਪੇਖੇ ਲੇਖਾ ।
ਦਲੀਪ ਸਿੰਘ ਸੋਚਿਉ ਮੋਹੇ ਖਾਏ, ਇਸੀ ਲੀਏ ਮੋਹ ਭੇਜਿਉ ਆਹੇ ।
ਇਮ ਕਮਜੋਰੀ ਮਨ ਮੇਂ ਆਈ, ਚੀਤਾ ਸੜਕ ਛੋੜ ਕਰ ਜਾਈਂ ।
ਦੋਏ ਕੂ ਮੀਲ ਆਗੇ ਜਬ ਗਈਓ, ਏਕ ਵਹਾਂ ਪਰ ਪ੍ਰਗਟ ਭਇਉ ।
ਸਿੰਘ ਕਾ ਤਨ ਗਇਉ ਕੁਮਲਾਏ, ਅਬ ਸੰਸੇ ਨਹੀਂ ਮੋਕੋ ਖਾਏ ।
ਸੂਨੇ ਸ਼ਸ਼ੀ ਨਾ ਦੀਸੇ ਤਾਰੇ, ਅੰਬਰ ਘਨੀਅਰ ਕਾਰੇ ਕਾਰੇ ।
ਏਕ ਬੈਟਰੀ ਭੀ ਮਿਸ ਹੋਈ, ਰਿਸ ਕਰ ਚੀਤਾ ਰਹਿਓ ਖਰੋਈ ।
ਦਸ ਕੂ ਮੀਲ ਮੰਡੀ ਤੋਂ ਦੂਰ, ਸਿਮਰਿਉ ਰਛਾ ਕਰੋ ਹਜੂਰ ।
ਸੈਂਕੜੇ ਕੋਹਾਂ ਤੋਂ ਸਿੰਘ ਰਾਏ, ਚੀਨੀ ਵਾਲੇ ਜਾਏ ਬਚਾਏ ।
ਆਂਖ ਪਲਕ ਕਿ ਕਰੀ ਨਾ ਦੇਰ, ਪੰਜਾ ਉਘਰੀਓ ਰੋਕਿਉ ਸ਼ੇਰ ।
ਆਪ ਨੇ ਬਿਰਦ ਕੀ ਰਾਖੇ ਲਾਜ, ਵਡ ਪ੍ਰਤਾਪ ਗਰੀਬ ਨਵਾਜ ।
ਨੇਤਰ ਮੂੰਧੇ ਬਿਨਤੀ ਲਾਗੀ, ਜਿਬਵਾ ਟਕ ਟਕ ਚਾਲਣ ਲਾਗੀ ।
ਸਾਈਕਲ ਪੜੀ ਬੈਟਰੀ ਛੁਟੀ, ਕ੍ਰਿਸਨ ਬਿਨਾਂ ਜਿਮ ਗੋਪੀ ਲੁਟੀ ।
ਨਿਆਸਰੇ ਹੋ ਆਸਰਾ ਧਿਆਇਆ, ਤਤ ਕਾਲ ਸਤਿਗੁਰੂ ਪ੍ਰਗਟਾਇਆ ।
ਕੰਧੇ ਪਰ ਆ ਧਰੀਉ ਹਾਥਾ, ਘਬਰਾਉ ਨਹ ਕਹੀਉ ਜਗ ਨਾਥਾ ।
ਮਨਮੁਖ ਦੇਖੇ ਸਤਿਗੁਰ ਜਬ ਹੀ, ਲੇਟ ਗਇਉ ਚਰਨਾਂ ਪਰ ਤਬ ਹੀ ।
ਬੂਝਤ ਦੀਪਕ ਕੋ ਜਿਮ ਤੇਲ, ਗਊ ਦੁਹਾਈ ਬਛਰਾ ਮੇਲ ।
ਸਿਲਾ ਉਧਾਰੀ ਸਵਰੀ ਤਾਰੀ, ਜਾਏ ਲੰਕੇਸ਼ ਕੀ ਭੁਗਤ ਸੁਆਰੀ ।
ਦਲੀਪ ਸਿੰਘ ਜਬ ਉਠ ਕਰ ਪੀਖੀਉ, ਚਕਾ ਚੌਂਦ ਸਤਿਗੁਰ ਨਹੀਂ ਦਿਖਿਉ ।
ਭਵ ਮੇਂ ਅਗਾਧ ਗਤੀ ਪ੍ਰਭ ਤੇਰੀ, ਚੀਤਾ ਭਾਜ ਗਇਉ ਬਿਨ ਬੇਰੀ ।
ਕਹੀਂ ਨਾ ਚੀਤਾ ਕਹੀਂ ਨਾ ਸ਼ੇਰ, ਕੌਤਕ ਪਿਖ ਸਿੰਘ ਭਉ ਦਲੇਰ ।
ਸਫਾ ਜੰਗ ਫੜ ਹਥ 'ਚ ਡਾਡਾ, ਭਇਉ ਗਰਮ ਡਰ ਉਤਰਿਓ ਜਾਡਾ ।
ਰਾਮਪੁਰੀ ਅਬ ਪ੍ਰਭ ਰਖਵਾਰੇ, ਚੀਤਾ ਸ਼ੇਰ ਕਿਆ ਕਾਲ ਨਹੀਂ ਮਾਰੇ ।

ਦੋਹਰਾ : ਅਗੇ ਕੌਤਕ ਇਮ ਸੁਨੋ ਜਿਮ ਕਰ ਹੈ ਰਘੁਨਾਥ ।
ਪ੍ਰਭ ਕੇ ਕੌਤਕ ਪੇਖ ਕਰ ਲੋਗ ਕਹੇ ਜਗਨ ਨਾਥ ।

ਚੌਪਈ : ਦਲੀਪ ਸਿੰਘ ਸਾਈਕਲ ਸਵਾਰ, ਰਤੀ ਖਡ ਪੂਜਾ ਸਰਦਾਰ ।
ਆਗੇ ਚੋਂਕੀ ਪਰ ਸਿਪਾਹੀ, ਸਿੰਘ ਕੋ ਖੜੇ ਪਕੜੇ ਥੇ ਤਾਹੀ ।

ਸਿੰਘ ਤਸੱਲੀ ਬਹੁਤੀ ਦੀਨੀ, ਉਨਹੋ ਕੋਈ ਮਨਜ਼ੂਰ ਨਾ ਕੀਨੀ।
ਭਜਿਓ ਫਿਰੇ ਤੂੰ ਆਧੀ ਰਾਤ, ਕਰੀਓ ਖੂਨ ਹੋਏਗਾ ਸਾਂਤ।
ਚੀਤੇ ਕੋਲੋਂ ਛੁਡਾਵਨ ਵਾਲੇ, ਇਨ ਸੇ ਭੀ ਅਬ ਮੋਹੇ ਬਚਾ ਲੇ।
ਲੈ ਜਾਵਨ ਮੋਹੇ ਹਵਾਲਾਤ, ਬਾਜ ਆਜ ਤੇਹੇ ਕੋਣ ਪਹੁੰਚਾਤ।
ਇਮ ਜਬ ਸੋਚ ਸੰਤਾ ਮਨ ਆਈ, ਜਾਮਨੀ ਮਾਂਗਨ ਲਗੇ ਸਿਪਾਹੀ।
ਰਤੀ ਖਡ ਤੋ ਥੋੜੀ ਦੂਰ, ਪ੍ਰੀਤਮ ਸਿੰਘ ਰਹੇ ਕਹੀਓ ਹਜ਼ੂਰ।
ਇਮ ਸੰਤਾਂ ਨੂੰ ਚੇਤਾ ਆਇਆ, ਪ੍ਰੀਤਮ ਸਿੰਘ ਧਾਮ ਬਤਾਇਆ।
ਦੋ ਸਿਪਾਹੀ ਸੰਤਾਂ ਨਾਲ, ਧਾਏ ਪ੍ਰੀਤਮ ਕੇ ਤਤਕਾਲ।
ਜਾਮਨੀ ਜਬ ਪ੍ਰੀਤਮ ਸਿੰਘ ਦੀਨੀ, ਸਿਪਾਹੀਆਂ ਤਬੇ ਖਲਾਸੀ ਕੀਨੀ।
ਦਲੀਪ ਸਿੰਘ ਪ੍ਰੀਤਮ ਪ੍ਰੀਤ ਕਹੋਂ ਹੈ, ਸਤਿਗੁਰੂ ਕਬ ਏਤ ਕੋ ਆਏ ਹੈ।
ਵਹਿ ਭੀ ਸੰਗ ਸੰਤਾਂ ਚਾਲੇ, ਸਿਰ ਪਰ ਕਾਲੀ ਰਾਤ ਥੀ ਹਾਲੇ।
ਬਾਦਲ ਚਮਕੇ ਬਿਜਲੀ ਚਮਕੇ, ਚਾਲ ਪੜੇ ਦੋਏ ਠਮਕੇ ਠਮਕੇ।
ਪੌੜ ਤੁਰੰਗ ਕੇ ਹਮਰੇ ਪਾਛੇ, ਕਾਨ ਲਾਗ ਕਰ ਸੁਨੀਏ ਆਛੇ।
ਹਮ ਜਬ ਰੁਕੇ ਵਹਿ ਭੀ ਰੁਕ ਜਾਵੇ ਜਬ ਹਮ ਚਾਲੇ ਵਹਿ ਭੀ ਆਵੇ।
ਪਾਛਲ ਰਾਤੀ ਭਈ ਥੀ ਐਨ, ਪਹੁੰਚੇ ਗਜਨ ਸਿੰਘ ਕੇ ਐਨ।
ਬਾਰ ਵੜਦੀਆਂ ਲਾਗੀਓ ਬਾਰੀ, ਆਂਧੀ ਟੈਲੀਫੂਨ ਬਿਗਾਰੀ।
ਸਮਾਂ ਚਾਰ ਇਮ ਉਤ ਨਾ ਆਵੇ, ਹੋਵੈ ਤਿਮ ਜਿਮ ਰਾਮ ਬਨਾਵੈ।
ਭੋਰ ਭਈ ਗਈ ਥਾਮੀ ਬਰਸਾਤ, ਤੁਰੰਗ ਤੋਂ ਲੈ ਆਏ ਸਿੰਘ ਰਾਤ।
ਤਰਨ ਸਿੰਘ ਕੇ ਡੇਰੇ ਆਏ, ਘੋੜੀਓਂ ਪਰ ਆ ਜੀਨ ਪੁਆਏ।
ਰਤੀ ਖਡ ਕੇ ਆਏ ਪਾਸ, ਆਗੇ ਸਤਿਗੁਰੂ ਆਏ ਹੁਲਾਸ।
ਆਗੇ ਖਡ ਮੈ ਬਹੁਤ ਥਾ ਪਾਣੀ, ਪ੍ਰਭ ਕੀ ਲੀਲਾ ਜਾਏ ਨਾ ਜਾਣੀ।
ਸਭ ਨੂੰ ਕਰ ਕੇ ਸਜੇ ਖਬੇ, ਪੈਦਲ ਪ੍ਰਭ ਜੀ ਲਗਨ ਲਗੇ।
ਲਾਲ ਸਿੰਘ ਅਤੇ ਭਾਈ ਵਜੀਰ, ਸੰਤ ਰਤਨ ਸਿੰਘ ਲਗਾਂਰੀ ਬੀਰ।
ਆਲਾ ਸਿੰਘ ਸੰਤ ਸੀ ਵਰਨ, ਸੂਬਾ ਵਰਿਆਮ ਸਿੰਘ ਕੁਛ ਡਰਨ।
ਸੰਤ ਹਾਕਮ ਸਿੰਘ ਔਰ ਸਿੰਘ ਸਾਥ, ਜਬ ਚਾਲੇ ਥੇ ਰਘੁਨਾਥ।
ਸੂਬਾ ਜੀ ਕੇ ਥਿੜਕੇ ਚਰਨ, ਲਾਲ ਸਿੰਘ ਭੇਜੀਉ ਕਾਰਨ ਕਰਨ।
ਪਕੜ ਬਾਜੂਓ ਸੰਗ ਰਲਾਇਆ, ਇਮ ਪ੍ਰਭ ਜਲ ਕਾ ਪੰਦ ਮੁਕਾਇਆ।
ਤਟ ਪਰ ਪ੍ਰਭ ਜੀ ਜਬੇ ਸੁਹਾਏ, ਦਲੀਪ ਸਿੰਘ ਆ ਸੀਸ ਝੁਕਾਵੇ।
ਬੂਝੀ ਪ੍ਰਭ ਜੀ ਝਬ ਹੀ ਬਾਤ, ਕੈਸੇ ਪਹੁੰਚਿਓਂ ਥਾ ਤੂੰ ਰਾਤ।
ਜਾਨੀਜਾਨ ਕਿਆ ਬੂਝੋ ਹਮ ਤੇ, ਦਲੀਪ ਸਿੰਘ ਬੋਲਿਓ ਕਛੂ ਗਮ ਤੇ।

ਸਤਿਗੁਰੂ ਜੀ ਥੋੜਾ ਮੁਸਕਾਏ, ਬਿਨ ਬੂਝੇ ਆਗੇ ਕੋ ਧਾਏ।
ਬਾਜ ਪੈ ਆਜ ਨਹੀਂ ਕਰੀ ਸੁਆਰੀ, ਪੈਦਲ ਚਾਲੇ ਬਰਸਤ ਬਾਰੀ।
ਮਿਤ੍ਰ ਪਿਆਰੇ ਨੂੰ ਜੋ ਹਾਲ, ਧਾਰਨ ਪੜੀ ਉਚੀ ਸੁਰ ਨਾਲ।
ਦਲੀਪ ਸਿੰਘ ਨੂੰ ਦੀਆ ਸਮਝਾਏ, ਇਮ ਪ੍ਰਭ ਜੀ ਸੀ ਤੁਕਾ ਸੁਨਾਏ।
ਲਾਗੀ ਵਾਲੇ ਲਾਗੀ ਕੋ ਲੋ, ਸੁਨੀਆਂ ਤੁਕਾਂ ਜੋ ਗੂੰਜਨ ਅਬ ਲੋ।
ਸੁੰਦਰ ਬਧੂ ਜਿਮ ਪਿਯੇ ਤਕਾਵੈ, ਤਿਮ ਦਲੀਪ ਮਹਾਰਾਜ ਕੋ ਭਾਵੈ।
ਜਨਕ ਸੁਤਾ ਰਘੁਨਾਥ ਸਮੀਪ, ਲਕੇਸ਼ ਮਾਰ ਲੈ ਆਏ ਮਹੀਪ।
ਜਿਮ ਮਿਲਾਪ ਸਮੇਂ ਵਹਿ ਰੋਏ, ਤਿਮ ਹੀ ਗੁਰੂ ਸਿੰਘ ਇਹ ਦੋਨੋ ਹੋਏ।
ਜਿਮ ਰਾਧਾ ਕੋ ਮਿਲਿਓ ਸ਼ਾਮ, ਦੁਆਦਸ ਮਿਲਿਓ ਭੈਣੀ ਗਾਮ।
ਮੋ ਸੇ ਪ੍ਰੇਮ ਨਃ ਲਿਖਿਆ ਜਾਏ, ਗੁਰੂ ਕੋ ਸਿੰਘ ਮਿਲ ਜਿਮ ਸੁਖ ਪਾਏ।
ਗਿਰ ਕੰਦਰ ਮੈ ਮਸਤੀ ਛਾਈ, ਇਨੈ ਪ੍ਰੇਮ ਸੇ ਮੇਘ ਰੁਮਾਈ।
ਪ੍ਰੇਮੀ ਕੋਤਕ ਮੋਹੇ ਸੁਨਾਓ, ਇਸ ਕੋਤਕ ਨੇ ਮੋਹੇ ਰੁਆਓ।
ਇਮ ਪ੍ਰੇਮੀਆਂ ਪੰਧ ਮੁਕਾਇਆ, ਸੁੰਦਰ ਨਗਰ ਜਿਮ ਲੈਵਨ ਆਇਆ।
ਸਬ ਕੋ ਇਮ ਹੀ ਥਾ ਵਹਿ ਭਾਸੇ, ਹੰਦੇ ਉਡੀਕ ਰਹੀ ਇਸ ਪਾਸੇ।
ਪੂਲ ਵਾਲੀ ਮਾਈ ਲੰਗਰ ਕਰੀਓ, ਸਭ ਨੇ ਛਕੀਓ ਜਿਤ ਨਾ ਸਰੀਓ।
ਰਾਮਪੁਰੀ ਪ੍ਰਭ ਬਨਤ ਬਨਾਈ, ਦੋਵੇ ਪਾਸੇ ਆਪ ਰਘੁਰਾਈ।

ਦੋਹਰਾ : ਕਬ ਗੁਰਬਖਸ਼ ਸਿੰਘ ਤਿਮ ਲਿਖਾ ਜਿਮ ਕਹੀਓ ਭਾਈ ਦਲੀਪ।
ਬਿਆਸਾ ਕੰਡੇ ਜਗਾਇਉ ਪ੍ਰਭ ਭਾਈ ਕੋ ਦੋ ਵਜੇ ਠੀਕ।

ਚੌਹਰ : ਭਾਈ ਪ੍ਰਤੀ ਪ੍ਰਭ ਇਮ ਕਹੀਉ ਮੋਹੇ ਕਛੁ ਲਾਗੇ ਜਾੜਾ ਏ।
ਤੁਮ ਕੰਬਲ ਮੁਜ ਪਰ ਦੇ ਕੀਜੋਂ, ਮੋਹੇ ਠੰਡਾ ਕਰੀਓ ਡਾਡਾ।
ਭਾਈ ਕਿਛੂ ਮਨ ਮੈਂ ਸੋਚ ਕਰੀ ਅਬ ਤੋਂ ਉਠਨੇ ਦਾ ਵੇਲਾ ਏ।
ਫਿਰ ਮਨ ਹੀ ਮਨ ਪਤੀਜ ਗਿਆ ਪ੍ਰਭ ਜੀ ਕੀ ਮੌਜ ਕਾ ਮੇਲਾ ਏ।
ਕੰਬਲ ਉਡਾਈਆਂ ਪ੍ਰਭ ਜੀ ਪਰ ਤਬ ਚਰਨੋਂ ਕੋ ਹਥ ਲਾਗਾ ਥਾ।
ਇਮ ਗੀਲੇ ਚਰਨ ਪ੍ਰਭ ਜੀ ਕੇ ਜਿਮ ਪਾਨੀ ਮੇ ਵਿਰੀਓ ਭਾਗ ਥਾ।
ਜਬ ਬਸਤਰ ਤਨ ਕੇ ਪੇਖੇ ਥੇ ਵਹ ਭੀ ਸਬ ਗੀਲੇ ਗੀਲੇ ਥੇ।
ਜਬ ਪਾਉ ਕਾ ਜੋੜਾ ਛੋਹਾ ਥਾ ਵਹ ਭੀ ਸਬ ਸੀਲੇ ਸੀਲੇ ਥੇ।
ਲੋਚਨ ਤਬ ਸੋਚਨ ਲਾਗੇ ਥੇ ਜਬ ਅਸ ਦ੍ਰਿਸ਼ ਆਖੋ ਪੇਖ ਥਾ।
ਕਰਦਮ ਹੈ ਲਾਗੀਓ ਪਨਹੀਂ ਕੋ ਕਹੀਂ ਪਕੇ ਨਿਵਾਸ ਨਾ ਦੇਖਾ ਥਾ।
ਦਲੀਪ ਸਿੰਘ ਪ੍ਰਤੀ ਭਾਈ ਜੀ ਕਹ ਰਹੇ ਥੇ ਥੇ ਸੁੰਦਰ ਨਗਰੀ ਮੈਂ।
ਦਲੀਪ ਸਿੰਘ ਸਮਝਾਏ ਦਿਆ, ਕਰ ਧਰ ਕਰ ਅਪਨੀ ਪਗਰੀ ਪੈ।

ਜਹ ਰਾਤ ਤੋਂ ਸਾਰੀ ਸੋਏ ਨੰਹੀ ਮੋਰੀ ਰਖਵਾਰੀ ਰਹੇ ਕਰਤੇ ਹੈ।
ਮੇਰੇ ਜਹੇ ਮਾਨਵ ਚੀਤੋਂ ਸੇ ਜੋ ਮਣਨੇ ਸੇ ਡਰਤੇ ਹੈ।
ਰਾਮਪੁਰੀ ਕਹਿ ਸ਼ੀਆਮ ਪੁਰੀ ਵਹਿ ਵਾਨਵ ਤਨ ਹੀ ਬਨ ਜਾਵੇ।
ਪ੍ਰਤਪ ਵਡ ਪ੍ਰਤਾਪੀ ਦਾ ਜਿਸ ਦੇ ਤਨ ਵਿਚ ਠੰਨ ਜਾਵੇਂ।

ਅਠਾਠਮੀਂ ਸਾਖੀ ਸੰਪੂਰਨੰ ॥

ਦੋਹਰਾ : ਮਿੰਟਗੁਮਰੀ ਜਿਲੇ ਕੋ ਸੰਤ ਹਰਨਾਮ ਸਿੰਘ ਆਹੇ।
ਕੋਤਕ ਪ੍ਰਭ ਕੋ ਮੋਦ ਹੋਏ ਮਮ ਪ੍ਰਤੀ ਇਮਹੈ ਕਹੇ।

ਦੋਹਰਾ : ਟੋਈ ਜਵੰਦ ਸਿੰਘ ਗਾਂਵ ਢਿਗ ਆਵਤ ਭਏ ਦਾਤਾਰ।
ਸਵਤਾ ਇਨਕੋ ਸਾਥ ਲੇ ਊਹਾ ਗਏ ਪਦਾਰ।

ਚੌਪਈ : ਬਹੁਤ ਚਾਓ ਪਹੁਚੇ ਤੇਸ ਠੌਰਾ ਜਿਮ ਪੰਕਜ ਢਿਗ ਧਾਵੇ ਭਵਰਾਂ।
ਕਰ ਹੈ ਅਰਜ ਗਾਵ ਮਮ ਆਵੇਂ, ਸੰਗੀ ਸਾਥੀ ਸਾਥ ਰਲਾਵੇਂ।
ਬਹੁਤ ਚਾਓ ਸਵਤਾ ਸੁਤ ਜਾਵੇ, ਨੰਦ ਕੰਦ ਕੋ ਰਿਦੇ ਵਸਾਵੈਂ।
ਊਹਾ ਜਾਏ ਕਰ ਪਹੁੰਚੇ ਜਬਹੀ, ਰਹੇ ਬਿਰਾਜ ਪ੍ਰਭ ਥੇ ਤਬਹੀ।
ਮਨ ਬਚ ਕ੍ਰਮ ਕਰ ਅਰਜ ਗੁਜਾਰੀ, ਪਹਰੇਦਾਰ ਹਟਕੇ ਬਲਕਾਰੀ।
ਪ੍ਰਤੀਖਤ ਕਛੁਕ ਕਾਲ ਯਹਿ ਭਏ, ਨਾਹਿਨ ਪ੍ਰਭਜੂ ਦ੍ਰਸ਼ਨ ਦਏ।
ਤ੍ਰਿਖਾ ਵੰਤ ਜਿਮ ਗੰਗਾ ਤੀਰ, ਪੈਹਰੂ ਅਚਨੇ ਦੇ ਨੰਹਿ ਨੀਰ।
ਐਸ ਭਈ ਥੀ ਇਨਕੇ ਸੰਗਾ, ਯਹਿ ਬਾਹਰ ਅਰ ਭੀਤਰ ਗੰਗਾ।
ਇਨਕੇ ਸੁਤਕੇ ਮੰਨ ਇਮ ਆਈ, ਯਹੈ ਹੈ ਕੇਸੇ ਪ੍ਰਭ ਰਘਰਾਈ।
ਹਮਆਏ ਹੈ ਸਰਦਾ ਧਾਰ, ਯਹ ਨੈਹ ਦੇ ਹੈ ਨੈਕ ਦੀਦਾਰ।
ਅਜਮਤ ਨੰਹਿ ਇਨ ਕੇ ਹੈ ਕਾਈ, ਲਾਗੇ ਲੈਰ ਜੂੰ ਲੋਗ ਲੁਗਾਈ।
ਸਵਿਤਾ ਕਹੇ ਸੁਨੋ ਹੇ ਤਾਤਾ, ਇਨਕੇ ਕੂਕਰ ਮੋਕਰਮਾਤਾ।
ਦੇਖਤ ਹੈ ਸਿੰਘ ਕਾਚੋਂ ਪਾਕੋਂ, ਇਮ ਨਹਿ ਕਬੂਹ ਕਰੇਂ ਕੁਵਾਕੋ।
ਨੈਕ ਨੰਹਿ ਮਾਨਿਓ ਇਨਕਾ ਹੀਆ, ਤਰਨ ਅਵਸਥਾ ਮਨ ਬਸਕੀਆ।
ਤਾਤ ਪ੍ਰਤੀ ਇਮ ਕਹਿ ਹੈ ਬਾਕ, ਮੋ ਸੋ ਔਰ ਨਹਿ ਹੁਵੈ ਹੈ ਝਾਕ।
ਮਾਲ ਪਸੂ ਗਰੈਹ ਛੋਡ ਕੇ ਆਏ, ਈਹਾਂ ਪੈਹਰੇਦਾਰ ਅਟਕਾਏ।
ਜੋ ਹੋਵੇ ਪ੍ਰਭ ਅੰਤਰ ਜਾਮੀ, ਜਾਣੇ ਹਮਰੀ ਬਾਤ ਤਮਾਮੀ।
ਇਮ ਕੈਹਤੇ ਸੁਤ ਗਾਮ ਪਦਾਰਾ, ਇਤ ਪ੍ਰਭ ਜੀਨੇ ਬਾਰ ਖੁਲਾਰਾ।
ਸੰਗਤ ਹਰਖਤ ਹੁਵੈ ਗਈ ਸਾਰੀ, ਅਤ ਸੁੰਦਰ ਪ੍ਰਭਜੀ ਬਲਕਾਰੀ।
ਇਨਕੀ ਅਰਜ ਭਈ ਮਨਜੂਰੀ, ਆਵੇ ਹੈ ਪ੍ਰਭ ਯਲ ਜਰੂਰੀ।

ਸੰਗਤ ਕੇ ਮਨ ਚਾਉ ਬਿਸਾਲਾ, ਸੰਗਤ ਮੇ ਸੋਹੇ ਨੰਦ ਲਾਲਾਂ।
ਊਹਾਂ ਸਾਮ ਭਇਓ ਦੀਵਾਨਾ, ਦੂਸਰੇ ਦਿਨ ਪ੍ਰਭ ਕੀਓ ਪੈਆਨਾ।
ਟੋਈ ਜਵੰਦ ਸਿੰਘ ਮੇ ਆਏ, ਡੇਰੇ ਔਰ ਗਰੇਹ ਲਗਏ।
ਰਤਨ ਸਿੰਘ ਔ ਭਾਈ ਵਜੀਰ, ਔਰ ਨਰਨ ਕੀ ਬਹੁਤੀ ਭੀਰ।
ਮਾਨੋ ਖਿਤ ਪਤ ਧਰ ਆਇਆ, ਦੇਵਤਾਨ ਕੋ ਸਾਥ ਲਿਆਇਆ।
ਨਿਜ ਕਰ ਖਾਟ ਖੇਚ ਪ੍ਰਭ ਬੈਠੇ, ਗਰੇਹ ਮੇ ਗਰੇਹ ਵਾਲੇ ਨੰਹ ਐਠੇਂ।
ਕਿਸੀ ਅਮੀਰ ਸਿੰਘ ਪ੍ਰਤੀ ਕਰਿਉ, ਤਵ ਗਰੈਹ ਭਾਰਾ ਅਤ ਪ੍ਰਭੂ ਲਗੇਓ।
ਸ਼ੀਅਰ ਆਏ ਗਰੈਹ ਕੇ ਨਰਨਾਰੀ, ਮਸਤ ਹੋਏ ਪਿਖਕੇ ਕਲ ਜਾਹਰੀ।
ਮਨਕੀ ਸੁਣੇ ਮਨ ਕੀ ਹੀ ਮਾਨੇ, ਪ੍ਰਭ ਘਟ ਘਟ ਕੇ ਪਟ ਕੀ ਜਾਨੇਂ।
ਅਮੀਰ ਸਿੰਘ ਆਏ ਸੀਸ ਨਿਵਇਓ, ਖਾਟ ਅਲਾਣੀ ਪਿਖ ਅਬਰਾਇਓ।
ਕਹਿ ਹੈਂ ਹਸ ਕਰਕੇ ਬਨਵਾਰੀ, ਕਹਾਂ ਹਰਨਾਮ ਸਿੰਘ ਬਲਕਾਰੀ।
ਤਹਿ ਸੀ ਆਏ ਮਾਥ ਝੁਕਾਇਓ, ਤਹਿ ਕੋ ਪਿਖ ਪ੍ਰਭ ਜੀ ਮੁਸਕਾਓ।
ਮਾਨੋ ਧੋਏ ਦੀਆ ਤਨ ਸ਼ਾਰਾ, ਬਿਣ ਸਮੁਣੇ ਪ੍ਰਭ ਕੀ ਕਾਰਾ।
ਮਨ ਮੇ ਵਹਿ ਪਛਤਾਵਾ ਕੀਨੇ, ਨਾਹਿਨ ਉਸ ਦਿਨ ਪ੍ਰਭਕੋ ਚੀਨੋਂ।
ਮਾਨਵ ਸਮਜਿਓ ਮੈ ਅਮੀਰ, ਲਾਗੀ ਸੁਨਰਨ ਕੀ ਭੀਰ।
ਲੇਤ ਚੜਾਵਾ ਫਿਰਤੇ ਸਾਰੇ, ਪਰ ਯਹਿ ਤੋ ਡੁਬਤ ਕੋ ਤਾਰੇ।
ਜੋ ਕਹਿਤੇ ਸ਼ਵਿਤਾ ਮਮ ਬਾਤਾ, ਇਨਮੇ ਪਿਖਲੀ ਬਿਖਆਤਾ।
ਸਤਿਗੁਰਜੀ ਅਸ ਬਾਕ ਉਚਾਰਾ, ਕੋਏ ਬਾਤ ਨੰਹੀ ਬਰਖਰ ਦਾਰਾ।
ਇਨ ਕੇ ਪਿਤਾ ਕੋ ਧੀਰਜ ਵੀਨੋ, ਸਹਿ ਤੇ ਮੇਰੋ ਸਿੰਘ ਹੈ ਪੀਨੋ।
ਦੇਤ ਖੁਸੀ ਅਤ ਗੁਰੂ ਪਧਾਰੇ, ਸਿਖੀ ਸਰਦਾ ਠਾਠਾਂ ਮਾਰੇ।
ਟੋਦ ਗਾਂਵ ਕਛੂ ਕਾਲ ਗੁਜਾਰਾ, ਹੋਤ ਭਇਓ ਹਿਕ ਪਾਕਨਿਆਰਾ।
ਗੁਰਕੀ ਭਈ ਇਨੇ ਰਖਵਾਰੀ, ਹਿਦਮੋਂ ਆਏ ਸਹਿ ਪ੍ਰਵਾਰੀ।
ਈਹਾਂ ਸਰਸੇ ਮੋਂ ਥਿਰ ਭਏ, ਕਰਮ ਸਿੰਘ ਯਹਿ ਇਕ ਗਰੈਹ ਰਹੇ।
ਇਨਕੇ ਗਰੈਹ ਉਲਾਦ ਨਾ ਕਾਈ, ਦੁਖਤ ਰਹਿ ਅਤ ਪ੍ਰਿਆ ਲੁਗਾਈ।
ਕਰਾਮਾਤ ਸਤਿਗੁਰ ਵਰਤਾਈ, ਮਸਤ ਏਕ ਆਇਓ ਗਰੈਹ ਧਾਈ।
ਕੋਈ ਏਕ ਚੁਵਨੀ ਦੇਹੈ, ਪਟਵਾਰਨ ਪ੍ਰਤੀ ਮਸਤ ਇਮ ਕਹਹੈ।
ਪਟਵਾਰਨ ਨਹਿੰ ਦੀਨ ਚੁਵੰਨੀ, ਇਨ ਕੀ ਘਰਣੀ ਦੀ ਅਠਨੀ।
ਮਸਤ ਬੋਲਿਆ ਦਵੇ ਸੁਤ ਹੋਵੇ, ਗੁਰ ਕਰਣਾ ਕਰ ਤੁਮ ਤਿਨ ਜੋਵੇਂ।
ਸਮਾਂ ਪਾਏ ਦੁਵੇ ਪਿਆਰੇ, ਜੋ ਥੇ ਮਸਤ ਜੀ ਵਾਕ ਉਚਾਰੇ।
ਏਕ ਕੋ ਨਾ ਸਰਜੀਤ ਪਿਆਰਾ, ਏਕ ਕੋ ਪ੍ਰੀਤ ਇਮ ਮਸਤ ਉਚਾਰਾ।

ਇਨ ਕੀ ਪੜੀ ਜ਼ਮੀਨ ਖਰਾਬਾ, ਲੈਰ ਸੁਖ ਥਾ ਬੇਹਿਸਾਬਾ।
ਇਨ ਸਤਿਗੁਰ ਢਿਗ ਅਰਜ ਗੁਜਾਰੀ, ਪਿਖ ਸਤਿਗੁਰ ਬੋਲੇ ਉਪਕਾਰੀ।
ਕਚਾ ਪਕਾ ਪੇਖਨ ਹਾਰੇ, ਇਮ ਰਸਨਾ ਸੇ ਵਾਕ ਉਚਾਰੇ।
ਟਿਬੋ ਐਲਣਾ ਬਾਦ ਕੇ ਦੇਹੋ, ਹਰਨਾਮ ਸਿੰਘ ਬੋਲਿਓ ਮੈਂ ਲੈਹੋ।
ਸਿਖ ਕੀ ਸਰਦਾ ਪਿਖ ਪ੍ਰਭ ਬੋਲੇ, ਜ਼ਾਓ ਮੌਜ ਕਰੋ ਤੁਮ ਢੋਲੇ।
ਮੌਜ ਕਰਤ ਅਬ ਸੁਤਨ ਸੁਤਾ, ਰਾਮਪੁਰੀ ਪ੍ਰਭ ਕੀਨ ਸਪੁਤਾ।

ਉਨਤਰਵੀਂ ਸਾਖੀ ਸੰਪੂਰਨੰ ॥

ਚੌਪਈ : ਜੀਵਨ ਨਗਰ ਖਰੀਦਿਆ ਜੀਵਨ ਮਾਕੇ ਲਾਲ।
ਜ਼ੀਵਨ ਕੋ ਸੁਖ ਦੇਨ ਹਿਤ ਕੀਨੇ ਕਮਮ ਕਮਾਲ।

ਚੌਪਈ : ਅਸਲ ਖਰਾਣਾ ਕੇ ਸਿੰਘ ਸੂਰੇ, ਗੁਰਬਚਨਾ ਪਹ ਉਤਰੈਂ ਪੂਰੇ।
ਮਾਨ ਬਚਨ ਸਤਿਗੁਰ ਜੀ ਕੇਰਾ, ਲੋਤ ਭਏ ਖਿਤ ਦਰਬ ਘਨੇਰਾ।
ਦੀਹਾਂ ਬੰਜੜ ਆਹੀ ਜਮੀਨ, ਇਨਹੇ ਖੂਬ ਉਪਰਾਲਾ ਕੀਨ।
ਏਕ ਪਿਤਾ ਅਰ ਚਾਰੋਂ ਭਾਈ, ਅਵ ਸੇ ਸੈਹਨ ਕਰੀ ਕਠਿਨਾਈ।
ਬੰਜੜ ਕੀਉ ਇਨੇ ਸੁਚਾਰਾ, ਪਾਣੀ ਬਿਨਾਂ ਕਰੇ ਕਿਆ ਚਾਰਾ।
ਸਤਿਗੁਰ ਜੀ ਸਿੰਘ ਪ੍ਰਤੀ ਕਹਿਓ, ਕੂਪ ਲਗਾਓ ਜੇ ਸੁਖ ਚੈਹਿਓ।
ਸਤਿ ਬਚਨ ਕਹਿ ਸਭ ਹੀ ਲਾਗੇ, ਕੋਈ ਪਾਵੇ ਕੋਈ ਆਗੇ।
ਇਨ ਭਾਈਓ ਭੀ ਕਰੀ ਸਲਾਹੇ, ਬਾਲਣ ਬੰਜੜ ਕੋ ਬਹੁ ਆਹੇ।
ਲਾਏ ਪਥੇਰੇ ਈਟ ਬਣਾਵੇ, ਬੋਲ ਘੁਮਰਨ ਕਹਿ ਪਕਵਾਵੇ।
ਕਈ ਹਜ਼ਾਰ ਈਟ ਇਨੇ ਕਰੀ, ਏਕ ਈਟ ਨਹੀਂ ਨਿਕਲੀ ਖਰੀ।
ਦੂਸਰ ਫੇਰ ਚੜਾਇਓ ਆਵਾ, ਫ਼ਿਰ ਭੀ ਇਨ ਕੋ ਪਏ ਪਛਤਾਵਾ।
ਤੀਸਰ ਫਿਰ ਆਵਾ ਇਨੇ ਭਰਿਓ, ਬਲਵੰਤ ਸਿੰਘ ਓਠਕਰ ਝਭ ਖਰਿਓ।
ਦੂਵੇ ਕਰ ਜੋਰ ਕਰੀ ਅਰਦਾਸ, ਸਤਿਗੁਰ ਜੀ ਕਰੋ ਕਾਰਜ ਰਾਸ।
ਤੀਸਰ ਆਵਾ ਪਾਕਓ ਆਛਾ, ਸਿੰਘਨ ਕੋ ਭਇਓ ਸਤਿਗੁਰ ਰਾਖਾ।
ਸਤਿਗੁਰ ਜੀ ਇਨ ਕੋ ਬੁਲਵਾਇਓ, ਹਮਰਾ ਆਵਾ ਤੁਮਹੇ ਪਕਾਓ।
ਬਲਵੰਤ ਸਿੰਘ ਤਬ ਬਚਨ ਉਚਾਰਾ, ਆਪ ਬਣਿਓ ਹਮਰਾ ਭਰਆਰਾ।
ਕਾਰੀਗਰ ਸੇ ਪਕੇ ਨਾ ਜੋਈ, ਬਾਲਨ ਹਮਰੋ ਫੂਕਿਓ ਸੋਈ।
ਤੀਸਰ ਹਮਰੋ ਤੋਹਿ ਪਕਾਇਓ, ਐਸੇ ਕਰੋ ਮੈਂ ਹਾਜਰ ਆਇਓ।
ਤਬ ਹਮ ਕਰ ਪ੍ਰਭ ਜੀ ਕਹਿਓ, ਕੂਪ ਲਗਾਓ ਜੋ ਤੁਮ ਚਹਿਓ।
ਸੀਮਟ ਹਿਤ ਤਵ ਈਟ ਹੈ ਆਛੀ, ਦੇ ਹੈ ਸਤਿਗੁਰ ਸਦ ਫਲ ਬਾਛੀ।

ਇਨਹਿ ਓਡਾ ਨਹਿ ਸਦਵਾਇਓ, ਕਰ ਅਰਦਾਸ ਕੂਪ ਖੁਦਾਇਓ।
ਕੂਪ ਪੈ ਹਰਟ ਜੋੜ ਜਬਲੀਆ, ਕੂਪ ਮੇ ਟੇਡ ਬਹੁਤ ਹੀ ਥੀਆ।
ਕੂਪ ਭਇਓ ਬਹੁੋ ਉਚਾ ਨੀਚਾ, ਹਾਸੀ ਕਰੇ ਲੋਕ ਮੋਹ ਮੀਚਾ।
ਕਛਕੂ ਕਾਲ ਸਤਿਗੁਰ ਇਤ ਆਏ ਬਲਵੰਤ ਸਿੰਘ ਕਰ ਜ਼ੋਰ ਅਲਾਏ।
ਪ੍ਰਭ ਜੀ ਚਰਨ ਕੂਪ ਪਰ ਪਾਓ, ਹਮਰੇ ਪਰ ਉਪਕਾਰ ਕਮਾਓ।
ਹਮ ਜੀ ਉਹਾਂ ਜਾਵਨ ਚੇਹੈਂ, ਤੁਮ ਜਾਓ ਹਮ ਜਬ ਐਹੈਂ।
ਪਰ ਤੁਮਰੇ ਗਰੈਹ ਚਰਨ ਨੈਹ ਪਾਉਂ, ਕੂਪ ਤੁਮਾਰੋ ਮੇਖਨ ਆਓ।
ਸਘਇਨ ਆਵਨ ਪੈਰਲ ਸਵਾਰਾ. ਸਤਿਗੁਰ ਜੀ ਆਏ ਜੀਓ ਦੀਦਾਰਾ।
ਭਾਈ ਪ੍ਰਤੀ ਪ੍ਰਭ ਬਾਕ ਉਚਾਰਾ, ਮਲਵਯੀਨ ਕੂਪ ਤੋ ਪ੍ਰਭੂ ਸਵਾਰਾ।
ਕਿਤਨਾ ਰੇਤਾ ਇਸ ਕੇ ਆਛਾ, ਜਲ ਮਿਲਓ ਹੈ ਮਨ ਕੌ ਬਾਛਾ।
ਯਹਿ ਮੇਦਨੀ ਨਾਹੇ ਬਿਰਾਰੇ, ਨਾਂਹੀ ਯਹਿ ਇਡਨ ਕੋ ਗਾਰੇ।
ਸੰਤਾਂ ਕਾਰਜ ਆਪ ਖਲੋਆ, ਕੌਣ ਕਹੇ ਖੂਹ ਵਿੰਗਾ ਹੋਇਆ।
ਇਹਕੀ ਤੋ ਹੈ ਐਨ ਸਿਧਾਈ, ਸੂਤ ਥਾਂਦ ਜਿਓ ਕਰੀ ਚਿਨਾਈ।
ਜਿਤ ਟੇਡ ਸੀ ਉਹਾਂ ਖਰੇ, ਅਸ ਕਰ ਬਚ ਉਤਰੇ ਤਰੇ।
ਚਰਨ ਪਾਏ ਪ੍ਰਭੂ ਗਾਵ ਪਦਾਰੇ, ਚਲੇ ਅਰਟ ਔ ਭਰੇ ਕਿਆਰੇ।
ਬਲਵੰਤ ਸਿੰਘ ਭੀ ਸੰਘ ਪਧਾਰਾ, ਲੈਰ ਵਰਤਿਆ ਐਸੋ ਕਾਰਾ।
ਜਿਤ ਵਲ ਪ੍ਰਭ ਜੀ ਘੜੇ ਉਚਾਰਾ, ਉਸੀ ਤਰਫ ਸੇ ਭਇਓ ਨੀਚਾਰਾ।
ਇਨਕਾ ਸੁਤ ਭਾਗ ਕਰ ਰਾਇਓ, ਭਾਪੂ ਕੂਪ ਹਮਾਰੋ ਢੈਇਓ।
ਇਨ ਕੇ ਮਨ ਹੈਰਾਨੀ ਛਾਈ, ਅਬੀ ਤੋ ਦੇ ਗਏ ਵਰ ਰਘਭਾਈ।
ਯਹ ਤੋ ਅਚਰਜ ਅਚਰਜ ਭਇਓ, ਆਛੋ ਹੋਵਤ ਉਲਟੋ ਢੈਇਓ।
ਦਮਦਮੇ ਗਾਵ ਚਰਨ ਪ੍ਰਭ ਪਾਏ, ਚਲੇ ਗਏ ਆਜ ਸੇ ਸੁਖਦਾਏ।
ਯਹ ਕਾਰੀਗਰ ਲੇਕਰ ਗਇਓ, ਸਕੋ ਆਤਰ ਅਤ ਮਨ ਬਿਸਮਇਓ।
ਉਹਾ ਜਾਕਰ ਜਬੇ ਨਿਹਾਰਾ, ਕਾਰੀਗਰ ਭਇਓ ਖੁਸ਼ ਭਾਰਾ।
ਯਹ ਤੋ ਟੇਡ ਕੂਪ ਨੀ ਮੇਟੀ, ਲੋਗਾ ਕਰਤ ਥੇ ਜੋ ਤੁਮਹੇਟੀ।
ਅਬ ਹੋਇਓ ਸਹਿ ਸਦਾ ਤੀਰ, ਨਹਿ ਡਿਰਾਓ ਨਹਿ ਡਿਰਾ ਅਖੀਰ।
ਯਹ ਤੋ ਸਤਿਗੁਰ ਜੀ ਕੀ ਮਾਯਾ, ਕੂਪ ਕੀ ਟੇਡ ਕੋ ਜਿਨੇ ਗਵਾਇਆ।
ਕਾਰੀਗਰ ਹੋ ਹਾਰ ਗਏ ਥੇ, ਟੋਬੇ ਜੀ ਸੰਗਮ ਸਾਰ ਗਏ ਥੇ।
ਯਹ ਤੋ ਸਾਖੀ ਬਣੀ ਤੁਮਾਰੀ, ਸਤਿਗੁਰ ਤੁਮਰੀ ਪੈਜ ਸੁਵਾਰੀ।
ਸੁਤ ਹਰੀ ਸਿੰਘ ਕੇ ਪਿਆਰੇ, ਸਰਦਾ ਸੈਹਤ ਖੁਸ਼ੀ ਭੇ ਚਾਰੇ।
ਭਗਵਾਨ ਸਿੰਘ ਏਕ ਕੋ ਨਾਮ, ਬਲਵੰਤ ਸਿੰਘ ਬਲਵੀਰ ਸੁਹਾਮ।

ਸਰਦਾਰ ਕੌਰ ਸਿੰਘ ਬਹੁਤੋ ਆਛੋ, ਸਤਿਗੁਰ ਜੀ ਦੇਹੈ ਫਲ ਬਾਛੋਂ।
ਰਾਮਪੁਰੀ ਜਾਵੇ ਬਲਹਾਰੀ, ਸਤਿਗੁਰ ਸਚਾ ਪਰਉਪਕਾਰੀ।

ਸਤਰਵੀਂ ਸਾਖੀ ਸੰਪੂਰਨੰ ॥

ਦੋਹਰਾ : ਏਕ ਸਮੇਂ ਕਾ ਜਿਕਰ ਹੈ ਸਤਿਗੁਰੂ ਜੀ ਕੇ ਪਾਸ।
ਗੋਰੇ ਹੁਕਮ ਭੇਜੀਆਂ ਲਿਖ ਕਰਕੇ ਸੀ ਖਾਸ।

ਚੌਪਈ : ਵਡ ਪ੍ਰਤਾਪ ਢਿਗ ਗਇਉ ਅੰਗਰੇਜ, ਪ੍ਰਨਾਮ ਕਰੀ ਪ੍ਰਭ ਕੇ ਪਿਖ ਤੇਜ।
ਨੀਮਰ ਹੋਇ ਕਰ ਅਰਜ ਗੁਜਾਰੀ, ਮੈਂ ਹੋ ਨੌਕਰ ਪ੍ਰਭ ਸਰਕਾਰੀ।
ਤੁਮ ਨਿਜ ਸਿੰਘ ਭਰਤੀ ਹਿਤ ਦੀਜੋ, ਗੌਰਮਿਨਟ ਕੀ ਸੇਵਾ ਕੀਜੋ।
ਤੁਮਰੇ ਸਿੰਘ ਹੈ ਬਹੁਤ ਜਵਾਨ, ਬਢ ਤਨਖਾ ਦੇਗੇ ਬਲਵਾਨ।
ਕਰਨਾ ਨਿਧ ਇਮ ਹਸ ਕਰ ਬੋਲੇ ਮਮ ਸਿੰਘ ਸਾਰੇ ਬਹੁਤ ਹੀ ਭੋਲੇ।
ਪ੍ਰਾਤਾ ਕਾਲ ਉੱਠੇ ਯਾਹਿ ਜਬਹੀ, ਢੋਲਕ ਛੈਣੇ ਲੇਵੇ ਤਬ ਹੀ।
ਭੁਨਸਾਰ ਤਕ ਗਾਵੇਂ ਵਾਰਾ, ਲੇਵੇ ਮਾਲਾ ਫੇਰ ਸੰਭਾਰਾ।
ਸਗਰੀ ਮਾਲਾ ਜਬ ਇਹ ਫੇਰੇ, ਗਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਕੇ ਫੇਰ ਏਹ ਹੇਰੇ।
ਪਾਂਚ ਪਤਰੇ ਪੜ ਦਰਬਾਰ, ਫੇਰ ਕਰੇ ਨਿਜ ਭੋਜਨ ਤਿਆਰ।
ਅਚ ਹੈ ਨਹੀਂ ਕਿਸੀ ਕਾ ਖਾਨਾ, ਅਰਧ ਜਾਮ ਇਮ ਇਨੋਂ ਬਿਤਾਨਾ।
ਅਰਧ ਨਿਸਾ ਕੋ ਜਾਗੇ ਜੋਈ, ਇਨਹੇ ਫੇਰ ਕਛੂ ਆਲਸ ਹੋਈ।
ਘਟਕਾ ਦੋਏ ਕੋ ਫੇਰ ਯਹਿ ਸੋਵੈ, ਫੇਰ ਵਿਆਰ ਕਰੇ ਜੋ ਹੋਵੈ।
ਸੰਦਆ ਤਰਪਨ ਕਰੇ ਯਹ ਫੇਰ, ਦੇਵੇਂ ਛੋਡ ਕਰਮ ਹਥ ਕੇਰ।
ਚਾਹ ਸਨਮੁਖ ਮੌਤ ਖੜੋਵੈ, ਨਹ ਉੱਠ ਹੈ ਜੋ ਨੀਯਮ ਨ ਹੋਵੈ।
ਤੌਹੇ ਡੀਉਟੀ ਕੈਸੇ ਦੇਵੈ, ਇਨ ਕੋ ਨੀਤਕਰਮ ਹੈ ਏਵੈ।
ਮਾਰਜਨ ਕਰੌਂ ਹਸਤ ਪੰਜ ਵਾਰੀ, ਦੋਏ ਵਾਰ ਹੈ ਗੜਵਾ ਸਵਾਰੀ।
ਗੋਰਾ ਗੁਰੂ ਕੋ ਕਰ ਪ੍ਰਨਾਮ, ਚਲਤੋਂ ਭਉ ਨਿਜ ਅਪਣੇ ਧਾਮ।
ਸਭੀ ਮਜਬ ਤਿਨ ਨੌਕਰ ਕੀਨੇ, ਕੂਕਾ ਨੌਕਰ ਕੀਸੀ ਨਾ ਚੀਨੇਂ।

ਇਕੱਤਰਵੀਂ ਸਾਖੀ ਸੰਪੂਰਨੰ ॥

ਦੋਹਰਾ : ਕੌਤਕ ਵਡ ਪ੍ਰਤਾਪ ਕੇ ਹਰ ਹਿਰਦੈ ਕੇ ਮਾਹੇ।
ਕਛੂਕ ਲਿਖੋ ਹਮ ਹੈ ਔਰ ਹੈ ਬੇ ਆਥਾਹੇਂ।

ਚੌਪਈ : ਸੇਵਾ ਸਿੰਘ ਨਾਮ ਤਿਸ ਕੇਰਾ, ਪੰਜਾਬੋਂ ਲੈ ਗਏ ਬੰਬੇ ਡੇਰਾ।
ਏਕ ਗਰੀਬੀ ਥਾਂ ਦੂਖ ਦੀਆ, ਦੂਸਰੇ ਜੰਗ ਦੁਖਦ ਥਾ ਕੀਆ।

ਮਾਇਆ ਮੂਠਾ ਮਾਨਵ ਭਾਗੇਂ, ਚੰਚਲ ਚਪਲਾ ਆਗੇ-ਆਗੇ।
ਸਵਤਾ ਇਨ ਕਾ ਘਨੋਂ ਬਡੇਰਾ, ਇਨਕੇ ਕਧੇਂ ਬੋਝ ਘਨੇਰਾ।
ਸੇਵਾ ਸਿੰਘ ਨੌਕਰੀ ਕੀਨੀ, ਤੀਸ ਰੁਪੇ ਮਾਹ ਵਾਹੀ ਪੀਨੀ।
ਇਤਵਲ ਸ੍ਰੀ ਜੀਵਨ ਕੇ ਜੀਵਨ, ਮੇਲਾ ਕਰਈਓ ਕਾਰਨ ਜੀਵਨ।
ਪਰਜੋਗ ਪ੍ਰਭੂ ਸੋ ਦੀਵਸ ਕੋ ਰਾਖਾ, ਜਥੇਦਾਰ ਸੂਬੇ ਤਾਈਂ ਭਾਖਾ।
ਸਬ ਕੋ ਹੁਕਮ ਆਵਨ ਕੋ ਭੇਜਾ, ਆਪ ਤਜੀਂ ਨਿਜ ਸੁੰਦਰ ਸੇਜਾ।
ਜਗਾ ਜਗਾ ਕੇ ਦੌਰੇ ਛੋੜੇ, ਨੀਏਮ ਕੇ ਕਾਰਨ ਰਹੈ ਤਿਸ ਠੌਰੇ।
ਈਨਹੇ ਪੜੀਓ ਹੁਕਮਨਾਨਾ, ਜਾਨੋਂ ਚਾਹੀਓ ਛੋੜ ਕੇ ਕਾਮਾ।
ਮਾਤ-ਪਿਤਾ ਪ੍ਰਤੀ ਕਹੀਂ ਅਭੀਲਾਖਾ, ਭੈਣੀ ਸਾਹਿਬ ਜਾਵਨੋ ਆਖਾ।
ਤਿਨਾਹੋਂ ਇਮ ਤਹਾਂ ਉਤਰ ਦੀਨਾ, ਬਢੋਂ ਧਨਾਡ ਪੂਰਬ ਚਾਹੇ ਚੀਨਾ।
ਏਕ ਰੁਪਿਆ ਰੋਜ ਕਮਾਵੇ, ਅਬ ਇਸ ਕੋ ਭੀ ਇਮ ਗੁਵਾਵੈਂ।
ਏਹ ਪ੍ਰਦੇਸ ਨਾਹੇ ਦੇਸ ਹਮਾਰਾ, ਤੁਮਰੀ ਮੇਹਨਤ ਪਰ ਗੁਜਾਰਾ।
ਇਹਾ ਨਹੀਂ ਉਦਾਰ ਕੀ ਬਾਤ, ਮਾਤਾ ਪਿਤਾ ਕਹ ਹੈ ਇਮ ਤਾਤ।
ਪਰ ਮਨ ਇਸ ਕੋ ਅਤੀ ਵਿਰਾਗੀ, ਬਹੁਤ ਕਹੀ ਇਨਹੇ ਏਕ ਨਾ ਲਾਗੀ।
ਨੇਤ੍ਰ ਮੂੰਧ-ਮੂੰਧ ਕਰ ਰੋਵੈ, ਤੁਮ ਬਿਨ ਕੌਨ ਸਹਾਇਕ ਹੋਵੈ।
ਮਮ ਦਰਸਨ ਹਿਤ ਬਹੁਤ ਪਿਆਸਾ, ਦੀਦ ਪਾਉ ਨੇਹਿ ਤੋੜੋ ਕਾਸਾ।
ਦਰਸਨ ਹਿਤ ਪ੍ਰਭ ਲੇਹੋ ਪ੍ਰਾਨਾ, ਇਕ ਛਿਨ ਦਰਸ਼ ਦੇਵੋ ਭਗਵਾਨਾ।
ਸਜਲ ਆਖੇ ਪਿਖ ਇਮ ਮਾਤਾ, ਕਾਹੇ ਸੋਚ ਕਰੋ ਰੇ ਤਾਤਾ:
ਏਹ ਸੁਤ ਮੋ ਮਨ ਮੈਂ ਅਸ ਆਈ, ਦੋਏ ਪਰਚੀ ਲਿਖ ਕਰ ਥੀ ਪਾਈ।
ਜਾਨਾ ਉ ਨਾ ਜਾਨਾ ਲਿਖੋਂ, ਅਜਮਤ ਫੇਰ ਨਿਜ ਗੁਰੂ ਦੀ ਪਿਖੋ।
ਸੇਵਾ ਸਿੰਘ ਤੁਰਨ ਇਮ ਕੀਨਾ, ਜਾਵਨ ਨਿਕਲੀਓ ਸਭ ਨੇ ਚੀਨਾ।
ਫੇਰ ਨਹ ਰੋਕੀਓ ਪਿਤਾ ਮੈਰਤਾਰੀ, ਅਕਾਲ ਬੁੰਗੇ ਢਿਗ ਪੂਜੇ ਸੁਵਾਰੀ।
ਦੋਏ ਸਿੰਘ ਆਗੋ ਦੋੜੇ ਆਏ, ਇਨ ਬੂਝਉ ਇਹ ਇਮ ਅਲਾਏ।
ਗੁਰੂ ਕੀ ਈਹਾ ਕਰੜੀ ਕਾਰ, ਅਹਧ ਜਾਮਨੀ ਦੇਹ ਉਠਾਰ।
ਭੌਣ ਨਹੀਂ ਦੇਵੈ ਸੌਨ ਨਹੀਂ ਦੇਵੇ ਚਾਲੀ ਦੀਨ ਕਹ ਕਰ ਹੈਂ ਏਵੇ।
ਮੋ ਸੋ ਅਸ ਨਹ ਗਈ ਸਹਾਰੀ, ਤੁਮ ਨਿਜ ਦੇਖੋ ਜਾਏ ਅਗਾਰੀ।
ਇਨ ਕੋ ਕੇਤਾ ਚਾਹੇ ਡਰਾਇਉ, ਦ੍ਰਿੜ ਕਰ ਮਨ ਭੈਣੀ ਮੈਂ ਆਇਉ।
ਪਹੁੰਚੇ ਜਬ ਡੇਵੜੀ ਪੌਰ, ਵੱਡ ਪ੍ਰਤਾਪ ਖੜੇ ਤਿਸ ਠੌਰ।
ਪਾਦ ਪਦਮ ਪਰ ਸ਼ੀਸ਼ ਝੁਕਾਓ, ਹਰਖਤ ਹੋਏ ਪ੍ਰਭ ਤਿਸੇ ਤਕਾਓ।
ਆਉ ਸੇਠ ਜੀ ਸੇਠ ਜੀ ਆਉ, ਕੈਸੇ ਆਏ ਮੋਹੇ ਫਰਮਾਉ।
ਪੁਲਕਾਵਤ ਹੋਏ ਸੇਵਾ ਸਿੰਘ ਬੋਲਾ, ਨੀਤਨੇਮ ਮੈਂ ਆਇਉ ਗੋਲਾ।

ਸਿੰਘ ਏਕ ਕੌ ਪ੍ਰਭੁ ਹਕਾਰਾ, ਇਸੇ ਬਤਾਉ ਸਗਲੀ ਕਾਰਾ।
ਤੀਨ ਮਾਸ ਦਸ ਔਰ ਦਿਹਾੜੇ, ਗੁਰੂ ਪਦ ਪੰਕਜ ਮਾਹੇ ਗੁਜ਼ਾਰੇ।
ਪ੍ਰਭ ਜੀ ਸੰ ਪ੍ਰਸਨਤਾ ਲੀਏ, ਭੈਣ ਕੋ ਮਿਲਣੇ ਗਈਉ ਹੀਏ।
ਜੀਜੇ ਕੋ ਮਨ ਪ੍ਰਭ ਜੀ ਇਮ ਫੇਰਾ, ਪ੍ਰੇਮ ਦਾ ਪਾਇਉ ਮੋਹ ਨੇ ਘੇਰਾ।
ਦਸਤਕਾਰੀ ਕੌ ਕਾਮ ਸਿਖਾਇਉ, ਕਛੁਕ ਦਰਬ ਦੇ ਕਾਮ ਚਲਾਇਉ।
ਨੀਚੋਂ ਊਚ ਕਰਨ ਪ੍ਰਭ ਲਾਗਾ, ਆਈ ਸਠਾਈ ਦਾਲਦ ਭਾਗਾ।
ਸਰਦਾਰਾ ਆਤਮਾ ਸਿੰਘ ਕੇ ਪਾਸ, ਠੇਕੇਦਾਰੀ ਕੌ ਅਭੀਆਸ।
ਮਾਤ ਪਿਤਾ ਭੀ ਲੀਨ ਬੁਲਾਏ, ਨਿਜ ਗਰੈਹ ਰਾਖੀਉ ਖੂਬ ਸਜਾਏ।
ਖਰਚਾ ਥੋੜਾ ਬਚਤ ਘਨੀ, ਪ੍ਰਭ ਕੀ ਲੀਲਾ ਜਾਏ ਨਾ ਗਨੀ।
ਦੇਸ ਕਾ ਭਇਉ ਜਬੇ ਬਣਵਾਰਾ, ਪਚਾਸ ਹਜ਼ਾਰ ਸਮਾਨ ਬਹੁ ਭਾਰਾ।
ਹਸਤਨਾ ਪੁਰ ਸਭ ਕੁਛ ਲੈ ਆਏ, ਕਈ ਕੁ ਕਾਮ ਇਨਹੇ ਚਲਾਏ।
ਦਿਲੀ ਇਨਹੇ ਸੂਤ ਨਾ ਆਈ, ਪਟਿਆਲੇ ਆਏ ਦੁਕਾਨ ਚੱਲਾਈ।
ਡਰਾਈ ਕਲੀਨ ਦੀ ਖੋਲ ਦੁਕਾਨ, ਪ੍ਰਭ ਚਿਤ ਰਖ ਬਿਤ ਘਣੋ ਕਮਾਨ।
ਬੀਸ ਤੀਸ ਬਨੇ ਦਾਮ ਰੁਜ਼ਾਨਾ, ਚੰਗੀ ਲਗੀ ਹੋਣ ਗੁਜ਼ਰਾਨਾ।
ਇਨ ਢਿਗ ਏਕ ਕੁਸੰਗੀ ਆਵੈ, ਨਿਤ ਪਰਤ ਇਨਹੋ ਵਹਿ ਸਮਝਾਵੇ।
ਇਸ ਸੇ ਅਧਿਕ ਚਲੇ ਦੁਕਾਨ, ਡਰੈਸ ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਲਾਗੇ ਪਾਨ।
ਤੋਹੇ ਢਿਗ ਸਭੀ ਅਫੀਮਰ ਆਵੈ, ਕੋਟ ਪੈਂਟ ਵਹ ਗਰਮ ਸੁਆਵੈ।
ਮੋਹ ਮਾਂਗੇ ਤੋਹੇ ਮਿਲੇਂਗੇ ਦਾਮ, ਸੰਤ ਪੂਨੇ ਮੈਂ ਰਾਧੇ ਸ਼ਾਮ।
ਸੰਤ ਬਨੋ ਤਾਂ ਫੇਰੋ ਮਾਲਾ, ਡਰਾਈ ਕਲੀਨ ਨਹੀਂ ਕਾਮ ਸੁਖਾਲਾ।
ਕਮਾਈ ਕਾ ਏਹ ਨਾਹੀਂ ਢੰਗ, ਫੈਸ਼ਨ ਨੇਬਲ ਰਹੇ ਤੋਸੋ ਸੰਗ।
ਪੈਂਟ ਕੋਟ ਤੇ ਲਾਵੋ ਟਾਈ, ਫਿਰ ਹੋਵੇਗੀ ਅਧਿਕ ਕਮਾਈ।
ਸੰਗਤ ਕੀ ਝੱਟ ਰੰਗਤ ਆਈ, ਪੈਂਟ ਕੋਟ ਪਾ ਲਾਈ ਟਾਈ।
ਖਰਲ ਸਮਾਨ ਬਾਂਦੀ ਪਗੜੀ, ਦਾੜੀ ਫਿਕਸੋ ਲਾਏ ਕਰ ਜਕੜੀ।
ਆਮ ਕਾ ਬਿਰਵਾਂ ਆਕ ਹੋਏ ਗਇਉ, ਪ੍ਰਭ ਕੇ ਵਾਕ ਭੂਲਤੋ ਭਉ।
ਤੀਸ ਗਏ ਬਸ ਏਕ ਹੀ ਰਹੀਉ, ਪਚਾਸ ਹਜ਼ਾਰ ਪੱਟ ਪਚ ਗਈਉ।
ਨਹ ਸਤਿਗੁਰੂ ਜੀ ਦਰਸਨ ਦੇਵੈਂ, ਧੀਰੇ ਧੀਰੇ ਪੈ ਉਦ ਰੇਵੈਂ।
ਗਉਆਨ ਕੀ ਨਮਾਇਸ਼ ਪ੍ਰਭ ਕੀਨੀ, ਈਨ ਹੋਂ ਭੀ ਜਾਏ ਕਰ ਚੀਨੀ।
ਗੁਰੂ ਚਰਨਨ ਪਰ ਜਾਏ ਕਰ ਪਰੀਉ, ਅਰਜ ਕਰੀ ਸਨਮੁਖ ਹੋਏ ਖਰੜੀਉ।
ਮੌਤੋਂ ਪ੍ਰਭ ਜੀ ਬਹੁ ਦੁਖ ਹੋਇਆ, ਪ੍ਰਭ ਬੋਲੇ ਮੈਂ ਸੁਖੀ ਨਹੀਂ ਸੋਇਆ।
ਤਿੰਗੀ ਪਗ ਵਿੰਗਾ ਮਨ ਕਰ ਹੈ, ਪੈਂਟ ਪਾਏ ਸਿਖੀ ਝਭ ਮਰ ਹੈ।

ਦਾੜੀ ਬਾਂਦਨੀ ਰਹਤ ਮੇਂ ਨਾਹੀਂ, ਮੁਨੀ ਬੰਦੀ ਇਕ ਸਮਾਹੀਂ।
ਗਿੜ ਗਿੜਾਇ ਸਿੰਘ ਸ਼ਰਨੀ ਪੜਿਉ, ਪ੍ਰਭ ਜੀ ਅਪਨਾ ਵਾਕ ਸਭਰੀਉ।
ਮੋਕੋ ਆਪ ਜੀ ਸੇਠ ਬਨਇਉ, ਮਮ ਦੁਕਾਨ ਦਾਰੀ ਪਰ ਆਇਉ।
ਕਰਨਾ ਕਰ ਹਰੀ ਬਖਸ ਕਰੀਜੇ, ਮਮ ਅਵਗਨ ਚੀਤ ਨਾਹੇਂ ਧਰੀਜੇ।
ਸੁਤ ਅਪਰਾਧ ਕਰਤ ਹੈ ਜੈਤੇ, ਜਨਨੀ ਚੀਤ ਨਾ ਰਾਖਸ ਤੇਤੇ।
ਰਮੀਆ ਹੋ ਬਾਰਕ ਤੇਰਾ, ਕਾਹੇ ਨਾ ਖੰਡਸ ਆਵਗੁਨ ਮੇਰਾ।
ਮੇਹਰਬਾਨ ਮੇਹਰ ਵਰਤਾਈ, ਕਾਟ ਦੀ ਸਗਲੀ ਨੀਚਤਾਈ।
ਅਬ ਮਮ ਨਿਜ ਨੈਨੋਂ ਹੈ ਪੰਖਾ, ਮਾਇਆ ਕਾ ਨਹੀਂ ਇਸ ਗਰੈਹ ਲੇਖਾ।
ਸੇਵਾ ਸਿੰਘ ਜੀ ਟੈਂਟਾਂ ਵਾਲਾ, ਹਰ ਮੇਲਾ ਇਮ ਕਰੇ ਸੰਭਾਲਾ।
ਤੰਬੂ ਔਰ ਸਭੀ ਸ਼ੌਲ ਦਾਰੀ, ਸਤਿਗੁਰੂ ਜੀ ਕੀ ਸੰਪਤ ਸਾਰੀ।
ਨਿਜ ਤਨ ਸੇਵਾ ਕੇ ਹਿਤ ਕੀਨਾ, ਮੇਲੇ ਮੇਂ ਨਹਿ ਬੈਠਿਉ ਚੀਨਾ।
ਚੇਹਰਾ ਲਾਲ ਗੁਲਾਲ ਸਮਾਨ, ਸਢੋਲ ਘਾਤ ਜਿਮ ਹੋਵੈ ਭਲਵਾਨ।
ਰਾਮਪੁਰੀ ਪ੍ਰਭ ਕੀਨੋ ਸੇਠ, ਉਚ ਆਇਉ ਨਹ ਗੇਰਿਉ ਹੇਠ।

ਬਹਤਰਵੀਂ ਸਾਖੀ ਸੰਪੂਰਨੰ ॥

ਦੋਹਰਾ : ਚਤਰ ਸਿੰਘ ਪ੍ਰਤੀ ਇਮ ਕਹਾ ਰੋ ਕਰ ਭਾਈ ਵਜੀਰ।
ਸੰਤਾਂ ਕੋਲ ਰਹੇ ਸਤਗੁਰੂ ਕਬ ਮੋਹੇ ਬੁਲਾਵੈ ਤੀਰ।

ਚੌਪਈ : ਚਤਰ ਸਿੰਘ ਆ ਬਚਨ ਸੁਨਾਏ, ਜਿਮ ਭਾਈ ਜੀ ਕਹੀਓ ਥਾਏ।
ਸੰਤਾ ਕਹੀਓ ਭਾਈ ਸਮ ਕੌਨ, ਜਿਸ ਬਿਨ ਪ੍ਰਭ ਜੀ ਮੂਲ ਨਾ ਰਹਿਨ।
ਮੈ ਇਕ ਦੂਰ ਦੁਰਾਡਾ ਬੰਦਾ, ਸੇਵ ਕਰੀ ਨਹਿ ਕਰੀਓ ਧੰਦਾ।
ਇਮ ਬਿਚਾਰ ਗੋਪਾਲ ਬਿਰਾਜੇ, ਪ੍ਰਭੂ ਹਕਰਾਇਓ ਦੇ ਆਵਾਜੇ।
ਉਪਜਿਓ ਚਾਓ ਸੰਤਾ ਕੋ ਅਤ ਹੀ, ਉਮਗਾਓ ਹੀਓ ਪੀਆ ਤਕਤ ਹੀ।
ਖੋੜਸ ਸਾਲਾ ਖੋੜ ਸਿਗਾਰੀ, ਜਿਮ ਪਤੀ ਕੋ ਵਹਿ ਤਕਾਰੀ।
ਪਿਰ ਪਰਦੇਸੋਂ ਜਿਮ ਝਬ ਆਵੇ, ਤਪਤ ਵਿਛੋੜਾ ਮਨ ਸੁਖ ਪਾਵੈ।
ਤਿਮ ਸੰਤਨ ਕੋ ਭਇਓ ਆਨੰਦ, ਗਲਵਕੜੀ ਮੈ ਲੀਓ ਮਕੰਦ।
ਭਾਈ ਵਜੀਰ ਸਿੰਘ ਤੋਹੇ ਭਾਖਾ, ਤਬ ਮਾਨਿਓ ਨਹੀਂ ਹਮਾਰਾਂ ਆਖਾ।
ਮਮ ਕਹੀਓ ਤੁਮ ਪਹਿਲੇ ਜਾਵੋ, ਵਹਿ ਕਹਿ ਨਾ ਵਿਛੜਨ ਚਾਹੋ।
ਅਬ ਕਹੀਓ ਵਹਿ ਨਾ ਪਛਤਾਵੈ, ਕਛੂਕ ਕਾਲ ਮੈ ਹਮੈ ਬੁਲਾਵੈ।
ਸੰਤਾ ਜਾਏ ਭਾਈ ਕੋ ਕਹੀਓ, ਪ੍ਰਭ ਜੀ ਚਾਹੇਂ ਝਬ ਬੁਲਾਇਉ।

ਜੋਤ ਸੋ ਜੋਤ ਮਿਲੀ ਤਬ ਜਾਏ, ਬੈਕੁੰਠ ਪੁਰੀ ਪ੍ਰਭ ਪਾਸ ਸਦਾਏ।
ਰਾਮਪੁਰੀ ਭਾਈ ਕੋ ਪ੍ਰੇਮ, ਰਾਧਾ ਜੀ ਭਗਵਾਨ ਕੋ ਜੋਮ।

ਤਿਅਤਰਵੀਂ ਸਾਖੀ ਸੰਪੂਰਨੰ ॥

ਦੋਹਰਾ : ਬੁਧ ਕ੍ਰਾਂਤੀ ਜਹਿੰ ਕੀ ਉਭਹੈ ਜਗਤ ਮੰਝਾਰ।
ਰਾਮਪੁਰੀ ਅਸ ਗੁਰੂ ਕੋ ਕੋਟਕ ਕਰੈ ਜੁਹਾਰ।

ਕਬਿਤ : ਜੀਵਨ ਸੋ ਜੀਵਨ ਲੈ ਜੀਵਨ ਕੋ ਜੀਵਨ ਦੇ
ਜੀਵਨ ਕੇ ਹਿਤ ਜਿਹਨੈਂ ਕਿਨੇ ਜਪ ਤਾਪ ਹੈ।
ਕਾਲ ਕੂਟ ਸਮ ਜਿਹੇ ਕ੍ਰੋਪਤ ਹੋਏ ਵਾਕ ਕੀਏ
ਸ਼ਕਤ ਅਨੰਤ ਤਾਹੋਂ ਦੀਏ ਨਾ ਸਰਾਪ ਹੈ।
ਪਰ ਖੇਦ ਸੈਹਨ ਕੀਏ ਨਿਜ ਹੈ ਕਲੇਵਰ ਪੈ
ਪੰਥਕ ਪਿਆਰ ਕੋਏ ਸਾਕੀਓ ਨਾ ਨਾਪ ਹੈ।
ਘਾਤਕ ਅਨੇਕ ਹਤ ਹੋਤ ਜਿਹ ਕੋ ਦੀਦ ਕੀਏ
ਰਾਮਪੁਰੀ ਰਾਮ ਅਸ ਵਡ ਪ੍ਰਤਾਪ ਹੈ।

ਦੋਹਰਾ : ਲਵਪੁਰ ਭਇਓ ਬਿਰਤਾਂਤ ਜਿਮ ਕਹ ਹੈ ਸਿੰਘ ਦਲੀਪ।
ਮੇਲਾ ਡੇਰੇ ਸਾਹਿਬ ਕੋ ਸੰਗ ਸੰਗਤ ਆਏ ਮਹੀਪ।

ਚੌਪਈ : ਪੰਚਮ ਜਹਾਂ ਨਾਨਕ ਕੋ ਰੂਪ, ਜਾਮ ਸ਼ਹਾਦਤ ਪੀਓ ਅਨੂਪ।
ਆਤਬ ਕਠਨ ਸਹਾਰਨ ਕੀਨਾ, ਤਪਤੀ ਬਾਲੂ ਮੱਜਨ ਕੀਨਾ।
ਸੰਗਤ ਕੀ ਮਾਨ ਅਰਜੋਈ, ਚੰਦੂ ਸੁਤਾ ਨਾ ਗਰਿਹਿਣੀ ਹੋਈ।
ਨਿਜ ਕਲੇਵਰ ਕਸਟ ਸਹਾਰਾ, ਪ੍ਰੀਚਏ ਦੀਓ ਸਹਾਦਤ ਭਾਹਾ।
ਸਮ ਸਪਟਕ ਘਾਤ ਪੈ ਛਾਲੇ, ਸੋਭਤ ਸਮ ਜਰੀ ਦਾਰ ਦੁਸ਼ਾਲੇ।
ਚੰਦੂ ਕੇ ਸੁਤ ਦੀ ਸੁਆਨੀ, ਆਈ ਦੀਦ ਹਿਤ ਤਰਨ ਜੁਆਨੀ

ਸਵੈਯਾ : ਮੁਰਜਾਏ ਗਿਰੀ ਪਦ ਪੰਕਜ ਮੈ ਅਤੀ ਕਰੂਦਤ ਹੋਏ ਤਿਹ ਦੀਨ ਦੁਹਾਈ।
ਮਮ ਸੁਸਰਾਲ ਅਕਾਲ ਚੋ ਭੂਲ ਕੇ ਪਾਵਕ ਪਰ ਤਿਹ ਜੋਤ ਬਿਠਾਈ।
ਤਤ ਛਿਨ ਮੀਆ ਮੀਰ ਦੀ ਜੋਤੀ ਭੂਪਨ ਭੂਪ ਕੇ ਸਨਮੁਖ ਆਈ।
ਦੁਵੇ ਕਰ ਜੋਰ ਤਿਹੰ ਅਰਜ ਕਰੀ ਤਵ ਹੁਕਮ ਸੇ ਲਵ ਪੁਰ ਦਿਉ ਗਿਰਾਈ।

ਦੋਹਰਾ : ਕਰਨਾ ਨਿਧ ਥਪ ਨਾਨਕੋ ਤਿਹ ਪ੍ਰਗੀ ਉਤਰ ਦੀਨ।
ਮਮ ਅਕਾਲ ਆਦੇਸ ਕੋ ਸੁਵੈ ਮੀਠਾ ਮਨ ਲੀਨ।

ਚੌਪਈ। ਉਪਰ ਕੋ ਗੁਰੂ ਕੀਆ ਦਿਸ਼ਾਰਾ: ਪਿਖਿਓ ਮੀਰ ਮੀਆ ਜੀ ਜਾਰਾ।
ਉਪਰ ਸੁਰਗਣ ਦਿਸਥਿਤ ਹੋਏ, ਹਸਤਨਾਪੁਰ ਲਵਪੁਰ ਲੈ ਦੋਏ।

ਰਹਿ ਪ੍ਰਤੀਖ ਹੁਕਮ ਕੇ ਤਾਈਂ, ਖਾਰੇ ਸਾਗਰ ਮਾਹੇ ਗਿਰਾਈਂ।
ਬਪ ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਕੇ ਜਾਣ, ਨਮਸਕਾਰ ਕੀ ਚਤਰ ਸੁਜਾਨ।
ਨਿਜ ਅਸਥਾਨ ਪੇਖਬੇ ਹੇਤ, ਲਵਪੁਰ ਆਏ ਕਰਨਾ ਨਿਕੇਤ।
ਮਮ ਪ੍ਰਤੀ ਕਹੀਓ ਦਲੀਪ ਉਚਾਰ, ਡੇਰਾ ਕੀਓ ਸ਼ਹਿਰ ਮਝਾਰ।
ਜਿਮ ਸਸੀ ਉਡਰਾਨ ਕੇ ਮਾਹੇਂ, ਤਿਮ ਸੰਗਤ ਮੈਂ ਪ੍ਰਭ ਜੀ ਆਹੇ।
ਸੰਗਤ ਆਈ ਕਹੈ ਅਨੰਤ, ਆਏ ਬੀਲੋਕਨ ਸ੍ਰੀ ਭਗਵੰਤ।
ਮਮ ਕਛੁ ਫਲ ਪ੍ਰਭੂ ਹਿਤ ਲੀਏ, ਲੇਵਤ ਹੀ ਇਮ ਉਪਜੀ ਹੀਏ।
ਜਬ ਪਿਖ ਹੈ ਮੋਹੇ ਪ੍ਰੇਮ ਕੇ ਸਾਥ. ਤਬ ਭੇਟਾ ਕਰ ਹੋਂ ਰਘੁਨਾਥ।
ਇਮ ਬੀਚਾਰਤ ਪ੍ਰਭ ਢਿਗ ਪੈਠਾ. ਪ੍ਰਭ ਜ਼ੀ ਪੇਖ ਰਹੇ ਕਹੀਂ ਐਠਾ।
ਮੋ ਕੋ ਨਹੀਂ ਬੀਲੋਕਨ ਕੀਨਾ, ਦਲੀਪ ਸਿੰਘ ਇਨ ਖਿਨ ਭਰ ਚੀਨਾ।
ਨਿਜ ਕਰ ਲੀਏ ਫਲ ਉਠਾਈ, ਲੈਰ ਜਾਏ ਬੈਠਿਓ ਸੰਗਤ ਮਾਹੀ।
ਦੂਸਰ ਜਾਮ ਵਾਰ ਕੇ ਮਾਹੇਂ, ਵਹਿ ਫਲ ਭੀ ਲੀਏ ਕਰ ਆਹੇਂ।
ਤੋ ਭੀ ਪ੍ਰਭ ਜੀ ਨਾਹੇ ਨੀਹਾਰਾ, ਦਿਨੇ ਉਠਾਏ ਲੀਨ ਦੁਬਾਰਾ।
ਆਂਥਣ ਪੋਹ ਕੇ ਫੇਰ ਦੀਵਾਨ, ਭੈਏ ਸ਼ੀਸੋਬਤ ਪ੍ਰਭ ਜੀ ਆਣ।
ਦਲੀਪ ਸਿੰਘ ਕਰ ਮੈ ਫਲ ਲੀਏ, ਪ੍ਰਭ ਢਿਗ ਪਹੁੰਚਿਓ ਤੜਫਤ ਹੀਏ।
ਤ੍ਰਕਾਲ ਦਰਸੀ ਕਹਿਤ ਹੈ ਤੋਹੇ, ਕਾਹੇ ਰਹੇ ਤੜਫਾਏ ਹੈ ਮੋਹੇ।

ਕਬਿਤ : ਦਰੁਪਦ ਕੀ ਸੁਤਾ ਤੋਹੇ ਸਭਾ ਮਦ ਯਾਦ ਕੀਉ
ਦੁਆਰਕਾ ਕੇ ਨਾਥ ਤੋਹੇ ਉਹਾਂ ਭਈ ਗੀਆਤ ਹੈ।
ਗੇਹੂੰ ਰੋਟ ਰੰਡੜੀ ਹੋਈ ਨਾਨਕੀ ਨ ਯਾਦ ਕੀਓ
ਮਕੇ ਮਾਹੋ ਚਲ ਆਏ ਕਾਲੂ ਜੀ ਕੇ ਤਾਤ ਹੈ।
ਸਿੰਘ ਤਾਈਂ ਸਿੰਘ ਘੇਰ ਲੀਨੋਂ ਥੋ ਕਈ ਕੋਸ਼ਨ ਪੈ
ਦਾਮਨੀ ਸਮਾਨ ਭਏ ਦੁਆਦਸ ਜੀ ਆਤ ਹੈ।
ਨੈਨਣ ਕੇ ਤੀਰ ਮੋਹੇ ਕੀਰ ਕੋ ਨਹਿ ਧੀਰ ਦਏ ਹੋ
ਕੈਸੇ ਮਾਨ ਲੀਓ ਦੁਆਪਰ ਤ੍ਰੇਤੇ ਕੀ ਜੋ ਬਾਤ ਹੈ।

ਚੌਪਈ : ਦਲੀਪ ਸਿੰਘ ਅਸ ਮਨ ਮੈ ਸੋਚਾ, ਕਰਤੇ ਪੂਰਖ ਕੀ ਪੂਰਨ ਲੋਚਾ।
ਆਏ ਦੀਵਾਨ ਜਬ ਭਾਲ ਨਿਵਾਇਓ, ਪਿਖ ਪ੍ਰਭ ਜੀ ਤਹੋਂ ਕੋ ਮੁਸਕਾਇਓ।
ਮੋਦ ਭਏ ਹਸ ਹੈ ਬਨਵਾਰੀ, ਮਾਨੋਂ ਜਿਮ ਭੋਤੂ ਤ੍ਰਿਪਰਾਰੀ।
ਤਿਹ ਛਿਨ ਫਲ ਉਸ ਭੇਟਾ ਕੀਏ, ਅਤਿ ਆਨੰਦ ਹੋਵੈ ਕਰ ਹੀਏ।
ਪ੍ਰਭ ਕੇ ਲੈਰ ਬੈਠੀਓ ਜਾਈ, ਵਜੀਰ ਸਿੰਘ ਜਹਾਂ ਬੈਠੀਓ ਭਾਈ।
ਬਹਾਦਰ ਸਿੰਘ ਚੌਰੀ ਬਰਦਾਰ, ਭਾਈ ਪ੍ਰਤੀ ਫਲ ਦੀਨ ਉਠਾਰ।

ਭਾਈ ਫਲ ਦੇਖਤ ਇਨ ਕਹਿਓ, ਲਵਪੁਰ ਮੈ ਫਲ ਐਸੇ ਐਹੋ।
ਇਤਨੇ ਲੀਨੇ ਫਲ ਕੁਮਲਾਏ, ਭਾਈ ਦਲੀਪ ਕੋ ਇਮ ਫਰਮਾਏ।
ਗੁਰਦਿਤ ਸਿੰਘ ਬਚ ਪ੍ਰਭ ਕਰਤੇ, ਪੀਖਿਓ ਪ੍ਰਭ ਜੀ ਇਤ ਕੋ ਪਰਤੇ।
ਭਾਈ ਪ੍ਰਤੀ ਇਮ ਬਾਕ ਓਚਾਰਾ, ਫਲ ਕੁਮਲਾਇਓ ਮਾਨ ਮੇ ਸਾਰਾ।
ਦਲੀਪ ਸਿੰਘ ਕਹੀ ਸਗਲੀ ਬਾਤ, ਲਾਹੀ ਪ੍ਰਭ ਜੀ ਮਨੋ ਭਰਾਂਤ।
ਇਹੀਂ ਪੰਚਮ ਇਹੀ ਨਾਨਕ ਰੂਪ, ਈਹੀ ਦੁਆਦਸ ਏਹੀ ਆਨੂਪ।
ਰਾਮਪੁਰੀ ਹੋਈ ਗੁਰਬਖਸ, ਪੂਰਨ ਗੁਰ ਸਿਖ ਭਇਓ ਏਹ ਸਖਸ਼।

ਚੁਅਤਰਵੀਂ ਸਾਖੀ ਸੰਪੂਰਨੰ ॥

ਦੋਹਰਾ : ਦਲੀਪ ਸਿੰਘ ਸੰਗ ਲਾਂਗਰੀ, ਲੈ ਕਰ ਹਰੀ ਕੋ ਤਾਤ।
ਤਿਹ ਪ੍ਰਤੀ ਇਮ ਪ੍ਰਭ ਬਚ ਕਹਾ ਬਾਹਰ ਨਾ ਰਹੈ ਰਾਤ।
ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਮਈ ਗਾਥਾ ਕਹੀਂ ਮੋਕੋ ਸਿੰਘ ਦਲੀਪ।
ਆਵਤ ਭਏ ਸਤਗੋਦੀਓ ਫਲੌਰ ਕੇ ਢਿਗ ਮਹੀਪ।

ਚੌਪਈ : ਭੇਣੀ ਸਾਹਿਬ ਸੈਂ ਭੁਨਸਾਰ ਭੋਗ ਪਾਏ ਪ੍ਰਭ ਆਸ਼ਾ ਵਾਰ।
ਲਾਗਰੀ ਲੀਓ ਸੰਗ ਦਲੀਪ, ਰਹੈਂ ਹੈ ਬਾਹਰ ਨਾ ਕਹਿਓ ਮਹੀਪ।
ਉਹਾਂ ਜਾਏ ਭਈ ਅਤੀ ਅਵੇਰ, ਤੁਰੰਗ ਤਰੰਗਨ ਪਿਖੀ ਘਨੇਰ।
ਬਾਜ ਮਹਾਂ ਰਾਜ ਕੋ ਅਤੀ ਪਿਆਰੇ, ਪਿਖ ਪ੍ਰੇਮ ਸੇ ਨਿਆਰੇ ਨਿਆਰੇ।
ਮਗਮੇ ਮੇ ਭਇਉ ਰਵੀ ਅਸਤਾਨਾ, ਕਾਲੀ ਨਿਸ ਸਸ ਨੰਹਿ ਉਮਡਾਨਾਂ।
ਉਡਗਨ ਲਿਸਕਤ ਨਭ ਮੇ ਸਾਰੇ, ਸਸੀ ਲੀਏ ਨਹੀਂ ਛੋਡੀ ਠਾਹਰੇ।
ਰਸਤਾ ਪਿਖੇ ਨਹਿ ਹਾਥ ਪਸਾਰੇ, ਅਸ ਸਮੇਂ ਮੇਂ ਬਿਗੜੀ ਕਾਰੇ।
ਗਾਮ ਠਾਮ ਤਿਹ ਨਿਕਟ ਨ ਕੋਈ, ਫੀਲੋਰ ਰਹੀਓ ਇਕ ਮੀਲ ਜਾ ਦੋਈ।
ਨਾਹੇ ਨੀਸ਼ਾ ਮੇ ਬਾਹਰ ਰਹੇਂ, ਪ੍ਰਭ ਪੈਂਦਲ ਹੀ ਚਲਤੇ ਭਏ।
ਪਾਛੇ ਚਲੀਉ ਭਾਈ ਵਜੀਰ, ਪ੍ਰਭ ਜੀ ਜਾਏ ਪਾਈ ਵਹੀਰ।
ਭਾਈ ਲੈਰ ਬਹੁਤ ਹੀ ਰਹੀਉ, ਭਾਜ ਥਕੀਓ ਨੰਹਿ ਪ੍ਰਭ ਕੋ ਗਹੀਉ।
ਲਾਲ ਸਿੰਘ ਲੀ ਕਾਰ ਸੁਵਾਰ, ਤਤ ਛਿਨ ਸਟੇਰਗ ਲੀ ਸਭਾਰ।
ਪਵਨ ਬੇਗ ਜਾਉ ਕਾਰ ਦੁੜਾਈ, ਏਕ ਮੀਲ ਪਰ ਮਿਲਉ ਭਾਈ।
ਤਿਸ ਕੋ ਲੀਨ ਮਾਹੇ ਬੀਠਾਏ, ਸਰ ਪਟ ਲੀਨੀ ਕਾਰ ਦੁੜਾਏ।
ਦੋਨੋ ਤਰਫ ਕੋ ਦੋਏ ਨਿਹਾਰੇ, ਪੇਖਤ ਪਹੁੰਚੇ ਸਹੀਰ ਮਝਾਰੇ।
ਉਹਾਂ ਸੇ ਲੀ ਵਾਪਿਸ ਮੋੜ, ਪੇਖਤ ਪਹੁੰਚੇ ਉਹਾਂ ਤੋੜ।
ਬਿਗੜੀ ਕਾਰ ਮਗ ਪਰ ਆਹੀਂ, ਢੂੰਡ ਥਕੇ ਨਾ ਮੀਲਊ ਮਾਹੀਂ।

ਪੌਨ ਸਮਾਨ ਉਡਾਈ ਫੇਰ, ਚਾਰੋ ਔਰ ਚਲੇ ਮਗ ਹੇਰ।
ਪਹੁੰਚੇ ਭੈਣੀ ਗਾਮ ਮੇਂ ਜਾਈ, ਆਗੇ ਰਾਖੀਉ ਬਾਰ ਅੜਾਈ।
ਲਾਲ ਸਿੰਘ ਨੇ ਹਾਰਨ ਦੀਨੋਂ, ਅੜੀਉ ਬਾਰ ਖੁਲਾਵਲ ਕੀਨੋਂ।
ਆਗੇ ਪ੍ਰਭ ਜੀ ਮਜਨ ਕਰ ਹੈ, ਸਭ ਜਨ ਜਾਏ ਸਰਨੀ ਪੜ ਹੈ।
ਕਰਨਾ ਨੀਧ ਜੋ ਕੈਸੇ ਕੀਨੋ ਹਮ ਹਾਰੇ ਸਭ ਮਾਰਗ ਚੀਨੋਂ।
ਭਾਈ ਬਹੁਤ ਥੇ ਭਉ ਉਦਾਸ, ਰੁਧਨ ਕਰਤ ਲੈ ਲਾਂਬੀ ਸਾਂਸ।
ਮਮ ਭੀ ਕਾਰ ਬੀ ਬਹੁਤ ਦੁੜਾਈ, ਈਹਾ ਉਹਾ ਕਹੀਉ ਭਾਈ।
ਹਮ ਅਚਰਜ ਭਏ ਥੇ ਸਾਰੇ, ਮਾਰਗ ਮੈਂ ਨਹੀਂ ਕਹਾਂ ਪਧਾਰੇ।
ਆਪਣੇ ਚਲਤ ਆਪ ਤੁਮ ਜਾਨੋਂ, ਅਮਰ ਅੱਜਰ ਤੋਹੇ ਰੂਪ ਪਹਚਾਨੋਂ।
ਪਵਨ ਸੁਆਰ ਨਾਨਕ ਥਪ ਆਹ, ਰਾਮਪੁਰੀ ਅਬ ਭੇਤ ਨਾ ਰਹਾ।

ਪਜੱਤਰਵੀਂ ਸਾਖੀ ਸੰਪੂਰਨੰ ॥

ਦੋਹਰਾ : ਸੰਤ ਰਤਨ ਸਿੰਘ ਮੋਦ ਹੋਏ ਮਮ ਪ੍ਰਤੀ ਕਹੇਂ ਹੈ ਬੈਨ।
ਅਤਿ ਵਿਰਾਗ ਹੁਏ ਬੈਨ ਕਰ ਬਰਸਨ ਲਾਗੇ ਨੈਣ।

ਕਬਿਤ : ਮਮ ਚੁਨ ਭੌਰੇ ਲੀਏ ਤੀਨ ਹੋ ਕੇ ਵਿਹਾਗ ਮਾਹੋਂ।
ਮਾਲਾ ਮੈਂ ਪਰੋਏ ਦੀਨੇ ਸਭ ਕੇ ਨੀਮਤ ਹੈ।
ਕੋਟ ਅਗਟਾਰੇ ਜਾਰੇ ਮਾਰ ਨਾ ਤੇਹ ਮਾਨਵ ਕੋਂ ਅਠੋਤਰ।
ਸੋ ਸਾਖੀ ਪੜੇ ਲਾਏ ਕੇ ਜੋ ਚਿਤ ਹੈ।
ਸਤ ਚਿਤ ਆਨੰਦ ਰੂਪ ਕੌਤਕ ਆਨੂਪ ਕੀਏ।
ਚੌਪਈ ਦੋਹਰੇ ਲਿਖੇ ਗਏ ਸਵੈਯਾ ਕਈ ਕਬਿਤ ਹੈਂ।
ਰਤਨ ਕੋ ਵਿਰਾਗ ਏਕ ਭੌਰਾ ਭਰ ਜਿਹ ਕੋ ਮਿਲਾ।
ਅਸ ਰੂਪ ਚਾਹੇ ਵਹ ਬੀਲੋਕਨ ਕੋ ਨਿਤ ਹੈ।

ਦੋਹਰਾ : ਰੈਨ ਦਿਵਸ ਕਰ ਜੋਰ ਕਰ ਬੰਦਤ ਹੋ ਸਿਰ ਨੀਆਏ।
ਕੌਤਕ ਮਾਲ ਦਿਆਲ ਹੋਏ ਪ੍ਰਭ ਜੀ ਸਿਰੇ ਚੜ੍ਹਾਏ।

ਦੋਹਰਾ : ਵੱਡ ਪ੍ਰਤਾਪ ਕੀ ਜੋਤ ਹੈ ਸਗਲ ਜਗਤ ਕੀ ਪ੍ਰੀਤ।
ਵਿਰਾਗ ਰਾਗ ਦੀਜੋ ਸਦਾ ਬ੍ਰਮ ਸਵਰੂਪ ਜਗਜੀਤ।

ਚੌਪਈ : ਸੰਤ ਰਤਨ ਸਿੰਘ ਜੀ ਇਮ ਕਹੀਉ, ਭੈਣੀ ਸਾਹਿਬ ਮੈਂ ਪ੍ਰਭ ਐਹ।
ਗਰੀਖਮ ਰਿਤੂ ਮੇਂ ਘਾਸ ਘਨੇਰਾ, ਸ਼ਰਬਤ ਕਰੀਉ ਮਿਸ਼ਰੀ ਕੇਰਾ।
ਅਤ ਹੀ ਠੰਡਾ ਲੀਨੋ ਵਾਰ, ਮਿਸਰੀ ਘੋਲ ਕਰ ਕਰੀਉ ਤਿਆਰ।
ਅਚਿਉ ਪ੍ਰਭ ਜੇਤਾ ਮਨ ਭਾਇਉ, ਜ਼ੀਵਨ ਮਾਤ ਗਿਲਾਸ ਵਹ ਚਾਕਿਓ।

ਰਤਨ ਸਿੰਘ ਕੀਨੀ ਕਛੁ ਸੋਚ, ਸੀਤ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਰਹੀ ਮਾਤਾ ਲੋਚ।
ਮਾਤਾ ਜੀ ਇਮ ਰਤਨ ਕੋ ਕਹੀਉ, ਮਮ ਦੀਜੋ ਕਛੁ ਸੋਚ ਨਾ ਅਹਿਉ।
ਮੈਂ ਇਨ ਕੋ ਜਾਨੂ ਗੁਰਦੇਵ, ਰਾਮ ਹਰੀ ਬਪ ਨਾਨਕ ਦੇਵ।
ਭਵ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਇਨਹੇ ਜਬ ਲੀਉ, ਬੰਦਨ ਮੁਕਤ ਸਭੀ ਕਰ ਦੀਉ।
ਏਕ ਜਾਮ ਕੀ ਕਹਿਓ ਗਾਥਾ, ਦੱਵੇਂ ਸਾਲ ਕੇ ਥੇ ਜਗ ਨਾਥਾ।
ਏਕ ਅਗਾਰ ਕੇ ਬਾਰ ਕੇ ਮਾਹੇਂ, ਹਾਥ ਚੁਗਾਠ ਕੇ ਛਤਨ ਆਹੇਂ।
ਬਹੁਤ ਬਢੋਂ ਕਰ ਲੀਆ ਅਕਾਰ, ਮੋਕੋ ਕਹੀਓ ਤਿਨਹੇ ਉਚਾਰ।
ਮਮ ਆਇਓ ਅਬ ਡਰ ਨਹ ਰਾਈ, ਸੁਰ ਪੁਰ ਸਮ ਭੈਣੀ ਸਜ ਜਾਈਂ।
ਮਮ ਕਰ ਜੋਰ ਆਏ ਕਰੀ ਜੁਹਾਰ, ਬਾਰਕ ਰੂਪ ਲੀਓ ਝਬ ਧਾਰ।
ਪੇਖਤ ਪੇਖਤ ਸਭ ਹੀ ਭਇਉ, ਗੋਰੇ ਕਾ ਧਉਸਾ ਉਲਟ ਗਇਉ।
ਸ਼ੈਨਸ਼ਾਹ ਸਮ ਬਨਿਉ ਠਾਠ, ਡਰਤ ਸਲਾਮ ਕਰਤ ਭਏ ਲਾਟ।
ਹੋਵੈ ਹੈ ਮੇਲਾਂ ਧੂਮ ਧਾਮ, ਰੌਨਕ ਰਹੇ ਨੀਸਾ ਔ ਜਾਮ।
ਸਗਲਾ ਏਹ ਪ੍ਰਸੰਗ ਸੁਨਾਏ, ਜਲ ਅਚੀਉ ਤਬ ਜੀਵਨ ਮਾਏ।
ਅਸ ਕੌਤਕ ਅਹੇ ਰਤਨ ਕਈ ਪੇਖੇ, ਤਉ ਜੀਵਨ ਲਾਇਉ ਪ੍ਰਭ ਲੇਖੇ।
ਰਾਮਪੁਰੀ ਏਹ ਰਾਮ ਕੋ ਪਿਆਰਾ ਮਮ ਕਰਿਉ ਏਹ ਬਖਸ ਭੰਡਾਰਾ।

ਛਿਅਤਰਵੀਂ ਸਾਖੀ ਸੰਪੂਰਨੰ ॥

ਦੋਹਰਾ : ਬੀਬੀ ਪ੍ਰੀਤਮ ਕੌਰ ਏਕ ਜਿਹ ਗਾਮ ਬਲਾਕੀ ਚੱਕ।
ਅਬ ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ ਸਹਿਰ ਮੇਂ ਸੇਵ ਕਰੇ ਅਨਥਕ।
ਪਾਲਾ ਸਿੰਘ ਤਿਹ ਪਿਤਾ ਹੈ ਮਾਤ ਸੰਪੂਰਨ ਕੌਰ।
ਸਵਤਾ ਕੀ ਏਕਲ ਸੁਤਾ ਭਾਈ ਭੈਣ ਨਹ ਔਰ।

ਚੌਪਈ : ਵੀਹ ਸੌ ਛਬੀ ਕੇ ਅਬ ਹੋਲੇ, ਮੋ ਸੰਗ ਮੇਲ ਭਉ ਅਨਭੋਲੇ।
ਰਾਮਪੁਰੀ ਨਾਮ ਸੁਣ ਮੋਰਾ, ਮੋਹੇ ਰੁਕਨ ਕੋ ਕਹੀਉ ਥੋਰਾ।
ਨਿਜ ਸੰਗ ਬੀਤੀ ਮੋਹੇ ਸੁਨਾਈ, ਮੈਂ ਸੀ ਏਕਲ ਭੈਣ ਨੇ ਭਾਈ।
ਵਡ ਪ੍ਰਤਾਪ ਹੈ ਵਡ ਪ੍ਰਤਾਪ, ਸਕਲ ਜਗਤ ਕੋ ਲਾਇਓ ਤਾਪ।
ਆਠ ਸਾਲ ਦੀ ਉਮਰਾਂ ਮੇਰੀ, ਖਾਲੀ ਗੋਦ ਸੀ ਮਾਤਾ ਕੇਰੀ।
ਮਮ ਸਹੇਲੀ ਵੀਰ ਖਿਲਾਵੈ, ਕਹਿ ਹੋ ਮੈਂ ਨ ਮੋਹੇ ਪਕੜਾਂਵੈ।
ਮੋ ਕੋ ਕਹੇ ਨ ਭਾਗੀ ਆਈਂ, ਨਿਜ ਵੀਰ ਨਹ ਮਾਂਗ ਲਿਆਈ।
ਹਮ ਸੁਭਾਗਣ ਵੀਰ ਖਿਲਾਵੈ, ਤੋਹੇ ਨਿਭਾਗਨ ਕਿਉਂ ਪਕੜਾਵੈ।
ਏਕ ਸਹੇਲੀ ਕੋ ਥਾ ਭਾਈ, ਧਰਾ ਪੇ ਧੂੜ ਲਿਪਟਾਉ ਆਹੀ।
ਤੇਹ ਕੋ ਮੈਂ ਉਠਾਏ ਸੁਆਰਾ, ਨਿਜ /ਚੁਨੜੀ ਸੰਗ ਬਦਨ ਪੁੰਜਾਰਾ।

ਨਿਜ ਕਰ ਮੈ ਲੈ ਕਰ ਤਿਸ ਕੇਰਾ, ਚੂਬਨ ਲਿਉ ਸਖੀ ਮਮ ਹੇਰਾ।
ਵਹ ਦੂਰ ਸੇ ਆਈ ਭਾਗੀ, ਆਵਤ ਹੀ ਮੋਹੇ ਕਹੀਉ ਨਾ ਭਾਗੀ।
ਮਮ ਭਾਈ ਕੋ ਪਕੜੀਆਂ ਕਾਹੇ, ਖੋਸ ਲੀਉ ਮੋਹੇ ਮਾਰ ਕੇ ਤਾਹੇਂ।
ਬਲੇ ਡਲ ਇਹ ਵੀਰ ਖਿਲਾਵੈ, ਅਰੀ ਵੀਰ ਬਿਨ ਭਾਗ ਨ ਆਵੈ।
ਅਪਨੇ ਰਬ ਸੇ ਲੇਹੋ ਵੀਰਾ, ਫੇਰ ਨਾ ਪਕੜੀ ਹਮਰਾ ਹੀਰਾ।
ਛਮ ਛਮ ਮਮ ਆਖੇ ਤਬ ਬਰਸੀ, ਮੋ ਪਰ ਮਾਉ ਕਰੇ ਰਬ ਤਰਸੀ।
ਏਕ ਵੀਰ ਮੋਏ ਦੀਉ ਜ਼ਰੂਰ, ਵੀਰਾ ਬਿਨਾ ਹੈ ਜੀਵਨ ਕੂਰ।
ਬਾਤ ਲੈਰਲੀ ਮੋਹੇ ਘਤਾਈ, ਮੋਢਿਗ ਖੜੇ ਆਂਖ ਭਰ ਆਈ।
ਰੂਕਉ ਕੰਠ ਚੂਕਉ ਮੁਖ ਬੈਨਾ, ਪੋਛਤ ਭਈ ਉਛਲਤੇ ਨੈਨਾ।
ਕਲਮ ਥਮੀ ਮੈਂ ਤੇਹ ਕੋ ਪੇਖਾ, ਅਤਿ ਵਿਰਾਗ ਕੀ ਉਮੜੀ ਰੇਖਾ।
ਖਿਨ ਭਰ ਮੋਨ ਫੇਰ ਉਸ ਕਹੀਉ, ਵਡ ਪ੍ਰਤਾਪੀ ਆਪ ਰਬ ਅਹੀਓ।
ਕਰੂਧਤ ਹੋਏ ਮੋਹੇ ਕਹੀਓ ਮਾਤਾ, ਭਰਾਤਾ ਤੋਹੇ ਨਾ ਦੀਉ ਵੀਦਾਤਾ।
ਅਸ ਨੀਭਾਗਨ ਤੂੰ ਹੈ ਆਈ, ਲੈਰ ਲੇ ਆਈ ਨਾਂਹੀ ਭਾਈ।
ਸਾਵਣ ਸਮ ਬਰਸੇ ਮਮ ਨੈਣਾ, ਸਵਤਾ ਮੋਹੇ ਆਈਓ ਇਤ ਐਣਾ।
ਮੋਹੇ ਰੋਵਤ ਪਿਖ ਵਹੈਂ ਇਮ ਬੋਲਾ, ਰੋਵਤ ਕਾਹੇਂ ਆਜ ਹੋ ਢੋਲਾ।
ਮਮ ਮਾਤਾ ਸਬ ਬਾਤ ਸੁਨਾਈ, ਰੋਵਤ ਹੈ ਨਹਿ ਮਿਲਿਓ ਭਾਈ।
ਤੇਹਨੇ ਪਿਆਰ ਸਹਿਤ ਚੁਕ ਲੀਨਾ, ਨਿਜ ਕਰ ਬਦਨ ਪਲੋਸਨ ਕੀਨਾ।
ਅਸ ਮਿਰਦਲ ਤੋਹੇ ਗਿਰੇ ਉਚਾਰੀ, ਰਬ ਤੋਹੇ ਵੀਰ ਦੇ ਧੀ ਪਿਆਰੀ।
ਰਬ ਕਹਾਂ ਮੈ ਬੂਝਨ ਕੀਨਾ, ਮਾਂਗ ਲੀਆਓ ਵੀਰ ਤੋਹੇ ਪੀਨਾ।
ਹਮਰਾ ਰਬ ਤੇ ਵਡ ਪ੍ਰਤਾਪ, ਮਿਹਰ ਮੈ ਆਏ ਦੇਵੈਂ ਆਪ।
ਨਿਜ ਸੁਤਾ ਪ੍ਰਤੀ ਸਵਤਾ ਕਹਿ ਹੈ, ਅਬ ਸਮੀਪ ਹੀ ਹੋਲਾ ਐਹੈ।
ਉਹਾਂ ਜਾਏ ਪ੍ਰਭ ਸੋ ਲੀਓ ਮਾਂਗ, ਤਵ ਮਨ ਕੀ ਮੇਟੇਗੇ ਤਾਂਗ।
ਪ੍ਰਤੀਖਾ ਕਰਤ ਆਏ ਗਿਓ ਹੋਲਾ ਉਹਾਂ ਗਈ ਜਾਂ ਗਈਓ ਟੋਲਾ।
ਪ੍ਰਭ ਕੋ ਜਾਏ ਕਰੀ ਪਰਨਾਮ ਸੰਗਤ ਢਿਗ ਥੀ ਬੈਠੀ ਆਮ।
ਮਿਰਦਲ ਬਚਨ ਤਬ ਲਟਕੀ ਬੋਲੀ, ਭਾਈ ਦੀਓ ਜੋ ਜਲਾ ਨਾ ਹੋਲੀ।

ਕਬਿਤ : ਜਗ ਤਾਤ ਸੁਨੋਂ ਬਾਤ ਦੀਜੋ ਮੋਹੇ ਏਕ ਭਰਾਤ
ਤੁਮ ਘਰ ਦਾਤ ਸਾਂਭ ਏਕਾ ਵਾਰ ਦੀਨੇ ਥੇ।
ਤੁਰੰਗ ਸੰਗ ਸਵਤਾ ਕੋ ਏਕ ਸੁਤ ਮਰਾ ਜਬੇ ਘੁਮਾਏ ਕੇ
ਮਤੰਗ ਆਏ ਜਵਾਏ ਲੋਕ ਚੀਨੇ ਥੇ।
ਜਾਨਕੀ ਕੇ ਨਾਥ ਰਘੁਨਾਥ ਮਮ ਸੁਨੋ ਗਾਥ
ਗਿਰ ਧਰ ਸਿੰਧ ਪੈ ਤੋਹੇ ਸੇਤ ਰਚ ਲੀਨੇ ਥੇ।

ਮਾਂਗਤ ਹੋ ਏਕ ਵੀਰ ਕੀਰ ਹਥ ਜੋੜ ਖੜੀ
ਲਿਖ ਦੀਜੋ ਭਾਗ ਮੈ ਜੋ ਵਿਦਮਾਤਾ ਛੀਨੇ ਥੇ।

ਚੌਪਈ : ਨਿਮਰ ਹੋਏ ਅਸੁ ਅਰਜ ਗੁਜਾਰੀ, ਤਿਹ ਪ੍ਰਤੀ ਪਿਖਿਓ ਮੋਦ ਬਨਵਾਰੀ।
ਚਾਹਤ ਹੋ ਤੁਮ ਨਿਜ ਭਰਾਤ, ਸਿਮਰਨ ਕਰੋ ਮਿਲੇ ਸਭ ਦਾਤ।
ਸਕੇਸ਼ ਇਸ਼ਨਾਨ ਕਰੋ ਸਭ ਜਾਏ, ਨਿਸਚੇ ਜਾਨ ਭਾਈ ਤੋਹੇ ਆਏ।
ਜਾਓ ਚਿੰਤ ਕਰੋ ਨਾ ਕਾਈਂ, ਅਬ ਰਬ ਦੇਵੈਂ ਗਾ ਤੁਮ ਭਾਈ।
ਨਿਜ ਗਰੈਹ ਆਏ ਏਸੇ ਹੀ ਕੀਆ, ਸੁੰਦਰ ਸੁਖਦ ਵੀਰ ਪ੍ਰਭ ਦੀਆ।
ਵੀਰ ਪਾਏ ਮਮ ਖੁਸ਼ੀ ਮਨਾਈ, ਮਾਨੋਂ ਰਾਸ ਨਿਰਾਸ਼ਕ ਪਾਈ।
ਰਮਿਪੁਰੀ ਰਾਮ ਭਗਵਾਨ ਆਏ, ਗਰੀਬਨ ਸੁਖਦ ਪਹੁੰਚਾਨ।

ਸਤਤਰਵੀਂ ਸਾਖੀ ਸੰਪੂਰਨੰ ॥

ਦੋਹਰਾ : ਸੰਤ ਗੁਲਾਬ ਸਿੰਘ ਜੀ ਸਰਗੋਦੇ ਦੇ ਵਸਨੀਕ।
ਸੂਬਾ ਜੈਮਲ ਸਿੰਘ ਜੀ ਯਾਦ ਬਨੀ ਅਬ ਤੀਕ।

ਚੌਪਈ : ਸੂਬਾ ਜੀ ਕੇ ਸੰਤ ਥੇ ਦਾਦਾ, ਆਏ ਅਤੀਤ ਕੋ ਦੇਂ ਪ੍ਰਸਾਦਾ।
ਵਡ ਪ੍ਰਤਾਪੀ ਦੇ ਅਤਿ ਪਿਆਰੇ, ਤਨ ਮਨ ਧਨ ਗੁਰੂ ਤੋਂ ਵਾਰੇ।
ਅਮ੍ਰਿਤਵੇਲੇ ਸਕੇਸ਼ ਇਸ਼ਨਾਨ, ਜਥਾ ਸ਼ਕਤ ਦੇਵ ਬਹੁ ਦਾਨ।
ਧਰਮਸਾਲ ਗਏ ਮੱਲ ਅਕਾਲੀ, ਕੂਕੀਆਂ ਦੀ ਨਹੀਂ ਰਲੇ ਭਿਆਲੀ।
ਧਰਮਸਾਲ ਬਿਨ ਕੂਕੇ ਰਹ ਨਾ, ਨਿਤ ਨਿਰਾਦਰ ਭੀਏਹ ਜੋਹ ਨਾ।
ਜਗਹਾ ਲਿਏ ਕਰ ਨੀਂਵ ਖੁਦਾਈ, ਲਿਉ ਸਮਾਨ ਇਕਤ੍ਰ ਕਰਾਈ।
ਸਤਿਗੁਰੂ ਜੀ ਦਾ ਲੀਉ ਸਹਾਰਾ, ਸੁਾਵੋਂ ਸੁਾਵੀ ਗੁਰਦੁਆਰਾ।
ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰੀ ਪ੍ਰਭ ਬਨਵਾਰੀ, ਧਰਮਸਾਲਾ ਭਈ ਨਾਮ ਅਧਾਰੀ।
ਪ੍ਰਭ ਕੀ ਓਟ ਲੈ ਕੂਪ ਲਵਾਇਆਂ, ਜਾਹਰ ਸਤਿਗੁਰੂ ਹੋ ਪ੍ਰਗਟਾਇਆਂ।
ਅਕਾਲੀਆਂ ਵਾਲੇ ਖੂਹ ਦਾ ਖਾਰਾ, ਇਸ ਕਾ ਜਲ ਅਮ੍ਰਿਤ ਕੀ ਧਾਰਾ।
ਦੰਗ ਰਹੇ ਸੀ ਵੇਖ ਅਕਾਲੀ, ਏਕ ਸੌ ਬੀਸ ਫੁਟ ਜੋ ਚਾਲੀ।
ਈਹਾਂ ਖਾਰਾ ਉਤਵਲ ਮੀਠਾ, ਕੌਤਕ ਅਜਬ ਸਭੀ ਨੇ ਡਿਠਾ।
ਵਹ ਆਵੇ ਨਿਤ ਲੈਵੇ ਪਾਨੀ, ਜੋ ਹਮ ਕੋ ਕਹੇਂ ਕੜਵੀ ਬਾਨੀ।
ਹਮ ਉਨ ਕੋ ਨਹ ਕਛੂ ਜਨਾਇਉ, ਸਤਿਗੁਰੂ ਉਨੇ ਨੀਚੋਂ ਦਿਖਰਾਇਉਂ।
ਸਾਰੇ ਸਹਿਰ ਕੋ ਖਾਰੋ ਪਾਣੀ, ਪ੍ਰਭ ਕੀ ਕਲਾ ਨਾ ਜਾਏ ਪਛਾਨੀ।
ਕੂਕੀਆ ਦਾ ਜਗ ਗੁਰੂ ਲਵਾਇਆ, ਜੋ ਛਕ ਹੈ ਵਹ ਧੰਨ ਅਲਾਂਇਆ।
ਸੂਬਾ ਜੀ ਕਹੇ ਆਪ ਜਬਾਨੀ, ਰਾਮਪੁਰੀ ਕਿਆ ਕਥੋਂ ਕਹਾਨੀ।

ਅਠੱਤਰਵੀਂ ਸਾਖੀ ਸੰਪੂਰਨੰ ॥

ਦੋਹਰਾ : ਹੱਲਾ ਕਰ ਗਿਲ ਧਾਮ ਮੈਂ ਆਗੇ ਗਏ ਸੁਖ ਧਾਮ ।
ਜੈਕਮਾਬਾਦ ਬਹੁ ਸਾਥ ਲੈ ਪਹੁੰਚੇ ਥੇ ਅਭੀਰਾਮ ।

ਕਬਿਤ : ਅਮ੍ਰਿਤ ਸਾ ਰਜ ਆਵੈ ਵਾਕੋ ਹੈ ਕਰਤ ਜਸ
ਦੁਆਦਸ ਕੋ ਸੋ ਦੀਸ ਨਾਮ ਜਹੇਂ ਉਚਾਰਿਆਂ ।
ਕਾਲ ਕੂਟ ਸੁਦਾ ਰਸ ਹੁਵੈ ਹੈ ਵਾਕੇ ਪੇਖਤੇ ਹੀ ਸਠ
ਹੋਵੇ ਦਾਸ ਜਾਸ ਸੁਣੀਉ ਪ੍ਰਚਾਇਆ ।
ਨੇਮ ਕੋ ਨੀਭਾਇਆ ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧ ਲੋਭ ਮੁਹ ਕੋ ਦਾਈਉ
ਬਖਸ਼ਸ ਭੰਡਾਰ ਖੋਲ ਖੀਮਾ ਨੂੰ ਸਭਾਰਿਆ ।
ਆਪਦ ਮੈਂ ਧੈਰਯ ਧਰ ਜੀਵਨ ਸਮਾਨ ਜੀਆ
ਏਸੇ ਮਹਾਰਾਜ ਕੋ ਜੁਹਾਰੀਆਂ-ਜੁਹਾਰੀਆ ।

ਚੌਪਈ : ਸਰਦਾਰ ਤੇਜਾ ਸਿੰਘ ਕੇ ਗਰੇਹ ਮਾਹੇ, ਮੇਲਾ ਕਰਨੇ ਕੋ ਥੰ ਆਹੇ ।
ਸੈਹਬਜਾਦੇਂ ਦੁਵੇ ਸੰਗ ਥੇ ਆਏ, ਆਲਮ ਅਤਰ ਸਿੰਘ ਸਮਦਾਏ ।
ਦਰਸਨ ਸਿੰਘ ਖਜਾਨ ਸਿੰਘ ਰਾਗੀ, ਵਡ ਪ੍ਰਤਾਪੀ ਕੇ ਅਨੁਰਾਗੀ ।
ਰਤਨ ਸ਼ਿੰਘ ਤੇ ਭਾਈ ਵਜੀਰ, ਬਹੁਤ ਔਰ ਥੇ ਸੰਗ ਸ਼ਰੀਰ ।
ਕਿਸੀਂ ਨੇ ਆਏ ਕੀਨ ਵਡਆਈ, ਗੋਧਨ ਈਹਾਂ ਸੁੰਦਰ ਆਹੀਂ ।
ਗੋਪਾਲ ਕੋ ਗਉਦੇ ਪਿਆਰੀ ਉਤਵਲ ਕੀਨੀ ਬੇਗ ਤਿਆਰੀ ।
ਗੋਸ਼ਾਲਾ ਕੇ ਪੌਰ ਕੇ ਤੀਰ, ਜਾਏ ਪਹੁੰਚੇ ਗਹਿਰ ਗੰਭੀਰ ।
ਗੋਸ਼ਾਲਾ ਸ਼ੀ ਭਾਪਿਆ ਕੇਰੀ, ਵਹਿ ਬੋਲੇ ਆਏ ਕਰ ਦੇਰੀ ।
ਗੋਧੇ ਧੇਨ ਚਰਨ ਕੋ ਗਏ ਹੈ, ਆਥਨ ਪੌਰ ਠੌਰ ਇਸ ਐਹੇ ।
ਸ਼ਚੀ ਬਾਤ ਨਹਿ ਪ੍ਰਭ ਕੋ ਲਾਗੀ, ਨਿਜ ਸੇਵਕਨ ਸੰਗ ਚਾਲੇ ਆਗੀ ।
ਤਿਨ ਕੀ ਹੀਏ ਕਾ ਨਿਜ ਜਾਣ, ਪੌਰ ਪੈ ਪਹੁੰਚ ਗਏ ਭਗਵਾਨ ।
ਪੌਰ ਉਨੋ ਨਹਿ ਕੋਟ ਕੋ ਖੋਲਾ, ਭੀਤ ਕੇ ਊਪਰ ਚਢ ਗਏ ਮੌਲਾ ।
ਗੋਧੇ ਧਨ ਬਛੜੇ ਪਿਖ ਪ੍ਰਭ ਕੋ, ਪ੍ਰਭ ਢਿਗ ਆਏ ਖੜੇ ਹੋਏ ਸਭ ਕੋ ।
ਭੀਤ ਸੇ ਨੀਚੇ ਦਵੈ ਕਰ ਕੀਨੇ, ਸਬੀ ਸਿੰਘ ਕਹਿ ਹਮ ਚੀਨੇ ।
ਗੋਧੇ ਧੇਨ ਸਭ ਵਾਰੋ ਵਾਰੀ, ਲੇਵੇ ਆਏ ਪ੍ਰਭ ਪੁਚਕਾਰੀ ।
ਮਾਰਨ ਵਾਲੇ ਖਾਗੜ ਜੋਥੇ, ਪ੍ਰਭ ਕੇ ਨਿਕਟ ਵਹਿ ਰਹਿ ਖੜੇ ਥੇ ।
ਬਾਕਰਨ ਕਰੇ ਉਛਲੇ ਪਿਖ ਕਿਆਰਾ, ਜਿਮ ਨੰਦ ਨੰਦਯਨ ਰਾਸ ਰਚਾ ਰਾ ।
ਭਏ ਅਸਚਰਜ ਵਹਿ ਸਾਰੇ ਮਾਨਵ, ਅਬਲੌਂ ਅਸ ਕਰੀ ਨਹੀਂ ਆਨਵ ।
ਤਿਹ ਛਿਨ ਫਾਟਕ ਦੀਉ ਖੋਲ, ਬਿਨੇ ਕਰੀ ਬਚ ਮ੍ਰਿਦਤਾ ਬੋਲ ।
ਹਮ ਤੋ ਹਾਵਰ ਔਰ ਥੇ ਸੋਚੇ, ਇਹ ਤਵ ਤਵਦੀਦ ਦੋ ਲੋਚੇ ।
ਕ਼ੋਟ ਕੇ ਭੀਤਰ ਪ੍ਰਭੂ ਭਦਾਰੇ, ਭੀੜ ਭਈ ਬਹ ਕੋਟ ਕੇ ਸਾਰੇ ।

ਕਬਿਤ : ਕਾਨ ਜੂ ਕੀ ਕਾਨ ਲਾਏ ਬੰਸੀ ਕੀ ਸੁਨਣ ਤਾਨ।
ਖਗ ਮ੍ਰਿਗ ਦ੍ਰਮ ਬਿੰਦਰਾ ਬਨ ਕੇ ਜੋ ਜੇਤੇ ਥੇ।
ਤਕਰ ਔ ਮਖਨੀ ਬਲੋਂਵਨੇ ਮੇਂ ਛੋਡ ਆਹੀ ਬਾਰਕ
ਔ ਚੀਰ ਨਹਿ ਸ਼ਰੀਰ ਕੇ ਰਹਿ ਚੇਤੇ ਥੇ।
ਹੋਏ ਕੇ ਮੁਗਦ ਛੋੜ ਬਛੜੇ ਦੁਗਧ ਦੇਤ
ਨਭ ਚਰ ਚੁੰਚ ਮਾਹੋਂ ਚੋਗਾ ਛੋਡ ਦੇਤੇ ਥੇ।
ਤੈਸੋਂ ਬਿਖਆਤ ਭਏ ਹੈਂ ਈਹਾ ਅਜ ਗੋਪਾਲ ਕਹੇ ਹੈ
ਗਊ ਪਾਲ ਜੋ ਕੇ ਠੌਰ ਰਸ ਲੇਤੇ ਥੇ।
ਦੁਆਪਰ ਕੀ ਬਿਛਰੀ ਹੋਈ ਮਿਲੀ ਹੈ ਧੇਨ ਸਾਮ ਜੀ ਸੋਂ
ਚਾਟਤ ਹੈਂ ਪਗ ਕਈ ਚਾਤਤ ਹੋ ਕਰ ਸੋ।
ਟੋਗਣ ਭਏ ਆਵਤ ਥੇ ਛੋੜ ਦੂਧ ਬਣਾ ਮਾਹੇ।
ਘਣਾ ਹੀ ਪ੍ਰੇਮ ਕਰੇ ਕੂਦ ਕੂਦ ਹਰ ਸੋਂ।
ਖਾਗੜ ਨਿਵਾਏ ਸ਼ੀਸ ਦੇਵਤ ਪਿਆਰ ਈਸ ਕਹਿਤ
ਜਗਦੀਸ ਖੜੇ ਪਾਸ ਥੇ ਜੋ ਨਰ ਸੋ;
ਸੈਹਰ ਮੇਂ ਢਾਂਢੋਰਾ ਕੀਨੋਂ ਸਾਮ ਕੋ ਆਏ ਸਾਮ ਚੀਨੋ ਕੀਨੋ
ਆਏ ਦੀਦਾਰ ਲੀਨੋ ਜੀਵਨ ਅਮੀ ਸਰ ਸੋ।

ਦੋਹਰਾ : ਰਾਮਪੁਰੀ ਇਮ ਹਰੀ ਨੈਂ ਕੀਨੋ ਅਜਬ ਸੀ ਖੇਲ
ਰੁਦਨ ਕਰੇ ਵਿਆਕਲ ਭਏ ਫੇਰ ਭਏ ਕਬ ਮੇਲ।

ਉਨਆਸਵੀਂ ਸਾਖੀ ਸੰਪੂਰਨੰ ॥

ਦੋਹਰਾ : ਚੰਦਨ ਸਸੀ ਗਿਰ ਹਿਮ ਕੋ ਕ੍ਰੋਧ ਨਹ ਸਕ ਹੈ ਠਾਰ।
ਕਾਲ ਕੂਟ ਸਮ ਕ੍ਰੋਧ ਜੋ ਪ੍ਰਭ ਪਿਖਤੇ ਹਿਮ ਵਾਰ।

ਸਵੈਯਾ : ਤਨ ਕੀ ਮਨ ਕੀ ਬਿਪਦਾ ਹਨ ਕੀ ਬਨ ਕੀ ਜਨ ਕੀ ਸਮ ਲਛਮਨ ਕਾਰਾ।
ਕਾਰਾ ਸਿਖਾਰਾ ਉਬਾਰਾ ਪਿਆਰਾ ਜੋ ਹਾਰਾ ਸੁਆਰਾ।
ਜਿਓਂ ਕੁਤਭੀ ਸਿਤਾਰਾ ਤਾਰਾ ਅਹੇ ਜੋ ਕੀ ਬਚ ਮੇਂ ਰਹੇ।
ਵਾਕੇ ਕਲ ਮਲ ਦਹੇ ਭਵ ਤਰਨਾ ਸਿਖਾਰਾ।
ਸਿਖਾਰਾ ਉਹ ਕਾਰਾ ਜਹਾਂ ਸੇ ਨਿਆਰਾ ਮੋਹੇ ਪਾਹਨ ਕੋ ਤਾਰਾ ਅਹੇ ਤਾਂ ਕੋ ਜ਼ੋਹਾਰਾ।

ਦੋਹਰਾ : ਗੁਰਦਿਆਲ ਸਿੰਘ ਸੁਤ ਹਰੀ ਕੋ ਤਿਨ ਕੋ ਕਹੁ ਬਿਰਤਾਂਤ।
ਪੜੇ ਸੁਣੇ ਜੋ ਹੀਏ ਧਾਰ ਲਾਹੇ ਮਗਲੀ ਭ੍ਰਾਂਤ।

ਸਵੈਯਾ : ਲਘੂ ਵੀਰ ਕੋ ਧੀਰਕਵਾਨ ਕਹੀਉ ਅਹ ਸੋਦ ਕੋ ਬੰਧ ਨਾ ਤੋਰ ਹੀਏ ਮੈਂ ।
ਤਹ ਨੇ ਇਮ ਉਤਰ ਦੀ ਤਿਨ ਕੋ ਤ੍ਰਾਸ ਨਹੀਂ ਹੈ ਮੋਰ ਹੀਏ ਮੈਂ ।
ਕਾਹੇ ਮਮ ਸੋਧ ਕੋ ਬੰਧ ਹੋ ਦੇਵਤ ਰੈਹਨ ਦਿਓ ਅੰਦਘੋਰ ਹੀਏ ਮੈਂ ।
ਮਮ ਗੈਲ ਚਲੋਂ ਨੀਜ਼ ਮਨ ਕੀ ਹੋਂ ਸਰਤਾ ਜਮਨਾ ਗੰਗ ਮੋਰ ਹੀਏ ਮੈਂ ।

ਦੋਹਰਾ : ਸਵਤਾ ਜਨਨੀ ਏਕ ਸਮ ਅਹੈ ਕਲੇਵਰ ਏਕ ।
ਏਕ ਬਾਟ ਮੇ ਆਏ ਸਬ ਕੈਸੇ ਭਈ ਬਬੇਕ ।

ਚੌਪਈ : ਰਕਤ ਚਾਮ ਏਕ ਸ਼ਮ ਨਾੜੀ, ਸਰਵਨ ਬਦਨ ਏਕ ਸਮ ਦਾੜੀ ।
ਦੁਗਦ ਬਹੇ ਨਹੀਂ ਸੰਧੀ ਤਨ ਮੇਂ, ਰਾਮ ਬਸੋ ਹੈ ਸਬ ਜਨ ਜਨ ਮੇਂ ।
ਮਾਨਵ ਮਾਂਨਵ ਏਕ ਸਮਾਨ, ਸਭ ਕੇ ਕਰ ਸੇ ਕਰ ਲੈਹੋਂ ਪਾਨ ।
ਵਾਰ ਸੁਆਰ ਕਪਾਲ ਮੇਂ ਘਾਲੇ, ਭ੍ਰਾਤਾਂ ਜੀ ਨਹ ਮਿਲੇ ਗੋਪਾਲੇ ।
ਵਡ ਪ੍ਰਤਾਪ ਫੇਰ ਨਹ ਦਹੀਉ, ਕਰਤ ਰਹੇ ਮਹਾਂਰਾਜ ਜੋ ਚਾਹਿਉ ।
ਪਟਿਆਲੇ ਸ਼ਾਹੀ ਕਰ ਦਸਤਾਰ, ਪਹਰੇ ਅਚਕਨ ਤੀਲੇ ਦਾਰ ।

ਚੂੜੀਦਾਰ ਪੰਜਾਮਾ ਆਹੀ, ਨੋਕਦਾਰ ਪਨਹੀ ਪਗ ਮਾਹੀ ।
ਅਚ ਲੈ ਜਹੇ ਚਾਹੇ ਆਹਾਰ, ਦ੍ਰਿਸ਼ ਤਿਨ ਕੋ ਜਿਮ ਸ਼ਾਹ ਸਆਰ ।
ਵਡ ਪ੍ਰਤਾਪ ਕੋ ਭਾਈ ਜਾਨੇ, ਗੁਰੂ ਜਾਨ ਨਹ ਕੀ ਸਨਮਾਨੇ ।
ਰਿਸਟ ਪੁਸ਼ਟ ਘਾਤ ਤਿਨ ਕੇਰਾ, ਨਿਸ ਦਿਨ ਲਵਪੁਰ ਰਾਖੇ ਡੇਰਾ ।

ਕਬ ਹੀ ਆਵੇਂ ਭੈਣੀ ਮਾਹੇ, ਤੇ ਕਛੁਕ ਕਾਲ ਨਿਜ ਮੌਜ ਬਿਤਾਹੇ ।
ਅਸ ਆਇਉ ਇਕ ਜਾਮ ਦੁਖਾਰਾ, ਮਹਾਰਾਜ ਤਨ ਭਇਉ ਬੁਖਾਰਾ ।
ਆਤਬ ਤਨ ਕੋ ਜ਼ਾਰਨ ਕੀਨਾ, ਤਰਨਾ ਪਨ ਤਨ ਕਾ ਥਾ ਛੀਨਾ ।
ਕਹੀਉ ਤਿਨਹੋ ਗਿਰ ਪਰ ਲੈ ਚਾਲੋ, ਹਿਮ ਗਿਰ ਉਪਰ ਮੋਹੇ ਬਿਠਾਲੋ ।

ਸੇਵਕਨ ਤੂਰਨ ਇਮ ਹੀ ਕੀਨੋ, ਜੋ ਮਹਾਰਾਜ ਕਹੀਓ ਸੋ ਦੀਨੋ ।
ਕਲੇਵਰ ਦੁਰਬਲ ਬਹੁਤ ਹੀ ਭਇਉ, ਪੇਖਤ ਪੰਖਤ ਭਵਰ ਉਡਉ ।

ਕਛੁਕ ਖਿਨ ਰਹੇ ਪ੍ਰਲੋਕ, ਬੋਹਰੋ ਆਏ ਫਿਰ ਇਸ ਲੋਕ ।
ਸੁਰਗਤ ਦੁਰਗਤ ਜੋਏ ਨਜ਼ਾਰਾ, ਕਹੀਉ ਸੇਵਕ ਨੀਜ ਨਿਕਟ ਹਕਾਰਾ ।
ਤੂਰਨ ਕਰੋ ਭੈਣੀ ਲੈ ਚਾਲੋ, ਪ੍ਰਭ ਪਦ ਪਕੰਜ ਮੋਹੇ ਸੁਆਲੋਂ ।
ਬੇਗ ਹੀ ਭੈਣੀ ਮਾਹੇ ਅਵਾਸੇ, ਮੋਹੇ ਮਿਲਾਉ ਭਭ ਸੁਖਰਾਸੇ ।

ਸੇਵਕ ਜਾਏ ਕਹੀਉ ਪ੍ਰਭ ਤਾਂਈਂ, ਮਹਾਰਾਜ ਦਰਸ ਤਵ ਚਾਹੀਂ ।
ਕਰਨਾ ਕਰ ਤਿਸੇ ਦਰਸਨ ਦੀਜੋ, ਰਿਸਟ ਪੁਸ਼ਟ ਗਾਤ ਤਿਨ ਕੀਜੋ ।
ਪਰ ਖੇਦ ਕੋ ਸਹਨੇ ਵਾਲੇ, ਭ੍ਰਾਤਾਂ ਕੋ ਬੂਝਉ ਆਏ ਹਾਲੇ ।
ਜਿਮ ਮੇਘਾ ਖਿਤ ਪਰ ਕਰੇ ਬਾਪੀ, ਤਿਮ ਮਹਾਰਾਜ ਨੈਣ ਭਏ ਆਪੀਂ ।

ਬਖਸ਼ੋ ਬਖਸੋ ਗਿਰੈਹਾ ਉਚਾਰੀ, ਨਿਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ ਤੁਮ ਤ੍ਰਿਪਹਾਰੀ।
ਸਗਲ ਲੋਕ ਤੁਮਰਾ ਜਸ ਗਾਵੈਂ, ਤੁਮਰੋ ਦਾਉ ਪਹਨੇ ਖਾਵੇਂ।
ਮਮ ਇਸ ਲੋਕ ਸੇ ਗਇਓ ਅਗਾਰੀ, ਆਗੇ ਮੂਰਤ ਪਿਖੀ ਸੁਖਾਰੀ।
ਉਪਸਥਿਤ ਉਨ ਢਿਗ ਬਹੁਤ ਸਰੀਰ, ਮੇਲੇ ਸਮ ਵਹਾਂ ਲਾਗੀ ਭੀਰ।
ਤੁਮ ਢਿਗ ਮਮ ਜਾਵਨ ਕੋ ਚਹੀਉ, ਪਹਰੇਦਾਰ ਮੋਹੇ ਹਟਕੀਉ।
ਮਮ ਤਿਨ ਢਿਗ ਇਮ ਗਿਰਾ ਉਚਾਰੀ, ਤੁਮ ਪਰ ਮਮ ਭ੍ਰਾਤਾ ਸਰਦਾਰੀ।
ਲਘੂ ਵੀਰ ਮੈਂ ਹੂੰ ਤਿਨ ਕੇਰਾ, ਤਿਨ ਢਿਗ ਜਾਵੋ ਬਿਨਾ ਅਵੇਰਾ।
ਤਿਨ ਮਮ ਪ੍ਰਤੀ ਇਮ ਉਤਰ ਦੀਨਾ, ਤੱਸੱ ਸੁਨੀ ਏਹ ਬਾਤ ਨਵੀਨਾ।
ਏਂਹ ਤੋ ਆਪ ਹੈ ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ. ਤਾਤ ਪਾਤਾ ਨਾ ਭ੍ਰਾਤ ਗੋਪਾਲ।
ਔਰ ਏਕ ਜਨ ਪ੍ਰਗਟ ਭਿਉ, ਤਹ ਨੇ ਕ੍ਰੋਧਤੀ ਹੋਏ ਮਮ ਕਹੀਉ।
ਮਾਤਾ ਲੋਕ ਮੈਂ ਜੋਤ ਇਸ ਕੇਰੀ, ਤਾਂਕੋ ਬਚ ਨਹ ਮਾਂਨਿਉ ਹੇਰੀ।
ਏਕ ਜਾਮ ਨਹ ਲੀਨ ਬਬੇਕ, ਗੁਰੂ ਜਾਨ ਨਹ ਰਾਖੀ ਟੇਕ।
ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਕੋ ਭਾਈ ਜਾਨ, ਕਰਤ ਰਹੇ ਵਾਕੋਂ ਅਪਮਾਨ।
ਏਕ ਕਦਮ ਨਹ ਧਰੀਓ ਆਗਾਰੀਂ, ਖੜੇ ਰਹੋਂ ਨਿਸ਼ ਔ ਭੁਨ ਸਾਰੀ।
ਢਿਗ ਗੁਰੋਂ ਕੇ ਜਾਣ ਨਾ ਦੀਆ, ਵਾਸਤਾ ਤਵ ਨਾਮ ਕੋ ਲੀਆ।
ਏਂਕ ਵਾਰ ਮੋਹ ਬਹੁਰ ਪਠਾਉ, ਸੀਗਰ ਮੋਹੇ ਫੇਰ ਲੈ ਆਉ।
ਤਿੰਨ ਸੋ ਅਵਗੁਨ ਲਿਹੋਂ ਬਖਸਾਈ, ਤਵ ਨਾਮ ਕੀ ਦੀਨ ਦੁਹਾਈ।
ਮੋ ਪਰ ਕਰਨਾ ਅਸ ਤਿਨ ਕਰੀ, ਤੁਮ ਢਿਗ ਮੋਹੇ ਪੁਚਾਇਓ ਹਰੀ।
ਦੁਵ ਕਰ ਜੋਰ ਬਖਸ਼ੀਸ ਮਾਂਗੂ, ਅਬ ਨਹ ਊਹਾਂ ਬਾਂਟ ਕੋ ਤਾਂਗੂ।
ਉਸੀ ਜਾਮ ਮੇਂ ਲੀਨ ਬਬੇਕ, ਮੰਜਨ ਕਰੋ ਨਿਸ ਦਿਨ ਅਨੇਕ।
ਕਰੂਰਾ ਕਰੋ ਤੋ ਭੀ ਜਲ ਲੇਹੋ, ਵੱਕਾ ਸਰੇ ਤੋ ਭੀ ਮੇਂ ਨਾਹੇ ਹੋ।
ਔਰ ਜੋ ਕਹੋਂ ਕਰੋ ਹੋ ਸੋਈ, ਲੈਰਲੀ ਬਾਤ ਨਹ ਚਿਤਵੋ ਕੋਈ।
ਮਾਰੇ ਭਾਲ ਮੇਂ ਚਰਨ ਰਖੀਜੋ, ਮਮ ਕਲੇਵਰ ਸੁਫਲਾ ਕੀਜੋ।
ਨਿਮਰ ਹੋਏ ਜਬ ਅਰਜ ਗੁਜਾਰੀ, ਬਖਸ਼ੀਸ਼ ਕੀਨੀ ਬਖਸ਼ ਭੰਡਾਰੀ।
ਪਦ ਪੰਕਜ ਤੇਹੇ ਧਰਿਉ ਮਾਥੇ, ਜਲਨ ਬੁਝੀ ਸੁਖ ਸੋਈਉ ਸਾਥੇ।
ਚੜੇ ਬਬਾਨ ਪਰ ਕੀਉ ਪਿਆਨਾ, ਬੈਕੁੰਨ ਪੁਰੀ ਕੋ ਬਾਰ ਖੁਲਾਨਾ।
ਫੇਰ ਨਹ ਮਗ ਮੇਂ ਰੋਕਿਉ ਕਿਹੀ, ਉਸਤਤ ਕੀ ਪਿਖਿਉ ਜਿਨ ਜਿਨ ਹੀ।
ਤਿਨ ਨਿਮੇਤ ਕਰਿਉ ਪ੍ਰਭ ਮੇਲਾ, ਸੰਗਤ ਭਈ ਅਨੰਤ ਹੀ ਭੇਲਾ।
ਪਹਿਲੇ ਮੇਲਾ ਹੋਤ ਨਿਮਾਨੀ, ਫੇਰ ਕਹੀਉ ਅਸ ਹੋ ਗੁਣ ਖਾਨੀ।
ਅਸੂ ਮਾਏ ਇਨ ਕੀਨ ਚੜਾਈ, ਇਸ ਥਿਤ ਪਰ ਮੇਲਾ ਮਨਵਾਈ।

ਯਾਦ ਰਹੇ ਸਦੋ ਹੀ ਮਹਾਰਾਜ, ਹੋਏ ਰਹੀਉ ਮੇਲਾ ਲੈ ਆਜ।
ਰਾਮਪੁਰੀ ਅਬ ਲੌ ਵਹ ਰੀਤ, ਜੀਵਤ ਰਾਖੀ ਗੁਰੂ ਜਗਜੀਤ।

ਅਸੀਵੀਂ ਸਾਖੀ ਸੰਪੂਰਨੰ ॥

ਦੋਹਰਾ : ਰਾਗੀ ਵਡ ਪ੍ਰਤਾਪ ਕੋ ਦਰਸ਼ਨ ਸਿੰਘ ਉਦਾਰ।
ਕੌਤਕ ਵਡ ਪ੍ਰਤਾਪ ਕੋ ਮਮ ਪ੍ਰਤੀ ਕਹਾਂ ਉਚਾਰ।
ਪਾਦ ਪਦਮ ਪਰ ਬੰਨਦਨਾ ਸਦਾ ਕਰੋ ਕਰ ਬੰਦ।
ਬੁਦ ਬਲ ਦੀਓ ਜਗਜੀਤ ਗੁਰੂ ਛਿਨ ਛਿਨ ਉਚਰੋ ਛੰਦ।

ਕਬਿਤ : ਤਾਤ ਪ੍ਰਤਾਪ ਅਤੇ ਮਾਤਾ ਭੁਪਿੰਦਰ ਜਿਹ
ਬੀਰਨ ਸੋ ਬੀਰ ਜਾ ਕੇ ਬੀਰ ਸਿੰਘ ਵੀਰ ਹੈ।
ਸ਼ਾਰਦਾ, ਗਨੇਸ਼ ਜਹੇਂ ਕੋ ਨਾਮ ਲਿਖ ਲਿਖ ਹਾਰੇ ਸਭ
ਅਬ ਲੌ ਨਹਿ ਲਾਧੋ ਜਹੇ ਕੇ ਨਾਮ ਕੋ ਅਖੀਰ ਹੈ।
ਸਿੰਧ ਸੋ ਅਗਾਧ ਔ ਅਸਾਧ ਲਿਏ ਸਾਧ ਹੈ ਜਿਹੋਂ
ਜਤੇਂਦਰ ਜਵਾਨ ਜਪੀ ਤਪੀ ਮਹਾ ਗਹੀਰ ਹੈ।
ਕੋਟਕ ਪ੍ਰਨਾਮ ਮੇਰੀ ਏਸੇ ਗੁਰਦੇਵ ਜੀ ਕੋ
ਜਿਹੋਂ ਕੇ ਸਹਾਰੇ ਸਿੰਧ ਪਾਰ ਕਰੇ ਕੀਰ ਹੈ।

ਦੋਹਰਾ : ਦੇਵਨ ਹਿਤ ਸੁਖ ਜੀਵਨੰਗ ਜੀਵਨ ਮਾਂ ਕੇ ਲਾਲ।
ਖਾਰੇ ਵਾਰ ਕੋ ਪਾਰ ਕਰ ਅਫਰੀਕਾ ਗਏ ਪ੍ਰਤੀ ਪਾਲ।

ਚੌਪਈ : ਸੇਵਕ ਰਾਗੀ ਲੈ ਸਮੁਦਾਏ, ਮਨ ਅਰਜੋਈ ਪ੍ਰਭ ਜੂ ਆਏ।
ਉਤਵਲ ਕੀ ਸੰਗਤ ਸਭ ਆਈ, ਚਰਨ ਪਰਸ ਅਤਿ ਸੇ ਬਿਗਸਾਈ।
ਦੀਦ ਅਵ ਲੋਕ ਰਹੇ ਸੁਖ ਪਾਈ, ਉਹਾਂ ਕੇ ਸਭ ਲੋਗ ਲੁਗਾਈ।
ਜਾਮ ਜਾਮਨੀ ਕੀਰਤਨ ਹੋਵੈ, ਸੁਰ-ਪੁਰ ਸੰਗਤ ਧਰਾ ਪੈ ਜੋਵੈਂ।
ਤਾਰ ਤਊਸ਼ ਕੀ ਟੁਨਕੇ ਜਬ ਹੀ, ਪੁਲਕਾਵਤ ਹੋਵੈਂ ਸੁਨ ਕੇ ਸਭ ਹੀ।
ਸਸੀ ਪਿਖਨੇ ਜਿਮ ਚਕੋਰ, ਉਮਡਤ ਘਨ ਪਿਖ ਕਰ ਜਿਮ ਮੋਰ।
ਜਿਮ ਚਾਤ੍ਰਿਕ ਹਿਤ ਸੁਆਂਤੀ ਬੂੰਦ, ਪੀ ਪੀ ਕਰਤੋ ਆਂਖੇ ਮੂੰਦ।
ਗੂੰਗਾ ਜਿਮ ਅਮੀਰਸ ਚਾਖੇ, ਜਿਮ ਸੁਵਾਦਿਸ਼ਟ ਵਹੈ ਕਿਸੂ ਨਾ ਭਾਖੇ।
ਇਮ ਸਰਵਨ ਕਰ ਪ੍ਰਭ ਕੇ ਬੈਨਾਂ, ਪਾਦ ਪਦਮ ਅਲੀਅਲ ਲਿਪਟੈਨਾਂ।
ਨਹਿ ਨਿਕੇਤ ਕੀ ਸੁਧ-ਬੁਧ ਕਾਹੂੰ, ਬੈਠੇ ਰਹੇ ਦਿਵਾਨ ਸੇ ਮਾਹੂੰ।
ਸਿੰਘ ਸਭੀਏ ਕਈ ਉਹਾਂ ਆਏ, ਪ੍ਰਭ ਪ੍ਰਤਾਪ ਬੋਲਕਤ ਰਹੇ।
ਏਕ ਸਿੰਘ ਅਤਿ ਰਿਸ ਮੇ ਆਇਓ, ਮਾਰ ਦਿਓ ਪ੍ਰਭ ਕੋ ਇਮ ਚਾਹਿਓ।

ਨਿਸ ਦਿਨ ਇਸੀ ਵਿਚਾਰ ਮੈ ਰਹੇ, ਤੁਪਕ ਜਮੂਰਾ ਕਰ ਮੈ ਗਹੇ।
ਲਘੁ ਕ੍ਰਿਪਾਨ ਤਹ ਕੇ ਗਲ ਮਾਹੀ, ਤੀਛਨ ਰਾਖੀ ਤਿਸੇ ਬਨਾਈ।
ਸੰਗਤ ਤੋਂ ਸੌ ਪਾਂਵੜਾ ਦੂਰ, ਅੰਧ ਹੋਵੈ ਨੇਤਰ ਸਾਪੂਰ।
ਕਈ ਕੁ ਵਾਰ ਵਹਿ ਲੈ ਪਰ ਤਿਆਵਾ, ਤੋ ਭੀ ਮਨੇ ਵਿਉਤ ਬਨਾਵਾ।
ਏਕਲ ਮਿਲੇ ਤੋਂ ਬਨ ਹੈ ਬਾਤ, ਇਮ ਚਿਤਵਤੇ ਕਾਡੀ ਰਾਤ।
ਭੋਗ ਵਾਰ ਕੋ ਪ੍ਰਭ ਜੀ ਪਾਏ, ਚਰਨ ਪਾਣ ਇਕ ਗਰੇਹ ਮੈ ਆਏ।
ਜੀਨੇ ਸੇ ਵਹਾਂ ਚੜਨੇ ਲਾਗਾ, ਚਾਹਤ ਥੋਂ ਵਹਿ ਰੋਕੂ ਆਗਾ।
ਸਭ ਕੇ ਆਗੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਹੋਵੈ, ਗੋਲੀ ਏਕ ਸੇ ਉਹਾਂ ਸੋਵੈ।
ਕੰਪਤ ਕਰ ਕੇ ਖੂਬ ਸੰਭਾਰੇ, ਪੀਸ਼ਟਲ ਲੀਤੀ ਖੂਬ ਸੁਵਾਰੇ।
ਏਕ ਸੇ ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਦੂਸਰ ਗੋਲੀ, ਛੇ ਗੋਲੀ ਮਮ ਆਛੀ ਟੋਲੀ।
ਪ੍ਰਥਮ ਗੋਲੀ ਸੇ ਫੋੜ ਕਪਾਲ, ਦੂਸਰ ਦੀਓ ਸੀਨੇ ਤਤ ਕਾਲ।
ਝਵ ਹੀ ਹੋਏ ਫੇਰਾਰ ਮੈਂ ਜਾਓ, ਅਮ੍ਰਿਤਸਰ ਜਾਏ ਆਪ ਲੁਕਾਓ।
ਦੇ ਕਮੇਟੀ ਬਹੁਤ ਇਨਾਮ, ਤੁਮ ਮਮ ਕਰੀਓ ਨਾ ਕੀਸੂ ਕਾਮ।
ਚਿਲੀ ਸਮ ਏਹ ਸੰਚ ਦੌੜਾਏ, ਵਡ ਪ੍ਰਤਾਪ ਜੀ ਸਨਮੁਖ ਆਏ।
ਲੈਰ ਸੰਗਤ ਨਾ ਆਵੈ ਕੋਈ, ਜੀਨੇ ਮੈ ਥੇ ਅਬ ਵਹ ਦੋਈ।
ਏਕ ਵਹ ਜੋ ਮਾਰਨ ਆਇਆ, ਏਕੇ ਹੋ ਜਨਮ ਮਹਨ ਬਨਾਇਆ।
ਮ੍ਰਿਦਲਬਾਨੀ ਤਿਹ ਸੋ ਪ੍ਰਭੂ ਬੋਲੇ, ਤੂਹਨ ਕਰੋ ਕਹਾਂ ਡੇਰੀ ਢੋਲੇ।
ਏਕਲ ਆਵੈ ਤੋ ਮੈ ਮਾਰੋ, ਅਬ ਕਾਹੇਂ ਕੰਪਤ ਕਰ ਥਾਰੋ।
ਮਾਲਾ ਬਿਨ ਨਹਿ ਮਮ ਢਿਗ ਕੋਈ, ਪੀਸ਼ਟਲ ਕਰਦ ਤੂੰ ਗਾਹ ਹੈ ਦੋਈ।
ਅਬ ਕਾਹੇ ਪਰਹਾਰ ਮੈ ਦੇਰੀ, ਜਾਏ ਇਨਾਮ ਲਿਓ ਬਿਨ ਬੇਰੀ।
ਸਭ ਕੀ ਨੀਲੀ ਕਰ ਦਸਤਾਰ, ਸ਼ੰਗਰ ਕਰੋ ਕਉ ਕਰੇ ਆਵਾਰ।
ਗੀਰੀਓ ਪੀਸ਼ਟਲ ਕਰਦ ਭੀ ਛੂਟੀ, ਪੜੀਓ ਇਮ ਜਿਮ ਬਿਜ ਹੋਏ ਟੂਟੀ।
ਨੀਲੀ ਪਗੜੀ ਦੂਰ ਵਗਾਨੀ, ਬਖਸੋ-ਬਖਸੋ ਗਿਰਹਾ ਅਲਾਨੀ।
ਜਾੜੇ ਮਾਰੀਓ ਕੰਪੇ ਮਾਨਵ, ਤਿਮ ਕੰਪੇ ਤਨ ਤਿਹ ਕੋ ਜਾਨਵ।
ਸਾਵਣ ਸਨ ਨੈਣ ਵਰਸਾਨੇ, ਸੰਗਤ ਆਏ ਪਿਖ ਭਈ ਹਰਾਨੇ।
ਰੋਵਨ ਸੁਨ ਆਏ ਤਿਸ ਕੇਰਾ, ਪ੍ਰਥਮ ਖੜੇ ਰਹੇ ਕਰਕੇ ਜੇਰਾ।
ਰੋਵਤੇ ਪਿਖ ਤਿਸ ਬੂਝਨ ਕੀਨਾ, ਕਿਆ ਭਯੋਂ ਤੋਹੇ ਚਤਰ ਪ੍ਰਵੀਨਾ।
ਕਛੂਕ ਖਿਨ ਬੋਲੀਓ ਨਹਿ ਕਾਈ, ਤੋ ਬੋਲੀਓ ਜੋ ਬਖਸੀਸ ਪਾਈ।
ਨਿਜ ਅਪਰਾਧ ਸਭੋ ਕਹਿ ਦੀਨੋਂ, ਮਮ ਚੀਟੀ ਸਮੇਰ ਗਹੈ ਲੀਨੋਂ।
ਨਿਕਟ ਸੇ ਨਹਿ ਗਈ ਸਹਾਰੀ, ਰੋਵਤ ਹੋ ਨਿਜ ਕਰਮਾਂ ਮਾਰੀ।
ਸਗਲ ਵਿਰਤਾਂਤ ਸੁਨਾਓ ਆਪਣਾ, ਜੋ ਲੈਵਤ ਰਹੀਓ ਮਮ ਸੁਪਨਾ।

ਕਈਨ ਤੇਹ ਕੋ ਕਈ ਧਰਕਾਰ, ਕਈਨ ਮਾਗੀ ਬਖਸ ਆਪਾਰੰ।
ਕੋਈ ਚਾਹਤ ਥੇ ਤਿਸ ਕੋ ਕੂਟਾ, ਕਈ ਚਾਹੇ ਦੇ ਫਾਂਸੀ ਸੂਟਾ।
ਤਿਹ ਕੋ ਸਤਿਗੁਰੂ ਕੂਕਾ ਕੀਨਾ, ਕਲਮਲ ਦਾਹੀਓ ਵਾਕੋ ਪੀਨਾ।
ਮਿਤਰ ਅਰੀ ਸਭਨ ਕੋ ਪਿਆਰਾ, ਜੀਵਨ ਮਾਂ ਕਾ ਰਾਜ ਦੁਲਾਰਾ।
ਮੋ ਕੋ ਕਹੀ ਦਰਸ਼ਨ ਸਿੰਘ ਰਾਗੀ, ਗੁਰੂ ਜਗਜੀਤ ਮੋਹੇ ਕਰ ਵਡ ਭਾਗੀ।
ਕਵਿਤੰ ਦੇ ਪ੍ਰਸੰਗ ਲਿਖਾਏ, ਰਾਮਪੁਰੀ ਪੜ ਮੋਖ ਕੋ ਪਾਏ।

ਇਕਆਸਵੀਂ ਸਾਖੀ ਸੰਪੂਰਨੰ ॥

ਦੋਹਰਾ : ਗਾਥਾ ਅਪਰਮ ਪਾਰ ਹੈ ਕਹ ਸਾਕੇ ਕੋ ਕੈਸ।
ਜੈਸੇ ਮੋਹੇ ਲਿਖਵਾਇਓ ਮਮ ਲਿਖ ਦਿਨੋ ਤੈਸ।

ਦੋਹਰਾ : ਇਕ ਸਮੇਂ ਹਿਤ ਸੇਵਕਾਂ ਕਰਨਾ ਨਿਧ ਦਿਆਲ।
ਅਫਰੀਕਾ ਕੀਓ ਜਾਵਨਾ ਸੇਵਕ ਕਛੁਕ ਨਾਲ।

ਚਪਈ : ਸੁਆਗਤ ਹਿਤ ਬਹੁ ਸੰਗਤ ਆਈ, ਦਰਸ ਪਰਸ਼ ਅਤਿ ਸੇ ਬੀਗਸ਼ਾਈ।
ਦਰਸ਼ਨ ਸਿੰਘ ਖਜਾਨ ਸਿੰਘ ਵੀਰ, ਪੰਡਤ ਰਤਨ ਔ ਭਾਈ ਵਜੀਰ।
ਆਬਨ ਪੋਰ ਕੋ ਲਗੇ ਦਿਵਾਨ, ਪ੍ਰਾਤਾਂ ਕਾਲ ਵਾਰਾ ਲਗਵਾਵੈ।
ਸੰਗਤ ਬਹੁਤ ਦਰਸ ਹੀਤ ਆਵੈ, ਮਨੋ ਬਾਛਤ ਸਤਿਗੁਰੂ ਤੇ ਪਾਵੈ।
ਉਹਾ ਆਇ ਇਕ ਸ਼ਿਕਾਰੀ, ਨਮਸਕਾਰ ਹਿਤ ਭਉ ਅਗਾਰੀ।
ਤੇਹ ਕੋ ਪ੍ਰਭ ਜੀ ਨਿਕਟ ਹਕਾਹਾ, ਕਦ ਛੋੜੇਗਾ ਅਸ ਤੂੰ ਕਾਰਾ।
ਔਹ ਪੰਜਾਬੀ ਸਿੰਘ ਸਰਦਾਰ, ਸ਼ੇਰ ਕੋ ਕਰਤੋ ਵਹ ਸ਼ਿਕਾਰੀ।
ਖਗ ਮ੍ਰਿਗ ਸਿੰਘ ਮਾਰ ਘਨੇਰੇ ਸਭ ਮੈਂ ਜੀਵਨ ਹੈ ਸਮ ਤੇਰੇ।
ਭਜਨ ਕਰੋ ਔ ਗਾਵੋਂ ਬਾਣੀਂ, ਸਮ ਬਟਾਉ ਏਹ ਪ੍ਰਾਣੀ।
ਆਗੇ ਹੋਵੇ ਏਹ ਹਿਸਾਬ, ਪੂਨਾ ਨ ਹੋਏ ਹੈ ਕੋਈ ਜੁਵਾਬ।
ਉਠਉ ਕਬ ਦੋਵੈ ਕਰ ਜੋਰੇ, ਕੰਠ ਰੁਕੇ ਬੋਲੀਉ ਹਟਕੋਰੇ।
ਕਰਨਾ ਨੀਧ ਕਰੋ ਮਮ ਕਰਨਾ, ਮੈਂ ਅਨਾਥ ਆਪ ਕੀ ਸਰਨਾ।
ਆਜ ਸੇ ਨਹਿ ਕਰ ਤੂੰ ਸਿਕਾਰਾ, ਮਾਸ ਮਦ ਛੋੜੇ ਤਵ ਦੁਆਰਾ।
ਔਰ ਸਿਘਨ ਕੰ ਦੇ ਉਪਦੇਸ਼, ਪ੍ਰਭ ਜੀ ਆਏ ਵਾਪਿਸ ਦੇਸ਼।
ਕਛੁਕ ਜਾਮ ਵਹਿ ਸਿੰਘ ਅਸ ਰਹੀਉ, ਕਬਹੋਂ ਨਾਹੇ ਸ਼ਿਕਾਰ ਕੋ ਗਈਉ।
ਫੇਰ ਪੁਰਾਨੀ ਆਈ ਵਾਦੀ, ਭੂਲ ਗਈਉ ਸੁਭ ਬਚਨ ਅਨਾਦੀ।
ਗਈਉ ਸ਼ਿਕਾਰ ਕਰ ਤੁਬਕ ਸੰਭਾਰੀ, ਵਿਸ਼ਕੀ ਪੀ ਭੂਲੀਉ ਬਨਵਾਰੀ।
ਕਾਨਣ ਮਾਹੇ ਧਰਾ ਪਰਾ ਜਬ ਹੀ, ਪੀਖਉ ਸਿੰਘ ਏਕ ਤੇਹ ਸ਼ਭ ਹੀ।

ਤੇਹੰ ਕੇ ਪਾਛੇ ਗਈਉ ਧਾਈ, ਪਇਉ ਅਗੇਰੇ ਵਹ ਸਿੰਘ ਭਾਈ।
ਇਨਹੇ ਔਰ ਪਿਆਨਾ ਕਿਉ, ਸਗਣੇ ਕਾਨਣ ਮੈਂ ਪਗ ਦੀਉ।
ਨਿਜ ਤੂਬਕ ਕਰ ਮਾਹੇ ਸੰਭਾਰੀ, ਕਛੁਕ ਸੋਚ ਕਰੀ ਸ਼ਿਕਾਰੀ।
ਔਰ ਸਿੰਘ ਨਾ ਹੋਵੈ ਕੋਈ, ਮਤ ਹੋਵੇ ਜਹ ਪਿਖਉ ਸੋਈ।
ਏਕ ਔਰ ਤੇਹ ਪਾਛੇ ਪੜੀਉ. ਦੂਵੈ ਪੇਖ ਅਤਿ ਸੇ ਵਹਿ ਦੜੀਉ।
ਦੂਸਰ ਤਰਫ ਕੋ ਸਰਕਨ ਲਾਗਾ, ਆਗੇ ਔਰ ਖੜਾ ਸਿੰਘ ਰਾਜਾ।
ਪਾਛਲ ਪਾਸੇ ਸਰਕੀਉ ਸੋਈ, ਸਨਮੁਖ ਰਹੀਉ ਮ੍ਰਿਗਰਾਜ ਖਲੋਈ।
ਚਾਰੋ ਔਰ ਪੀਖਉ ਜਬ ਘੇਰਾ, ਦ੍ਰਿਗ ਮੂੰਦੇਂ ਭਈਉ ਜਾਮ ਅੰਧੇਰਾ।

ਕਬਿਤ : ਗ੍ਰਸੀਉ ਗ੍ਰਹ ਗਜ ਟੇਰਤ ਜਿਉ ਸਰ ਮਾਹੇਂ
ਸਿਮਰੀਉ ਸੰਥਨੇ ਕੰਨੇ ਪਾਰਥ ਨੇ ਸ਼ਾਮ ਕੋ।
ਦ੍ਰਪਦ ਕੀ ਸੂਤਾ ਸਭਾ ਮਦ ਕਹੀਉ ਚੀਖ ਚੀਖ
ਰਾਖੋਲਾਜ ਆਜ ਚੀਰ ਹਰੇ ਨਾਹੀ ਭਾਮ ਕੋ।
ਆਰਾਦੀਉ ਜੋਊ ਰਾਏ ਸਿੰਘ ਸਿੰਘ ਪਿਖ ਘਾਤਕ ਕੋ
ਕੋਟ ਮੈਂ ਅਰਾਧੋਂ ਮਾਈ ਰਾਖੋ ਹਰ ਨਾਮ ਕੋ।
ਕਰ ਜੋਰ ਢਿਗ ਮੂੰਹ ਤਾਹੇ ਸਮ ਟੇਰ ਕਹੇ
ਵਡੇ ਪ੍ਰਤਾਪੀ ਜੀ ਸਹਾਰਾ ਤਵ ਨਾਮ ਕੋ।

ਸਵੈਯਾ : ਮਮ ਆਜ ਕਲੇਵਰ ਰਾਖ ਲੀਉ ਅਸ ਫੇਰ ਕਰੋ ਨਾ ਗਿਰਾ ਉਚਾਰੀ।
ਮਦ ਮਾਸ ਵਿਨਾਸ਼ ਕਾ ਕਾਰਨ ਹੈ ਕਾਨਣ ਫੜ ਕਾਨ ਕੋ ਕਹੇ ਸ਼ਿਕਾਰੀ।
ਦਾਰਨ ਦੁਖ ਕਾਰਨ ਆਜ ਬਣਾ ਲੇ ਕਹਿ ਰਿਹਾ ਇਮ ਸਾਂਸ ਹੁਦਾਰੀ।
ਰਾਖ ਲੀਉ ਮੋਹੇ ਰਾਖ ਲੀਉ ਸ੍ਰੀ ਵਡ ਪ੍ਰਤਾਪ ਜੀਉ ਅਸ ਵਾਰੀ।

ਸਵੈਯਾ : ਚਮਕਤ ਜਿਮ ਦਾਮਨੀ ਅਬਰ ਮੇਂ ਤੇਹ ਕੇ ਢਿਗ ਇਮ ਭਉ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਾ।
ਗਰ ਮੈਂ ਜਪਨੀ ਕਰਿ ਖੂਢ ਲੀਏ ਧਰ ਹਾਥ ਹੀਏ ਤਹਿ ਦਿਉ ਦਿਲਾਸਾ।
ਦ੍ਰਿਗ ਖੋਲ ਕੇ ਲਿਪਟਤ ਪਾਦ ਪਦਮੰ ਨਹਿ ਕੇਹਰ ਪਿਖਓ ਨਹ ਕਾਨਣ ਖਾਸਾ।
ਅਬ ਲੌ ਨਹ ਫੇਰ ਸ਼ਿਕਾਰ ਗਇਉ ਕਹ ਰਾਮਪੁਰੀ ਸਭ ਕਹੇ ਮੁਬਾਸਾ।

ਬਿਆਸਵੀਂ ਸਾਖੀ ਸੰਪੂਰਨੰ ॥

ਦੋਹਰਾ : ਫਲਗੁਨ ਮਹਾਂ ਆਨੰਦ ਮੈਂ ਅੰਨਦਤ ਨਰ ਨਰ ਹੋ ਬਾਮ।
ਰਿਤੂ ਬੰਸਤ ਸੁਹੰਤ ਅਤਿ ਨਹ ਜਾੜਾ ਨਹ ਘਾਮ।
ਸਰਦਾ ਸਿੰਘ ਕਰੀਵਾਲ ਦੇ ਅਤਿ ਸੇ ਭਓ ਬਿਮਾਰ।
ਕਿਛੁਕ ਆਛੌ ਨਾ ਲਾਗੋ ਆਤਬ ਭਈ ਬਹਾਰ।

ਚੌਪਈ : ਕਲੇਵਰ ਰਿਸ਼ਟ ਪੁਸ਼ਟ ਤਿਹੋਂ ਖੋਇਓ, ਅਤਿ ਸੇ ਵਹ ਦੁਬਲਾ ਸਾ ਹੋਇਓ।
ਨੇਕ ਕੀਆ ਟਿਕਨ ਨਾ ਪਾਵੈ, ਔਖਦ ਕੋਈ ਰਾਸ ਨਾ ਆਵੈ।
ਕਛੁਕ ਮਾਸ ਗਾਮ ਮੈਂ ਬੀਤੇ, ਉਪਜੀ ਬਾਹਰ ਜਾਨਕੀ ਹੀਤੇ।
ਔਰ ਜਨੋਂ ਭੀ ਤੀਹ ਪ੍ਰਤੀ ਕਹੀਓ, ਹੋਵੈ ਇਲਾਜ ਜਲੰਧਰ ਅਹੀਓ।
ਸੁਤਔਰ ਔਰ ਸਬੰਧੀ ਲੈ ਕੇ, ਜਲੰਦਰ ਗਏ ਗਾਡੀ ਚੜਏ ਕੇ।
ਨੀਗਮ ਕਰੀ ਸੇ ਓਖਦ ਲੀਨੀ, ਮੂਹ ਮਾਗੇਂ ਤੇਹੋ ਮਾਯਾ ਦੀਨੀ।
ਏਕ ਮਾਸ ਉਹਾ ਠਹਰਾਨਾ, ਸਰਦਾ ਸਿਘ ਮੋਹੇ ਕਹੋ ਨਮਾਨਾ।
ਨੀਰਾਸਕ ਉਹਾ ਸੇ ਮੈਂ ਭਇਓ, ਲੁਧਆਣੇ ਤਿਨੇ ਮੋਹ ਪਠਓ।
ਬਾਹਰ ਬੈਠੋਂ ਇਕ ਸੰਨਿਆਸੀ, ਜੜੀ ਬੂਟੀਆਂ ਲਿਏ ਖਾਸੀ।
ਮਮ ਤਿਨ ਢਿਗ ਕਛੂ ਅਟਕਾਨਾ, ਮੋ ਕੇ ਤਿਹ ਬੂਝਉ ਅਫਸਾਨਾ।
ਅਸ ਕਲੇਵਰ ਕੈਸੇ ਭਇਓ, ਤਰਨਾ ਪਾਨ ਤਨ ਕੋ ਕਿਮ ਖੋਇਓ।
ਕਪਾਲ ਸੋ ਨਜਲਾ ਗਿਰਨੇ ਲਾਗਾ, ਉਸੀ ਜਾਮ ਸੇ ਅਬ ਲੌ ਭਾਗਾ।
ਔਖਦ ਲੀਨੀ ਬਹੁ ਪ੍ਰਕਾਰਨ, ਨਹ ਉਤਰੀਉ ਅਤਿ ਸੇ ਦੁਖਾਰਨ।
ਮ੍ਰਿਦਲ ਬਚਨ ਬੋਲਿਉ ਸਨਿਆਸੀ, ਅਬ ਮੇਟੂੰ ਮੈਂ ਸਗਲ ਉਦਾਸੀ।
ਮਮ ਭੀ ਸੇਵਕ ਹੋ ਤਵ ਗੁਰੂ ਕੋ, ਤੁਮ ਰਾਖੋ ਨਿਜ ਧਿਰਜ ਉਠ ਕੋ।
ਬਹੁਤ ਦਾਮ ਨਹ ਲਾਗੇ ਤੋਰੇ, ਪੇਖਨ ਕੀਜੋ ਮਾਨ ਬਚ ਮੋਰੇ।
ਪੂਰੇ ਪੰਚੀਸ ਲੀਨੇ ਦਾਮ, ਦੀਨ ਦੁਆਈ ਤੇਹੇ ਕਈ ਜਾਮ।
ਆਗੇ ਸੇ ਭਇਉ ਲਾਚਾਰ, ਫੇਹ ਗਇਉ ਨਹੀਂ ਵਾਕੇ ਬਾਰ।
ਧਰਮਸਾਲ ਵਹਾਂ ਕੂਕੀਆਂ ਕੇਹੀ, ਪਹੁਚਉ ਵਹਾਂ ਥਾਏਂ ਬਿਨ ਬੇਰੀ।
ਰਵੀ ਅਸਤ ਨਿਸ ਪੈਰ ਪਸਾਰਾ, ਅਤਿ ਹੀ ਮਮ ਬਪ ਭਇਉ ਨਾਕਾਰਾ।
ਤਬ ਇਕ ਸਿਮਰਨ ਮੈਂ ਤੁਕ ਆਈ, ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਮੈਂ ਗੁਰ ਲਿਖਵਾਈ।
ਜਾ ਕੋ ਮੁਸ਼ਕਲ ਅਤਿ ਬਣੇ ਢੋਈ ਕੋਈ ਨਾ ਦੇ।
ਲਾਗੂ ਹੋਏ ਦੁਸਮਨਾ ਸਾਕ ਭੀ ਬਜ ਖਾਲੇ।
ਸਭੋ ਭਜੇ ਆਸਰਾ ਚੁਕੇ ਸਭ ਅਸਰਾਓ।
ਚੀਤ ਆਵੇਂ ਉਸ ਪਾਰ ਬ੍ਰਹਮ ਲਗੇ ਨਾ ਤਤੀ ਵਾਓ।
ਤਬ ਸਿਮਰਿਓ ਗੁਰੂ ਪ੍ਰਤਾਪ, ਹੋਨ ਲਗਓ ਅਜਪਾ ਜਾਪ।
ਤੂੰ ਕਰ ਪਿਗਲੇ ਕੋ ਦੀਨੇ, ਤੂੰ ਹੀ ਗੀਠੇ ਮੀਠੇ ਕੀਨੇ।
ਤੂੰ ਤੂੰ ਕਰਤਾ ਗਓ ਬੀਰਾਜ, ਦਰਸ਼ਨ ਦੀਨੋ ਆਏ ਮਹਾਰਾਜ।
ਔਖਦ ਸੁਪਨੇ ਮਾਹੀ ਬਿਤਾਈ, ਇਨਹੋ ਉਠਾਏ ਦੀਨੀ ਸਮਝਾਈ।
ਕੀਕਰ ਕੀ ਲੌਂਗ ਕੋ ਲੀਜੋ, ਇਤਨੇ ਹੀ ਮਹਾਂਰਾਖ ਮਲੀਜੋ।

ਜੰੜਾਂ ਜਵਾਂਦਿਆਂ ਲੀਜੋ ਜ਼ਾਏ, ਚਨੀਆਂ ਦੀ ਲੀਉ ਸੂੜੀ ਪਾਏ।
ਚੀਨੀ ਥੋੜੀ ਮਹਾਂ ਮਿਲਾਉ, ਸਿਮਰਨ ਪ੍ਰਭ ਕੋ ਕਰ ਅਚ ਜਾਉ।
ਭਏ ਅਲੋਪ ਸੀ ਪਾਰ ਗਰਾਮੀ, ਸੁਪਨੋ ਜਾਨ ਤੇਹੇ ਕ੍ਰਿਆ ਥਾਮੀ।
ਉਹਾਂ ਸੇ ਨੀਜ ਗ੍ਰਹ ਕੋ ਆਇਆ, ਨਿਜ ਸਦਨ ਮੇਂ ਸਭੂ ਮਗਵਾਇਆ।
ਉਖਦ ਅਚੀ ਏ ਤੀਨ ਦਿਹਾੜੇ, ਰੋਗ ਗਇਉ ਕਹੀ ਔਰ ਪਦਾਰੇ।
ਕਚੰਨ ਸਮ ਕਲੇਵਰ ਭਇਉ, ਰਿਸ਼ਟ-ਪੁਸ਼ਟ ਥਪ ਰੋਗ ਨਾਸੈਇਉ।
ਔਰ ਕਈਅੀਨ ਕੋ ਔਖਦ ਏਹੀ ਮਮ ਦੀਨੀ ਦੇਹ ਪੀਖ ਕਰਕੇ ਦੇਹੀ।
ਤਨ ਕੀ ਗਰਮੀ ਦੇ ਗਵਾਈ, ਔਖਦ ਸਤਿਗੁਰ ਜੀ ਫੁਰਮਾਈ।
ਨੀਜ ਸਗੰ ਬੀਤੀ ਮੋਹੇ ਲਿਖਵਾਈ, ਮਨ ਚਿਤ ਲਾਏ ਪੜੋ ਮਾਈ ਭਾਈ।
ਨਿਓਟਿਆਂ ਉਟ ਗੁਰੂ ਪ੍ਰਤਾਪ, ਰਾਮਪੁਰੀ ਤੁਹੀ ਤਿਸ ਜਾਪ।

83 ਤ੍ਰਿਆਸਵੀਂ ਸਾਖੀ ਸੰਪੂਰਨੰ ॥

ਦੋਹਰਾ : ਵਟਾਲੇ ਵਾਲੇ ਸੰਤ ਸੰਤ ਸਿੰਘ ਕਰ ਇਸ਼ਨਾਨ ਪ੍ਰਭਾਤ।
ਮੂਸੇ ਵਾਂਗ ਸਤਿਗੁਰਾਂ ਮੰਗ ਕਹ ਲੇਤੇ ਸਭ ਬਾਤ।

ਕਬਿਤ : ਜਿਵੇਂ ਲਿਖੀ ਤਿਸ਼ੇ ਤਿਵੇਂ ਭੋਗਨੀ ਜਹਾਨ ਉਤੇ
ਭਾਵੇਂ ਕੋਈ ਸੈਨਸ਼ਾਹ ਭਾਵੇਂ ਕੋਈ ਵਜੀਰ ਏ।
ਕੁਦਰਤ ਦੇ ਨੇਮ ਨੂੰ ਹੈ ਹਰ ਕੋਈ ਅਚਲ ਜਾਨੇ
ਭਾਵੇਂ ਅਵਤਾਰ ਨਬੀ ਸੂਫੀ ਕੋਈ ਫਕੀਰ ਏ।
ਕੋਈ ਆ ਜ਼ਹਾਨ ਉਤੇ ਭੋਗਦਾ ਅਨੇਕ ਭੋਗ ਕੋਈ
ਨੰਗੇ ਤਨ ਫਾਕੇ ਝਲ ਦਾ ਸਰੀਰ ਏ।
ਕੋਈ ਰਾਮਪੁਰੀ ਰਾਮ ਨਾਲ ਹੋਵੇ ਇਕ ਮਿਕ
ਕੋਈ ਕਸ ਬੈਠਾ ਰਹੇ ਮਾਰਨ ਲਈ ਤੀਰ ਏ।

ਦੋਹਰਾ : ਕਾਰਨ ਕਰਤੇ ਦਾ ਭੈਆ ਭੈਦਿ ਸੰਤ ਬਿਮਾਰ।
ਔਖਦ ਲੈਵੇ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਸਿਮਰੇ ਸਿਰਜਨ ਹਾਰ।.

ਚੌਪਈ : ਸੰਤਾ ਕੇ ਜੋ ਸੰਗੀ ਸਾਥੀ, ਉਨ ਕੇ ਨਿਕਟ ਕੋਈ ਨਾਹੇ ਥੀ।
ਸਕੇਤ ਵਸੇ ਵਹਿ ਸਨ ਪ੍ਰਵਾਰ, ਸੁਨੀਓ ਜਬ ਹੈ ਸੰਤ ਬਿਮਾਰ।
ਕਰ ਪ੍ਰਨਾਮ ਕਰੀ ਅਰਜੋਈ, ਸੇਵਾ ਬਖਸੋ ਸੰਤ ਜੀ ਕੋਈ।
ਹਮ ਹੈ ਸੰਤ ਜੀ ਦਾਸ ਤੁਮਾਰੇ, ਜੋ ਚਾਹੋ ਕਰੇ ਹਮ ਕਾਰੇ।
ਕਰੋ ਹੁਕਮ ਹਮੇ ਤਤਕਾਲ, ਡਾਕਟਰ ਦੇਵੇ ਪਾਸ ਬਠਾਲ।
ਦੈਹੋ ਮਰਨ ਨਹੀਂ ਅਬ ਟੀਕੇ, ਰਾਜੀ ਹੋਵੋ ਔਖਦ ਪੀ ਕੇ।

ਨਹੀਂ ਲੋੜ ਡਾਕਟਰ ਦੀ ਕਾਈ, ਬੋਲੇ ਸੰਤ ਕਰੀ ਕਰੜਾਈ।
ਜੋ ਹੋਵੇ ਹੈ ਪ੍ਰਭੂ ਕਾ ਕੀਆ, ਕਰਨੇ ਹਾਰ ਨਹੀਂ ਦੂਆ ਤੀਆ।
ਬਾਹਰ ਜ਼ਾਏ ਪੰਥ ਨੀਹਾਰ, ਆਵੇ ਹੈ ਸਤਿਗੁਰੂ ਕੀ ਕਾਰ।
ਸਤ ਬਚਨ ਕਰ ਪੇਖਿਓ ਜਾਏ, ਬਾਹਰ ਬਾਬਾ ਬਅੰਤ ਸੀ ਆਏ।
ਧਿਆਨ ਸਿੰਘ ਕਹਿਓ ਸੰਤਾ ਜਾਏ, ਸਤਿਗੁਰੂ ਨਹੀਂ ਬਾਬਾ ਜੀ ਆਏ।
ਹੁਨੇ ਹੀ ਆਏ ਖੜੀ ਹੈ ਕਾਰ, ਆਏ ਹੈਂ ਤੋਹੇ ਦੇਨ ਦੀਦਾਰ।
ਬੋਲੋ ਸੰਤ ਸੁਨੋ ਤੁਮ ਧਿਆਨ, ਅਬ ਸਤਿਗੁਰੂ ਹੈ ਏਹੀ ਜਾਨ।
ਬਾਬਾ ਜੀ ਆਏ ਦਰਸਨ ਦੀਨਾ, ਸੰਤਾਂ ਨੇ ਪ੍ਰਨਾਮ ਥਾ ਕੀਨਾ।
ਕਰ ਦਰਸ਼ਨ ਕਰ ਗਏ ਪਿਆਨਾ, ਦਰਸ਼ਨ ਕੀ ਸੀ ਬਾਕੀ ਚਾਹਨਾ।
ਸੰਗਤ ਮਿਲ ਕਰ ਕੀ ਸਸਕਾਰ, ਪ੍ਰੀਤ ਨਿਭੀ ਜਾਨੇ ਸੰਸਾਰ।
ਦੋਏ ਸਾਲ ਰਹੇ ਗੁਰੂ ਪ੍ਰਤਾਪ, ਜਾਏ ਮਿਲੇ ਸੰਤਾਂ ਨੂੰ ਆਪ।
ਧਿਆਨ ਸਿੰਘ ਆਈ ਪ੍ਰਤੀਤ, ਬਨੇ ਡਿਠੇ ਗੁਰੂ ਜਗਜੀਤ।
ਧਿਆਨ ਸਿੰਘ ਬਚ ਇਮ ਉਚਾਰੇ, ਸੰਤਾਂ ਗੁਰਾਂ ਦੀ ਇਕੋ ਤਾਰੇ।
ਬਾਬਾਂ ਜੀ ਇਮ ਬਚਨ ਸੁਨਾਏ, ਇਸ ਕਾਰਨ ਮੋਹਿ ਗੁਰਾਂ ਪਠਾਏ।
ਰਾਮਪੁਰੀ ਕਹਿ ਧੰਨ ਪ੍ਰਤਾਪ, ਆਗੇ ਪਾਛੇ ਆਪ ਹੀ ਆਪ।

ਚੌਰਾਸਵੀਂ ਸਾਖੀ ਸੰਪੂਰਨੰਨ ॥

ਦੋਹਰਾ : ਕੁਖਰ ਗਾਵ ਸ਼ਿਪਪੁਰੇ ਮੇ ਅਤਸੇ ਥੋ ਰਮਣੀਕ।
ਭਾਨ ਸਿੰਘ ਜੀ ਸੰਤਕੇ ਬਸੈ ਸੁਤ ਤਫੀਕ।

ਦੋਹਰਾ : ਅਬ ਹੈ ਸੰਤ ਗੁਰਦਿਆਲ ਸਿੰਘ ਔ ਸੰਤ ਗੁਰਬਖਸ਼।
ਅਤਸੇ ਵਡ ਪ੍ਰਤਾਪ ਕੀ ਇਨ ਕੇ ਉਪਰ ਬਖਸ਼।

ਚੌਪਈ : ਪਾਕਸਤਾਨ ਹੇ ਜਬ ਇਤ ਆਏ, ਢੂੰਢਤ ਕਾਜ ਰੋਹਤਕ ਮੇ ਧਾਏ।
ਉਹਾਂ ਇਨਕੇ ਔਰ ਥੇ ਸੰਗੀ, ਬਾਤ ਕਾਮ ਕੀ ਬਨਅਸ ਚੰਗੀ।
ਕਾਮ ਬਡੱਈ ਕੋ ਜਾਣੇ ਆਛਾ, ਮਿਲੀ ਦਿਆੜੀ ਜੋ ਮਨ ਬਾਛਾ।
ਨਿਤ ਪ੍ਰਤ ਮੱਜਨ ਕਰ ਭੁਨਸਾਰਾ, ਲਾਵੇਂ ਆਸਾਂ ਜੀ ਕੋ ਵਾਰਾ।
ਏਕ ਦਿਵਸ ਮਨਮੋ ਇਮ ਠਾਨੀ, ਦਹੈ ਦਰਸ ਆਜ ਗੁਨ ਖਾਨੀ।
ਦਾਂਮ ਅਢਾਈ ਕੋ ਪ੍ਰਸਾਦ, ਅਰਜ ਕਰੀ ਅਤੀ ਹੋਏ ਵਿਸਮਾਦ।
ਔਰ ਫੇਰ ਮਨ ਅਤੀ ਉਦਰਾਨਾ, ਪਾਚ ਕੋ ਕਰੋ ਪ੍ਰਸਾਦ ਸੁਜਾਨਾ।
ਜਿਸ ਚਾਤ੍ਰਕ ਮੀਨਾ ਜਲ ਚਾਹਵੈ, ਜਿਮ ਯੁਵਤੀ ਨਿਜ ਨਾਹ ਤਕਾਵੇ।
ਸੁਗਤ ਸੁਖਨ ਬਹੁ ਪ੍ਰਕਾਰਨ, ਨੈਨਨ ਪੀਆ ਕੀ ਬਾਟ ਨਿਹਾਰਨ।
ਜਿਮ ਗੁਪਾਲ ਕੋ ਢਾਹੇ ਮੀਰਾਂ, ਬੇਦਤ ਕੀਨੀ ਬਿਰਹੋਂ ਤੀਰਾਂ।

ਗਾਵੈ ਗੀਤ ਸਿਤਾਰ ਵਜਾਵੇ, ਨਿਸ ਦਿਨ ਇਸ ਹੀ ਭਾਤ ਬਿਤਾਵੇ।
ਤਿਮ ਬੇਡੀ ਸੁਤ ਸਿੰਘ ਗੁਰਦਿਆਲ, ਪ੍ਰਭ ਕੀ ਪ੍ਰੀਤੀ ਕਰਿਓ ਨਿਡਾਲ।
ਪ੍ਰਤੀਖਿਆ ਕਰਤ ਜਾਮ ਢਲ ਗਇਉ, ਅਬ ਲੌ ਨਾਹਨ ਦਰਸ਼ਨ ਭਇਓ।
ਚਿਤਾਂਤਰ ਮਨ ਔਰ ਭਇਓ ਤਬ, ਅੰਤਰਜਾਮੀ ਆਓਗੇ ਕਬ।
ਕਰ ਕੇ ਮਾਹੋ ਔਜਾਰ ਗਿਰੇ ਹੈਂ, ਆਸੂੰ ਨੈਨਨ ਮਾਹੋਂ ਢਰੇ ਹੈਂ।
ਕਾਮ ਕਾਜ ਨਹਿ ਕਛੂ ਸਹਾਵੇ, ਮਨੂਆ ਪ੍ਰਭ ਕੋ ਦਰਸਨ ਚਾਹਵੇ।
ਚਿੰਤਾਤਰ ਰਵੀ ਅਸਤਨ ਲਾਗਾ, ਝਬ ਆਇਓ ਇਕ ਸਿੰਘ ਵਡ ਭਾਗਾ।
ਆਏ ਹੈ ਭਾਈ ਗੁਰ ਪ੍ਰਤਾਪ, ਯਾਦ ਕਰਿਓ ਹੈ ਤੋਕਿਓ ਆਪ।
ਆਗੇ ਪਾਛੈ ਚਾਲੇ ਦੋਊ, ਆਵੇ ਲੈਰ ਸੁਨੇ ਹੈ ਜੋਊ।
ਗੁਰਦਿਆਲ ਸਿੰਘ ਝਬ ਚਰਨੀ ਲਾਗਾ, ਸੋਇਓ ਕਰਮ ਆਜ ਫਨ ਜਾਗਾ।
ਹਰਖਤ ਭਏ ਪੇਖ ਬਨਵਾਰੀ, ਪੂਛਤ ਕੁਸ਼ਲ ਈਹਾਂ ਕੀ ਸਾਰੀ।
ਨਿਜ ਮਨਸਾ ਸਿੰਘ ਪੂਰੀ ਪਾਈ, ਕੜਾਹ ਪ੍ਰਸਾਦ ਦੀਨੋ ਵਰਤਾਈ।
ਜੋ ਬੂਜੇ ਕੈਸੇ ਹੋ ਭਾਈ, ਪ੍ਰਭ ਕੇ ਦਰਸ ਕੀ ਕਰੀ ਕੜਾਹੀ।
ਪ੍ਰਭ ਚਰਨਨ ਸੋ ਮਨ ਆਸ ਲਾਗਾ, ਨਿਸਦਿਨ ਰਹੇ ਅਤੀ ਅਨਰਾਗਾ।
ਸੰਤ ਨਗਰ ਬਹੁਰੋ ਫੁਨ ਆਏ, ਅਬ ਲੌ ਪ੍ਰਭ ਕੇ ਦ੍ਰਸ ਕੀ ਚਾਹੇ।
ਸਭ ਮੇਲੇ ਮੇ ਦਾਤਨ ਬਾਂਟੇ, ਕਿਸ ਪ੍ਰਾਣੀ ਕੋ ਨਾਹੇ ਨਾਟੇ।
ਦੀਓ ਪ੍ਰਭ ਜੀਵਨ ਸੁਖਦਾਈ, ਰਾਮਪੁਰੀ ਪ੍ਰਭ ਨਿਕਟ ਵਸਾਈ।

ਪੰਚਾਸਵੀਂ ਸਾਖੀ ਸੰਪੂਰਨੰ ॥

ਦੋਹਰਾ : ਸੂਬਾ ਸੰਤ ਬਲਵੰਤ ਸਿੰਘ ਕੌਤਕ ਕਹ ਹੈ ਔਰ।
ਮਸਤਾਨਾ ਨਰਿੰਜਨ ਸਿੰਘ ਸੀ ਰਾਵਲ ਪਿੰਡੀ ਠੌਰ।

ਚੌਪਈ : ਰਾਵਲ ਪਿੰਡੀ ਪ੍ਰਭੂ ਪਧਾਰੇ, ਜਲੂਸ ਨਿਕਾਇਓ ਸ਼ਹਿਰ ਮੈਂ ਸਾਰੇ।
ਸਰਦਾਰ ਆਤਮਾ ਸਿੰਘ ਰਾਈਸ਼, ਸੇਵਕ ਥੋਂ ਪੂਰਨ ਜਗਦੀਸ਼।
ਸਭ ਕੇ ਆਗੇ ਪ੍ਰਭੂ ਜੀ ਜਾਵੈ, ਪਾਛੇ ਲਾਗੀ ਸੰਗਤ ਆਵੈ।
ਨਰਿੰਜਨ ਸਿੰਘ ਭਓ ਮਸਤਾਨਾ, ਪ੍ਰਭੂ ਕੇ ਪ੍ਰੇਮ ਨੇ ਕਿਉਂ ਦਿਵਾਨਾ।
ਬਜਾਰ ਕੇ ਭੀਤਰ ਆਹੀ ਦੁਕਾਨ, ਲਾਗਿਓ ਏਕ ਥੋ ਦੂਧ ਤਪਾਨ।
ਤਪਤ ਪਓ ਕੇ ਮਦ ਤੇਹੇ ਪੜਿਓ, ਗੁਰੂ ਕਰਾ ਸੇ ਕੁਛ ਨਾ ਸੜਿਓ।
ਆਗੋ ਏਕ ਕੂਪ ਮੈਂ ਗਿਰਿਓ, ਜੀਵਤ ਹੀ ਤਹੇ ਕੋ ਨਿਕਰੀਓ।
ਪ੍ਰਭ ਆਏ ਜਬੇ ਨਿਜ ਸਥਾਨਾ, ਦੂਵੈ ਕਰ ਜੋੜ ਕਹੀ ਓ ਤਿਹੇ ਆਣਾ।
ਆਪਨੀ ਮਸਤੀ ਵਾਪਿਸ ਲੀਜੋ, ਮੋਂ ਪਰ ਪ੍ਰਭ ਜੀ ਕਰਨਾ ਕੀਜੋ।
ਨਿਮਰ ਹੋਏ ਤਿਹੇ ਅਰਜ ਗੁਜਾਰੀ, ਮੌਂਦ ਹੋਏ ਕਹੀਓ ਬਨਵਾਰੀ।

ਜਾਹੋ ਤੋਹੇ ਕੀ ਮਸਤੀ ਲੀਨੀ, ਵਡ ਪ੍ਰਤਾਪ ਗਿਰਾ ਕਹੀ ਪੀਨੀ।
ਜਿਮ ਈਂਖ ਮੋਂ ਰਸ ਨਿਕਾਰੇਂ, ਫੋਕ ਰਰੇ ਨਹ ਰਸ ਮਝਾਰੇ।
ਜਿਮ ਬਦਾਮ ਕੀ ਗੁਠਲੀ ਲਿਏ, ਛਿਲੜ ਰਹ ਹ ਲੋਕ ਦਖੀਏ
ਜਿਮ ਅਹੀਂ ਕੂੰਚ ਉਤਾਰੇ, ਲੈ ਹੈ ਪਕੜ ਤਿਸੇ ਨਰ - ਨਾਰੇ।
ਨਾਹੇ ਤਰਾਸ ਰਹੇ ਤਿਹੇ ਕੇਰਾ, ਏਹੀ ਵਡੋਂ ਕਹ ਹੈ ਤੇ ਬੇਰਾ।
ਫੇਰ ਦਿਵਾਨ ਲਾਗਿਓ ਜਬ ਹੀ, ਨਹ ਮਸਤਾਨਾ ਹੋਇਓ ਤਬ ਹੀ।
ਜਥੇਦਾਰ ਬਹੁ ਜੋਰ ਲਗੇਂ ਹੈ, ਇਸੇ ਨਹੀਂ ਅਬ ਸੁਤਰ ਪੈ ਹੈ।
ਮਸਤੀ ਵਾਲੇ ਮਸਤੀ ਲੀਨੀ, ਤਿਹ ਕੀ ਦੇਹੀ ਖਾਲੀ ਕੀਨੀ।
ਰਾਮਪੁਰੀ ਪ੍ਰਭ ਜੋ ਚਾਹੇ ਕਹ ਹੈ, ਰੀਤੇ ਭਰੇ ਭਰੇ ਸਖਨਾਰੇ ਹੈ।

86 ਛਿਆਸਵੀਂ ਸਾਥੀ ਸੰਪੂਰਨੰ ॥

ਦੋਹਰਾ : ਸੰਨ ਸਨਤਾਲੀ ਦਾ ਵਾਕਿਆ ਜਾਨੇ ਕੁਲ ਜਹਾਨ।
ਬਟਵਾਰਾ ਹੋਇਆ ਦੇਸ ਦਾ ਹਿੰਦ ਤੇ ਪਾਕਿਸਤਾਨ।
ਬਸੰਤ ਸਿੰਘ ਕਹੇ ਬਾਜੂਵਾ ਸਤਿਗੁਰੂ ਦਾ ਉਪਕਾਰ।
ਜਦ ਤਕ ਧਰਤੀ ਰਹੇਗੀ ਰਹਸਨ ਵਿਚ ਸੰਸਾਰ।

ਕਬਿਤ : ਪਾਚੋਂ ਦਰਿਆ ਲਾਲ ਭਏ ਗੁਲਾਲ ਸਮ ਅੰਬਰ
ਭੀ ਲਾਲੋਂ ਲਾਲ ਰਵੀ ਲਾਲ ਕੈਹਰਾ ਦਾ।
ਖੂਨ ਕੀ ਥੀ ਹੋਲੀ ਮਾਚੀ ਹਰ ਗਲੀ ਮੋੜ ਪਰ
ਮਾਨਵ ਕਾ ਮਾਨਵ ਬਨਾ ਵੈਰੀ ਪਿੰਡਾਂ ਸ਼ਹਿਰ ਦਾ।
ਆਤਬ ਦਾ ਸੇਕ ਜੈਸੇ ਭੱਠ ਭਨਿਆਰਨ ਕੋ
ਮਾਨਵ ਥੇ ਮਰੇ ਜਿਮ ਪੜੋ ਬਾਰ ਜੋਹਰਾ ਕਾ।
ਰਾਮਪੁਰੀ ਰਾਮ ਜਾਣੇ ਜੋ ਥੀ ਕੀਨੀ ਉਨਹੋਂਨੇ ਅਥ ਲੋ
ਨਹੀਂ ਪਤਾ ਉਨ ਵੈਰੀਓਂ ਕੇ ਵੈਰਾਂ ਕਾ।

ਚੌਪਈ : ਕਲ ਨੇ ਏਸੀ ਹੋਸ਼ ਭੌਲਾਈ, ਗਾਮ ਗਾਮ ਮੇਂ ਛਿੜੀ ਲੜਾਈ।
ਮਾਨਵ ਕਾ ਕਦਰ ਨਾ ਕਾਈ, ਇਮ ਮਾਰੇ ਜਿਮ ਹੋਵੇ ਕਸਾਈ।
ਇੱਲਾ ਕੁਤੇ ਮਾਸ ਨਾ ਖਾਨ, ਦਰਿਆਵਾਂ ਤੋਂ ਨਾ ਸਾਭੇ ਜਾਨ।
ਮਾਂ ਨੇ ਨਹੀਂ ਥਾ ਪੁਤ ਸੰਬਾਲਾ, ਕਵੀ ਕਹੇ ਮਮ ਡਿੱਠਾ ਹਾਲਾ।
ਪੰਦਰਾ ਦਿਨ ਮਾਂ ਕੇ ਪਾਛੇ, ਪਾਕਿਸਤਾਨ 'ਚ ਕਟੇ ਨਿਰਾਸ਼ੇ।
ਆਠ ਸਾਲ ਦੀ ਉਮਰ ਛੁਟੇਰੀ, ਮਾਂ ਨੇ ਬਾਹਾ ਪਕੜੀ ਥੀ ਮੇਰੀ।
ਗੋਲੀ ਜਬ ਚਾਲਨ ਥੀ ਲਾਗੀ, ਜਾਨ ਬਚਾਵਨ ਹਿਤ ਵਹ ਭਾਗੀ।
ਏਸੇ ਹੀ ਬਸ਼ੰਤ ਸਿੰਘ ਭਾਈ, ਘੇਰੇ ਮੈਂ ਆ ਗਏ ਥੇ ਭਾਈ।

ਮੁਸਲਮਾਨ ਥੇ ਇਨਹੋਂ ਵਿਰੋਦੀ, ਵਹ ਕਹੇ ਦੇਖਾਂਗੇ ਅਬ ਸੋਦੀ।
ਬਹੋ ਚੀਤਾਂ ਤਰ ਹੋ ਨਰ - ਨਾਰੀ, ਸਾਵੈਂ ਮੌਤ ਦਿਖੇ ਥੀ ਆ ਰਹੀਂ।
ਬਿਨ ਸਤਿਗੁਰੂ ਨਹ ਔਰ ਸਹਾਰਾ, ਸੁਆਸ ਸੁਆਸ ਮਨ ਮਾਹੇ ਚੀਤਾਰਾ।
ਪਛਾ ਰਾਤ ਗੁਰੂ ਦਰਸ਼ਨ ਦੀਨਾ, ਸਫੇਦ ਘੋੜਾ ਸੀ ਤਲੈ ਨਵੀਨਾ।
ਬਸੰਤ ਸਿੰਘ ਦੇ ਤਾਈ ਉਠਾਏ, ਘਬਰਾਓ ਨਹ ਹਮੀ ਸਹਾਏ।
ਮੁਸਲਮਾਨ ਕਰੇ ਨਿਤਹਲਾ, ਬਾੜ ਕਾਟ ਕਹੇ ਅੱਲਾ - ਅੱਲਾ।
ਸਿੰਘਾਂ ਸੰਗ ਵਹਾ ਇਮ ਬੀਤੀ, ਜ਼ਾਲਮ ਕਰ ਹੈ ਬਹੁਤ ਅਨੀਤੀ।
ਸਿਖ ਕੋ ਸ਼ੀਸ਼ ਕਾਟੇ ਜਿਸ ਵੇਲੇ, ਉਪਰ ਤਪਤ ਤਵਾ ਹੈ ਮੇਲੇ।
ਨਾੜਾ ਗਰਮ ਮੁਰਦੇ ਕੀ ਹੋਵੈ, ਵਹ ਇਕ ਦਮ ਹੀ ਨਾਚ ਖਲੋਵੇ।
ਪਾਪੀ ਕੋਲ ਬਜਾਵੈ ਢੋਲ, ਨਚ ਨਾਚ - ਕਹੇ ਕਾਫਰ ਬੋਲ।
ਬਹੁਤ ਦੁਖ ਦੇਵੈ ਕਹੀਓ ਨਾਂ ਜਾਏ, ਭੂਲੇ ਮੋਮਨ ਰਹਮ ਖੁਦਾਏ।
ਬਸੰਤ ਸਿੰਘ ਥੜਿਓ ਚੁਬਾਰੇ, ਗਿਨੇ ਰਹਾ ਥਾ ਰੈਨ ਕੇ ਤਾਰੇ।
ਮਲੱਟਰੀ ਵਾਲੇ ਦੋਏ ਤਿਸ ਕਾਲ ਆਏ ਪਹੁਚਓ ਮਹਾਂ ਤਤਕਾਲਿ।
ਏਕ ਸਿੱਖ ਸੰਗ ਮੋਨਾ ਉਦੇ, ਦੋਵੈ ਸਿਪਾਹੀ ਖੂਬ ਥੇ ਜੋਂਦੇ।
ਏਕ ਕੇ ਰਾਈਫਲ ਥੀ ਬਹੁ ਭਾਰੀ, ਦੂਸਰ ਗਨ ਮਸੀਨ ਸੰਗ਼ਾਰੀ।
ਡਰੋ ਨਹੀਂ ਸਿਮਰੋ ਗੁਰੂ ਅਪਨਾ, ਬਸੰਤ ਸਿੰਘ ਜਿਮ ਦੇਖੇ ਸਪਨਾ।
ਉਨਹੋ ਏਕ ਦੋਵੈ ਫੈਰ ਨਿਕਾਲੇ, ਭਾਗ ਗਏ ਮੁਸਲਮ ਬੇਹਾਲੇ।
ਬਸੰਤ ਸਿੰਘ ਪ੍ਰਤੀ ਕਹੀਓ ਏਸ਼ੇ, ਅਬ ਹੀ ਰਾਤ ਨਿਕਲੋ ਤੁਮ ਐਸੇ।
ਸਭ ਨੇ ਹੀ ਝਭ ਕਰੀ ਤਿਆਰੀ, ਪਿਛਲੀ ਰਾਤ ਨਿਕਲ ਪਦੇ ਕਾਰੀ।
ਪਾਛੇ ਹੀ ਵਹ ਪੜੇ ਲੁਟੇਰੇ, ਰਾਹ ਮੇਂ ਹੀ ਰਹਿ ਗਏ ਪਛੇਰੇ।
ਫੇਰ ਨਹੀਂ ਪ੍ਰਭ ਜੀ ਦੁਖ ਦਿਖਾਇਓ, ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ ਹਮ ਕੋ ਪਹੁਚਾਓ।
ਪ੍ਰਭ ਜੀ ਮਿਲੇ ਖੂਬ ਮੁਸਕਾਈ, ਆ ਗਏ ਹੋ ਕਿਮ ਬੀਤੀ ਭਾਈ।
ਸ਼ੀਸ ਨਿਵਾਏ ਕੀਓ ਸ਼ੁਕਰਾਨਾ, ਰਾਮਪੁਰੀ ਪ੍ਰਭ ਹਾਥ ਪਰਾਨਾ।

87 ਸਤਾਸਵੀਂ ਸਾਖੀ ਸੰਪੂਰਨੰ ॥

ਦੋਹਰਾ : ਜੀਵਨ ਨਗਰ ਉਸ ਸਮੇਂ ਥਾ ਲਗਰ ਚਲੇ ਮਹਾਨ।
ਬਸੰਤ ਸਿੰਘ ਇਮ ਬੋਲਿਆ ਪ੍ਰਭ ਜੀ ਢਿੱਗ ਆਨ।

ਬੈਹਰ : ਕੁਛ ਸੰਗਤ ਪ੍ਰਭ ਜੀ ਛਕ ਬੈਠੀ. ਕਛੁ ਸੰਗਤ ਛਕਨੇ ਵਾਲੀ ਹੈ।
ਸਭ ਰਾਸ਼ਨ ਹੋਇਆ ਚਟ ਪ੍ਰਭੂ ਆਟਾ ਨਾ ਬਾਕੀ ਥਾਲੀ।
ਅਠਪਾਰਾ ਲੰਗਰ ਛਚਦੇ ਸੀ ਅਗੇ ਹੀ ਦੀਨਦਿਆਲ ਮੇਰੇ।
ਉਥੇ ਹੀ ਥਾਲਾ ਰਖ ਦਿਤਾ ਆ ਬਸੰਤ ਸਿੰਘਾ ਤੂੰ ਨਾਲ ਮੇਰੇ।

ਪਹਿਲੀ ਨਹੀਂ ਬੁਰਕੀ ਮੂੰਹ ਪਾਈ ਜੋ ਭੱਨ ਰਖੀ ਵਿੱਚ ਦਾਲੇ ਮੈਂ।
ਏਹ ਵੀ ਜਾ ਉਥੇ ਵਰਤਾ ਦੇਵੀ ਸਭ ਕਛੁਹੀ ਰਖ ਕੇ ਥਾਲੇ ਮੈਂ।
ਮੈਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਚਿਰ ਅਨ ਜ਼ਲ ਨਹੀਂ ਛੱਕਨਾ ਜਿਨਾ ਚਿਰ ਸਿੰਘ ਮੇਰੇ ਭੂਖੜੇ ਨੇ।
ਮੈਂ ਆਪਨੇ ਤਨ ਤੇ ਸਹਾਰਾਗਾ ਇੱਨਾ ਦੇ ਜਿਤ ਨੇ ਦੂਖੜੇ ਨੇ।
ਇਕ ਬੀਜ ਦੀ ਬੋਰੀ ਪਈ ਸਾਵੈ ਸਤਿਗੁਰ ਜੀ ਨੇ ਨਿਜ ਤਕੀਏ।
ਏਨੂੰ ਵੀ ਚੁਕ ਪਿਸਾ ਦੇਵੇਂ ਲੈਜਾ ਕੇ ਵਲ ਚਕੀ ਦੇ।
ਬੀਜਨ ਦਾ ਏਸ ਤੋਂ ਵੱਧ ਵੇਲਾ ਬਸੰਤ ਸਿੰਘ ਕਦੋਂ ਆਵੇਗਾ।
ਏਨੂੰ ਦੂਨੀ ਚੋਨੀ ਕਰ ਬੀਜੇ ਪਿਆਰਾ ਜੋ ਮੇਰਾ ਖਾਵੇਗਾ।
ਸੂਰਜ ਦੀ ਲਾਲੀ ਲਗਨ ਤੋਂ ਪਸਿਲਾਂ ਹੀ ਰਾਸ਼ਨ ਆਏ ਗਿਆ।
ਔ ਫੇਰ ਕਦੇ ਵੀ ਮੁਕਾ ਨਹੀਂ ਜੋ ਪਿਆਰਾ ਗਲੇ ਪਾਏ ਗਿਆ।
ਕੋਈ ਪੀਨ ਲਗਾ ਕੋਈ ਪਕਾਨ ਲਗਾ ਕੋਈ ਆਟਾ ਬੈਠਾ ਛਾਨ ਰਿਹਾ।
ਜੋ ਪਾਕਿਸਤਾਨੋ ਆਉਂਦੇ ਸੀ ਸਭ ਤਾਈ ਪ੍ਰਭੂ ਪਹਿਚਾਣ ਰਿਹਾ।
ਲੰਗਰ ਦੀ ਰੌਨਕ ਨਿਤ ਵਧੇ ਤਕ ਸਤਿਗੁਰੂ ਜੀ ਖੁਸ਼ ਹੋਏ ਸੀ।
ਉਨ ਕਾ ਤੋ ਨਿਤ ਅਫਸੋਸ ਕਰੇ ਜਿਨ ਕੀ ਨਹੀਂ ਆਈ ਸੋਏ ਥੀ।
ਨਿਤ ਭੇਜ ਜੋਆਨ ਮਿਲਟਰੀ ਦੇ ਕਈਆਂ ਦਾ ਧਰਮ ਬਚਾਏ ਦਿਆ।
ਆਪਣੀ ਨੇਰਾਨੀ ਹਿਕਮਤ ਸੇ ਕਈ ਧਰਮ ਬਚਾਏ ਦਿਆ।
ਰਾਮਪੁਰੀ ਕਹੈਂ ਮਾਨਵ ਜੋ ਉਪਕਾਰ ਓਸ ਦੇ ਭੂਲ ਜਾਵੇ।
ਉਦੀ ਇਕ ਦੇਨ ਨਹੀਂ ਦੇ ਸਕਦਾ ਭਾਵੇਂ ਵਿਕ ਸਾਰਾ ਮੂਲ ਜਾਏ।

ਅਠਾਸਵੀਂ ਸਾਖੀ ਸੰਪੂਰਨੰ ॥

ਦੋਹਰਾ : ਏਕ ਦਿਵਸ ਨਿਜ ਨਗਰ ਮੈਂ ਰੋਏ ਰਹੇ ਕਿਛੂ ਬਾਲ।
ਰਤਨ ਸਿੰਘ ਜਾਏ ਬੁਝਿਉ ਕਹੇ ਹੈ ਜੀਵਨ ਲਾਲ।

ਦੋਹਰਾ : ਰਤਨ ਸਿੰਘ ਇਮ ਆਏ ਕਿਹਾ ਦੂਵੈ ਕਰ ਨਿਜ ਹੈ ਜੋਰ।
ਦੁਗਦ ਮਾਗ ਰਹੇ ਬਾਲ ਤੇ ਕਰਤੇ ਹੈ ਤਬ ਸ਼ੋਰ।

ਦੋਹਰਾ : ਦੁਗਦ ਪ੍ਰਭ ਹਿਤ ਅਚਨ ਲਈ ਰਤਨ ਸਿੰਘ ਜੋ ਲਿਆਏ।
ਸਤਿਗੁਰੂ ਜੀ ਇਮ ਕਹਿ ਜਾਹੋ ਉਨਹੇ ਆਉ ਵਰਤਾਏ।

ਸਵੈਯਾ : ਮੇਰੇ ਸਮ ਸਭ ਕਾ ਮਾਲ ਹੋਉ ਨਾ ਰੋਊ ਕਸੀ ਕਾ ਬਾਲ ਨਿਆਨਾ।
ਇਸ ਦੇਸ਼ ਚੋਂ ਖੁਦਆ ਕਾਢ ਦਿਤੀ ਮਮ ਸਿੰਘ ਹੋਵੇ ਸਭੈ ਮਹਾਰਾਣਾ।
ਏਹ ਬਜਰ ਹਾਟਕ ਉਪਜੇਗਾ ਸਿਘਨ ਤੋਂ ਸਾਂਭੀਆ ਨਹਿ ਜਾਣਾ।
ਰਾਮਪੁਰੀ ਸਭ ਪੇਖਤ ਹੈ ਧੰਨ ਧਾਮ ਮੈਂ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜਾਤ ਸਮਾਣਾ।

ਨਿਵਾਸੀਵੀਂ ਸਾਖੀ ਸੰਪੂਰਨੰ ॥

ਦੋਹਰਾ : ਮਾਤ ਲੋਕ ਕੇ ਸੋਕ ਸਭ ਮੇਟਨ ਆਇਉ ਆਪ ।
ਮਾਨੋ ਸਗਲ ਬ੍ਰਮੰਡ ਪਰ ਜਾ ਕੋ ਵਡ ਪ੍ਰਤਾਪ ।

ਕਬਿਤ : ਸਿਆਲਕੋਟ ਜਿਲੇ ਦੌਰਾ ਕਰੇ ਸਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਜੀ ।
ਤੁਰੰਗ ਪੈ ਨਿਸ਼ਾਗੰ ਥੇ ਵਹਿ ਜ਼ਾ ਰਹੇ ਨਾਲ ਮੌਜ ਦੇ ।
ਸ਼ੇਤ ਜਹੇ ਸ਼ਵੇਤ ਤਾਈ ਹੇੜ ਨਾਲ ਜਗ ਤਕੇ ।
ਭਾਸਦੇ ਸੀ ਏਦਾ ਜੜ੍ਹੇ ਨਿਰਿਪ ਸੰਗ ਫੌਜ ਦੇ ।
ਮਾਨਸਰੋਵਰ ਪੈ ਜਿਮ ਹੰਸੋ ਕਾ ਸਮੂਹ ਗਣ
ਆਏ ਗਏ ਹੋ ਜਿਮ ਸਰ ਪਰ ਕਿਸੀ ਹੌਜ ਦੇ ।
ਕਾਰਨ ਕਰਨ ਕੀ ਸਰਨ ਆਏ ਕਈਨ ਕੋ ।
ਮਿਲੇ ਗਿਆ ਰਾਸਤਾ ਜੋ ਤਿਰਤੇ ਥੇ ਖੋਜ ਦੇ ।

ਦੋਹਰਾ : ਇਕ ਗਾਮ ਕੇ ਠੌਰ ਜਬ ਜਾਏ ਪਹੁੰਚੇ ਕ੍ਰਿਪਾਲ ।
ਪਚਾਦਾ ਗਾਮ ਕਾ ਚੌਧਰੀ ਆਏ ਪਹੁੰਚਾ ਤਤਕਾਲ ।

ਚੌਪਈ : ਸੰਗੀ ਪ੍ਰਸੰਗੀ ਉਸ ਕੇ ਆਏ, ਏਕ ਤੁਰੰਗ ਵਹ ਸਾਜ ਲਿਆਏ ।
ਔਰ ਭੀ ਦੇਖਤ ਬਹੁ ਨਰ ਆਏ, ਤੁਰਕ ਤੁਰਕਾਨੀ ਥੇ ਸਮੁਦਾਏ ।
ਪਚਾਦੇ ਥਿਨੇ ਕਰੀ ਕਹ ਜੋੜ, ਜਹਿ ਤੁਰੰਗ ਅਭੀ ਅਮੋੜੋ ।
ਹਮ ਨੇ ਆਪ ਕੋ ਦੇਵਨ ਚਾਹੀਆ, ਇਸੀ ਲੀਏ ਜਹ ਐਸ ਰਖਾਈਆ ।
ਇਸ ਪਰ ਕਿਸੀ ਨਾ ਕਰੀ ਸਵਾਰੀ, ਜੋ ਕਰ ਹੈ ਤਿਸੇ ਪਟਕੜਕਾਰੀ ।
ਇਸ ਪੇ ਚੜ ਕੇ ਹਮੇ ਦਿਖਿਤਓ, ਹਮਰੰ ਮਨ ਕਾ ਭਰਮ ਮੁਕਾਉ ।
ਆਪ ਹਿੰਦੂਨ ਕੇ ਪੀਰ ਹੈ ਭਾਰੀ, ਹਮ ਭੀ ਆਪ ਕੇ ਆਗਿਆ ।
ਕਈਨ ਕੇ ਮਨ ਐਸੇ ਆਈ, ਚੜ ਪੜ ਹੈ ਹੋਵੈ ਹਸਾਈ ।
ਜੀਵਨ ਲਾਲ ਲਗਾਮ ਸੰਭਾਰੀ, ਤੱਤ ਛਿਨ ਉਪਹ ਕੀਨ ਸਵਾਰੀ ।
ਪੌਨ ਵੇਗ ਤੁਰੰਗ ਦੁੜਾਇਓ, ਇਤ ਵਲ ਉਤ ਵਲ ਖੂਬ ਘੁਮਾਇਉ ।
ਤਿਨ ਕੋ ਚਿੱਗ ਆਏ ਇਨ ਕਰੀਓ ਖੜਿਓ, ਪੀਰ ਤੋਂ ਢਾਡਾ ਨਹ ਹੈ ਪੜਿਓ ।
ਤੁਰੰਗ ਭੀ ਢਾਡਾ ਅਰ ਪੀਰੀ ਭੀ ਢਾਡਾ, ਮਨ ਕਾ ਭਰਮ ਦਿਓ ਕਾਡ ਅਸਾਡਾ ।
ਵਲੀ ਔਲੀਆ ਖ਼ੁਦ ਖ਼ੁਦਾਈਆਂ, ਸਭ ਨੇ ਆਏ ਕਰ ਸ਼ੀਸ਼ ਨਿਵਾਇਆ ।
ਔਰ ਨਜੀਰੇ ਤੁਰੰਗ ਭੀ ਲੀਜੇ, ਖੁਦਾ ਕਾ ਰਸਤਾ ਹਮ ਕੋ ਦੀਜੇ ।
ਬੋਲੇ ਸਤਿਗੁਰੂ ਪਰ ਉਪਕਾਰੀ, ਹਮ ਨਹੀਂ ਲੈ ਹੈ ਭੇਟ ਤੁਮਾਰੀ ।
ਤੁਮ ਅਪਰਾਧੀ ਧੇਨ ਕੋ ਮਾਰੋ, ਹਮ ਸੰਗ ਰਲੇ ਨਹ ਸਾਗਾ ਥਾਰੋ ।
ਇਮ ਕਹ ਸਤਿਗੁਰੂ ਗਏ ਆਗਾਰੀ, ਰਾਮਪੁਰੀ ਗੁਰੂ ਤੋਂ ਬਲਿਹਾਰੀ ।

90 ਨਬੇਵੀਂ ਸਾਖੀ ਸੰਪੂਰਨੰ ।।

ਦੋਹਰਾ : ਕੌਤਕ ਮਾਲਾ ਗੁਰਾਂ ਦੀ ਪੜੇ ਸੁਣੇ ਚਿਤ ਲਾਏ।
ਸ਼ਰਧਾ ਉਪਜੇ ਗੁਰਾਂ ਸੰਗ ਨੇਹ ਗੇੜ ਚੋਰਾਸੀ ਖਾਏ।

ਕਬਿਤ : ਰਫਲਾਂ ਬੰਦੂਕਾਂ ਦਾ ਜੋ ਕਾਰਖਾਨਾ ਮੰਡੀ ਮਾਹੈਂ
ਉਸੀ ਕੇ ਹੈਂ ਮਾਲਿਕ ਜੋ ਕੂਕੇ ਸਰਦਾਰ ਹੈਂ।
ਏਕ ਹੈ ਤੁਪਕ ਕੀ ਜੋ ਕੀਮਤ ਮਿਲੇ ਹੈ ਉਨਹੇ,
ਵਹਿ ਗੁਰੂ ਘਰ ਭੇਜੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕੀ ਕਾਰ ਹੈਂ,
ਅਤਿ ਸ਼ਰਧਾਲੂ ਹੈ ਵਹ ਸ੍ਰੀ ਸਤਿਗੁਰੂ ਜੀ ਕੇ,
ਦੇਵਤੇ ਹੈ ਵਹ ਆਏ ਮਾਨੋਂ ਸੰਸਾਰ ਹੈਂ।
ਕਹੇ ਰਾਮਪੁਰੀ ਮੈਨੂੰ ਆਖੋਂ ਸੇ ਤਕਾਏ ਹੂਏ,
ਕਰੇ ਹੈ ਭਜਨ ਬਾਣੀ ਸਾਰੋਂ ਪਰਿਵਾਰ ਹੈਂ।

ਦੋਹਰਾ : ਵੱਡ ਪ੍ਰਤਾਪ ਨੇ ਏਕ ਜਾਮ ਸਿੰਘ ਪ੍ਰੀਤਮ ਤਾਂਈ ਹਕਾਰ।
ਰਫਲ ਜਮਬੂਰਾ ਸਾਫ ਕਰ ਕਹ ਹੈ ਇਮ ਉਚਾਰ।

ਸਵੈਯਾ : ਪਿਸ਼ਟਲ ਰਫਲ ਸੰਭਾਲ ਦਿਆਲ ਕੀ ਲਿਆਏ ਕੇ ਆਡੇ ਉਪਰ ਟਿਕਾਈ।
ਪਿਖ ਕੇ ਗੁਰੂ ਕੇ ਸ਼ਸਤਰ ਕੋ ਸਭ ਨੇ ਪ੍ਰਨਾਮ ਕਰੀ ਸਿਰ ਨਿਆਈ।
ਪੇਖਤ ਹੈ ਗੁਰੂ ਕਾ ਸ਼ਸਤਰ ਸਭ ਕਰ ਹੈ ਸਭ ਹੀ ਉਚ ਵਡਾਈ।
ਕਹਿ ਹੈ ਹਮ ਸੇ ਯਹ ਲੋਹ ਹੀ ਆਛੋ ਜ਼ਿਸ ਕੋ ਕਰ ਨਿਜ ਹੈ ਪ੍ਰਭੂ ਛੁਹਾਈ।

ਦੋਹਰਾ : ਸੇਠ ਪ੍ਰੀਤਮ ਸਿੰਘ ਜੀ ਆਏ ਪਹੁੰਚਿਓ ਤਹ ਕਾਲ :
ਪਕੜ ਲਿਉ ਰਵਾਲਵਰ ਬਾਏ ਹਾਥ ਕੇ ਨਾਲ।

ਚੌਪਈ : ਬੋਲੀਓ ਜਹ ਰਵਾਲਵਰ ਕਿਸ ਦਾ, ਬਹੁ ਸੁੰਦਰ ਅਹਿ ਘੋੜਾ ਇਸ ਦਾ।
ਏਕ ਜਨੇ ਨੇ ਇਮ ਫੁਰ ਮਾਇਉ, ਜਹ ਸ਼ਸਤਰ ਸਤਿਗੁਰੂ ਕਾ ਆਇਉ।
ਤਬ ਉਸ ਨੇ ਝੁਕ ਟੇਕੀਓ ਮਾਥਾ, ਫੇਰ ਪਕੜੀਓ ਪ੍ਰੇਮ ਸੁਹਾਥਾ।
ਪਕੜ ਕੇ ਘੋੜੇ ਤਾਈਂ ਦਬਾਇਓ, ਤੀਨ ਬਾਰ ਖੂਬ ਹੁਜਕਾਇਓ।
ਚੌਥੀ ਬਾਰ ਦਬਾਵਨ ਲਾਗਾ, ਪ੍ਰੀਤਮ ਸਿੰਘ ਮਾਲਿਕ ਇਮ ਭਾਗਾ।
ਪਕੜ ਕੇ ਨਾਲੀ ਉਪਰ ਕੀਨੀ, ਗੋਲੀ ਚਾਲੀ ਇਕ ਦਮ ਪੀਨੀ।
ਵਡ ਪ੍ਰਤਾਪੀ ਧੰਨ ਕਹਿ ਬੋਲਾ, ਜੀਵਨ ਰਾਖਿਓ ਮੋਹੇ ਅਮੋਲਾ।
ਜੋ ਜਹਿ ਤੀਨ ਬਾਰ ਚਲ ਜਾਤਾ, ਹਮ ਕੋ ਜਹਿ ਸਭ ਹੀਨ ਕੋ ਘਾਤਾ।
ਗੋਲੀ ਸਾਤ ਪਿਸਟਲਾਂ ਮੋ ਕਾਡੀ, ਭਈ ਨਾ ਲਾਕ ਤਿਆਰੀ ਡਾਢੀ।
ਸਭ ਨੇ ਹਾਥ ਕਾਨਾਂ ਪੈ ਧਰੀਓ, ਬਹੁਤ ਕਮਾਲ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਰੀਓ।
ਬਹੂ ਭਾਈ ਹੋਤ ਨੁਕਸਾਨ, ਤੀਨੋ ਫੇਰ ਜਉ ਹੀ ਚਲ ਜਾਣ।

ਗੋਲੀ ਨਹਿ ਗੁਰੂ ਚਾਲਨ ਦੀਨੀ, ਕਰਾਮਾਤ ਸਭ ਹੀਨ ਅਹਿ ਚੀਨੀ।
ਰਾਮਪੁਰੀ ਰਾਖਾ ਹਰ ਥਾਈਂ, ਵਡ ਪ੍ਰਤਾਪ ਵਿਸਾਰੋ ਨਾਂਹੀ।

ਇਕਾਨਵੀਂ ਸਾਖੀ ਸੰਪੂਰਨੰ ॥

ਦੋਹਰਾ : ਮੂਰਤ ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਕੀ ਆਈ ਜਗਤ ਮਝਾਰ।
ਅਸਰ ਕਿਏ ਸੂਰ ਕਰਨਾ ਕਹ ਤੇਹ ਕੋ ਮਮ ਜੁਹਾਰ।

ਸ੍ਵੈਯਾ : ਭਾਨ ਸਮਾਨ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਐ ਪ੍ਰਭ ਤਾਂ ਸੱਸ ਕੀ ਤੇਹ ਆਨੰਣ ਆਹੀਂ।
ਮਨ ਅਲੀਅਲ ਤਾਹੀ ਕੇ ਦ੍ਰਿਗਨ ਕੋ ਉਪਮਾ ਸਰ ਕੰਜ ਕੀ ਤੇਹ ਸਮ ਨਾਹੀਂ।
ਕੰਚਨ ਸਮ ਰੰਗ ਕਲੇਵਰ ਕੋ ਸਮ ਪਯੋ ਕੇ ਕੇਸਨ ਕੀ ਛਬ ਜਾਹੀਂ।
ਗਿਨ ਲੇ ਜਦ੍ਹਆ ਨਬ ਉਡਨ ਕੋ ਨੰਹ ਕੌਤਕ ਜਾਹੇਂ ਗਨੇ ਹੈ ਕਾਹੀਂ।

ਦੋਹਰਾ : ਅਸ ਸੁਤ ਜੀਵਨ ਮਾਤ ਕੋ ਤੇਹੇ ਕੀ ਕਥਾ ਅਪਾਰ।
ਰਾਮਪੁਰੀ ਚੀਟੀਂ ਅਹੇ ਕਿਮ ਗਏ ਨਬਾਤ ਪਹਾਰ।

ਚੌਪਈ : ਏਕ ਸਮੇਂ ਜੀਵਨ ਤ੍ਰਿਪਤਾਵਨ, ਕੀਯੋ ਨਹੋਬੀ ਸਤਿਗੁਰੂ ਜਾਵਨ।
ਖੀਤ ਸਮਾਨ ਸੰਗਤ ਮੁਰਝਾਈਂ, ਖੀਤ ਪਤ ਘਨ ਲੇ ਅਮੀ ਕੋ ਧਾਈਂ।
ਜਾਮ ਜਾਨ ਆਵਨ ਕੋ ਸੰਗਤ, ਰਹੀਂ ਪ੍ਰਤੀਖ ਅਤੀ ਰਿਦੇ ਅਮੰਗਤ।
ਆਨ ਵੀਮਾਨ ਉਤਰੀਉ ਜਬ ਹੀਂ, ਸੁਵਾਗਤ ਹਿਤ ਢਿੱਗ ਹੋਏ ਸਭ ਹੀ।
ਪੁਸ਼ਪ ਮਾਲ ਪਹਰਾਵਨ ਕੀਨੀ, ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਕੀ ਮੂਰਤ ਚੀਨੀ।
ਜੈ ਜੈ ਕਾਰ ਭਉ ਵਹਾਂ ਸਾਰੇ ਤ੍ਰਿਪਤ ਹੋਵੈ ਕਰ ਦੀਦ ਪਿਆਰੇ।
ਸੁਰ ਪੁਰ ਮਾਨੋ ਧਰਾ ਪੈ ਆਇਆ, ਮਾਤ ਲੋਕ ਕੀ ਪੀਖਨੇ ਮਾਇਆ।
ਹਰਖਤ ਹੋਵੈ ਸਭੀ ਨਰ ਨਾਰੀ, ਲੀਨ ਬਨਾਏ ਜਲੂਸ ਥਾ ਭਾਰੀ।
ਮਗਲੋਂ ਮਾਰਗ ਦੀਓ ਸਜਾਈਂ, ਠੁਮਕ - ਠੁਮਕ ਚਾਲੇ ਰਘੁਰਾਈ।
ਪਹੁੰਚੇ ਜਹਾਂ ਉਤਾਰਾ ਕੀਆ, ਮੋਦ ਭਉ ਸਭ ਹੀਨ ਕੋ ਹੀਆ।
ਛੋਡ ਅਗਾਰ ਨੀਜ ਸੰਗਤ ਆਵੈ ਪਿਆਰ ਕਸਸ਼ ਕੋ ਖੀਚੀਓ ਧਾਵੈ।
ਸਿੰਘ ਸਭਾ ਕਾ ਵਹਾ ਥਾ ਜੋਰ, ਵਹ ਭੀ ਸੋਚੇ ਈਤਨੀ ਠੋਰ।
ਸਿੰਘ ਜਾਨ ਕੋਈ ਜਾਨ ਪੰਜਾਬੀ, ਪੇਖਨ ਹਿਤ ਆਏ ਸਗਲ ਸਤਾਬੀ।
ਕੱਟੜ ਸਿੰਘ ਸਭਾ ਕੋ ਸਿੱਖ, ਮਨ ਮੈਂ ਬਹੁਤ ਸੋਚ ਭਵਿੱਖ।
ਘਨੀ ਦੇਰ ਸੋਚੇ ਮਨ ਮਾਹੀਂ, ਆਪਨੇ ਮਨ ਕੇ ਕਹੀਓ ਤਾਹੀਂ।
ਜਾਨ ਪੰਜਾਬੀ ਹਮ ਮਿਲ ਆਵੈ; ਹੋਵੈ ਹੈ ਕਿਆ ਨੰਹਿ ਮਾਥ ਝੁਕਾਵੈ।
ਇਮ ਕਹੇ ਵਹ ਮਾਰਗ ਚਾਲਾ, ਮਨ ਪਗ ਸੇ ਭੀ ਚਾਲੇ ਕਾਹਲਾ।
ਆਗੇ ਔਰ ਜਨ ਮਿਲਿਓ ਤਾਹੇਂ, ਤਹੇ ਕੇ ਕਰ ਦੋਵੇਂ ਹਾਰ ਥੇ ਆਹੇ।

ਤਹੋ ਭੀ ਮਨ ਇਮ ਸੋਚ ਦੁੜਾਂਈ, ਚਾਹੀਏ ਹਾਰ ਤੋਂ ਮੋਹੇ ਭੀ ਭਾਈ।
ਤਹਨੇ ਕਹੀਉ ਏਕ ਲੇ ਲੀਜੋ, ਸਰਦਾ ਸੇ ਤੁਮ ਭੀ ਪਾਏ ਦੀਜੋ।
ਤਬ ਮਨ ਮੈਂ ਸੋਚ ਚਬ ਆਈ, ਮੋ ਕੋ ਕਹੇ ਲੇ ਮਾਥ ਨੀਟਾਈ।
ਤੌਉ ਤੋਂ ਭਾਲ ਚਰਨ ਪਰ ਦੇਵੋਂ, ਜੇ ਨਹ ਕਹੇ ਤੋਂ ਫਤੇ ਬੁਲਵੋਂ।
ਜੇ ਵਹ ਹੈ ਕੋਈ ਅੰਤਰਜਾਮੀ, ਜਾਨ ਲੇ ਮਮ ਬਾਤ ਤਮਾਮੀ।
ਇਸ ਪਛਚਾਤ ਔਰ ਮਨ ਆਈ, ਜੇ ਮੈਂ ਦੇਵੋਂ ਮਾਥ ਝਕਾਈ।
ਮੋਹ ਸੰਗੀ ਤੋ ਮੋ ਪਰ ਸਾਰੇ, ਹੋਵੈ ਹੈ ਕਰੋਪ ਬੀਨਾ ਅਵਾਰੇ।
ਅਬ ਨਾਹੀਂ ਏਕਲ ਕੋ ਜੋ ਕਹੇ ਹੇ, ਤੋ ਮਮ ਈਜਤ ਸਭ ਵਿਗ ਰਹੇ ਹੈ।
ਨਾਨਕ ਕੋ ਬਪ ਜੇਕਰ ਏਹੇ, ਮਮ ਹੀਏ ਕੀ ਬੂਝ ਹੀ ਲਹੇ ਹੈ।
ਇਮ ਦ੍ਰਿੜ ਕਰ ਮਨ ਚਾਲੀਓ ਆਗੇ, ਤਨ ਸੇ ਮਨ ਆਗੇ ਹੈ ਭਾਗੇ।
ਐਸੇ ਹੀ ਪਹੁਚਇਓ ਤਿਹ ਖਾਨਾ, ਜਹੇ ਬਠੀਓ ਨਾਨਕ ਬਪਨਾਨਾ।
ਮਾਲੀਏ ਮਾਹੇ ਪ੍ਰਭ ਕੋ ਡੇਰਾ, ਜੀਨੇ ਪੈ ਚੜੀਊ ਬੀਨ ਬੇਰਾ।
ਜੀਨੇ ਮੈਂ ਹੀ ਪ੍ਰਭ ਆਏ ਮੀਲੇ, ਮ੍ਰੀਦਲ ਬਚਨ ਤੀਂਹ ਕਹੀਉ ਭਲੇ।
ਈਹਾਂ ਲੌਈਉ ਮਾਥਾ ਟੇਕ, ਹਾਰ ਪਾਈਉ ਆਗੇ ਏਕ।
ਜਾਮ ਦਾਮਨੀ ਕੋ ਪ੍ਰਕਾਸ਼, ਦ੍ਰਿਗਨ ਕੋ ਹੈ ਦੇ ਚੰਦ੍ਰਹਾਸ।
ਤੀਮ ਤੇਹੇ ਕੋ ਰਹੀਂ ਸੁਦ ਨਾ ਦੇਖਾ, ਕੋਈ ਮਾਨਣ ਤੇਹੇ ਨੈ ਪੇਖਾ।
ਨੀਜ ਮਨ ਕੀ ਪੂਰੀ ਭਈਂ ਬਾਤ, ਪੁਲਕਾਵਤ ਭਈਉ ਸਗਲੋ ਹੀ ਗਾਤ।
ਆਗੇ ਜਾਏ ਜੋ ਪੇਖਨ ਕੀਨਾ, ਉਸ ਨੀਜ ਜੋਤ ਕੋ ਪਾਸ ਹੀ ਚੀਨਾ।
ਹਾਰ ਪਾਏਂ ਮਸਤਾਨਾ ਭਇਓ, ਕਿਬਰ ਛੋਡ ਤੇਹੇ ਤਨ ਕੋ ਗਈਉ।
ਅਕਾਲ-ਪੁਰਖ ਪੂਰਨ ਭਗਵਾਨ, ਆਏ ਜਗਤ ਕਾ ਕਰਨੇ ਕਲੀਆਨ।
ਅਸੁਰ ਭਾਂਤ ਮਨ ਹਮਰੇ ਕਾਰੇ, ਮੂੜ ਮੁਗਦ ਪਾਪੀ ਹਿਤੀ ਆਰੇ।
ਨਾਨਕ ਕੋ ਬਪ ਹਮ ਕੋ ਤਾਰਾ, ਧੰਨ ਧੰਨ ਸਤਿਗੁਰੂ ਹਮਾਰਾ।
ਅਬ ਲੋ ਕੂਕਾ ਸਭ ਪਰਿਵਾਰ ਨਾਮ ਉਜਾਗਰ ਸਿੰਘ ਸਰਦਾਰ।
ਮੋਹੇ ਏਕ ਸਿੰਗ ਨੇ ਭਾਖੀ, ਸਰੋਤਾ ਗਨ ਰਸ ਲੇ ਪੜ ਸਾਖੀ।
ਰਾਮਪੁਰੀ ਕਰ ਜੋਰ ਜੁਹਾਰ, ਹੀਏ ਵਸੋ ਮੋਹੇ ਪਰਵਦਗਾਰ।

ਬਾਨਵੀਂ ਸਾਖੀ ਸੰਪੂਰਨੰ ॥

ਕਬਿਤ : ਬਿਤ ਕੇ ਨਮਿਤ ਜਿਨ ਹਿਤ ਸੋ ਧਿਆਨ ਕੀਆ
ਜੀਵਨ ਜੀਵਨ ਕੇ ਸੁਤ ਭਰੇ ਤਾਹੇ ਕੇ ਆਂਗਾਰ ਹੈ।
ਸੁਤ ਪਯੋ ਹਾਟਕ ਕੀ ਖੁਦੀਆ ਸਤਾਓ ਜਾਹੇ
ਹੋਏ ਦੁਖੀਆਤਰ ਜੋ ਆਇਓ ਦਰਬਾਰ ਹੈ।

ਭੂਸਨ ਤਾਹੇਂ ਕੀਓ ਐਸ, ਕਾਮ ਧੇਨ ਦੀਨ ਜੈਸ
ਬਿਰਵਾ ਕਲਪ ਜੀਓ ਉਗਾਓ ਵਾਂਕ ਬਾਰ ਹੈ।
ਲੇਵਤ ਹੈ ਥਾਕੋਂ ਨਹਿ ਥਾਕੀਓ ਵੇ ਦੇਵਤ ਹੈ
ਏਸੇ ਮਹਾਰਾਜ ਕੋ ਜੁਹਾਰ ਹੈ-ਜੁਹਾਰ ਹੈ।

ਦੋਹਰਾ : ਸੇਖਮ ਗਾਮ ਹੈ ਲੌਰਲਾ ਅਬ ਰਾਮਪੁਰ ਗਾਮ।
ਕੌਤਕ ਜਿਨੇ ਲਿਖਵਾਇਓ ਵੀਰ ਕੌਰ ਤੈਹੇਂ ਨਾਮ।

ਚੋਪਈ : ਪਾਕਿਸਤਾਨ ਸੇ ਜਬ ਏਹੇ ਆਏ, ਕਿਸੀ ਗਾਮ ਮੈ ਟਿਕਨ ਨਾ ਪਾਏ।
ਬਚੇ ਛੋਟੇ ਬਿਰਦ ਬੀਮਾਰ, ਚਾਲੇ ਨਾਹੀਂ ਕੋਦੇ ਵਿਵਹਾਰ।
ਸੰਤਾਂ ਕੋ ਭਾਈ ਚੜ ਗਈਓ, ਇਸ ਕਾਰਨ ਤਨ ਰੋਗ ਲਗੀਓ।
ਨਿਜ ਜਾਮ ਗੁਜਰੇ ਦੁਖਦਾਈ, ਉਦਰ ਕੀ ਆਗ ਅਤੀ ਭੜਕਾਈ।
ਕਈ ਗਾਮ ਕੇ ਜਬ ਪਖਚਾਤ, ਭਏ ਗਾਮ ਅਮਰਾਸਰ ਆਤ।
ਈਹਾਂ ਏਕ ਆਹਾ ਜੀਵੀਦਾਰ, ਖਿਤ ਦੀਨ ਤੇਹੇ ਕਿਲੇ ਚਾਰ।
ਬੰਜੜ ਖਿਤ ਉਚਾਨ ਨੀਵ ਨ, ਕੂਏ ਕੋ ਤੇਹ ਵਾਰ ਲਗਾਨ।
ਉਨਹੇ ਧਰ ਤਲ ਕੀ ਖਿਤ ਸਾਰੀ, ਦੇਵੈ ਸਾਲ ਵਹਾ ਕਿਨੀ ਹਾੜੀ।
ਉਖਰ ਆਹੀ ਖਿਤ ਤੁਹਿ ਸਾਰੀ, ਗੇਹੂ ਮਸੀ ਮਹਾਂ ਹਾੜ ਨਿਕਾਰੀ।
ਫੇਰ ਬੀਆਜੀ ਲੌਵੇਂ ਦਾਨੇ, ਲੈਰ ਅਮੀਰ ਅਬ ਭੈਏ ਨੀਮਾਨੇ।
ਉਹਾਂ ਥਾ ਬਿਤ ਬਹੁ ਭਾਂਰਾ, ਪਕੋ ਅਗਾਰ ਅਰਖੁਬ ਗੁਜਾਰਾ।
ਅਬ ਨਹਿ ਜਾਏ ਬੀਅਨੀ ਤੰਗੀ, ਨਾ ਤੋ ਵਸਤ ਕੋਈ ਦੇਹੇ ਮੰਗੀ।
ਵਹਿ ਖਿਤ ਮਾਲਿਕ ਦੀਨ ਜੁਆਬ, ਨਹਿ ਖਿਤ ਦੀਓ ਹੋ ਕਹੀਓ ਸੁਤਾਬ।
ਟੂਟ ਗਇਓ ਅਬ ਸਭੀ ਸਹਾਰਾ, ਤਬ ਆਇਓ ਇਤ ਹਰੀ ਦੁਲਾਰਾ।
ਲਾਗੀ ਵਾਰ ਸੁਭਾ ਭੁਨਸਾਰ, ਚਰਨ ਪਾਨ ਪ੍ਰਭੂ ਭਏ ਤਿਆਰ।
ਸਭ ਹੀਨ ਕੀਨੀ ਇਮ ਅਰਜੋਈ, ਬਾਕੀ ਗਹਿਹ ਨਾ ਛੋਡੋ ਕਾਈ।
ਕਰਨਾ ਨਿਧ ਕਰਨਾ ਇਮ ਕੀਨੀ, ਇਤ ਬਾਤ ਇਕ ਭਈ ਨਵੀਨੀ।
ਸਭ ਗਰਿਹ ਨੇ ਪ੍ਰਯੋਕ ਵਾਂਛਾਏ, ਜਹਿ ਕਹੇ ਮਮ ਗਰੇਹ ਨਹਿ ਆਏ।
ਕੀਆ ਭੇਟਾ ਦਹੇ ਹੈ ਹਮ ਗੁਰ ਕੋ, ਮਾਈ ਪਕੜ ਖੜੀ ਇਮ ਉਰ ਕੋ।
ਜਹਿ ਕਹੇ ਹੈ ਪ੍ਰਭ ਨਹਿ ਗਰਿਹ ਆਏ, ਪ੍ਰਥਮ ਸਤਿਗੁਰੂ ਇਤ ਵਲ ਧਾਏ।
ਘਟ-ਘਟ ਕੀ ਜਾਨਤ ਰਘੁਰਾਈ, ਤੋ ਹੀ ਇਤ ਵਲ ਪ੍ਰਿਥਮੇ ਆਈ।
ਚਰਨਣ ਪਰੇ ਮਾਈ ਗਿੜ ਗੜਾਈ, ਕੇਸੇ ਦੀਏ ਮਮ ਕਰਮ ਬਨਾਈ।
ਹਮੇ ਗਰੀਬੀ ਅਤੀ ਸਤਾਇਆ, ਮਥਾ ਟੇਕਨ ਹਿਤ ਨਹੀਂ ਮਾਇਆ।

ਦੀਰਗ ਸੁਤ ਜੋ ਹੈ ਹਮ ਕੇਰਾ, ਵਭਿ ਭੀ ਹਮ ਸੇ ਭਇਓ ਵਖੇਰਾ।
ਅਸ ਜੀਵਨ ਪ੍ਰਧ ਹਮ ਨਹੀਂ ਚਾਹੇ, ਆਪ ਕੋ ਹੋਤੇ ਇਮ ਦੁਖ ਪਾਹੇਂ।
ਖਿੜ ਖਿੜ ਹਸੇ ਬਨਵਾਰੀ, ਅਛਾ ਕਹਿ ਕਰ ਗਿਰਾ ਉਕਾਰੀ।
ਤੋਹੇ ਦੇਵਨ ਕੇ ਹਿਤ ਮੈ ਹੋਂ ਆਇਆ, ਘਾਟ ਰਹੇ ਨਹਿ ਇਮ ਫੁਰ ਮਾਇਆ।
ਆਜ ਹੋਰ ਔਰ ਕਾਲ ਭੀ ਹੋਤ, ਸਭ ਹਿਸ਼ਟ-ਪੁਸ਼ਟ ਭਏ ਸਮ ਪੋਰ।
ਲਘੂ ਸੁਤ ਲਾਗਿਓ ਕਰਨੇ ਕਾਮ, ਆਵਨ ਲਾਗਿਓ ਝਬ ਹੀ ਦਾਮ।
ਕਾਰੀਗਰ ਪ੍ਰਭ ਏਮ ਬਨਾਇਆ, ਸਭ ਹੀ ਉਸ ਕੋ ਆਛੋ ਚਾਹਿਆ।
ਬਚਾ ਦੇਖ ਕਈ ਜਨ ਹਸ ਹੈ, ਕੈਸੇ ਬਾਤ ਭਈ ਅਬ ਅਸ ਹੈ।
ਛੇ ਹਜ਼ਾਰ ਈਟ ਦੇ ਲਾਏ, ਦੋਵੈ ਜਨੋ ਕੇ ਦਾਮ ਕੋਮਾਏ।
ਮਾਤਾ ਪ੍ਰਤੀ ਸਭ ਦੇ ਵਭਾਈ, ਤੁਮਰੇ ਪੂਤ ਆਛੋ ਹੈ ਆਈ।
ਮਾਈ ਪ੍ਰਭ ਕੋ ਸੁਕਰ ਗੁਜਾਰੇ, ਥਾਰਕ ਮੈ ਪ੍ਰਭ ਕਰ ਹੈ ਕਾਰੇ।
ਕੂਪ ਜਮੀਨ ਦੋਵੈ ਹਲਕੀ ਹੋਈ, ਅਬ ਮਾਹੀ ਗਰੇਹ ਕਮੀ ਨਾ ਕੋਈ।
ਬਾਹਰ ਗਾਮ ਸੇ ਏਕਲ ਡੇਰਾ, ਸੁਰਗ ਪੁਰੀ ਕਹਿ ਹੈ ਜਿਸ ਹੇਰਾ।
ਰਾਮਪੁਰੀ ਗੁਰੂ ਕੰ ਪ੍ਰਤਾਪ, ਰਾਮਪੁਰੀ ਤਕ ਰਹਿਓ ਆਪ।

ਤਿਰਾਨਵੀਂ ਸਾਖੀ ਸੰਪੂਰਨੰ ॥

ਦੋਹਰਾ : ਜਥੇਦਾਰ ਹਰਨਾਮ ਸਿੰਘ ਹਸਤਨਾਪੁਰ ਕੋ ਆਹਿ।
ਕੋਤਕ ਵੱਡ ਪ੍ਰਤਾਪ ਕੋ ਮੋਂ ਪ੍ਰਤਿ ਇਮ ਲਿਖਵਾਏ।
ਨਿਜ ਆਨਨ ਮੋਂ ਕਹੇ ਹੈ ਜਿਮ ਦ੍ਰਿਗਨ ਤੇਹ ਹੇਰ।
ਨਿਕਟ ਗਾਮ ਮੇਲਾ ਭਓ ਹਮ ਵਹਾਂ ਗਏ ਘਨੇਰ।

ਸਵੈਯਾ : ਜੁਜ ਜਿਮ ਰਵ ਸਸ ਜਾਮ ਔਂ ਸ਼ਾਮ ਹੈਂ ਵੀਰ ਔ ਬੀਰ ਜਗਜੀਤ ਕੋ ਜੋੜਾ।
ਦੁਵੈ ਕਰ ਦੁਵੈ ਪਗ ਦੁਵੈ ਦ੍ਰਿਗ ਹੈਂ ਜਿਮ ਨਰ ਔ ਬਾਮ ਕੀ ਪ੍ਰੀਤ ਕੋ ਜੋੜਾ।
ਉਦੇ ਦਲੀਪ ਮਹੀਪ ਜਿਉ ਦੁਵੈ ਹੈ ਗਜ ਔਂ ਤਉਸ ਸ਼ਗੀਤ ਕੋ ਜੋੜਾ।
ਪ੍ਰਨਾਮ ਕਰੋ ਅਸ ਜੋੜੇ ਕੋ ਜਿਹੇ ਵਡ ਪ੍ਰਤਾਪ ਕੀ ਨੀਤ ਸੋ ਜੋੜਾ।

ਚੌਪਈ : ਡਡੀਆ ਗਾਮ ਸੇ ਸੰਗਤ ਚਾਲੀ, ਸਦਿਦੋ ਕੇ ਕੀ ਬਾਟ ਸੰਭਾਲੀ।
ਬੇਗ-ਬੇਗ ਪਗ ਧਰ ਹੈ ਸਭ ਹੀ, ਤੁਰਨ ਜਾਏ ਬਾਤ ਹੈਂ ਤਬ ਹੀ।
ਪ੍ਰਭ ਸਰੂਪ ਕੋ ਪਿਖ ਹੈ ਜਾਏ, ਪਰਸੇ ਪਗ ਅਗ ਕੋਟਕ ਘਾਏ।
ਜੀਵਨ ਮਾਂ ਕੋ ਜੀਵਨ ਹਮਰਾ, ਧਾਵੇ ਹੈ ਜਿਮ ਪੰਕਜ ਭਵਰਾ।
ਇਨ ਕੇ ਸਾਥ ਖੁਲਾ ਸਿੰਘ ਰਲਿਆ, ਵਾਰ ਡਾਰ ਘਾਤ ਤਿਹ ਚਲਿਆ।
ਕੇਂਚ ਖੋਲਾ ਸੁਕਾਵਣ ਕੀਨੀ, ਚਾਦਰ ਤੇੜ ਬਾਦ ਤੇਹ ਲੀਨੀ।

ਮੰਜਨ ਕੀਉ ਕਾਹੇ ਜੁਆਨ, ਬੂਝਨ ਲਾਗੇ ਸਿੰਘ ਸੁਜਾਨ ।
ਤਾਹੇਂ ਨੇ ਇਸ ਉਤਰ ਤੇਹ ਦੀਨਾ, ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਕੋ ਚਾਹੋ ਚੀਨਾ ।
ਮਾਰਗ ਚਲਤੇ ਤੇਹ ਮਨ ਆਈਂ, ਸਰਵਨ ਖੋਲ ਸੁਨੋ ਸਭ ਭਾਈ ।
ਤਵ ਗੁਰੂ ਕੀ ਅਜਮਤ ਪੇਖੋਂ, ਤੋ ਨਿਕਲੇ ਮਮ ਇਹੇ ਭਲੇਖੋ ।
ਅਸ ਅਜਮਤ ਜੇ ਨਾ ਨਾ ਹੈ ਕੋਈ, ਆਜ ਦਿਆੜੀ ਨੀਉ ਹੀ ਖੋਈ ।
ਸੰਗੀ ਕਹੇ ਹੈ ਰਾਖ ਮਨ ਧੀਰ, ਅਜਮਤ ਤੋ ਗੁਰੂ ਕੂ ਕਰ ਤੀਰ ।
ਅਜਮਤ ਪੇਖਨ ਕੀ ਕਾਹੇ ਠਾਨੀ, ਵਹ ਸੁਬਗਯ ਹੈ ਗੁਨ ਖਾਨੀ ।
ਅਜਮਤ ਏਕ ਕੀ ਪਿਖੋਂ ਸਹੰਸਰ, ਹੈ ਵਹ ਹੀ ਜਿਹੇ ਘਾਇਓ ਦਹੰਸਰ ।

ਕਬਿਤ : ਗੁਜਰੀ ਕੇ ਸੁਤ ਹੈ ਨਾਨਕ ਕੇ ਬੁਤ ਹੈ ਇਤ ਹੈ ਕੇ ਉਤ ਹੈ ਨਾ ਪਾਰਾਵਾਰ ਜਿਹੇ ਕੋ।
ਸ਼ੇਸ਼ ਔ ਗਨੇਸ ਬ੍ਰਮੇਸ਼ ਔ ਦਨੇਸ਼ ਮਿਲ ਜੰਗੀ ਜਤੀ ਪਚਹਾਰੇ ਨਾ ਪਾਏ ਸਕੇ ਤੇਹੇ ਕੋ ।
ਰੰਕ ਰਾਉ ਹਾਟਕ ਔ ਲੋਸ਼ਟ ਸਮਾਨ ਜੇਹੈ ।
ਅਰੀ ਮਿਤਰ ਏਕ ਨਾਹੇ ਭੇਲੇ ਵਾਕੀ ਹਿਹੇਂ ਕੋ ।
ਦੇਤੇ ਹੈ ਪ੍ਰੀਤਪਾਲ ਤੰਦਲ ਚਬਾਏ ਲੇਤ ਚਤਰ ਪਦਾਰਥ ਦੇਹੈਂ ਪਾਲੇ ਨੀਜ ਨੇਹੇ ਕੋ।

ਚੌਪਈ : ਇਮ ਕਰਤੇ ਸਭ ਪਹੁੰਚੇ ਵਹਾਂ, ਸਜੀਉ ਦੀਵਾਨ ਪ੍ਰਭ ਕੋ ਥਾਂ ਜਾਹਾਂ ।
ਸਗਲ ਕਰਤ ਪ੍ਰਭ ਕੋ ਜੁਹਾਰ, ਬੈਠ ਗਏ ਦੀਵਾਨ ਮਝਾਰ ।
ਬੂੜ ਸਿੰਘ ਨਾਉ ਖੁਲੇ ਕੇਰਾ, ਤੈਂਹ ਭੀ ਆਏ ਪ੍ਰਭੂ ਕੋ ਹੇਰਾ ।
ਦੋਵੈ ਕਰ ਜੋੜ ਕੀਨ ਜੁਹਾਰ, ਬੇਗ ਉਹਾਂ ਮੇ ਗਈਉ ਪਧਾਰ ।
ਦੋਵੈਂ ਪਾਵੜਾਂ ਗਇਉ ਅਗੇਰੇ, ਹਕਾਰੀਉ ਪ੍ਰਭੂ ਜੀ ਤੇਹੇ ਪ੍ਰਤੀ ਹੇਰੇ ।
ਬੂੜ ਸਿੰਘ ਵਹ ਭੀ ਲੇ ਜਾਉ, ਜੋ ਮਗ ਮੇਂ ਤੇਹ ਉਪਜੀਉ ਚਾਉ ।
ਭਈਉ ਮਸਤਾਨਾ ਸੁਨੀ ਹਾਕਾਰ, ਤੂਠਾ ਮੇਂ ਪਰ ਪਰਵਦ ਗਾਰ ।
ਬਹਾਦਰ ਸਿੰਘ ਕੋ ਕਹੀਉ ਘਨਾਈ, ਦੋਵੇਂ ਭਜਨ ਇਸ ਸ਼ਭ ਜਾਈ ।
ਜਬ ਹੀ ਭਜਨ ਸੁਨੀ ਤੇਹੋ ਕਾਨ, ਦੜ ਕਰ ਗਿਰਿਉ ਵਹ ਜੁਆਨ ।
ਜਿਮ ਘਨ ਗਾਜਤ ਤਿਮ ਵਹ ਗਾਜਾ, ਆਜ ਮੇਂ ਪਾਇਉ ਰਘਪਤ ਰਾਜਾ ।
ਤੇੜ ਕੀ ਚਾਦਰ ਨਾਹੀਂ ਸੰਭਾਰੀ, ਗਲ ਕੋ ਕੁੜਤੇ ਦੀਉ ਫਾੜੀ ।
ਨਗਨ ਕਲੇਵਰ ਭਇਉ ਸਾਰਾ, ਤੁਹੀਂ ਤੁਹੀਂ ਕਹੇ ਕੁਦਿਉ ਭਾਰਾ ।

ਕਬਿਤ : ਇਹੀ ਰਾਮ ਏਹੀ ਸ਼ਾਮ ਸ਼ੇਸ਼ ਲੇਤ ਇਗੋਂ ਨਾਮ
ਰਥ ਆਪ ਜੋ ਤੋਂ ਰਚੀਓ ਪਸਾਰਾ ਹੈ ।
ਖਗ ਮ੍ਰਿਗ ਦਰੁਮ ਧਰਾ ਸਰ ਵਾਰ ਜੇਹੇ ਕੇ ਕੀਏ
ਬੂਦਰ ਕੋ ਸੇਤ ਬਾਦ ਸਿੰਧ ਕੀਉ ਪਾਰਾ ਹੈ ।

ਸੰਤ ਔ ਮਹੰਤ ਜਿਨ ਕੀਏ ਹੈ ਅਨੰਤ ਜਗ
ਕਰਨਾ ਹੈ ਦਿਨਹੋਂ ਪਰ ਕਾਮਕ੍ਰੋਧ ਮਾਰਾ ਹੈਂ।
ਮੋਹੇ ਕੀਉ ਭੂਪ ਆਜ ਰੰਕ ਸੇ ਹੈਂ ਮਹਾਰਾਜ
ਰਾਮਪੁਰੀ ਸਭ ਮਦ ਤਾਹੋਂ ਕੋ ਉਜਾਰਾ ਹੈਂ।

ਚੁਰਾਨਵੀਂ ਸਾਖੀ ਸੰਪੂਰਨੰ।

ਦੋਹਰਾ : ਆਗੇ ਸਾਖੀ ਜਿਮ ਭਈ ਸੁਨੋ ਸਰੋਤਾ ਸਾਵਧਾਨ।
ਪ੍ਰੇਮ ਸੇ ਰਿਧੇ ਵਸਾਏ ਜੋ ਪਾਵੈ ਪਰਮ ਕਲੀਆਨ।

ਸਵੈਯਾ : ਸੋਏ ਰਹੇ ਜਬ ਸੰਤ ਅਨੰਤ ਥੇ ਅੰਗਰੀ ਪਕੜ ਭਗਵੰਤ ਜਗਾਇਉ।
ਸੁਵਰਗ ਨਰਕ ਜਿਤਨੀ ਧਰਮ ਮਾ..ਾ ਆਖ ਪਲਕ ਮੇ ਸਗਲ ਦਿਖਾਇਉ।
ਲਾਟ ਅਗਨ ਕੀ ਏਕ ਹੈ ਉੱਚੀ ਏਕ ਤਰਫ ਦੀਵਾਨ ਸਜਾਇਉ।
ਪਹਰ ਸਫੇਦ ਆਈ ਜੋ ਸੰਗਤ ਤਿਨਹੇ ਦਿਵਾਨ ਕੇ ਮਾਹੇ ਬਿਠਾਇਉ।

ਕਬਿਤ : ਪਹਿਰ ਤ ਰੰਗੀਨ ਜੋ ਹੁਸੀਨ ਸੀ ਨਵੀਨ ਬਾਨਾ ਲਿਪ ਤੇ
ਸਟੀਕ ਜਿਨਾ ਲਹੂ ਹੋਠੋਂ ਲਾਇਆ ਏ।
ਕਈਨ ਕੇ ਬੜੇ - ਬੜੇ ਜੁੜੇ ਅਰ ਦੋ ਗੁਤੇ
ਚੁੜੀਏਨ ਸਾਥ ਬਹੀਏਨ ਕੋ ਸਜਾਈਆ ਏ।
ਮੱਚ ਰਿਹਾ ਭਾਬੜ ਜੋ ਆਤਬ ਕੋ ਸੇਕ ਘੱਨਾ ਉਸ ਦੇ
ਦੁਆਲੇ ਪਹਰੇਦਾਰੋਂ ਨੇ ਬੀਠਾਈਆ ਏ।
ਹਾਏ-ਹਾਏ ਕਰਦੀਆ ਦੀ ਸੁਨੀ ਮੈਂ ਆਵਾਜ ਕੱਨੀ
ਸੜ ਗਈਆ ਸੜ ਗਾਇਆ ਦਾ ਸ਼ੋਰ ਸੀ ਮਾਚੀਆਂਆ ਏ।

ਦੋਹਰਾ : ਹਥ ਜੋੜ ਕੇ ਸੰਤ ਸੀ ਗੁਰੂ ਪ੍ਰਤਿ ਬੋਲੇ ਬੈਣ
ਏਹ ਅਤ ਸੁਨਦਰ ਔਰਤਾ ਇਮ ਕਿਉ ਦੁਖਤ ਹੈਨ।

ਕਬਿਤ : ਕਹੇ ਹੈ ਸਤਿਗੁਰੂ ਜੀ ਸੁਨੋ ਭਾਈ ਗੋਪਾਲ ਸਿੰਘ ਮਾਤ ਲੋਕ
ਪਰ ਮਮ ਬਚ ਨਹੀਂ ਹੈ ਮੰਨਿਇਆ।
ਪਾਏਂ ਭੜਕਾਉ ਲੀੜੇ ਆਵੈ ਹੈ ਦੀਵਾਨ ਮੱਦ
ਇਸੀ ਲਈ ਹੈ ਮੋਹੇ ਇਨਹੇ ਦੀਉ ਏਸੋ ਡੰਨੀਆਂ।
ਮਾਤ ਲੋਕ ਪਰ ਜਾਏ ਹੋਕਾ ਦੀਉ ਗੋਪਾਲ ਸਿੰਘ
ਜਹੀਂ ਮੇਰੀ ਬਾਤ ਸੁਣੋ ਲਾਏ ਕਰ ਕੰਨਇਆ।
ਰੂੜ ਜਾਉ ਖਾਰੇ ਹੈ ਸਾਗਰ ਚੋ ਐਸਾ ਜੋਉ
ਰਾਮਪੁਰੀ ਤੋੜ ਦੀਉ ਜੋ ਸਿਖੀ ਵਾਲਾ ਬਨਿਆ।

ਪਚਾਨਵੀਂ ਸਾਖੀ ਸੰਪੂਰਨੰ॥

ਦੋਹਰਾ : ਵਹਿਮੀ ਭਇਓ ਬਿਮਾਰ ਬਹੁ ਹਿਦੂ ਕੱਕ ਕੇ ਮਾਹੇ ।
ਕਰਿਓ ਯਾਦ ਸਤਿਗੁਰਾਂ ਕੋ ਅੰਤਮ ਜਿਓ ਦਰਸ਼ਨ ਚਾਹੇ ।
ਜਾਨੀਜਾਨ ਸਤਿਗੁਰੂ ਜੀ ਆਏ ਪਹੁੰਚੇ ਤੱਤਕਾਲ ਭਾਈ ।
ਵਜੀਰ ਸਿੰਘ ਰਤਨ ਸਿੰਘ ਮੋਹਕਮ ਸਿੰਘ ਜੀ ਨਾਲ ।

ਚੌਪਈ : ਵਹਿਮੀ ਨਿਕਟ ਪ੍ਰਭੁ ਜਬ ਆਏ, ਆਦਰ ਦੇ ਕਰ ਲਏ ਬਿਠਾਏ ।
ਵਹਿਮੀ ਸਿਰ ਚਰਨਨ ਪਰ ਧਰ ਕੇ, ਰੋਨ ਲਾਗਿਓ ਉਫ-ਉਫ ਕਰ ਕੇ ।
ਪ੍ਰਭੂ ਉਠਾਏ ਬੋਲੇ ਅਸ ਬੈਨਾ, ਅਬੀ ਕਾਮ ਬਹੁ ਤੁਝ ਤੇ ਲੈਨਾ ।
ਤਰਨ ਸਿੰਘ ਕਾਹੇ ਘਬਰਾਓ, ਅਭੀ ਤੋਹੇ ਮੈ ਤਰਣ ਬਨਾਓ ।
ਭੈਣੀ ਸਾਹਿਬ ਤੁਮ ਮੋਂ ਢਿਗ ਆਵੋਂ, ਦੇਹੋ ਔਖਦ ਪੁਸ਼ਟ ਹੋਏ ਜਾਵੋਂ ।
ਇਤਨੇ ਮੈ ਬਹੁ ਸੰਗਤ ਆਈ, ਗੁਰਬਚਨ ਸਿੰਘ ਕਰ ਆਇਓ ਧਾਈ ।
ਵਹਿਮੀ ਕਹੀਓ ਪ੍ਰਭ ਬਿਨੇ ਸੁਨੀਜੇ, ਸੁਤ ਗੁਰਬਚਨ ਸਿੰਘ ਕੋ ਦੀਜੇ ।
ਸੰਗਤ ਮੈਂ ਅਰਦਾਸ ਕਰਾਵੈ, ਪ੍ਰਭੂ ਕਹੀਓ ਪੁਤਰ ਹੋ ਜਾਵੈ ।
ਇਮ ਹੀ ਆਏ ਹੋਰ ਸਿੰਘ ਕਹਿਆ, ਗੁਰਬਚਨ ਸਿੰਘ ਪਰ ਕਰੀਓ ਦਯਾ ।
ਏ ਤੋ ਅਰਜ ਭਈ ਮਨਜੂਰ, ਹਸ ਕਰ ਬੋਲੇ ਇਮ ਹਜੂਰ ।
ਕਿਤ ਸੋਂ ਆਏ ਕਿਤ ਵਲ ਗਏ, ਗਿਓ ਹਹਿਮੀ ਨੂੰ ਵਹਿਮ ਸੀ ਪੈ ।
ਖੋਜ ਦੇਖਨ ਨੂੰ ਮਾਨਵ ਘਲੇ, ਪਿੰਡ ਤੋ ਬਾਹਰ ਖੋਜ ਨਾ ਚਲੇ ।
ਵਹਿਮੀ ਭੈਣੀ ਸਾਹਿਬ ਪਧਾਰਾ, ਔਖਦ ਨਾਹੀਂ ਮਿਲੇ ਦਿਦਾਰਾ ।
ਦਰਸ਼ਨ ਕਰਤੇ ਠਿਕ ਹੋਵ ਗਿਆ, ਤਨ ਮੈ ਕਸ਼ਟ ਰੰਚ ਕਨਾਂ ਰਹਾ ।
ਗੁਰਬਚਨ ਸਿੰਘ ਕੀ ਚਿਠੀ ਆਈ, ਪ੍ਰਭ ਜੀ ਹਮਰੀ ਵੇਲ ਵਧਾਈ ।
ਵਹਿਮੀ ਪ੍ਰਭ ਢਿਗ ਦੌੜਿਓ ਗਇਓ, ਆਜ ਖੁਸ਼ੀ ਕਾ ਅੰਤ ਨਾ ਰਹਿਓ ।
ਰਾਮਪੁਰੀ ਪ੍ਰਭ ਭਏ ਪ੍ਰਸ਼ਨ, ਵਹਿਮੀ ਕਹੇ ਗੁਰੂ ਧੰਨ-ਧੰਨ ।

ਛਿਆਨਵੀਂ ਸਾਖ਼ੀ ਸੰਪੂਰਨੰ ॥

ਦੋਹਰਾ : ਮੰਡੀ ਕੋ ਭਜਨੀਕ ਸਿੰਘ ਗੁਰੂ ਕੋ ਸਿੰਘ ਸਰਦਾਰ ।
ਮੋ ਪ੍ਰਤੀ ਕੌਤਕ ਪ੍ਰਭ ਕੋ ਕਹੇ ਇਮ ਉਚਾਰ ।

ਕਬਿਤ : ਦਾਦੀ ਭਜਨੀਕ ਦੀ ਪਰਤੀਖ ਦੀ ਪ੍ਰਭੂ ਤਾਈਂ
ਫੁਲਕਾ ਜੋ ਫੁਲੀਆ ਸੀ ਪਰੋਸ ਮਹਾ ਥਾਲ ਦੇ ।
ਆਓ ਖਾਓ ਮਾਤਾ ਜੀਵਨ ਦੇ ਚੰਨ
ਆਜ ਰੋੜ ਕੇ ਪਕਾਏ ਪਰਸਾਦੇ ਮੈ ਕਮਾਲ ਦੇ ।
ਦਾਲ ਪਰਸਾਦਾ ਸੀ ਪਰੋਸ ਕੇ ਰਖ ਦਿਤਾ
ਕਰ ਜੋਰ ਅਰਜ ਕਰੇ ਉਪਰੇ ਰੁਮਾਲ ਦੇ ।

ਨਾਨਕ ਦਾ ਮੋਹਣਾ ਦੇ ਕੇ ਕਹਿ ਹੈ ਇਮ ਕੂਕ ਉਚੀ
ਜੁੜ ਗਈ ਬਿਰਤੀ ਵਿਚ ਇਸੇ ਹੀ ਖਿਆਲ ਦੇ।

ਕਬਿਤ : ਜਾਹੂ ਦੇ ਰਸਤੇ ਸਤਿਗੁਰੂ ਜਾ ਰਹੇ ਸੀ
ਸਿਮਲੇ ਨੂੰ ਝਟ ਮੋੜ ਕਾਰ ਆ ਕੇ ਬਾਰ ਖੜਕਾਇਆ ਥਾ।
ਕਿਥੇ ਬੈਠੀ ਨਾਨਕੀ ਆਚਾਨਕੀ ਹੀ ਹਾਕ ਮਾਰੀ
ਜ਼ਿਗਰ ਲੈ ਆਓ ਜੋ ਰੋੜ ਕੇ ਪਕਾਇਆ ਥਾ।
ਤੂੰ ਤੋ ਹੈ ਨਾਨਕ ਹੀ ਮੈ ਕਹਾ ਨਾਨਕੀ ਹੂੰ
ਜਾਏ ਰਹੈਆ ਤਾਈ ਮੈ ਨੇ ਰਾਹੋਂ ਅਟਕਾਇਆ ਥਾ।
ਇਸੇ ਲੀਏ ਕਹੇ ਇਤਿਹਾਸ ਕਵੀ ਰਾਮਪੁਰੀ
ਭਗਤ ਵਛਲ ਪ੍ਰਭ ਨਾਮ ਜੋ ਧਰਾਇਆ ਥਾ।

ਸਤਾਨਵੀਂ ਸਾਖੀ ਸੰਪੂਰਨੰ ॥

ਦੋਹਰਾ : ਪ੍ਰੀਤਿ ਕੀ ਰੀਤ ਅਜੀਬ ਹੈ ਸੁਨੀਏ ਲਾਏ ਕਣ ਧਿਆਨ।
ਅਲੂਨੋ ਖਾਇਓ ਸਾਗ ਥਾ ਬਿਦਰ ਕੋ ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ।

ਦੋਹਰਾ : ਸੇਵਕ ਸੇਠ ਹਰਬੰਸ ਸਿੰਘ ਬਿਦਰ ਸੇ ਕਛੂਕ ਵੱਧ।
ਪ੍ਰੇਮ ਕੇ ਆਗੇ ਨੇਮ ਨਹੀਂ ਕਹਿ ਹੈ ਆਲਮ ਸੱਦ।

ਸਵੈਯਾ : ਅਚਾਨਕ ਮੇਲ ਭਓ ਗੁਰੂ ਕੋ ਵਹ ਜਾਏ ਰਹੇ ਥੇ ਕੂਲ ਮਨਾਲੀ।
ਕਾਰ ਸੁਵਾਰ ਦਾਤਾਰ ਭਏ ਸਾਇਕਲ ਇਨ ਥੀ ਢਿਲੀ ਢਾਲੀ।
ਛੋਡਨ ਕੋ ਸਾਥ ਨਾ ਜੀ ਚਾਹੀਆ ਬਿਨ ਕਪੜੋਂ ਕੇ ਤਨ ਭੀ ਖਾਲੀ।
ਮਗਰੇ ਹੀ ਕੂਲੂ ਮੈਂ ਪਹੁੰਚੇ ਗਏ ਗੁਰੂ ਜਾਏ ਖੜੇ ਥੇ ਉਹਾ ਹੀ ਹਾਲੀ।

ਕਬਿਤ : ਸਿਖ ਕੇ ਪ੍ਰੇਮ ਪਿਖ ਬੋਲੇ ਸ੍ਰੀ ਮਹਾਰਿਖ ਕੇਸੈ ਆਜ
ਤਨ ਕਾ ਨੰਗੇਜ ਭੀ ਨਹੀਂ ਢਾਕਾ ਹੈ।
ਬਿਗੜੀ ਥੀ ਰਾਹੇ ਤੁਮ ਕਾਹੇ ਕੋ ਹੋ ਉਹਾਂ ਆਏ
ਪੜ ਰਿਹਾ ਝੜ-ਝੜ ਬਰਫੋ ਕਾ ਫਾਕਾ ਏ।
ਮੌਤ ਸੇ ਨਾ ਡਰੇ ਅਰੇ ਕੈਸੇ ਤੁਮ ਹਰੇ-ਹਰੇ
ਜਰੇ ਜਤੇ ਪ੍ਰਤਾਪ ਕਰੇ ਮੁਖ ਵਾਕਾ ਹੈ।
ਖੁਸ਼ੀ ਰਹੋ ਪਿਆਰੇ ਕਰ ਫੇਰ ਕਹਿਨ ਧੰਨ ਵਾਰੇ
ਜਾਉ ਬਲੀਹਾਰੇ ਗੁਰੂ ਸਿਖੀ ਦਾ ਜਹੀ ਸਾਕਾ ਏ।

ਦੋਹਰਾ : ਮਸਤਕ ਨਿਵਾਵੇ ਪ੍ਰੇਮ ਸੇ ਅਰਜ ਕਰੇ ਕਰ ਜੋਰ
ਤੁਮਬਿਨ ਅਟਕੀਉ ਨੇਕ ਨਹੀਂ ਪ੍ਰਭ ਜੀ ਜੀਏਰਾ ਮੋਰ।

ਚੌਪਈ : ਅਸਤ ਭਯੋਂ ਦਿਨ ਬਚਨ ਬਿਸਾਲ, ਰੈਨ ਭਾਈ ਸ਼ਿੰਘ ਭਯੋਂ ਉਦਾਸ ;
ਸਤਿਗੁਰੂ ਜੀ ਢਿਗ ਅਰਜ ਗੁਜਾਰੀ, ਅਮ੍ਰਿਤਸਰ ਤਰੀਕ ਹਮਾਰੀ।
ਜਾਨਾ ਸੂਭਾ ਥਾ ਬੀਚ ਕਚਿਹਰੀ, ਅਬ ਕੈਸੇ ਹੋਵੇਗੀ ਖੇਰੀ।
ਯਾਦ ਰਹੀਉ ਨੈ ਮੋਂ ਤਨ ਨੰਗਾ, ਚਾਲ ਪੜਾਉ ਏਸੇ ਬੇਢੰਗਾ।
ਬਿਨ ਬਰੇਕੋ ਸਾਇਕਲ ਮੇਰੀ, ਇਹਾ ਆਏ ਕਰ ਮੈਨੇ ਹੇਰੀ।
ਬਹੁ ਉਤਰਾਈ ਆਈ ਚੜ੍ਹਾਈ, ਮੋਹੇ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਕੈਸ ਟਪਾਈ।
ਸੁਨ ਕਰ ਬੋਲੇ ਗੁਰੂ ਪ੍ਰਤਾਪ, ਕਾਰਜ ਸਾਰੇ ਗੋ ਪ੍ਰਭ ਆਪ।
ਜਾਵੋਂ ਚਿੰਤ ਕੋਰ ਨਾ ਕਾਈ, ਖੁਸ਼ੀ-ਖੁਸ਼ੀ ਸਿੰਘ ਰੈਨ ਬਤਾਈ।
ਦਿਵਸ ਦੂਸਰੇ ਗਰਿਹ ਜਬ ਆਇਉ, ਕਾਸਦ ਚਿਠੀ ਦੇਵਨ ਆਇਓ।
ਹੋਈ ਮੁਕਦਮੇਂ ਮੈਂ ਹੈ ਜੀਤ, ਚਿਠੀ ਪੈ ਲਿਖਿਉ ਸਬ ਨੀਤ।
ਤੁਮਰੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਸੇ ਧੰਨ ਪਾਇਉ, ਸਬ ਬਿਪਦਾ ਸੇ ਹਮੇ ਛੁਡਾਉ।
ਰਾਮਪੁਰੀ ਕਹੇ ਰਾਮ ਜਹੇ ਜਾਨਾ, ਸਭ ਸੰਕਟ ਸੇ ਰਾਮ ਛੁਡਾਨਾ।

ਅਠਾਨਵੀਂ ਸਾਖੀ ਸੰਪੂਰਨੰ ॥

ਦੋਹਰਾ : ਸੁਨੋ ਕਥਾ ਚਿਤ ਲਾਏ ਕੇ ਸਤਿਗੁਰੂ ਜੀ ਦੀ ਔਰ।
ਲਾਲੇ ਪੁਰ ਇਕ ਗਾਮ ਹੈ ਕੂਜਰਾ ਵਾਲੇ ਠੋਰ।
ਉਥੋਂ ਦੇ ਸੰਤ ਗੋਪਾਲ ਸਿੰਘ ਜਿਮ ਗੋਦੜੀ ਲਾਲ।
ਜਬ ਚਾਹੇਂ ਦਰਸ਼ਨ ਕਰੇ ਸਤਿਗੁਰੂ ਦੇ ਤਤਕਾਲ।

ਚੌਪਈ : ਨਿਜਮਨ ਮੇਂ ਸੰਤਾ ਸੀ ਠਾਨੀ, ਆਗੇ ਪ੍ਰਭ ਜੀ ਜੋ ਤੁਝ ਭਾਨੀ।
ਘਰ ਸੇ ਨਿਕਲ ਪੜੇ ਇਕੇਲੇ, ਮਨ ਮੇਂ ਬਸੀਉ ਜਾਏ ਹੰ ਮੇਲੇ।
ਸਾਥ ਨਾ ਲਿਆ ਸੰਗੀ ਬੇਲੀ, ਆਗੇ ਥੀ ਬਹੁ ਵਾਟ ਦੁਹੇਲੀ।
ਭਾਦਵ ਮਾਹਾਂ ਭੈਣੀ ਮੇਂ ਮੇਲਾ, ਕਰ ਹੈ ਜਾਪ ਸਤਿਗੁਰੂ ਕੋ ਖੇਲਾ।
ਕਰ ਅਰਦਾਸ ਸਿਮਰਿਉ ਗੁਰੂ ਕੋ, ਕਛੁਕ ਧੀਰਜ ਮਿਲਿਉ ਉਰ ਕੋ।
ਹਿਰਦੇ ਵਸਿਉ ਗੁਰੂ ਪ੍ਰਤਾਪ, ਚਾਲੀਉ ਕਰ ਤੋਂ ਅਜਪਾ ਜਾਪ।
ਥੋੜਾ ਸਮਾਂ ਸੋਂ ਰੈਨ ਗੁਜਾਰੇ, ਦੂਜਾ ਸਮਾਂ ਕਰ ਸਫਰ ਨਿਕਾਰੇ।
ਪੈਦਲ ਜਾਨੇ ਕੀ ਮਨ ਠਾਨੀ, ਰਾਹ ਮੇਂ ਕਿਤਨਾ ਪੰਦ ਔ ਪਾਨੀ।
ਪਹੁੰਚ ਬਿਆਸ ਕੰਢੇ ਆਏ, ਭਈ ਰਾਤਰੀ ਰਵ ਅਸਤਾਏ।
ਕੋਲ ਬਿਆਸ ਗਾਮ ਮਿਆਨੀ, ਵਹਾਂ ਜਾਏ ਕਰ ਰਾਤ ਬਿਤਾਨੀ।
ਉਛਲ ਰਹਾਂ ਦਰਿਆਉ ਭਾਰਾ, ਆਖੋਂ ਡਿਠਾ ਆਪ ਨਿਹਾਰਾ।
ਅਮਰਤ ਵੇਲੇ ਮਨ ਮੇਂ ਠਾਨੀ, ਨੌਕਾ ਕੀ ਹੀ ਆੜ ਤਕਾਨੀ।
ਉਹਾਂ ਜਾਏ ਕਰੂੰ ਇਸ਼ਨਾਨ, ਲੀਨੀ ਸੰਤਾ ਮਨ ਮੇ ਠਾਨ।
ਆਗੇ ਮਿਲਿਉ ਏਕ ਸਰੀਰ, ਬੋਲੇ ਸੰਤ ਸੁਨੋਂ ਭਾਈ ਬੀਰ।

ਹਮ ਹੈਂ ਬੇੜੀ ਢਿਗ ਜਾਣਾ, ਮੋਹੇ ਮਾਰਗ ਤੁਮ ਕਰੋ ਬਤਾਨਾ।
ਲਕਦੇ ਵਾਲੇ ਇਮ ਕਹੀ ਬਾਨੀ, ਬੇੜੀ ਤੋਂ ਭਰਪੂਰ ਹੋ ਜਾਨੀ।
ਬੇੜੀ ਕਾਹੇ ਪਰਤੀਖੇਂ ਆਪਾ, ਆਉ ਜਲਮੇ ਲਾਇਏ ਟਾਪਾਂ।
ਮਮ ਪੈਰ ਪਰ ਧਰੀਉ ਪੈਰ, ਪਾਰ ਉਤਰੇਂਗੇ ਹਮ ਸਭ ਖੈਰ।
ਸਤਬਚਨ ਕਹੇ ਚਾਲੇ ਸੰਤ, ਪ੍ਰਭ ਕੀ ਲੀਲਾ ਬੜੀ ਬੇਅੰਤ।
ਗੋਡੇ ਗੋਡੇ ਲੱਕ ਲੱਕ ਪਾਨੀ, ਕਹੀਂ ਆਵੈ ਗੱਲ ਸੂਦਾ ਪਾਨੀ।
ਪਾਰ ਲਗ ਉਸ ਇਮ ਉਚਾਰਾ, ਸਕੀ ਕਰਿਉ ਵਹਾਂ ਸੋ ਪਾਰਾ।
ਵਹ ਮਾਨਵ ਇਕ ਸਾਲ ਮੋ ਖਾਵੇ, ਤੌਭੀ ਜਹਿ ਸਕੀ ਨਾਮ ਕਾਹਾਵੈ।
ਇਹਾਂ ਗੋਡੇ-ਗੋਡੇ ਪਾਣੀ, ਇਮ ਉਸ ਨੇ ਕਰ ਕਹੀ ਕਹਾਣੀ।
ਉਸ ਕੀ ਤਰਫ ਜਬ ਸੰਤ ਨਿਹਾਰਾ, ਵਹੇ ਪਰਮੇਸਰ ਕਰ ਗਿਆ ਕਾਰਾ।
ਇਕ ਦਮ ਵਹ ਆਲੋਪ ਹੋਇ ਗਿਆ, ਸੰਤਾਂ ਕੇ ਮਨ ਭ੍ਰਮ ਸਾ ਰਿਹਾ।
ਬਹੁਤ ਆਵਾਜ਼ੇ ਉਸ ਕੋ ਮਾਰੇ, ਵਹ ਨਾ ਦਿਖ ਹੈ ਖੂਬ ਨਿਹਾਰੇ।
ਤਬ ਸੰਤਾਂ ਕਹੀਉ ਗੁਰ ਪ੍ਰਤਾਪ, ਮੋਹੇ ਕਰ ਗਿਉ ਪਾਰ ਹੈ ਆਪ।
ਤਬ ਸੰਤਾਂ ਮਨ ਐਸੇ ਠਾਨੀ, ਤੋ ਮਾਨੋਂ ਜੋ ਮਿਲ ਹੈ ਭੈਣੀ।
ਸਤਿਗੁਰ ਰਹ ਹੈ ਰਾਮ ਸਰ, ਭੈਣੀ ਆਵੇ ਨਾਹੀ ਹਰ ।
ਜਿਤਨੇ ਦਿਨ ਹੋਵ ਹੈ ਨਿਤਨੇਮ, ਕਰ ਹੈ ਸਤਿਗੁਰ ਸਦ ਹੀ ਏਮ।
ਛੇ ਰਾਤਾਂ ਛੇ ਜਾਮ ਗੁਜ਼ਾਰੇ, ਪਹੁੰਚੇ ਭੈਣੀ ਸੰਤ ਪਿਆਰੇ।
ਆਗੇ ਕੌਤਕ ਐਸੇ ਭੈਆ, ਪੌਡੇ ਸਤਿਗੁਰ ਜਹਾ ਠਟ ਐਹਾ।
ਚਮਆਰਾਂ ਵਾਲੀ ਗਲੀ ਦੇ ਕੋਲ, ਰਹੇ ਉਡੀਕੇਂ ਗੁਰੂ ਅਨਭੋਲ।
ਸੰਤਾਂ ਜਾ ਕਰ ਟੇਕਿਉ ਮਾਥਾ, ਬੋਲੇ ਆਗੂ ਇਮ ਜਗਨਾਥਾ।
ਕੈਸੇ ਸੰਤ ਜੀ ਬਨੀ ਥੀ ਭੀੜੀ, ਮੋ ਰਾਖਿਉ ਤੋਹੇ ਨਾਪੀੜੀ।
ਤਬ ਇਕ ਸਿਖ ਸਾਥ ਭੇਜਵਾਇਓ, ਰਾਮ ਸਰ ਪਰਸਾਦ ਛਕਾਇਓ।
ਛੇ ਦਿਨਾਂ ਕੇ ਸਫਰ ਮੇਂ ਥਾਕੇ, ਜਹ ਬਚ ਸੁਨੇ ਸੰਤ ਭਰੇ ਸਰਧਾ ਕੇ।
ਮੋਰੇ ਮਨ ਕੇ ਸੰਸਾ ਨਾਸਾ, ਮਿਟਿਉ ਅੰਧਿਆਰਾ ਭਇਉ ਪ੍ਰਕਾਸਾ।
ਰਾਮਪੁਰੀ ਗੁਰੂ ਮਨ ਮੈਂ ਬਸਿਆ, ਜੀਵੈ ਸੰਤ ਸਦਾ ਇਕ ਰਾਸੀਆ।

ਨੜਨਵੇਂ ਸਾਖੀ ਸੰਪੂਰਨੰ

ਦੋਹਰਾ : ਨਿਜ ਜਨਨੀ ਕੇ ਨਾਮ ਸਮ ਜਿਹ ਕੇ ਗਾਮ ਗਾਮ ਨਾਮ।
ਪ੍ਰਤਾਪ ਹਰੀ ਪ੍ਰਤਾਪ ਕਰ ਤੇਹ ਕੋ ਮਮ ਪ੍ਰਨਾਮ।
ਅਰੋੜ ਬੰਸ ਹਰਬੰਸ ਸਿੰਘ ਸਰਦਾ ਸੇ ਸਿਰ ਨਿਆਏ।
ਨਿਜ਼ ਸੰਗ ਬੀਤੀ ਮਮ ਸੁਨੋਂ ਸਭੀ ਸ੍ਰੋਤ ਚਿਤ ਲਾਏ।

ਲੈਰ ਮੰਸ ਕੇ ਵਾਲ ਮੈਂ ਅਬ ਅਮ੍ਰਿਤਸਰ ਖਾਸ
ਅਗਾਰ ਗਾਮ ਕੇ ਬੀਚ ਹੈ ਧਰਮਸਾਲ ਕੇ ਪਾਸ।

ਚੌਪਈ : ਉਨੀ ਸੌ ਉਨਾਠ ਦੀਂਸਵੀਂ ਬ੍ਰਿਕਮ ਕੀ ਥੀ ਥੋ ਸੋਲਾ ਥਿਸਵੀਂ।
ਤਬ ਕੋ ਇਮ ਭਯੋਂ ਬ੍ਰਿਤਾਂਤ, ਮੈਂ ਅਰਦਾਸ ਕਰੀ ਇਕਾਂਤ।
ਜੀਵਨ-ਜੀਵਨ ਦੇਵਨ ਵਾਲੇ, ਮੋਹੇ ਗਰੀਬੀ ਕੀਯੋ ਦੁਖਾਲੇ।
ਤੁਮ ਗਰਹ ਤੋਂ ਸਬ ਕੋ ਵਰਸਾਵੈ, ਮੋਹੇ ਦੀਯੋ ਕੇ ਘਾਟੋ ਆਵੈ।
ਮਮ ਬਰਾਦਰੀ ਸੇਠ ਹੈ ਸਾਰੇ, ਮੋਹੇ ਪੌਖੀ ਨਹੀਂ ਏਕ ਦੀਨਾਰੇ।
ਐਰਾਵਰ ਕਰ ਕੀਜੋ ਕਰਨਾ, ਮੈਂ ਹੋ ਦੀਨ ਆਪ ਕੀ ਸਰਨਾ।
ਤੁਮਰੋਂ ਬਪ ਅਸ ਕਰਤੋ ਆਇਊ, ਨਰਸੀ ਕੋ ਤੂੰ ਭਾਤ ਭਰਾਉ।
ਧੰਨੇ ਜੋ ਮਾਗੀਉ ਤੁਮ ਦੀਨਾ, ਘਰ ਗੇਹਨ ਤਕ ਤੁਰੀ ਨਵੀਨਾ।
ਕੀਏ ਮੁਜ਼ਾਰੇ ਤੋਹੇ ਸਰਦਾਰ, ਗੁਰੂਵਨ ਗੁਰੂ ਪਿਖ ਹੈ ਸੰਸਾਰ।
ਤੁਮਹੇ ਦੀਏ ਤੇ ਰਹੇ ਅਘਾਏ, ਬਹੁਰ ਨਾ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਲਾਗੀ ਆਏ।
ਇਮ ਅਰਦਾਸ ਕਰੀ ਕਰ ਜੋਰਾ, ਉਸੀ ਜਾਮ ਆਏ ਇਤ ਠੋਰਾ।
ਘਘਰ ਨਾਲੀ ਕੇ ਦਾਏ ਪਾਸੇ, ਸੰਗਤ ਸੰਗ ਆਏ ਕਰਤ ਹੁਲਾਸੇ।
ਏਕ ਸੋ ਬੀਸ ਕਦਮ ਪਰ ਦੂਰ, ਨਾਲ ਸੇ ਗਏ ਬੈਠ ਹਜ਼ੂਰ।
ਦਰਸਨ ਹੀਤ ਗਰਹ ਸੇ ਮੈਂ ਗਇਊ, ਨਮਸਕਾਰ ਹਿਤ ਸਨਮੁਖ ਭਯੋਂ।
ਪਾਦ ਪਦਮ ਪਰ ਸ਼ੀਸ ਝੁਕਾਉ, ਤਬ ਪ੍ਰਭ ਜੀ ਨੀਜ ਰਸਨ ਅਲਾਉ।
ਇਸ ਸ਼ਾਦ ਕੀ ਕਟੋਂ ਗਰੀਬੀ, ਫੇਰ ਨਾ ਆਵੈ ਬੇਨਸੀਬੀ।
ਚਤਰ ਸਿੰਘ ਪ੍ਰਤੀ ਕਹੇ ਦੁਰਾਏ, ਵਹਿ ਬੇਲਾ ਤੋਹੇ ਸਬ ਬਨ ਆਏ।
ਨਿਜ ਸਰਵਨਨ ਬਚ ਸੁਨੀਉ ਸਾਰਾ, ਫੇਰ ਨਾ ਮੋ ਕੋ ਭਯੋਂ ਦੀਦਾਰਾ।
ਸਕੇਤ ਮੰਡੀ ਗਏ ਸਤਿਗੁਰੂ ਨੀਕੇ, ਫੇਰ ਨਹ ਆਏ ਰਹੇ ਉਡੀਕੇ।
ਆਜ ਕੇ ਕ਼ਾਲ ਕਾਲ ਕੇ ਪਰਸੋਂ, ਕਰਤੇ-ਕਰਤੇ ਬੀਤੇ ਬਰਸੋਂ।
ਗਏ ਨਿਜ ਲੋਕ ਫੇਰ ਕਤ ਆਵੈ, ਦੀਦੇ ਦੀਦ ਬੀਲੋਕਨੇ ਚਾਵੈ।
ਗੋਪ ਗੋਪਨੀ ਜਿਮ ਬਿਲਲਾਵੈ, ਮੁਰਲੀ ਕੋ ਜਬ ਨਹ ਸੁਨ ਪਾਵੈ।
ਤਿਮ ਤਊਸ ਕੇ ਜੋ ਥੋ ਸਰੋਤੇ, ਨਿਸ ਦਿਨ ਖਾਨ ਪਾਨ ਤਜ ਰੋਤੇ।
ਸਾਵਣ ਨੈਣ ਬਨੇ ਸਬ ਕੇਰੇ, ਦੁਖਦ ਹੋਵੋਂ ਮਾਗੇ ਦੀਦ ਘਨੇਰੇ।
ਮੋਕੋ ਚਾਹੇ ਗਰੀਬ ਰਖੀਜੇ, ਕਰਨਾ ਕਰ ਪ੍ਰਭ ਦਰਸਨ ਦੀਜੇ।
ਬਿਨ ਦਰਸ਼ਨ ਦੇਹ ਕਾਮ ਅਮੀਰੀ, ਦਰਸ਼ਨ ਦੀਜੋ ਪ੍ਰਵਾਨ ਫਕੀਰੀ।
ਛਟਵੇ ਮਾਸ ਕੀ ਛੱਟ ਤਰੀਕ, ਇਸੇ ਮੁਕਾਦੇ ਦੀਨ ਉਡੀਕ।
ਕਾਰ ਸੁਵਾਰ ਬੈਕੁੰਠ ਕੋ ਪੈਠੇ, ਅਬ ਨਹ ਆਵੈ ਫੇਰ ਹੈ ਐਠੇ।

ਜੀਵਨ ਨਗਰ ਭਈ ਸੁਨ-ਸਾਨ, ਗਊਵਾਂ ਬਛੜੇ ਤੜ ਫੜਾਨ।
ਹਾਏ ਮੁਰਲੀ ਹਾਏ ਤਾਰ, ਕਬ ਆਵੈ ਸਤਿਗੁਰੂ ਦੀ ਕਾਰ।

ਸਵੈਯਾ : ਖਰਾ ਐ ਮ੍ਰਗ ਦਰੁਮ ਪੈ ਰੋਵਤ ਅਬ ਕੇ ਬਿਛੜੇ ਕਬ ਫੇਰ ਮੀਲਗੇ।
ਮੁਰਝਾਏ ਗਏ ਗੇਂਦ ਛੋੜ ਕੇ ਸੁਮਨ ਬਾਗ ਬਹਾਰੇ ਨਹ ਔਰ ਖੀਲੇਗੇ।
ਸਾਗਰ ਕੇ ਮਦ ਛੋੜ ਕੇ ਨਦਿਆ ਨਾਹੇ ਭਰੋਸੇ ਕੇ ਮਾਝੀ ਠੀਲੇਗੇ।
ਅਚਲ ਅਮਰ ਅਟੱਲ ਤੋਹੇ ਜਾਨਾ ਮਾਹੇ ਮਨੇ ਕੇ ਸਮੋਹ ਹੀਲੇਗੇ।

ਚੌਪਈ : ਅ ਗਵਰ ਅਸ ਕੈਸੇ ਕੀਆ, ਮੋਕੋ ਆਪ ਔਰ ਬਚ ਦੀਆ।
ਇਸ ਸਾਧ ਕੀ ਕਟੋਂ ਗਰੀਬੀ, ਫੇਰ ਨਾ ਆਵੈ ਬਦਨਸੀਬੀ।
ਨਿਜ ਬਚ ਪਾਲਨ ਅ ਪ੍ਰਭ ਕੀਜੇ, ਇਸੀ ਹੇਤ ਕਰ ਕਰਨਾ ਅਇਜੇ।
ਅਸ ਕਰਤੇ ਭਈ ਅਰਧ ਜਾਮਨੀ ਭਇਉ ਪ੍ਰਕਾਸ ਜੋਉ ਲਿਸਕ ਦਾਮਨੀ।
ਨਿਜ ਰਸ਼ਨਾ ਸੇ ਮੋਹੇ ਹੰਕਾਰਾ, ਦੀਨੋ ਬਚ ਮੋਹਿ ਲੀਨ ਸਭਾਰਾ।
ਜਗਜੀਤ ਕੋ ਮਮ ਕਹਿ ਦੀਨੋ, ਮਮ ਸਰੂਪ ਉਨ ਕੋ ਅਭ ਚੀਨੋ।
ਨਹ ਗਰੀਬੀ ਰਹੇ ਤੁਹਾਰੇ, ਜਗਜੀਤ ਮੋਹੇ ਬਚਨ ਸੰਭਾਰੇ।
ਅਵਲੋਕਨ ਕੀਨੋ ਖੋਲ ਕੇ ਨੈਨਾ, ਸੁਨੀਉ ਨੀਜ ਸਰਵਨ ਸਭ ਬੈਨਾ।
ਉਠ ਕਰ ਜਬ ਚਰਨਨ ਕੋ ਪਾਗਾ, ਫੇਰ ਨਾ ਪੀਖਉ ਕਹਾ ਰੂਪ ਭਾਗਾ।
ਚਕਾਚੌਂਦ ਹੋਏ ਪੀਖਉ ਸਾਰੇ, ਨਹ ਪਾਇਉ ਤੱਕ ਨੈਨਨ ਹਾਰੇ।
ਮਮ ਮਨ ਅਸ ਆਈ ਪ੍ਰਤੀਤ, ਇਸ਼ ਨੀਜ ਜੋਤ ਪਾਈ ਜਗ-ਜੀਤ।
ਹੀਤ ਸੋਂ ਦਰਸਨ ਕਰਨੇ ਲਾਗਾ, ਸੋਈਉ ਕਰਮ ਪ੍ਰਨਹਾ ਬਾ ਜਾਗਾ।
ਆਬ ਮੋਹੇ ਸਭੀ ਸੇਠ ਜੀ ਕਹੈ ਹੈ, ਤੀਨ ਗਾਮ ਕ੍ਰਗਜਾਰ ਬਨੈਹੈ।
ਸਭ ਸੁਤ ਅਹੇ ਆਗਿਆ ਕਾਰੀ, ਗੁਰੂ ਕੀ ਮੇਹਰ ਹੈ ਅਪਰੰਮਪਾਰੀ।
ਰਾਮਪੁਰੀ ਜਸ ਰਾਮ ਕੋ ਗਇਉ, ਫੇਰ ਨਾ ਵਾਕੇ ਤੋਟਾ ਆਇਉ।

ਸੌਵੀਂ ਸਾਖੀ ਸੰਪੂਰਨੰ ॥

ਦੋਹਰਾ : ਬਾਬਾ ਸਾਹਿਬ ਜਮੀਤ ਸਿੰਘ ਗਿਲਾ ਕੀ ਕੁਲ ਮਾਹੇਂ।
ਉਨਕੇ ਸੁਤ ਸੁਤਣ ਸੁਤਾ ਗਰੈ ਮਾਠਾਂ ਕੇ ਬਆਹੇਂ।
ਸੁੰਦਰ ਸਿੰਘ ਸਰਦਾਰ ਕੇ ਲਘੂ ਸੁਤ ਸਾਹਿਬ ਸ਼ਿੰਘ।
ਗਰੈਹਣੀ ਤਿਨ ਕੀ ਕੋ ਲਿਖੋ ਜੈਸ ਭਓ ਪ੍ਰਸੰਗ।

ਚੌਪਈ : ਮਾਨਾਂ ਕੀ ਬੁਰਜੀ ਕੇ ਮਾਹੇ, ਭੂਰੀ ਵਾਲੇ ਰੈਹਤੇ ਆਹੇਂ।
ਤਿਨ ਕੀ ਸੰਗਤ ਕੀ ਅਸ ਰੰਗਤ, ਗੁਰ ਦਰਸਨ ਕੀ ਰਹੇ ਉਮੰਗਤ।
ਚਾਓ ਸੋਹਤ ਕਰਹੇ ਮਦ ਮੇਲਾ, ਦਰਸਨ ਕਰ ਹੋਏ ਜਨਮ ਸੁਹੇਲਾ।
ਦਰਸਨ ਸਤਿਗੁਰ ਜੀ ਆਏ ਦੀਓ, ਪਾਓ ਖੜਾਕਾ ਨਾਹਿਨ ਕੀਓ।

ਸਰਦਾਰਨੀ ਪਿਖਿਓ ਨਾਹਿਨ ਪਰਤਨ ਸੰਗਤ ਕੇ ਰਹੀ ਮਾਜ ਥੀ ਬਰਤਨ ।
ਪ੍ਰਭ ਦਰਸਨ ਕਾ ਮਨ ਮੇਂ ਚਾਓ, ਬਚਨ ਕਰਤ ਗੁਰਾਂ ਕੋ ਸਹਿ ਭਾਓ
ਕਿਸੀ ਕਹਾ ਬੀਬੀ ਕਿਉ ਭੁਰਹੈ, ਲੇਰ ਖੜੇ ਤੇਰੇ ਸਤਿਗੁਰ ਹੈ ।
ਬੀਬੀ ਕਹੇ ਤੁਮ ਕੈਸ ਉਚਾਰਾ, ਗੁਰਆਇਆ ਗਾਜੇ ਜੈਕਾਰਾ ।
ਐਸੇ ਕੈਸੇ ਗੁਰ ਹੈ ਆਏ, ਤੁਮ ਮੋਕਓ ਹੋ ਰਹਿ ਭਰਮਾਏ ।
ਇਤਨੇ ਬੋਲੇ ਅੰਤਰਜਾਮੀ, ਬੀਬੀ ਦੇਖੇ ਖੜੇ ਸੁਆਮੀ ।
ਮਸਤ ਭਈ ਚਰਨਨ ਸਿਰ ਧਰਕੇ, ਬਰਤਨ ਵਰਤਨ ਛੁਟੇ ਕਰਕੇ ।
ਸਤਿਗੁਰ ਜੀ ਹਸ ਗਿਰਾ ਅਲਾਈਂ, ਬਰਤਨ ਮਾਜੋ ਚਪਲ ਲਾਹੀ ।
ਪ੍ਰੇਮ ਸੋ ਸਤਿ ਬਚਨ ਉਚਰਿਓ, ਏਕ ਪ੍ਰੇਮ ਦੂਵੈ ਕਾਰਜ ਸਰਿਓ ।
ਪ੍ਰੇਮ ਕੀ ਕਹਿ ਹੈ ਰੀਤ ਨਿਆਰੀ, ਹੋਵਤ ਪਰਖ ਪ੍ਰੇਮ ਕੀ ਭਾਰੀ ।
ਇਨ ਸੰਗ ਪ੍ਰਭੂ ਐਸੇ ਹੀ ਕੀਨਾ ਅਸ ਪ੍ਰਤਆਵਾ ਲੀਨੋ ਪੀਨਾ ।
ਰਹੇ ਹੈਂ ਤਬ ਪਟੀ ਕ੍ਰਿਪਾਲ, ਵੋਟ ਪੜਨ ਕੋ ਥਾ ਵਹਿ ਕਾਲ ।
ਸਰਕਾਰ ਕਹੇ ਪ੍ਰਭ ਤੁਮ ਬਖਸੰਦ, ਲੇਵਨ ਦੀਓ ਹਮੇ ਅਨੰਦ ।
ਯਹਿ ਕੌਤਕ ਪ੍ਰਭੂ ਜੀ ਵਰਤਾਇਆ, ਇਨ ਪਰ ਕਰੜਾ ਹੁਕਮ ਚੜਾਇਆ ।
ਸਰਦਾਰ ਜੀ ਵੋਟ ਔਰ ਕੋ ਦੀਨਾ, ਹੁਕਮ ਭੇਜਿਓ ਗਰੋਹ ਮੈ ਪੀਨਾ ।
ਗਰੋਹ ਸੇ ਉਤਰ ਇਮ ਤਬ ਆਇਓ, ਦੋਹੋ ਵੋਟ ਗੁਰੂ ਜੀ ਜਿਤ ਚਾਹਿਓ ।
ਬਹੁਤ ਕਹੀਓ ਗਿਲ ਏਕ ਨਾਂਮਾਨੀ, ਹਿਰਦੇ ਠਾਡੇ ਗੁਰ ਗੁਣਖਾਨੀ ।
ਨਹਿ ਰਾਣੇ ਜਿਮ ਡਰਪੈ ਮੀਰਾਂ, ਯਹਿ ਥੀ ਤੈਸੇ ਭਈ ਸੁਮੀਰਾਂ ।
ਗੁਰਚਰਣਨ ਸੰਗ ਲਾਗੀ ਡੋਰੀ, ਨਹਿ ਟੂਟੀ ਨਹਿ ਜਾਏ ਹੈ ਤੋਰੀ ।
ਰਾਮਪੁਹੀ ਸਤਿਗੁਰ ਵਡਿਆਈ, ਜੈਸੀ ਲਾਗੀ ਤੈਸ ਨਿਬਾਹੀ ।

ਇਕ ਸੋ ਇਕ ਸਾਖੀ ਸੰਪੂਰਨੰ ॥

ਦੋਹਰਾ : ਝਬਰ ਗਾਵ ਮੇ ਸਤਿਗੁਰੂ ਪਹੁੰਚੇ ਕ੍ਰਿਪਾ ਧਾਰ ।
ਧਾਰਾ ਸਿੰਘ ਸੰਗ ਲਾਂਗਰੀ ਭਾਈ ਚੋਰ ਬਰਦਾਰ ।

ਚੌਪਈ : ਦਰਸਨ ਹਿਤ ਆਏ ਲੋਗ ਲੁਗਾਈ, ਪ੍ਰੇਮ ਸੇਹਤ ਆ ਭੇਟ ਚੜਾਈ ।
ਪੁਨ ਜੈਮਲ ਸਿੰਘ ਆਗੇ ਭਇਓ, ਪ੍ਰੇਮ ਸੈਹਤ ਸੰਗਤ ਸਭ ਕਹਿਓ ।
ਇਨਕੇ ਇਕ ਸੁਤ ਵਹੀ ਬਿਮਾਰ, ਆਦਪ ਲਾਗੇ ਬਹੁਤ ਲਾਚਾਰ ।
ਆਵੇ ਸਾਮ ਕਿ ਆਵੇ ਨਾਹੀ, ਨਿਗਮ ਕਰੀ ਬੈਠੇ ਘਬਰਾਈ ।
ਹਮ ਸਭ ਕੀ ਪ੍ਰਭ ਅਹੇ ਅਰਦਾਸ, ਜੀਵਨ ਇਨੇ ਕਰੋ ਸੁਖ ਰਾਸ ।
ਇਹ ਆਛੋ ਸਿੰਘ ਅਹੈ ਸਰਦਾਲੂ, ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰੋ ਆਪ ਕ੍ਰਿਪਾਲੂ ।
ਤੁਮ ਗਰੈ ਕਿਛੂ ਨਹਿ ਘਾਟੋ ਆਵੇ, ਸਭ ਹੀ ਆਪ ਨੇ ਦੀਏ ਅਗਾਵੇ ।
ਕੰਟਕ ਕਾਲ ਆਪ ਨੇ ਕੀਏ, ਸਾਸ ਬਿਨਾਂ ਤਵ ਕ੍ਰਿਪਾ ਜੀਏ ।

ਕ੍ਰਣਾ ਨਿਧ ਬੋਲੇ ਮੁਸਕਾਈ. ਇਨ ਗਰੈਹ ਸੁਤ ਔਰ ਇਕ ਆਈ।
ਸੰਗਤ ਕਹੇ ਇਸੀ ਕੋ ਰਾਖੋ, ਔਰ ਕੀ ਹਮ ਕੋ ਨਾਹੀ ਕਾਖੋ।
ਪ੍ਰਭ ਜੀ ਕਹਿਓ ਇਸੇ ਡਰ ਨਾਹੀ, ਬਹੁਤ ਔਧ ਜੀਵੇ ਜਗਮਾਹੀ।
ਔਰ ਜੋ ਆਵੇ ਹਮਰਾ ਭਇਓ, ਕਰਣਾ ਕਰ ਅਸ ਬਚ ਪ੍ਰਭ ਕਹਿਓ।
ਵੰਹਿ ਹਮਰੇ ਕਾਰਜ ਕੋ ਧਾਵੇ, ਸੰਗਤ ਮੇ ਪ੍ਰਭ ਇਮ ਫੁਰਮਾਵੇ।
ਹਰਖਤ ਭਈ ਸੰਗਤ ਸਭ ਸਾਰੀ, ਜੈਮਲ ਸਿੰਘ ਕੋ ਖੁਸ਼ੀ ਅਪਾਰੀ।
ਪ੍ਰਤੀਖਿਆ ਕਰਤ ਦੂਸਰ ਸੁਤ ਹੂਆ, ਜਿਸ ਗਰੈਹ ਏਕ ਭੀ ਜਾਵਤ ਮੂਆ।
ਏਕ ਕੋ ਨਾਂਮ ਰਜਵੰਤ ਸਿੰਘ ਰਾਖਾ, ਅਵਤਾਰ ਸਿੰਘ ਦੂਸਰ ਕੋ ਭਾਖਾ।
ਤੂਰਨ ਸੁਤ ਜੇਠਾ ਪਿਖ ਰਾਜੀ, ਸਭ ਮਨ ਉਪਜਿਉ ਅਤਿ ਹੀ ਚਾਜੀ।
ਕਹਿ ਲੋਗ ਜੋੜੀ ਪ੍ਰਭ ਜੋੜੀ, ਆਵਤ ਮੌਤ ਏਕ ਕੀ ਮੋੜੀ।
ਜੈਮਲ ਸਿੰਘ ਅਤੀ ਹਰਖਾਨਾ, ਨਿਜ ਮਨ ਮੇ ਗੁਰ ਕੋ ਸੁਤ ਜਾਨਾ।
ਸਤਿਗੁਰ ਜੀ ਪ੍ਰਤੀ ਲਿਖਿਓ ਐਸੇ, ਸਤਿ ਵਾਕ ਹੂਏ ਥੇ ਜੈਸੇ।
ਪ੍ਰਭ ਚਰਨ ਕੀ ਕੀਨ ਵਡਿਆਈ, ਔਰ ਪ੍ਰਭੂ ਕੋ ਦੀਨ ਵਧਾਈ।
ਰਜਵੰਤ ਸਿੰਘ ਗਰੈਹ ਕਰ ਹੈ ਕਾਰਾ, ਅਵਤਾਰ ਸਿੰਘ ਗੁਰ ਸੇਵਕ ਭਾਰਾ।
ਕਈ ਮਾਸ ਗਰੈਹ ਮਾਹੇ ਬਿਤਾਏ, ਬਟਵਾਰੇ ਮੇ ਇਤ ਜਬ ਆਏ।
ਪ੍ਰਭ ਜੀ ਨਿਜ ਬਚ ਲੀਨ ਸੰਭਾਰਾ, ਆਓ ਗਰੈਹ ਤਜ ਸੇਵਾ ਦਾਰਾ।
ਅਵਤਾਰ ਸਿੰਘ ਨਿਜ ਗਰੈਹ ਤਜ ਦੀਨੋ. ਗਰੂ ਕੇ ਕਹਿ ਕੋ ਤਤ ਛਿਨ ਕੀਨੋ।
ਤਰਨਾ ਮਨ ਤਨ ਆਲਸ ਨਾਹੀ, ਰਿਸ਼ਟ ਪੁਸ਼ਟ ਗਾਤ ਸਭ ਆਹੀ।
ਮੁਖਤਿਆਰੇ ਆਮ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਰਿਓ, ਜੋ ਪ੍ਰਭ ਕਹਿਓ ਤਤ ਛਿਨ ਕਰ ਧਰਿਓ।
ਏਕ ਤਰਫ ਥੇ ਮੁਸਲੇ ਭਾਰੀ, ਏਕ ਤਰਫ ਕੂਕੇ ਬਲਕਾਰੀ।
ਮੁਸ਼ਕਲ ਤੋ ਬੀ ਮੁਸ਼ਕਲ ਝੇਲੀ, ਔਰ ਨਾਹੀ ਮੇਰਾ ਅਲਹੋ ਬੇਲੀ।
ਔਰ ਜੋ ਸਤਿਗੁਰ ਖਿਤ ਖਰੀਦੀ, ਸਭ ਤਕਸੀਮ ਕਰੀ ਜੀ ਜੀ ਦੀ।
ਕਿਸੀ ਸਿੰਘ ਕੇ ਸਾਥ ਨਾ ਲੜਿਓ, ਨਾਂਹੀ ਸਤਿਗੁਰੂ ਆਗੇ ਅੜਿਓ।
ਆਗੇ ਗੁਰਮੁਖ ਸਿੰਘ ਥੋ ਝਬਰ, ਯਹਿ ਹੋਇਓ ਉਸ ਸੇ ਭੀ ਬਬਰ।
ਝਬਰ ਗਾਵ ਕੋ ਨਾਮ ਉਜਾਗਰ, ਕਰ ਹੈ ਜਿਮ ਸਾਗਰ ਰਤਨਾਗਰ।
ਰਾਮਪੁਰੀ ਅਸ ਪ੍ਰੀਤ ਨਿਬਾਹੀ, ਜਿਮ ਰਾਮ ਹਨਵੰਤ ਕੀ ਆਹੀ।

ਇਕ ਸੌ ਦੋ ਸਾਖੀ ਸੰਪੂਰਨੰ ॥

ਦੋਹਰਾ : ਹਿੰਦ ਪਾਕ ਕੀ ਰਾਰ ਮੇਂ ਸਤਿਗੁਰ ਕੇ ਉਪਕਾਰ,
ਉਜੜ ਆਏ ਸਿੰਘਨ ਕੋ ਪ੍ਰਭ ਜੀ ਲਿਓ ਸੰਭਾਰ।

ਦੋਹਰਾ : ਸ. ਸਾਹਿਬ ਸਿੰਘ ਮਾਨ ਕੋ ਪ੍ਰਭ ਜੀ ਨਿਕਟ ਬੁਲਾਏ,
ਸਿੰਘਨ ਕੀ ਸੇਵਾ ਕਰੋ ਪ੍ਰਭ ਜੀ ਕਹੈਂ ਸੁਖਦਾਏ ।

ਚੌਪਈ : ਸਤਿ ਬਚਨ ਮਾਨ ਜੀ ਕਰਇਓ, ਪ੍ਰਭ ਜੂ ਕਹਿਓ ਸੋਏ ਕਰ ਧਰਿਓ ।
ਬਹੁਤੀ ਖਿਤ ਇਨਹੋਂ ਬਿਜਵਾਈ, ਫਸਲ ਭਇਓ ਅਤਸੇ ਅਧਕਾਈ ।
ਸਰਸੋਂ ਚਣਾ ਘਣਾ ਅਤ ਭਇਓ, ਖਿਤਪਤ ਸਮੇਂ ਸਮੇਂ ਬਹੁਤੇਓ ।
ਬਹੁਤ ਅਗਾਰ ਥੇ ਪੂਨਾ ਉਸਾਰੇ, ਮਾਨ ਕੋ ਮਾਨ ਪ੍ਰਭ ਜੀਓ ਬਡਾ ਰਹੇ ।
ਕਾਰੀਗਰ ਔਰ ਸੰਗ ਵਾਲੇ, ਬਚਨ ਕਹੇ ਸਭ ਪ੍ਰਤੀ ਸੁਖਾਲੇ ।
ਸਰਦਾਰ ਸਾਹਿਬ ਸਭ ਕੇ ਮਨ ਭਾਇਓ, ਆਵਤ ਭਏ ਸਿੰਘ ਜਥੇ ਸੁਲਾਇਓ ।
ਇਨ ਕੇ ਮਨ ਮੇ ਐਸੇ ਆਈ, ਗੁਰ ਗਰੇਹ ਕਬਹੂ ਨਿਖੁਟਤ ਨਾਹੀਂ ।
ਗੁਰੂ ਭੰਡਾਰਾ ਇਮ ਵਰਤਾਇਓ, ਜੀਵਨ ਮਾਤਾ ਜੈਸ ਛਕਾਇਉ ।
ਰੋਵਤ ਰੁਨਤ ਗਇਓ ਨਾ ਕਾਈ ਰਾਸ਼ਨ ਦੇਵਤ ਦੇਰ ਨਾ ਲਾਈ ।
ਗਊਆਂ ਬਛੜੇ ਬੈਲਦ ਬਾਂਟੇ, ਜੋ ਆਇਉਂ ਕਿਸਹੂੰ ਨਹਿ ਨਾਟੇ ।
ਹੋਵਤ ਜਗ ਭਇਓ ਬਹੁ ਭਾਰਾ, ਦੁਖਦ ਸਮਾਂ ਗਇਓ ਭਦਾਰਾ ।
ਸਤਿਗੁਰ ਭੈਣੀ ਸਾਹਿਬੋਂ ਆਵੈਂ, ਸਭ ਹਣ ਆਏ ਦਰਸ ਦਿਖਾਵੋਂ ।
ਸਰਦਾਰੋ ਸਾਹਿਬ ਅ ਸੀਸ ਨਿਵਾਇਓ, ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰੇਮ ਸੋਂ ਗਲੇ ਲਗਾਇਓ ।
ਸੇਵਾ ਭਈ ਕਬੂਲ ਹੈ ਥਾਰੀ, ਅਬ ਤੁਮ ਜਾਏ ਕਰੋ ਮਰਦਾਰੀ ।
ਫਿਰ ਭੀ ਸਤਬਚਨ ਹੀ ਕਹਿਓ, ਸਤਿਗੁਰ ਫਿਰ ਸੇ ਗਲ ਲਗੇਓ ।
ਜਾਓ ਤੋਹਿ ਬਣੇਂਗੇ ਠਾਟ, ਤੋਹੇ ਗਰੇਹ ਕਬਹੂੰ ਨਾ ਆਵੇ ਘਾਟ ।
ਭਜਨ ਕਰੋ ਚਾਹੇ ਕਰੋ ਨਾ ਭਾਵੇਂ, ਹਮ ਰਥਵਾਰੇ ਦੋਵੇਂ ਥਾਵੇਂ ।
ਕ੍ਰਿਪਾਲ ਪਟੀ ਮੇਂ ਜੋ ਪ੍ਰਵਾਰ, ਲੈ ਖੁਸ਼ੀਆਂ ਆਇਓ ਸਰਦਾਰ ।
ਛੋਟੇ ਗਾਮ ਕੋ ਕਾਮ ਬਡਾ ਥਾ, ਸਰਦਾਰ ਸਾਹਿਬ ਕੋ ਨਾਮ ਬਡਾ ਥਾ ।
ਨਿਜ ਗਰੇਹ ਧਰਮਸਾਲ ਸਮਜਾਣ, ਲਾਗੇ ਸਭ ਕੋ ਨਾਮ ਜਪਾਨ ।
ਏਕ ਥੜਾ ਸਿੰਘਨ ਭਰ ਜਾਵੇ, ਦੂਸਰ ਮਾਈਆਂ ਨਾਲ ਸੁਹਾਵੇ ।
ਸੰਗਤ ਸਬਦ ਪੜੇ ਮਿਲ ਸਾਰੀ, ਕ੍ਰਿਪਾਲ ਪਟੀ ਕੀ ਛਬੀ ਨਿਆਰੀ ।
ਦਿਨ ਪ੍ਰਤੀ ਖਿਤ ਬਡਤੀ ਹੀ ਜਾਵੇ, ਡੇਰਾ ਬਾਹਰ ਔਰ ਵਸਾਵੇ ।
ਲੋਗ ਕਹੇਂ ਨਾਲੀ ਕੋ ਰਾਜਾ, ਮਾਨ ਸਾਹਿਬ ਕੋ ਮਾਨ ਅਗਾਜਾ ।
ਮਾਲਾ ਪਾਂਚ ਰੋਜ ਕੀ ਫ਼ੇਰੇਂ, ਰਾਜਾ ਜੋਗੀ ਕਹੈ ਘਨੇਰੇ ।
ਤਿੰਨ ਸੁਤ ਹੈ ਆਗਿਆ ਕਾਰੀ, ਤਿੰਨੋ ਦੇਵ ਜਿਉਂ ਹੈ ਅਵਤਾਰੀ ।
ਵਹੇ ਚਾਹੇ ਛੋਡ ਗਏ ਸੰਸਾਰਾ, ਜੀਵਤ ਹੈ ਉਨ ਕੇ ਉਪਕਾਰਾ ।
ਤਰਲੋਕ ਸਿੰਘ ਸੁਤ ਬਡੋ ਅਫੀਸਰ, ਗੁਰਦੀਪ ਸਿੰਘ ਬਡੋ ਜੁਗੀਸਰ ।
ਭੂਰੀ ਵਾਲੋਂ ਕਾ ਸਦ ਮੇਲਾ, ਕਰਹੈ ਸੰਗਤ ਕਰ ਕੇ ਭੇਲਾ ।

ਮਾਨ ਜੀਤ ਸਿੰਘ ਸਰਦਾਰ, ਨਿਜ ਪਿਤਾ ਸਮ ਸੇਵਾਦਾਰ।
ਸਾਲ ਮੇਂ ਮੇਲਾ ਕਰਹੈ ਭਾਰੀ, ਦੁਆਦਸ ਪਾਠ ਕਰੇ ਹਰ ਵਾਰੀ।
ਦੀ ਹੁਈ ਸਤਿਗੁਰ ਕੀ ਅਸੀਸ, ਪ੍ਰਗਟ ਭਈ ਹੈ ਬਿਸਵੇ ਬੀਸ।
ਰਾਮਪੁਰੀ ਧੰਨ ਗੁਰ ਪ੍ਰਤਾਪ, ਰੇ ਮਨ ਮੇਰੇ ਤੂੰ ਭੀ ਜਾਪ।

ਇਕ ਸੌ ਤਿੰਨਵੀਂ ਸਾਖੀ ਸੰਪੂਰਨੰ ॥

ਦੋਹਰਾ : ਏਕ ਸਮੇ ਕਾ ਜਿਕਰ ਹੈ ਵਿਦੇਸ਼ੋਂ ਪ੍ਰਭ ਆਏ।
ਟਾਪੂ ਪੈ ਸੰਗਤ ਗਈ ਕਲਕਤੇ ਕੀ ਸਮਦਾਏ।

ਚੌਪਈ : ਏਕ ਏਕ ਸੇ ਵਡੀਕਾਂਰਾਂ, ਲੀਏ ਖੜੇ ਕਈ ਸਿੰਘ ਹਜਾਰਾ।
ਸਭ ਹੀ ਆਛੀ ਕਰੀ ਤਿਆਰੀ ਹਮਰੀ ਕਾਰ ਮੇ ਕਰੋਂ ਸਵਾਰੀ।
ਨੌਂ ਜਵਾਨ ਪਿੰਡ ਅਬਲ ਖਾਰਾਣਾ, ਇਨਹੇ ਬੀ ਸੁਣ ਕਰ ਕੀਓ ਆਣਾ।
ਸਭ ਕੇ ਪਾਛੇ ਕਾਰ ਖਿਲਾਰੀ, ਇਸ ਪਰ ਪ੍ਰਭ ਕਬ ਕਰੇਂ ਸਵਾਰੀ।
ਇਨਕੀ ਕਾਰ ਮੇ ਆਵੈ ਹੁਲੇ, ਮਾਨੋਂ ਮਟਕੇ ਵਿਸਕੀ ਡੁਲੇ।
ਇਨੇ ਕੁਸੰਗਤ ਰੰਗ ਚੜਾਈ, ਪਰ ਯਹੇ ਅਜ ਰਹਿਉ ਪਛਤਾਈ।
ਸਤ ਹਰੀ ਸਿੰਘ ਕੇ ਮੈ ਪੁਤਰ, ਅਜ ਕਿਆ ਦੇਹੋਂ ਗੁਰ ਕੋ ਉਤਰ।
ਯਹਿ ਕਰ ਰਹਿਉ ਪਸਚਾ ਤਾਪ. ਆਇਉ ਇਤਨੇ ਗੁਰ ਪ੍ਰਤਾਪ।
ਸਭੀ ਗਾਡੀਓ ਛੋਜ ਪਦਾਰੇ, ਇਨ ਕੀ ਗਡੀ ਭਏ ਸੁਵਾਰੇ।
ਭਾਈ ਬੋਲਿਓ ਬੂ ਆਵੈ ਹੈ. ਤੁਮੇ ਕਾਰ ਪ੍ਰਭ ਜੀ ਭਾਵੈ ਹੈ।
ਇਸਮੇ ਡੁਲੀ ਸ਼ਰਾਬ ਪੜੀ ਹੈ, ਨੌਂ ਜਵਾਨ ਕੋ ਸ਼ਰਾਬ ਚੜੀ ਹੈ।
ਇਸਸੇ ਪ੍ਰਭ ਜੂ ਬਾਹਰ ਅਈਏ, ਗਾਡੀ ਸੋਠਨ ਉਪਰ ਚੜਾਈਏ।
ਹਸ ਕਰ ਬੋਲੇ ਪਰ ਉਪਕਾਰੀ, ਯਹਿ ਗਾਡੀ ਤੋ ਭਾਈ ਹਮਾਰੀ।
ਤੁਮ ਹੋ ਕਹੋ ਬੂ ਆਵੇ ਹੈ, ਮੋਹਿ ਸਰਦਾ ਖਿਸ਼ਬੂ ਆਵੈ ਹੈ।
ਇਮ ਕਹਤੇ ਗਾਡੀ ਤੁਰਵਾਈ, ਪਹੁੰਚੇ ਨਿਜ ਸਥਾਨ ਘਨਾਈ।
ਨੌਜਵਾਨ ਕੋ ਕੀਨ ਪਿਆਰ, ਕਾਰ ਤੇ ਉਤਰੇ ਜਬੇ ਦਾਤਾਰ।
ਹਰੀ ਸਿੰਘ ਮਿਲਓ ਕੀ ਬਾਤ, ਕਲਕਤੇ ਸੇ ਬੁਲਵਾਓ ਤਾਤ।
ਉਹਾ ਰੈਹਣਾ ਠੀਕ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਵਹਿ ਬੋਲਿਓ ਵਹੇ ਆਏ ਨਹੀਂ ਹੈ।
ਅਛਾ ਵਹਿ ਆਪੇ ਆ ਜਾਏ, ਇਮ ਸਤਗੁਰੂ ਕਹੇ ਅਗਾ ਸਿਦਾਏ।
ਉਤ ਵਲ ਭਇਓ ਫਸਾਦ ਥਾ ਭਾਰੀ, ਭਗਵਾਨ ਸਿੰਘ ਭੀ ਭਇ ਲਚਾਰੀ।
ਕਾਰ ਬਜ਼ਾਰ ਮੇ ਗਈ ਜਾ ਆਗੇ, ਘੇਰਿਓ ਤੁਰਕਾਂ ਅਬ ਕਹਾ ਭਾਗੇ।
ਲੀਨੋ ਕਾਢ ਕਾਰ ਮੇਂ ਬਾਹਰ, ਆਸੋ ਪਾਸ ਤੁਰਕ ਹਜਾਰ।

ਏਕ ਨੇ ਬਾਂਹੂ ਪਕੜਿਓ ਏਕ, ਦੂਸਰੇ ਬਾਜੂ ਜਕੜਿਓ ਏਕ।
ਲੀਏ ਜਾਏਂ ਇਸੇ ਨਿਪੀੜੀ, ਜੈਸੇ ਗੁੜ ਕੋ ਲਾਗੇ ਕੀੜੀ।
ਤਾਬੜ ਤੋੜ ਮੁਕਨ ਕੀ ਬਾਜੈ, ਬਾਦਲ ਸਮ ਸੁਲਨ ਕੀ ਗਾਂਜੇਂ।
ਮਾਰੋ ਵੱਡੋ ਛਾਡੋ ਨਾਹੀਂ, ਕਾਫਰ ਹਮਸੇ ਡਾਡੋ ਨਾਹੀ।
ਗਲੀ ਏਕ ਮੇ ਲੀਏ ਜਾਈ, ਜਾਲਮ ਤਰਸ ਨਾ ਕਰੇ ਕਦਾਈ।
ਮਾਨਵ ਏਕ ਅਗਾਰ ਸੋ ਬੋਲੇ, ਸਿੰਘ ਸ਼ੇਰ ਕਬਹੂ ਨਹਿ ਡੋਲੇ।
ਤੁਰਕਾ ਪ੍ਰਤੀ ਐਸ ਤਿਨ ਕਹਿਓ, ਆਵੇ ਸਰਮਨਾ ਐਸੇ ਗਹਿਓ।
ਲੜ ਕਰ ਮਾਰੋ ਤਿਨ ਸੋ ਬੋਲਾ, ਯਹਿ ਏਕਲ ਤੁਮ ਤਕੜਾ ਟੋਲਾ।
ਭਗਵਾਨ ਸਿੰਘ ਤੇ ਸੇਰ ਜਿਉਂ ਗਰਜਾ, ਹਟ ਜਾਵੋ ਕੋਈ ਦੇਣਾ ਕਰਜਾ।
ਦੋਨੋਂ ਬਾਜੂ ਲੀਈ ਛੁਡਾਏ ਫਟਾ ਏਕ ਹਾਥ ਆ ਜਾਏ।
ਸਿੰਘ ਸ਼ਹੀਦ ਭਏ ਰਾਖਵਾਰੇ, ਫਾੜ ਫਾੜ ਸਿੰਘ ਫਟਾ ਮਾਰੇ।
ਪਾਕਿਓ ਜਿਮ ਮਤੀਰਾ ਟੂਟੇ, ਕਈਅਨ ਕੇ ਟੱਟਣ ਤਿਮ ਫੂਟੇ।
ਸਿੰਘ ਏਕ ਤੁਰਕਨ ਕੀਧਾੜਾ, ਮਾਨੋ ਭੇਡਨ ਜਿਮ ਬਘਿਆੜਾ।
ਜਿਸ ਕੇ ਫਟਾ ਏਕਲ ਬਾਜਿਓ, ਪੜ ਗਇਓ ਨਾਹਿਨ ਉਠ ਕਰ ਭਾਜਿਓ।
ਆਪਣੀ ਗਡੀ ਕੇ ਢਿਗ ਆਇਓ, ਫਟਾ ਸਿੰਘ ਨੇ ਫੇਰ ਵਗਾਇਓ।
ਚਾਲਿਓ ਫਟਾ ਜਿਮ ਹੋਏ ਖੰਡਾ, ਕੜਿਓ ਬਾਜਤ ਕਈਅਨ ਕੰਡਾ।
ਬੈਕ ਗੇਰ ਲਗਾਇਓ ਕਾਹ, ਉਲਟੀ ਦੌੜਨ ਲਾਗੀ ਕਾਰ।
ਤੋੜ ਦੀਏ ਤਿਨੋ ਕਾਰ ਕੇ ਸ਼ੀਸ਼ੇ ਨਿਕਲ ਗਇਓ ਵਹਿ ਜਾੜਨ ਪੀਂਸੇਂ।
ਉਹਾ ਦੇਖ ਗੋਰੇ ਥੇ ਰਹੇ, ਗੁਡ ਮੈਨ ਸਿੰਘ ਕੋ ਕਹਿ।
ਨਿਜ ਡੇਰੇ ਜਬ ਬਚਕਰ ਆਇਓ, ਗੁਰ ਅਪਨੇ ਕੋ ਧੰਨ ਆਲਿਓ।
ਪੱਤਰ ਯਾਦ ਪਿਤਾ ਕਾ ਆਇਆ, ਗੁਰ ਅਪਣੇ ਕੋ ਧੰਨ ਅਲਾਇਆ।
ਘਰ ਜਾ ਵੈਂ ਅਬ ਰਹੇ ਹੋਂ ਨਾਹੀ, ਬਖਸ਼ੇਗਾ ਗੁਰੂ ਹਮੀ ਗੁਨਾਹੀ।
ਨਿਜ ਗਰਿਹ ਆਇ ਕਹਿ ਹਡ ਬੀਤੀ, ਜਸੇ ਰਾਖੀ ਸਤਿ ਗੁਰ ਕੀਤੀ।
ਪ੍ਰੇਮ ਕੀ ਗੰਗਾ ਬੈਹਣ ਲਾਗੀ, ਸਿੱਖੀ ਸਿਖ ਸੰਘ ਰੈਹਿਣੇ ਲਾਗੀ।
ਅਬ ਬਾਪੂ ਕੀ ਯਾਦ ਬਣੇ ਹੈ, ਸਤਿਗੁਰੂ ਜੀ ਕੇ ਨੰੜ ਘਣੇ ਹੈ।
ਰਾਮਪੁਰੀ ਏਹ ਰਾਮ ਕੀ ਮਾਇਅ, ਭੂਲੇ ਕੋ ਗੁਰ ਮਾਰਗ ਹੈ ਪਾਇਆ।

ਇਕ ਸੌ ਚਾਰਵੀਂ ਸਾਖੀ ਸਪੂਰਨੰ ॥

ਦੋਹਰ : ਵਿਮੋਚਲ ਕਿਉ ਅਗਿਆਨ ਤਮ ਗਿਆਨ ਸਲਾਕਾ ਦੇ।
ਨਿਰਾਵਰਨ ਦ੍ਰਿਗ ਭਏ ਤਿਹੇ ਗੁਰੂ ਚਰਨਣ ਰਜ ਲੇ।

ਜੋਂਗਤ ਜਲੰਦਾ ਰਾਖ ਬੇ ਆਏ ਕੰਰਨਾਂ ਧੱਾਰੰ।
ਨਮੋ-ਨਮੋ ਤੇਹੇ ਪਦਮ ਪਾਦ ਕਵੀ ਕਰੇ ਲਖ ਬਾਰ।
ਅਤਿ ਸੁਰਾ ਸੁੰਦਰ ਸੁਗੜ ਰਤਨ ਸਿੰਘ ਸੁਜਾਨ।
ਅਤਿ ਹੀ ਮੋਦ ਵਿਰਾਗ ਮੇ ਕੌਤਕ ਲਗੋ ਸੁਨਾਨ।

ਚੌਪਈ : ਜੀਵਨ ਨਗਰ ਜੀਵਨ ਕੇ ਲਾਲ, ਜਾਵਨ ਸੇ ਕੁਛ ਪ੍ਰਥਮੇ ਕਾਲ।
ਗੋਏ ਧੇਨ ਪਿਖੀ ਸਭ ਾਏ, ਭੈਸੇ-ਭੈਸਾ ਸਭੀ ਮਾਏ।
ਬਾਜ ਤੁਰਗਨੀ ਪਿਖ ਹਰਸਾਏ, ਇਨਹੇ ਰਾਖੀਓ ਖੂਬ ਸਜਾਏ।
ਸਭ ਹੀਨ ਕੀ ਸੰਭਾਲ ਕਰ ਰਾਖੋਂ, ਇਮ ਸੇਵਕਨ ਕੋ ਪ੍ਰਭ ਜੀ ਭਾਖੋਂ।
ਇਸ ਪਛਚਾਤ ਕੋਟ ਕੇ ਮਾਹੇਂ, ਹੰਕਾਰੀਓ ਸੇਵਕਨ ਕੋਂ ਥੇ ਤਾਹੇ।
ਸਭਹੀਨ ਕੋ ਤਾਗੀਦੀ ਕੀਨੀ, ਜਿਮ ਜਾਵਨ ਕੋਂ ਮਗ ਰਹੇ ਚੀਨੀ।
ਜਗਜੀਤ ਕੋ ਬਚ ਸਤ ਮਾਨੋਂ, ਇਨ ਕੋਂ ਮਾਇਕ ਪਾਲਿਕ ਜਾਨੋਂ।
ਮਮ ਸਭ ਇਨਹੇ ਸੋਪਨਾ ਕੀਨੀ, ਆਜ ਆਪ ਸਭ ਕੋ ਕਹੇ ਦੀਨੀ।
ਜੋਂ ਇਨਕਾ ਬਚ ਨਾਹੇ ਮਾਨੇ, ਇਹਾਂ ਸੇ ਵਹਿ ਜਾਂਵਨ ਠਾਨੇ।
ਅਬ ਆਪ ਕਾ ਇਹੀ ਰਖਵਾਰਾ, ਨਿਸਚਅ ਬਚ ਲੇਹੋਂ ਮਾਨ ਹਮਾਰਾ।
ਇਹਾਂ ਸੇ ਕਰ ਲਿਓ ਪਿਆਨਾ, ਸਕੇਤ ਮੰਡੀ ਗਏ ਚਤਰ ਸੁਜਾਨਾ।
ਮਹਾ ਵਿਮਾਖ ਕੀ ਮਿਤਿ ਉਨਤੀ, ਪਿਧਾਰੇ ਇਹਾਂ ਸੇ ਜਗਪਤਿ।
ਪਰਿਲੀ ਜੇਠ ਕੀ ਉਹਾਂ ਆਈ, ਕਰਤ ਰਹੇ ਕੌਤਕ ਰਘੁਰਾਈ।
ਸਾਮ ਰੰਗ ਤਰੰਗ ਮਗਾਏ, ਹੋਣ ਸੁਵਾਰ ਤਿਸ ਪੈ ਅਧਕਾਏ।
ਕਬ ਹੂੰ ਕਲੇਵਰ ਅਤ ਹੀ ਠਾਡਾ, ਕਬਹੂੰ ਪਿਖੇ ਰੋਗ ਤਨ ਬਾਢਾ।
ਪ੍ਰਾਤਾ ਕਾਲ ਆਸਾ ਕੋ ਵਾਰਾ, ਨੇਮ ਨਿਬਾਹੇ ਜੋ ਨਿਜ ਸਾਰਾ।
ਬਿਆਸਾ ਤੀਰ ਸਿਲਾ ਪਰ ਬੈਠੇ, ਏਕ ਤਸਵੀਰ ਲੁਹਾਈ ਐਠੈ।
ਖੜੇ ਹੈ ਢਿਗ ਠਾਕੁਰ ਦਲੀਪ, ਬੈਠੇ ਹੋਏ ਤੇਹੇ ਪਿਖੋ ਮਹੀਪ।
ਉਹਾਂ ਹੈ ਗਿਰ ਦੋਨੋ ਔਰ, ਮੰਦ ਮੰਦ ਬਿਆਸਾ ਘਨ-ਘੋਰ।
ਭਾਨ ਪ੍ਰਕਾਸ ਨਹਿ ਦੀਖਨ ਪਾਵੈ, ਅਬਰ ਸਗਲੋ ਸੂੰਨ ਦਕਾਵੈ।
ਸਮ ਘਨ-ਘਟਾ ਦਲੀਪ ਕੇ ਕੇਸ, ਮੁਖ ਮੰਡਲ ਦਾਮਨ ਪਰਵੇਸ।
ਅਕਥ ਨੀਅ ਵਹਿ ਸਮਾਂ ਸੁਹਾਨਾ, ਵਹਿ ਦ੍ਰਿਸ ਨਾਹੇ ਜਾਏ ਬਿਆਨਾ।
ਸੁਵਰਨ ਸਿੰਘ ਕੋ ਧਾਠ ਪੜਾਵੈ, ਅਰਥ ਵਰਨ ਕੋ ਭਾਵ ਬਤਾਵੈ।
ਕੌਤਕ ਏਸ ਕਰਤ ਰਘੁਰਾਈ, ਰਾਮਪੁਰੀ ਜੋ ਪ੍ਰਭ ਕੋ ਭਾਈ।

ਇਕ ਸੌ ਪੰਜਵੀਂ ਸਾਖੀ ਸੰਪੂਰਨ ॥

ਦੋਹਰਾ : ਨਿਸ ਮੇਂ ਭਾਈ ਬਿਰਾਜਿਉ ਸਤਿਗੁਰੂ ਜੀ ਕੇ ਤੀਰ।
ਛੋੜ ਗਏ ਮਹਾਰਾਜ ਜੀ ਰੋਵਤ ਰਤਨ ਵਜੀਰ।
ਪ੍ਰਾਤਾਂ ਕਾਲ ਤਬ ਰਤਨ ਕੋ ਭਾਈ ਕਹ ਹੈ ਐਸ।
ਨਿਸ ਕੋ ਕੋਤਕ ਜਿਮ ਕਰਾਂ ਸਤਿਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਜੈਸ।

ਸਵੈਯਾ : ਬਿਆਸ ਕੇ ਤੀਰ ਵਜੀਰ ਕਹੇ ਐ ਰਤਨ ਮੇਂ ਮਾਹੀ ਕੋ ਪਿਖਿਉ ਵਿਮਾਨਾ।
ਰੋਵਤ ਹੈਂ ਕੁਰਲਾਵਤ ਹੈ ਬਹੁ ਜਾਵਤ ਮਾਹੀਂ ਕੋ ਦੇਤ ਉਲਾਹਨਾ।
ਢਾਪਨ ਬਦਨ ਕੀਉ ਜੋ ਪਾਵਕ ਪਸਰੀਉ ਤਮ ਉਦੀਆਨਾ ਲੁਕਾਨਾ।
ਮਮ ਨੈਨਣ ਕੀ ਤੋ ਨੀਂਦ ਗਈ ਜੋ ਕਰਵਟ ਦੇ ਨੀਜ ਧਾਮ ਸਧਾਨਾ।

ਸਵੈਯਾ : ਸਾਚ ਕਹੋਂ ਤੋਹੇ ਰਤਨ ਸੁਨੋ ਬਿਨ ਮਾਹੀ ਕੇ ਜੀਵਨ ਅਹੇ ਬ੍ਰਿਥਾਨਾ।
ਠਾਕੁਰ ਜੀ ਕਹੋ ਕੈਸ ਜੀਏਂਗੇ ਛਿਨ ਪਰ ਨਾਹੇਂ ਜੇਹੇ ਮਾਹੀਂ ਭੁਲਾਨਾ।
ਤਊਸ ਕੀ ਤਾਰ ਬਿਨਾਂ ਸੰਸਾਹ ਕੰ ਕੋਨ ਸੁਨਾਏਗਾ ਬ੍ਰਿਹੀ ਤ੍ਰਾਨਾ।
ਏਕਾਲ ਲੇ ਜਾਂਏ ਨੇ ਨੈਣ ਪਿਖੇ ਜਹੇ ਕਰਵਟ ਦੇ ਨੀਜ ਧਾਮ ਸਿਧਾਨਾ।

ਚੌਪਈ : ਇਮ ਬਚ ਕਰ ਰਹੇ ਥੇ ਜਬ ਹੀ, ਹਕਾ ਰਊਂ ਦਿਨ ਕੋ ਸਿਗਰ ਪ੍ਰਭ ਹੀ।
ਅਬ ਹੀ ਜਾਏ ਰੁਵਾਲਸਰ ਤੀਰ, ਬੇਗ ਤਿਆਰੀ ਕਰੋ ਵਜ਼ੀਰ।
ਭਏ ਸੁਵਾਰ ਜੀਪ ਮੇਂ ਤਬ ਹੀ, ਰੁਵਾਲਸਰ ਪਹੁੰਚੇ ਥੇ ਝਬ ਹੀ।
ਕਛੁਕ ਕਾਲ ਉਹਾਂ ਪ੍ਰਭ ਰਹੇ, ਵਾਪਿਸ ਆਏ ਜੀਪ ਮੇਂ ਬਹੇ।
ਭੈਣੀ ਕੋ ਫਿਰ ਕੀਯੋ ਪਿਆਨਾ, ਨਗਰੌਟੇ ਕਛੁ ਕਿਉ ਟਿਕਾਨਾ।
ਕਛੁਕ ਸਰਬਤ ਪੀਵਨ ਕੀਨਾ, ਬਚਨ ਬਿਲਾਸ ਕਰ ਦਰਸਨ ਦੀਨਾ।
ਬੀਰ ਸਿੰਘ ਮਹਾਰਾਜ ਥੇ ਸਾਥ, ਭਾਈ ਰਤਨ ਔਰ ਰਘੁਨਾਥ।
ਪ੍ਰਾਤਾ ਕਾਲ ਜੀਪ ਕੇ ਮਾਹੇਂ, ਮਹਾਰਾਜ ਪੜ੍ਹ ਵਾਰ ਸੁਨਾਏ।
ਸੀਗਰ ਪਹੁੰਚੇ ਥੇ ਲੁਧਿਆਣੇ, ਡਾਕਟਰ ਗੁਜਰ ਮਲ ਸਿਆਨੇ।
ਵਹ ਤੋ ਔਰ ਠੋਰ ਕਹੀ ਗਇਉ, ਤੈਂ ਕੇ ਸੁਤ ਟੀਕਾ ਲਗਵਉ।
ਤੁਰਨ ਹੀ ਭੈਣੀ ਕੇ ਮਾਹਿ, ਛਪਰ ਗੋਲ ਰਾਮਸਰ ਜਾਹੇ।
ਉਹਾਂ ਡੇਰਾ ਪ੍ਰਭ ਜੀ ਕੀਨਾ, ਸਰਬਤ ਕਛੁਕ ਪ੍ਰਭ ਅਚ ਲੀਨਾ।
ਔਖਦ ਦੀਨੀ ਸਬ ਹੀ ਛੋਰ, ਰਾਜੀ ਹੋਏ ਕਹੇ ਸਬ ਠੋਰ।
ਨਿਸ ਮੇਂ ਮਹਾਰਾਜ ਕੋ ਸਾਥ, ਲੈ ਕਹ ਸੋਏ ਥੇ ਰਘੁਨਾਥ।
ਉਹਾਂ ਹੀ ਆਸਾ ਕੋ ਵਾਰਾ, ਸੁਨੀਉ ਪ੍ਰਭ ਜੀ ਥੋ ਭੁਨਸਾਰਾ।
ਮਾਲ ਕੋ ਸੂਬਾ ਸਿੰਘ ਵਰਿਆਮ, ਤਿਹ ਕੋ ਬੋਲਵਾਇਉ ਅਵੀਰਾਮ।
ਗਊਏ ਦੋਏ ਜੋ ਬਾਰ ਸੇ ਆਈ, ਮੰਦਰ ਨਿਕਟ ਪ੍ਰਭੁ ਮੰਗਾਈ।
ਬਲੋਕਨ ਪ੍ਰਭੂ ਤੇਹ ਕੋ ਕੀਨਾ, ਚਾਰੂ ਅਹੇਂ ਕਹੀਉ ਪ੍ਰਵੀਨਾ।

ਇਮ ਪਛਚਾਤ ਸੂਬਾ ਬਡ ਸੰਤ, ਆਏ ਦਰਸਨ ਕੰਵਲਾ ਕੰਤ।
ਬਚਨ ਬਿਲਾਸ ਕਰੀਉ ਮਨ ਭਾਵਤ, ਖੇਲ ਬਨਿਉ ਨਿਸ ਆਵਤ ਜਾਵਤ।
ਰਤਨ ਸਿੰਘ ਉਠ ਪ੍ਰਾਤਾ ਕਾਲ, ਗਇਉ ਮਦਾਨ ਏਕਲ ਤੀਹੇ ਕਾਲ।
ਮੰਦਰ ਸੇ ਕਛੁ ਗਇਉ ਦੂਰ, ਆਵਤ ਪਾਇਲ ਕੀ ਘਨ ਘੂਰ।
ਔਰ ਨਿਕਟ ਜਬ ਹੀ ਗਇਉ, ਤਾਲ ਸੁਨਤ ਮਨ ਬਿਸਮੇ ਭਇਉ।
ਤਾਲ ਮਰਦੰਗ ਸੰਗ ਘੂੰਘਰ ਬਾਜੇ, ਦੂਦਵੀ ਛੈਨੇ ਬਾਜੇ ਵਾਜੇ।
ਰਾਸ ਮੰਡਲ ਜਿਮ ਰਾਚਿਉ ਸ਼ਾਮ, ਨਾਚੇ ਗੋਪਨ ਗੋਕਲ ਗਾਮ।
ਸਭ ਕੁਲਾਹਲ ਸੁਨ ਕਰ ਆਏ, ਭਾਖਿਉ ਭਾਈ ਤਾਈਂ ਤਾਹੇਂ।
ਭਾਈ ਕਹੀਉ ਰਤਨ ਕੇ ਤਾਈਂ, ਸਤਿਗੁਰ ਜੀ ਅਬ ਰਹ ਹੈ ਨਾਹੀਂ।
ਭਾਈ ਨੇ ਇਮ ਪੜਿਉ ਸਲੋਕ, ਹੈ ਹੈ ਹੈ ਸਭ ਜਗ ਕੇ ਜੈ ਜੈ ਜੈ ਸੁਰਲੋਕ।
ਮਹਾਰਾਜ ਕਹੀਉ ਸੁਨ ਭਾਈ, ਜਹ ਤੋਂ ਕਈ ਦਿਵਸ ਕੇ ਆਹੀਂ।
ਸੁਆਗਤ ਸਤਿਗੁਰੂ ਜੀ ਕੇ ਹੇਤ, ਆਵੈ ਦੇਵ ਗਨ ਹੈ ਏਤ।
ਚਾਉ ਭਉ ਸੁਰਗਨ ਕੇ ਤਾਈਂ, ਸੁਰਪੁਰ ਆਵੈ ਹੈ ਰਘੁਰਾਈ।
ਭਾਦੋਂ ਪਾਂਚ ਕੀ ਆਦੀ ਰਾਤ, ਕੀਉ ਪਿਆਨਾ ਜਗਤ ਕੇ ਤਾਤ।
ਜੈ ਜੈ ਹੋਈ ਦੇਵਨ ਲੋਕ, ਮਾਤ ਲੋਕ ਪਰ ਪੜੀਓ ਸ਼ੋਕ।
ਸੰਗਤ ਰੁਦਨ ਕਰਤ ਭਈ ਸਾਰੀ, ਹਾਏ ਛੋੜ ਗਏ ਬਨਵਾਰੀ।
ਗਾੜੋ ਤੁਮ ਭਾਨ ਛਿਪ ਗਇਓ, ਰੋ ਰੋ ਸੰਗਤ ਸਗਲੀ ਕਹੀਓ।
ਚਾਲਨ ਲਾਗੀ ਆਸੂਨ ਧਾਰਾ, ਰੋਏ ਰਹੀਉ ਬ੍ਰਹਮੰਡ ਜੀਉ ਸਾਰਾ।
ਦੂਰ ਦੂਰ ਸੇ ਸੰਗਤ ਆਈ, ਕੈਸੇ ਸਹਨ ਕਰੇ ਜੁਦਾਈ।
ਸੰਗਤ ਰੁਦਨ ਕਰਤ ਭਈ ਸਾਰੀ, ਹਾਏ ਛੋੜ ਗਏ ਬਨਵਾਰੀ।
ਗਾੜੋ ਤਮ ਭਾਨ ਛਿਪ ਗਇਓ, ਰੋ ਰੋ ਸੰਗਤ ਸਗਰੀ ਕਹੀਓ।

ਕਬਿਤ : ਅਰੀ ਸਮ ਕਾਹੇ ਕਰੀ ਹਰੀ ਕੋ ਕਹੇ ਭੈਣੀ ਖਰੀ,
ਦੁਆਦਸ ਤੋਂ ਆਏ ਨਾਹੀ ਪਹਿਲੇ ਕੀਓਜਾਵਨਾ।
ਨੈਣਨ ਮੋ ਵਾਰ ਨਾਹੀ ਘਾਤ ਪੈ ਸਿੰਗਾਰ ਨਾਹੀ,
ਬਾਰ ਨਹਿ ਸੁਵਾਰੇ ਆਜ ਕੰਠ ਭੀ ਰੁਕਾਵਨਾ।
ਭੈਣੀ ਕਹੇ ਸੁਨੋ ਗਾਬ ਕਾਹੇ ਕੀਆ ਮੋਰੇ ਸਾਬ,
ਦੁਆਰਕਾ ਕੇ ਨਾਥ ਤੁਹੇ ਸਿਖਿਆ ਸਤਾਵਨਾ।

ਗਮਨੰਗ ਕੋ ਕਾਲ ਨਾਹੇ ਕੀਸੂ ਕੋ ਖਿਆਲ ਕੀਆ,
ਸਦੀਆ ਕਾ ਮੋਹ ਤੋਹੇ ਕੀਓ ਹੈ ਭੁਲਾਵਨਾ।

ਸਵੈਯਾ : ਕਿੰਚਤ ਨਾਹੇ ਨ ਜੀਵਨ ਕੀ ਜੋ ਜੀਵਨ ਕੇ ਸੁਤ ਛੋੜ ਪਧਾਰੇ।
ਨੀਕਸੇ ਨਹਿ ਬੋਲ ਕਪੋਲਨ ਤੇ ਨਿਜ ਆਨਣ ਨਾਹੇਨ ਜਾਤ ਉਘਾਰੇ।
ਲਿਸ਼ਕੇ ਤੜਤਾ ਘਨ ਮੇਕੜ ਮੋ ਤਿਮ ਪਾਵਕ ਮੋ ਤਨ ਤੋਹੇ ਲਿਸ਼ਕਾਰੇ।
ਪੂਰਬ ਜਨਮ ਬਿਛੋ ਦੇਈ ਤੁਮ ਜੀਤਤ ਭਏ ਹੁਮ ਹੂੰ ਸਬ ਹਾਰੇ।

ਦੋਹਰਾ : ਰਾਮਪੁਰੀ ਬਿਜ ਛਟਾ ਜਿਓ ਨੈਨਣ ਮੇ ਲਿਸ਼ਕਾਰ।
ਪੇਖਤ-ਪੇਖਤ ਸਭਨ ਕੇ ਸਚਖੰਡ ਗਏ ਪਧਾਰ।

ਇਕ ਸੌ ਛੇਵੀਂ ਸਾਖੀ ਸੰਪੂਰਨੰ ॥

ਅਥ ਬਾਰਾਂ ਮਾਹ ਲਿਖੀਅਤੇ

ਸਵੈਯਾ : ਭਾਦਵ ਮਾਹ ਉਮਾਹਾਂ ਭਰਾ, ਗਿਰ ਧਰਾ ਭਰਾ ਸਹ ਵਾਰ ਸੁਹਾਨਾ।
ਬਤ ਕੋ ਬਿਰਵਾ ਤਟ ਪੈ ਇਮ ਸੋਬਤ, ਰਾਮ ਕੇ ਸਰ ਜੀਓ ਕੰਜ ਖਿੜਾਨਾ।
ਸਮ ਥੋੜਸ ਤਿਆ ਕੇ ਖਿਤ ਸਜੀ, ਖਿੜ ਹੈਂ ਸੁਮਨ ਗੰਦ ਦੇਤ ਮਹਾਨਾਂ।
ਪੀਆ ਮਿਲਾਪ ਕੀ ਸੁੰਦਰ ਰੀਤੁ ਮੈ, ਕਰਵਟ ਦੇ ਰਾਮਪੁਰੀ ਸਿਧਾਨਾ।
ਭਾਦਵ ਮਾਸ ਉਦਾਸ ਮਾਹ ਨਿਸ ਜਾਮ ਭਇਓ, ਉਦੀਆਨ ਲੁਕਾਨਾ।
ਖਿਤ ਪੈ ਜਿਮ ਸੂਨ ਹੈ ਟੂਟ ਪੜੋ, ਬ੍ਰਿਖ ਭਾਨ ਸੁਤਾ ਸਿਹ ਸ਼ੇਸ ਹਲਾਨਾ।
ਅਬਰ ਕੇ ਸਮ ਬਰਸਤ ਨੈਨਣ, ਪੀਆ ਕੇ ਪ੍ਰੇਮ ਬਦਨ ਕੁਮਲਾਨਾ।
ਆਵਨ ਕੀ ਨਹੀਂ ਕੀ ਬਤੀਆ ਕੋਇ ਕਰਵਟ ਦੇ ਰਾਮਪੁਰੀ ਸਿਧਾਨਾ।

ਅਸਨ ਭਸਨ ਲਗੀਓ ਪ੍ਰੇਮ ਤਨ, ਏਕ ਅਹੀ ਨਹੀ ਲਾਖ ਭਿਸ਼ਾਨਾ।
ਕੂਕ ਉਠੇ ਗੋਪੀਨ ਸਮ ਕੂਕੇ, ਭੇਣੀ ਭਈ ਸਮ ਗੋਕਲ ਕਾਨਾਂ।
ਭੂਲ ਗਏ ਬਛੜੇ ਗਊਨ ਕੋ, ਭੂਲੇ ਖਗ ਦਰੁਮ ਸੋ ਨਭ ਜਾਨਾ।
ਮਾਨਵ ਸਾਂਸ ਉਦਾਸ ਲੈ ਕਹੇ ਹੈ, ਕਰਵਟ ਦੇ ਰਾਮਪੁਰੀ ਸਿਧਾਨਾ।

ਕਤਕ ਮਾਹ ਕੁਰਲਾਵਤ ਕੂੰਜਨ ਗਾਵਤ ਹੋ ਜਿਮ ਪ੍ਰੀਤ ਤਰ:ਨਾਂ।
ਤਨ ਕੋ ਪਟ ਸੁੰਦਰ ਕਾਟਤ ਹੈ, ਰੁਤ ਸਰਦ ਲਗੇ ਜਿਮ ਹਾੜ ਤਪਾਨਾ।
ਬਹਿ-ਬਹਿ ਕਰ ਨੈਨਣ ਸੋ ਕਾਜਰ, ਅਤੀ ਗਰੂਵੇ ਬਦਨ ਕੋ ਰੂਪ ਵਟਾਨਾ।
ਬਿਖਰੀ ਅਲਕਾ ਇਮ ਕੂਕਤ ਹੈ, ਮੋਹੇ ਕਰਵਟ ਦੇ ਰਾਮਪੁਰੀ ਸਧਾਨਾ।

ਮਘਰ ਮਾਹੋ ਭਆ ਬਿਨ ਠਾਹੋ, ਉਡਾਵਤ ਬਾਹੋ ਹੈ ਕਾਗ ਰੁਜਾਠਾ।
ਏਕਲ ਸੇਜ ਡਰਾਵਤ ਮੋਹਨੇ, ਕਾਟਤ ਬਿਛੂਏ ਸਮ ਸਿਰਾਨਾ।
ਕੈਸੇ ਕਹੂ ਬਤੀਆ ਪਤੀਆ ਲਿਖ, ਤੋਹੇ ਬਤਾਓ ਨਹ ਮੋਹੇ ਟਿਕਾਨਾ।
ਜੀਵਨ ਕੇ ਸੁਤ ਜੀਵਨ ਦੇ ਮੋਹੇ, ਕਰਵਟ ਦੇ ਰਾਮਪੁਰੀ ਸਧਾਨਾ।

ਪੋਖ ਤੁਖਾਰ ਲਗੋ ਤਨ ਵਿਆਪਨ, ਕੰਠ ਨਹ ਮਿਲਿਉ ਨਾਹੇ ਸੁਜਾਨਾ।
ਐਹ ਵਿਛੋੜਾ ਤੋਹੇ ਅਤਿ ਜਾਲਮ, ਪ੍ਰੀਤ ਕਾ ਖੇਤਰ ਜਹੇ ਉਜੜਾਨਾ।
ਅਸ ਬਾਤ ਭਈ ਨਹ ਜਾਏ ਕਹੀ, ਮਨ ਮੋਰ ਰਹੀ ਮਿਲਬੇ ਕੀ ਚਾਹਨਾ।
ਰਾਮਪੁਰੀ ਤੋਹੇ ਕੋਨ ਕਹੇ, ਜੋ ਕਰਵਟ ਦੇ ਰਾਮਪੁਰੀ ਸਧਾਨਾ।

ਮਾਘ ਰਹੀਉ ਦਿਲ ਤਾਂਘ ਪ੍ਰੀਤਮ, ਤੋਹੇ ਸੁਵਾਂਗ ਨੇ ਮੋਹੇ ਡਰਾਨਾ।
ਹੈ ਤੋ ਸਹੀ ਪਰ ਥਿਆਤ ਨਹੀ, ਮਮ ਸ਼ਭੀ ਅਗਾਰ ਹੈ ਟੋਲ ਟੁਲਾਨਾ।
ਇਕ ਛਿਨ ਕੇ ਲੀਏ ਦੀਉ ਦਰਸ ਪ੍ਰਭੁ, ਮੋਹੇ ਤਾਹੇਂ ਕੋ ਬਦਲੇ ਲੈਹੋ ਪਰਾਨਾ।
ਤਰਨਾ ਪਨ ਖਾਈਉ ਕਹਿ ਜਠਰਾ ਪਨ, ਕਰਵਟ ਦੇ ਰਾਮਪੁਰੀ ਸਧਾਨਾ।

ਫਾਗਨ ਖੇਲਤ ਫਾਗ ਹੁਸੀਨ, ਬਜਾਵਤ ਬੀਨ ਗੁਲਾਲ ਉਡਾਨਾ।
ਕੁੰਕਮ ਲਾਏ ਸੁੰਗਦਤ ਕੇਸਨ, ਮੋਰ ਜੀਆ ਹੈ ਤਾਹੇ ਜਲਾਨਾ।
ਅਲੀਅਲ ਕੰਜਨ ਮੋਦ ਭਏ ਅਤਿ, ਪਵਨ ਬਹੇ ਮਦ ਮਦ ਅਹੇਨਾਨਾ।
ਧਨ ਕਹੇ ਪੀਆ ਅਬ਼ ਕਾਹੇ ਕੀਆ, ਮੋਹੇ ਕਰਵਟ ਦੇ ਰਾਮਪੁਰੀ ਸ਼ਧਾਨਾ।

ਚੇਤਰ ਚਿਤ ਮੇਂ ਚਾਹੇ ਬਡੀ, ਇਸ ਮਾਹਾਂ ਭੈਆ ਤੋਹੇ ਧਰਾ ਪੈ ਆਨਾ।
ਪ੍ਰੇਮ ਬਿਛੋਹੋ ਰੁਆਵਤ ਹੈ, ਪਰ ਹੋਠ ਦਬਾਏ ਮੋਹੇ ਮੋਨ ਹੈ ਠਾਨਾ।
ਝੋਲ ਭਰੀ ਮਾਂ ਜੀਵਨ ਕੀ ਤੋਹੇ, ਆਜ ਹੈ ਮੀਠੀ ਦੇ ਮੁਸਕਾਨਾ।
ਆਵਨ ਕੇ ਦਿਨ ਕਹੇ ਨਾ ਸਕੋਂ, ਤੋਹੇ ਕਰਵਟ ਦੇ ਰਾਮਪੁਰੀ ਸਧਾਨਾ।

ਵੈਸਾਖ ਦੀਉ ਦਾਰਨ ਦੁਖ ਮੋਹੇ ਕੋ, ਜੀਵਨ ਨਗਰ ਕਹੇ ਉਦਰਾਨਾ।
ਏਕ ਦੋਏ ਜਾਮ ਕੋ ਲੋਟੇ ਗੇ, ਪ੍ਰਭ ਅਬ ਤਕ ਨਾਹੇਨ ਆਵਨ ਠਾਨਾ।
ਬਾਰ ਕੇ ਪੇਠ ਪਿਖੇ ਬਹੁ ਬਾਰਨ, ਆਏ ਨਹੀਂ ਕਾਹੇ ਬਾਰ ਖੁਲਾਨਾ।
ਐਰਾਵਰ ਤੋਹੇ ਸਭੀ ਕਹੇ ਹੈ, ਕਰਵਟ ਦੇ ਰਾਮਪੁਰੀ ਸਧਾਨਾ।

ਜੇਠ ਕੋ ਭਾਨ ਅਸ਼ਮਾਨ ਮਦੇ, ਪਿਖ ਗਰੀਖ ਮ ਰਿਤੂ ਕੋ ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨਾ।
ਆਵਤ ਥੇ ਹਿਮ ਕਹੇ ਮੋਂ ਪਰ, ਅਬ ਆਏ ਨਹੀਂ ਬਰਸੋ ਗੁਜਰਾਨਾ।
ਮਮ ਸਗਲ ਕਲੇਵਰ ਬਰਫ ਅਹੇ, ਤੋਂ ਭੀ ਮਮ ਜਲਨ ਰਹੇ ਅਦਿਕਾਨਾ :
ਮਮ ਬੁਝਨ ਤੇ ਕਹੇ ਹੈ ਪਖਕੀ ਜਨ, ਕਰਵਟ ਕੇ ਰਾਮਪੁਰੀ ਸਧਾਨਾ।

ਹਾੜ ਥਹੇ ਹੜ ਨੈਨਣ ਮੇਂ, ਤਵ ਨੈਨਣ ਕੇ ਮੋਹੇ ਲਾਗੀਉ ਬਾਨਾ।
ਅਹੇ ਆਨਣ ਦਤ ਸਪਟਕ ਕੇ, ਦੁਧ ਕੇਸ ਚਿਟੇ ਜਿਮ ਹਿਮ ਚਟਾਨਾ।
ਕਪੋਲ ਗੁਲਾਬ ਕੀ ਪਖੁੜੀਆਂ ਸਮ, ਭੋਹੇਂ ਸੋਹੇ ਗਡੀਵ ਕਮਾਨਾ।
ਅਸ ਸੁੰਦਰਤਾ ਕੋ ਮਾਨ ਭਇਉ, ਜੋ ਕਰਵਟ ਦੇ ਰਾਮਪੁਰੀ ਸਧਾਨਾ।

ਸਾਵਣ ਪਿਖ ਵਾਰ ਦਰੀਗਨ ਕੋ, ਨਿਜ ਉਰ ਮੈਂ ਅਤ ਹੀ ਸਰਮਾਨਾ।
ਤੜਤਾ ਪਿਖ ਬਿਖਰੀ ਅਲਕਾ ਕੋ, ਮਮ ਖੁਝਨ ਕੇ ਹਿਤ ਮੋਹੇ ਬੋਲਾਨਾ।
ਨਹ ਮਾਂਗ ਭਰੀ ਅਸ ਕੈਸ ਖਰੀ, ਤੋਹੇ ਸਾਵਣ ਲਾਗੀਓ ਨਾਹੇ ਸੁਹਾਨਾ।
ਜਹ ਨੀਕਸੀਉ ਬੈਨ ਮੋਹੇ ਆਨਣ ਤੇ, ਜੋ ਕਰਵਟ ਦੇ ਰਾਮਪੁਰੀ ਸਿਧਾਨਾ।

ਏਕ ਸੌ ਸਾਤਵੀਂ ਸ਼ਾਖੀ ਸਪੂਰਨੰ ॥

ਦੋਹਰਾ : ਮਦੰਰਾਂ ਗਾਮ ਕੀ ਮਾਈ ਏਕ ਕ੍ਰਿਸਨ ਕੌਰ ਤਿਹੇ ਨਾਮ ।
ਨਿਜ ਗਰਹ ਮੇਂ ਸੁਨੀਉ ਇਸੇ ਛੋਡ ਗਏ ਅਭੀਰਾਮ ।

ਬੇਹਰ : ਅਤ ਹੀ ਚਿਤ ਤਹਿੰ ਕੇ ਚਿੰਤ ਬਡੀ ਮਮ ਨਾਹਨ ਦੀਓ ਦੀਦਾਰਾ ਹੈ ।
ਛੋੜ ਗਇਉ ਸਭੀ ਸੰਗਤ ਕੋ ਜੀਵਨ ਕੋ ਰਾਜ ਦੁਲਾਰਾ ਹੈ ।

ਜੀਵਨ ਲਾਲ ਲੈ ਗਓ ਜੀਵਨ ਅਬ ਜੀਵਨ ਕੀ ਨਹੀਂ ਆਸ ਰਹੀ ।
ਸਗਰੋ ਹੀ ਜਾਮ ਬਤੀਤ ਭੈਆ ਕਛੁ ਅਚਨੇ ਕੀ ਨਹੀਂ ਪਿਆਸ ਰਹੀ ।

ਆਈਨਿਸ ਜਾਮ ਬਤੀਤ ਭਇਉ ਤਮ ਪਸਰ ਗਇਓ ਨਭ ਸਾਰੇ ਹੀ ।
ਕੋਈ ਜਾਗ ਰਹਾ ਕੋਈ ਸੋ ਰਹਾ ਮਾਈ ਬੈਠੀ ਚੋਕੜੇ ਮਾਰੇ ਹੀ ।

ਗਾੜੋ ਤਮ ਪੈ ਕੋਈ ਆਤ ਭੈਆ ਪ੍ਰਕਾਸ ਭਉ ਜਿਮ ਦਾਮਨ ਕੋ ।
ਜੋ ਭੀਤਰ ਜੋਤ ਥੀ ਬਾਹਰ ਭਈ ਚਦੁਆਏ ਦੀਆ ਤੇਹੇ ਭਾਮਨ ਕੋ ।

ਕਹੀ ਦੂਰ ਗਾਇਉ ਨਹੀਂ ਢਿਗ ਹੀ ਹੋਂ ਨਹ ਸੋਚ ਕਰੋ ਤੁਮ ਮਾਈ ਏ ।
ਜੋ ਅੰਗ ਸੰਗ ਮੋ ਕੋ ਜਾਨੇ ਹੈ ਵਾਕੋਂ ਨਹ ਮੂਲ ਜੁਦਾਈ ਏ ।

ਮੈਂ ਜਲ ਮੇਂ ਹਰ ਕਨ ਕਨ ਮੇਂ ਨਿਜ਼ ਪ੍ਰਤੀਬਿੰਬ ਕੋ ਛੋਰਾ ਹੈ ।
ਕੀਆ ਵਨਸਪਤੀ ਖਗ ਮਿਰਗ ਜੋ ਅਹੇ ਤਿਨ ਮੇਂ ਭੀ ਦਰਸਨ ਮੋਰਾ ਹੈ।

ਅਬ ਮੋਰੇ ਦਰਸ਼ਨ ਸਮ ਦਰਸ਼ਨ ਜਗਜੀਤ ਗੁਰੂ ਅਬ ਪਿਆਰੇ ਕਾ ।
ਜੋ ਮਾਲਕ ਪਾਲਕ ਹੋਵੈ ਹੈ ਹਰ ਇਕ ਹੀ ਬੇ ਸਹਾਰੇ ਕਾ ।

ਬੋਲ ਚਾਲ ਸਭ ਮਮ ਸਮ ਹੈ ਮਮ ਸਮ ਹੀ ਵਾਕੋਂ ਚੇਹਰਾ ਹੈ ।
ਮੋ ਸੇ ਬਡ ਤੋਹੇ ਸੰਭਾਰੇਗਾ ਔਰ ਚਮਕ ਉਠੇਂ ਸਭ ਡੇਰਾ ਏ ।

ਕਰੁਨਾ ਨਿਧ ਕਰਕੀ ਮਾਲਾ ਦੇ ਓਜਲ ਭਏ ਤਿਹੇ ਨੈਨੋਂ ਸੇ ।
ਜਗਜੀਤ ਮੋਹੇ ਰੂਪ ਕੋ ਸਮਝ ਲਿਉ ਕਹੇ ਗਏ ਇਮ ਮਿਠੇ ਬੈਨੋ ਸੇ ।

ਤਬੇ ਢੂੰਡ ਰਹੀ ਇਤ ਉਤ ਪੇਖਤ ਕਹੀ ਛੁਪ ਗਏ ਮੋਰੇ ਆਂਗਨ ਮੇਂ ।
ਇਮ ਢੂੰਡਤ ਨਿਸ਼ਾ ਗਈ ਸਗਰੀ ਪ੍ਰਭ ਪਾਈ ਨਾਹੀਂ ਬਹੁ ਤਾਂਗਨ ਮੇਂ ।

ਸ਼ਾਮ ਗਈ ਔ ਜਾਮ ਭਿਆ ਸਭ ਪੇਖਤ ਆਏ ਹੈ ਮਾਲਾ ਕੋ ।
ਯੇ ਮਾਲਾ ਤੋ ਸਤਿਗੁਰੂ ਕੀ ਹੈ ਜਿਸੇ ਜਾਲ ਨਾ ਸਕੀ ਜੁਆਲਾ ਕੋ ।

ਰਾਮਪੁਰੀ ਪ੍ਰਭ ਕੀ ਮਾਯਾ ਪ੍ਰਭ ਜਾਨਤ ਔਰ ਨਾ ਜਾਨਤ ਹੈ ।
ਜਾ ਜਿਸੇ ਜਨਾਏ ਵਹ ਜਾਣ ਸਕੇ ਵਹ ਤਾਂ ਕੋ ਰੂਪ ਪਹਚਾਨਤ ਹੈ ।

ਇਤੀ ਇਕ ਸੋ ਅਠਵੀਂ ਸਾਖੀ ਸੰਪੂਰਨੰ ॥